

A robotika három törvénye

A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül túrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen.

A robot engedelmeskedni tartozik az emberi lények utasításainak, kivéve, ha ezek az utasítások az Első Törvény előírásaiba ütköznének.

A robot tartozik saját védelméről gondoskodni, amennyiben ez nem ütközik az Első és Második Törvény előírásaiba.

A robotika kézikönyve,
56. kiadás, 2058

Káprázat (kb. i.sz. 5199)

A robotrejtély-sorozat születése

Újabb regények az immár több mint egy évtizede halott Isaac Asimov fiktív világában, az Alapítvány–Birodalom–Robot-univerzumban. Amióta a mester távozott az élők sorából, "A robotrejtély-sorozat" a harmadik ambiciózus vállalkozás arra, hogy az 1940-es években fogant fantasztikus világ újabb oldalát tárja fel, vagy tudományos háttérét a mindenségről szerzett legmodernebb ismeretek fényében értelmezze. Az asimovi irodalmi örökséget folytató úton az első lépés a Roger MacBride Allen által írt "Kalibán-trilógia" volt. Ezt évekkel később "A második Alapítvány-trilógia" követte a Gregory Benford, Greg Bear és David Brin alkotta szerző triótól. Most pedig, Kedves Olvasó, hozzákezdhetsz a robotok világát feltáró legújabb sorozathoz, mely négy regényen át ígér rejtélyt, és a tudomány illetve az ember jövőjének mélyreható elemzését. Isaac Asimov nagyvonalú író volt. Képes és hajlandó volt science fiction regényeinek tudományos alapjait akkora nagyvonalúsággal kezelni, mely azok hihetőségét még nem tette kérdésessé, ugyanakkor biztosította azt, hogy munkái fél évszázad távlatából sem váltak tudományosan túlhaladottá. Nem izzadt verejtéket, hogy történeteiben egy-egy ötletet a szükségesnél nagyobb részletességgel kidolgozzon, hanem az olvasó fantáziájára bízta azt. Ennek az írói módszernek köszönhetően az Alapítvány–Birodalom–Robotuniverzum a mai napig nem vált elavulttá, és tökéletes színteret biztosít Asimov irodalmi örökösei számára újabb regények írásához. Bár sokak számára profitorientált tevékenységnek tűnik az, hogy ebben a kitalált világegyetemben új regények születnek, a Kalibán-trilógia és a második Alapítvány-trilógia annak az írói (ha nem is kiadói) törekvésnek a jegyében íródtak, mely megpróbált – sikerrel – új ízt, friss értelmezést és gazdagító ötleteket adni a mester jövő-víziójához. Ugyanez a szándék hívta életre a jelen kötetet és folytatásait is.

A robotrejtély-regények csírája egy másik sorozat, mely még Asimov életében íródott, és mely a "Robotváros" (Robot City) nevet viseli. A néhai mester nem felejtette el a nehézséget, mellyel minden írónak szembe kell néznie pályája elején, amikor meg kell győznie első kiadóját arról, hogy munkája értékes, ezért megtervezte a Robotváros-sorozatot. Saját robottörténeteinek számos eleméből teremtett egy olyan fantasztikus háttérrel, melynek felhasználásával ifjú és viszonylag kevésbé ismert írók kibontakoztathatták tehetségüket, és megírhatták a Robotváros-köteteket. Az asimovi fiktív világ ismertsége és elfogadottsága révén több tehetséges író kezdhette el ily módon pályáját. Le kell azonban szögeznünk, hogy a Robotváros-sorozat soha nem volt része Asimov Alapítvány–Birodalom–Robotuniverzumnak. A részben közös történeti háttér mellett ugyanis a Robotváros-regények tartalmazznak számos olyan elemet (pl. intelligens idegen lényeket), melyek nem egyeztethetőek össze az előbbi világgal. Nem véletlen, hogy maga Asimov nem említette soha a Robotvárost úgy, mint saját fiktív univerzumnak részét.

A Robotváros ötlete és háttérének kidolgozása Asimovon kívül részben a mester egykori kiadója, Byron Preiss érdeme volt. Asimov halála után évekkel Preiss új Robotváros-regényt akart kiadni, de oly módon, hogy a korábbi, az asimovi Alapítvány–Birodalom–Robot-univerzumba nem illeszkedő kötetektől a lehető legteljesebb mértékben elszakadhasson. Mark W. Tiedemann pályakezdő íróként

vállalkozott a kihívásra: felhasználni a Robotváros két főhősét, Derec Averyt és Ariel Burgesst – akikhez viszont Byron Preiss ragaszkodott – az új regényben úgy, hogy a közös múltra való felületes utaláson túl semmi ne kerüljön át a régi történetből a készülőbe. Tiedemann végül nem egy, hanem három regényre való mesét teremtett, melyben gyakorlatilag újraalkotta Derecet és Arielt. Az eredmény a Káprázat (Mirage, 2000), a Kiméra (Chimera, 2001) és az Aurora (Aurora, 2002) című regények, melyek nem a Robotváros-sorozat folytatásai, hanem az Alapítvány–Birodalom–Robotuniverzum részei. Bár az Aurora lezárja Tiedemann meséjének ívét, a kötet végén hátramaradt egy fontos történeti szál, melynek elvarrására az író – leginkább a kiadóval való nehézkes együttműködés terhe miatt – nem vállalkozott. Ezt a szálát végül egy másik ifjú szerző, Alexander C. Irvine vitte tovább és zárta le a Kiborgok (Have Robot, Will Travel) című regénnyel. A robotrejtély-sorozat tehát négy kötetből áll. Tiedemann szándéka az volt, hogy története alapjaként olyan témákat vegyen célba, melyekre Asimovnak idő előtti halála miatt nem volt módja: a nanotechnológiát, a terraformálást, a kiborgokat. Hű maradt munkájában az asimovi világ gondolatiságához: az új elemeket úgy illesztette bele az Alapítvány–Birodalom–Robotuniverzumba, hogy nem teremtett ellentmondásokat, és nem tette elavulttá a mester munkáját az új tudományos ismeretek tükrében sem.

Dr. Torkos Attila

Szeged, 2006. január 14.

Előszó

CF941-es rögzítőmodul csatol regisztrálásra "Kereskedelmi és Kulturális Bizottság, jegyzőkönyv", "Humadros-Eliton általános kereskedelmi és vámtarifa tárgyalások" alcímű állományt virtuális konferenciáról Maui Kilátópont tölt vizuális tölt audio alaphelyzetben

– Ez lesz az utolsó találkozásunk a Humadros-követség megérkezése és a konferencia megkezdése előtt. Ha vannak egyéb megvitatandó vagy a napirendhez csatolandó témák, most kell letenni ezeket az asztalra. Szerintem az a legjobb, ha egyikünk sem áll elő meglepetésekkel.

A vaskos, őszbe vegyülő barnásvörös hajú férfi végignézett az asztal körül ülő tizennyolc másik emberen. Mind, akik itt, ezen a nem-helyen megjelentek, megváltoztak, vagy jellegzetes vonásaik hangsúlyosabbakká váltak. Megfiatalodtak, termetük vékonyabb, hajuk dúsabb lett, ráncaik megfogyatkoztak – ó, a hiúság opportunizmusa! A külsejét illetően itt még az elnök is trükkhöz folyamodott. Állandó tréfálkozás forrása volt ez közöttük a Maui-építményen kívül.

Ünnepélyesen komoly bólintással nyugtázta, hogy senki nem javasolt új témát.

– Gondoltam, hogy nem lesz ilyen. Az elmúlt évben a végkimerülésig beszéltünk a dologról. Fel nem foghatom, hogyhogy nem végeztük ki!

Könnyű, csak alig észrevehetően ideges nevetés hullámozott végig az asztal körül. Az elnök kinyújtotta a kezét, és megérintett egy gombot az asztalon.

– Ismertetem tervezetünk végső változatát. Az űrlakók négy nap múlva megérkeznek a Kopernikusz Állomásra. Másnap elrepülnek Washington D.C.-be, az Egyesült Állomásra, hogy részt vegyenek az Eliton szenátor által tervezett médiaünnepségen. Este lesz egy nagyszabású fogadás, s a következő napon kezdetét veszik a tárgyalások. Azt akarom, hogy mindnyájan alaposan ismerjük a napirendünket. Azt hiszem, túlzás nélkül állíthatom, hogy ezek a megbeszélések a század, sőt talán az évezred legjelentősebb tárgyalásai lesznek. Nagy dolgok forognak kockán, nem szeretném, ha az utolsó pillanatban bárki is megbontaná a sort.

– Véleménye szerint tulajdonképpen pontosan mennyit fogunk veszíteni, ha veszítünk egyáltalán? Az elnök ránézett az asztal túlsó végén helyet foglaló emberre.

– Nem hiszem, hogy különösebben nagy veszteségre kell számítanunk. Humadros nagykövet asszony abban reménykedik, hogy képesek lesznek átalakítani a hagyományainkat, és megváltoztatni a történelmünket azáltal, hogy több szabadpiacot, technológiaváltásokat, a hajózási útvonalak mentén nagyobb rend biztosítását, valamint alacsonyabb vámtarifákat ajánlanak. Rendszerint ezzel a szokásos ösztönzéseket tartalmazó programmal akarják kikényszeríteni a

politikai váltást. Nem mintha a program nem volna kecsesgető; remélem, bizonyos részeit vagy akár a többségét alá fogjuk írni. Azt gondolom, hogy ez rövid távon nagyon előnyös lenne, a nagykövet asszony viszont abban reménykedik, hogy megtöri a pozitronikával szembeni ellenállásunkat. Bízom benne, csalódottan fog hazatérni.

Nyugtalan pillantások röpködtek az asztal fölött. Az elnök tudta, nem mindenki ért egyet azzal, hogy a pozitronika rossz dolog, de azt valamennyien megértették, hogyan érinthetné a piacokat és azok jövőbeli birtoklását. Mindig lenyűgözte, milyen finom árnyalatokat volt képes megjeleníteni a program. Bármennyire is igyekezett valamely tag finomítani a saját vetített képén, ő pontosan tudta, ki igazán elégedett azzal, amiben megállapodtak, és kinek vannak továbbra is fenntartásai. A tárgyalóterem nem létezett a modul adattárolóin kívül, de az a terem, amelyről mintázták, egykor a Hawaii-szigetek egyikén, a Mauin emelkedő Puu Kukul csúcsa alatt épült torony egyik kiszögellő bástyájában volt. Csodálatos kilátás nyílt belőle egy kanyargó völgyre, melyben a Honokahua folyó rohant a Csendes-óceán felé. A látvány közvetítette nyitottság próbára tette őket. A határtalan égbolt illúziója megingatta az átlagos földlakó biztonságát, de persze e fórum egyetlen résztvevője sem tartotta magát átlagos földinek. Mint mondták, holmi kis agorafóbia nem parancsol nekik. De azért mindannyian tisztában voltak vele, hogy ez csak egy elmeszülemény. Az elnök eltöprengett, vajon hús-vér mivoltukban is ilyen bátran járnának-e tárgyalásokra túl e falakon, melyek létüket és személyazonosságukat a Föld polgáraiként határozták meg.

– Véleményem szerint konszenzusra jutottunk ebben a dologban – folytatta kis szünet után. – Egyetértünk, csakugyan?

Bólogatás hullámozott végig az asztal körül.

– Helyes! Én végeztem. Kérem, mielőtt a konferencia megkezdődne, tanulmányozzák át figyelmesen valamennyi pontot! Tudom, hogy számíthatok önökre.

A jelenlévők egyenként vagy kettes-hármas csoportokban szétszéledtek az asztal mellől. Amikor az elnök végül egyedül maradt, lassan az ablakhoz ballagott. Megállt az elébe táruuló táj peremén, s míg tekintete végigvándorolt rajta, érezte, hogy a pulzusa felgyorsul, ágyékában s a szegycsontja mögött remegő vibrálás keletkezik. A látvány gyönyörű volt. A messzi távolban, az óceán éles szemhatára fölött a kéknél is kékebb égbolt feszült. Néha eltűnődött, vajon mi készíthette rá az embereket, hogy a világegyetem elől elrejtőzve bebújjanak a Föld mélyére. Olykor maga is elcsodálkozott, hogy e téren mennyi közös vonás van benne az űrlakókkal és a telepésekkel.

Valamennyi, mindenesetre. Tudott olyan telepés világokról, ahol az emberek a földlakók mintájára a föld alatt épített acélbarlangokban éltek összezsúfolódva. Mi értelme volt elhagyni egy helyet, ha úgyis magukkal vitték? – töprengett.

Végül helyreállt a szabályos pulzusa. Benyúlt a zakója zsebébe, ahol a kis négyszögletes tárgy lapult. Összenyomta, mire az ablakok elfekedtek. Jó kis illúziót nyújtott ez a szoba. Néha pár percre sikerült elfelejtenie, hogy nem a semmiben áll, hogy az egész csak számokból és elektronokból álló agyalmány. Káprázat.

Visszafordult az asztalhoz, és újra megszorította a zsebében lévő négyszöget. Mindössze egy apró vibrálás látszott, s a színhely egy-két centiméterrel arrébb csúszott, de olyan finoman, hogy csak az vette észre, aki számított rá, és figyelte. Az önműködő felvevőbe betöltődött egy szekunder kép, amelyen az elnök egy székben ülve bámult ki a meztelen Föld szépséges és ijesztő látképére. Gyakran csinálta ezt.

A csalásra a felesleges monitorok miatt volt szükség, melyeket a teljes létszámú bizottság tartott fenn a helyszínen. A szobát felváltva használták más más célra, s a kölcsönös bizalmatlanság és felügyelet miatt mindent rögzítettek: az időpontokat, a tagok érkezését és távozását. És mivel a bizottság hivatalos ügyeket tárgyalt itt, a konstrukció folyamatosan üzemelt. Természetesen találkozhattak nyilvános helyeken is, de ezekben sok helyütt egyéb ellenőrző- és felvevő-berendezéseket szereltek fel; akkor már sokkal biztonságosabb volt egyes dolgoknak itt hangot adni, a saját, udvarias köntösbe öltöztetett gyanakvásaik hatókörén belül, ahol csak ők férhettek hozzá a felvételekhez. A rendszert pontosan azért építették ki, hogy megelőzzék azt, amit az elnök e pillanatban művelt.

– Biztosítás kész! – mondta.

Két alak jelent meg újra az asztalnál. Ők is lefuttatták a saját álcázóprogramjaikat, úgyhogy az arcvonásaikat nem lehetett tisztán kivenni, s a hangjukat is a felismerhetetlenségig eltorzították. Az elnök persze tudta, kik ők, és ők is ismerték az elnököt.

– Hol van a mi Júdásunk? – kérdezte.

– Távol akart maradni az előkészületek végső szakaszában – válaszolta a jobbán lévő, bizonytalan körvonalú jelenés. – Egyetért, de nem akar belefolyjni a mostani tervezésbe. Hogy letagadhassa, azt mondja.

– Igazi politikus... – jegyezte meg a másik. Az elnök lenyelte felháborodott válaszát. Leült.

– Jól van! – mondta, és hangosan, színpadiasan felsóhajtott. – Hogy rövid legyek, nálam minden a helyén van. A program fut, és tizenöt percünk lesz a hadművelet lebonyolítására. Mi a helyzet a biztonsággal?

– Kézben tartjuk a dolgot – válaszolta a bal oldali szellemalak. – Az embereim a helyükön vannak, és készen állnak.

– És az operációs csapat?

– Szintén – felelte a jobb oldali szellemkép. – Utasításra indulunk.

Az elnök a jó teljesítmény feletti öröm érzésével dőlt hátra a székekben. Sóhajtott.

– Az Aurora nagykövet asszonya, Galiel Humadros azt képzei, megváltoztathatja a földi politika és hagyomány arculatát. Köszönheti a mi Clar Eliton szenátorunknak, aki megerősítette ebben az illúziójában. – Átnézett az asztal felett a jobb oldali szellemképre. A kivehetetlen arc pár pillanat múlva elfordult.

– Tudja, vannak olyan elemek ebben a megállapodásban, amelyek nem szörnyűek... – mondta a másik szellemkép.

– Milyen elemekre gondol? – Az elnök hangja a gúnytól tompává, szinte már egykedvűvé vált. –

Arra a részre, miszerint az úrlakó ipar lehetőséget kap, hogy a bennszülött vállalatokkal együttműködve gyárakat építsen a Földön? Vagy a csökkentett vámtarifákra, amelyek nyomán a felére apadhatnak a kormány bevételei? Ami természetesen azzal jár, hogy kormányunk a helyi adók növelésével lesz kénytelen pótolni a kiesést. Vagy a pozitronika újbóli, korlátozott szabadpiaci bevezetésére?

Hangjából most már süttött a gúny.

– Vagy netán a megbékélés érzésére céloz, mely áthatja a katonai szolgálati kötelezettségre vonatkozó javaslat minden cikkelyét és paragrafusát? Hogy is szól a preambulum? "A Föld népe és a benépesített világok népei közös örökség birtokosai, eltérő világnézet ne válassza el őket, és a kereskedelem se idézzen elő közöttük széthúzást." Talán el akar költeni egy közös vacsorát az auroraiakkal és a solariaiakkal a közös múltunkon merengve? E megállapodásnak mely részei azok, amelyek "nem szörnyűek"?

– Elég! – szólt a bal oldali szellemkép. – Néha eltűnődöm, vajon nem fanatikus-e ön. Tény, hogy sok pénzt veszítünk, ha a csillagközi kereskedelemben bevezetjük a pozitronikus ellenőrzést. A feketepiacok mindig is jól jövedelmezőek voltak, és most rájuk leszünk szorulva. De itt nem csak a haszonról van szó. Azt hiszem, erről nem volna szabad megfeledkeznünk. Azért tesszük, hogy megvédjük a határainkat, és pont. Nincsenek ideológiai megfontolásaim. Senki nem fogja tönkretenni az üzletemet, sem a Föld, sem a teles, és különösen nem az úrlakó világok. Ez is elég indok. Itt nem valami szent háborúról van szó.

– Nem? – kérdezte az elnök. – Még az is lehet. De többet kéne tanulmányoznia a történelmet.

Kiderülhet, hogy sokkal több mindenben ért egyet a fanatikusokkal, mint gondolná. – Hátradőlt a székekben. – Erről eszembe jut egy másik dolog. A Tiberius-incidens, amelynek nyomán ez a konferencia megrendezésre került, a kapitány hanyagsága volt, semmi több. Nem kellett volna odáig elmenni, hogy provokáljuk az aurorai hajót. Mihelyt túlesünk a várható eseményen, szerintem nagyon esedékes lenne, hogy átszervezzük csempészkereskedelmi hadműveleteinket. A kereskedelmi hajóforgalom a korábbi felére esett vissza emiatt a képtelen ostobaság miatt. Egy év ebből túl sok. De még egyszer nem akarok ekkora felfordulást!

– Gondolja, hogy a konferencia után lesznek még kereskedelmi ügyleteink az úrlakókkal? – kérdezte a bal oldali szellemkép.

– Ó, hogyne! Több lesz. Nem fogják tudni legitim csatornákon keresztül beszerezni a földi termékeket. Legalábbis nem könnyen. De az is lehet, hogy egyáltalán nem. Attól függ, mennyire dühödnek meg a kormányaik. A piac nem megy el, és bármiféle embargó esetén fel tudjuk emelni az árainkat. Ne féljenek, az üzlet menni fog tovább! Már végeztem is tájékoztató jellegű vizsgálatokat az alternatív útvonalakat és módszereket illetően. Azt hiszem, mihelyt leülepszik a felkavart por, számíthatunk rá, hogy megduplázzuk a korábbi bevételeinket.

– Ezt meg se hallottuk... – mondta panaszosan a bal oldali szellem.

– Nem bizony! Megvárom, míg túl leszünk rajta, hogy ha bármi rosszul sülné el, mindannyian letagadhasanak mindent.

– Vagy hogy legyen mit a hatóságok tudomására hozni?

Az elnök összevonta a szemöldökét.

– Miért piszkál annyit?

A szellem vállat vont. A bizonytalan forma cseppfolyóssá tette a mozdulatot, valahogy úgy, mint amikor a víz nekicsapódik a falnak.

– Jobb, ha soha nem feledkezünk meg arról, hogy lényegében mi az, amit teszünk – mondta.

– Véget vetünk egy rossz elgondolásnak – felelte erre az elnök. – Az ilyesmi szükségszerűen kockázatokkal jár. És ha már erről van szó, ön vállalja a legnagyobbat – mutatott a jobb oldali szellemre.

– Valóban?

– Meggondolta magát?

– Mindig. De muszáj.

Az elnök bólintott.

– Akkor a továbbiakban már nem beszélünk egymással.

– Úgy van. – A szellemkép felsóhajtott, a hang ódon papírok zizegésére emlékeztetett. – Hús, nem fém?

– Hús, nem fém – felelte a másik kettő.

– Viszlát!

A szellemkép eltűnt, s ők ketten maradtak.

– Végig fogja csinálni? – kérdezte a bal oldali szellem.

– Épp az a szép a dologban, hogy mihelyt elkezdődik a fogadás az Egyesült Állomáson, onnantól már nem lesz más választása – válaszolta az elnök. – De azt hiszem, tökéletesen biztosnak kell lennünk abban, hogy nem kerül lelkiismereti válságba. Előtte vagy utána...

– Az embereim szemmel fogják tartani. Mármint utána...

– Gondoskodják róla!

– Meglesz. – A szellem elgondolkodott, majd azt mondta: – Megkérdezte, miért piszkálom annyit.

– Szónoki kérdés volt. Bizonyos értelemben még élvezem is.

– Jó! De nem azért teszem, hogy a kedvét keressem, Ky. Régóta ismerjük egymást. Mindig éreztem magában a vágyat, hogy pusztán az indulatai alapján cselekedjen. Soha nem enged az indulatainak, de nagyon szeretne. Néha elfog az aggodalom, hogy egy napon sutba vágja a gyakorlatiasságát, és átvedlik zelótává.

– Honnan tudja, hogy nem váltam máris azzá? – vonta föl az elnök az egyik szemöldökét.

– Túlságosan számol a költségekkel.

Az elnök nevetett. Amikor elhallgatott, erősen ránézett a vele szemben hullámzó álcázott alakra.

– Ami azt illeti, valóban úgy gondolom, hogy a pozitronikus robotok a pénzügyi természetűeken túl is valódi fenyegetést jelentenek. Ha megvizsgálja a történelmet...

– Tudok a lázadásokról.

– Mindannyian tudunk. A kommentátoroktól kezdve a drámaírókig minden és mindenki ezekről beszélt. De a lázadások nem rémítenek meg engem.

– Nem aggasztja, hogy a pozitronrobotok újbóli bevezetésével megint felütik a fejüket a lázadások?

– Nem. Engem az aggaszt, hogy ezúttal nem lesznek lázadások. És akkor nekünk végünk van.

A két vibráló alak egy ideig némán nézett egymásra, gondolataiktól megsűrűsödött körülöttük a levegő.

– Nos – szólalt meg végül a szellemalak –, még van pár részlet, aminek utána kell járnom, és meg kell oldanom.

– Tegye! Azt hiszem, minden szempontból felkészültünk.

– Egyetérték. Akkor hát, utána?

– Hús, nem fém?

– Ha ragaszkodik hozzá... – kuncogott a szellemkép.

Azzal eltűnt, és az elnök egyedül maradt mesterségesen létrehozott tárgyalótermében. Kisvártatva a zsebébe nyúlt, és összenyomta a négyzet alakú tárgyat.

– Rögzítés kész? – kérdezte.

– Rögzítés kész – válaszolta egy élettelen, se férfi, se női hang. – Rutinok dekódolása megtörtént, zavaró aktiválva. Memóriatár létrehozva "Zelóták Rt." fájlnev alatt. Jegyzőkönyv visszakeresve, tárolva, jelszóhoz kódolás törölve.

Az elnök elhúzta a száját. Ellenszenvesnek, mindazonáltal odaillőnek találta a fájlnevet. Nem érezte magát zelótának, legalábbis nem abban az értelemben, ahogy egy valóságtól elrugaszkodott fanatikus minden mást félretéve egyetlen ügynek szenteli magát. Nagyon is józannak tartotta magát, ízig-vérig gyakorlati embernek ebben a makacsul gyakorlatiatlan világegyetemben, aki most lehetőséget kapott, hogy elvégezzen egy apró igazítást, és ezzel szavatolja, hogy a történelem egy kis darabja épelméjű maradjon.

Zelóta? Nem. Ambiciózus, az lehet. És – ismerte be magának – talán egy kicsit hiú is.

De erre szükség volt.

– Nagyszerű! Rutin vége.

A szoba eltűnt, s a helyén nem maradt semmi.

1. fejezet

Miközben Mia Daventri a bal fülét ostromló folyamatos fecsegést hallgatta, tekintetét végighordozta a boltíves átjáróban összegyűlt tömegben. Egyesült Állomás D.C. egy átlagos hétköznapon is nyüzsgött a rengeteg utastól meg a barátok és családtagok sokaságától, de most mintha a fél város idecsődült volna.

– Hármas Csoport! – súgta egy hang. – Csomag érkezik! Rajta vagy?

– Vettem, Egyes! – válaszolta nyugodtan, miközben körülnézett. Senkit sem látott, aki ne elragadtatott nézőnek látszott volna. – Zsilip nyitva.

– Nagyon jó! – felelte Egyes. A Különleges Szolgálat vezetője számára szokatlan volt, hogy általános diszpécseri szolgálatot lásson el, de ma szokatlan nap volt.

Az Egyesült Állomás mindig lenyűgözte Miát. A galéria mintha egyenesen a földből nőtt volna ki, a tetőt tartó hatalmas bordák íve magasan a fejük fölé emelkedett, s az oszlopokat díszítő faragványok finom fraktálmintákat alkottak. A padló úgy fénylett, mint egy kisuvickolt csillag. A csarnok az úrkikötőre be- és kifutó folyosók hálójának közepén terült el. Az épület falai előtti boltíves átjárók fölött fénylő feliratok igazították el az embereket a járművek, az üzletek, az éttermek, a telefonfülkék és a szállodák felé. Azok közé az oszlopok közé, amelyek nem kijáratot alkottak, a preindusztriális korokba visszanyúló híres szobrok másolatait helyezték el. Az égbolt magasában keletkezett jellegzetes hangok valamelyest még fel is erősödve töltötték be a levegőt. A messzire elterpeszkedő Egyesült Állomás elegáns és a jelek szerint mindig befejezetlen látványosságnak számított D.C.-ben. Miának kívülről az volt a benyomása róla, mintha egy gigantikus gomba kalapja alatt, a félművészes rejtekben húzódna meg az a sűrű alagútrendszer, amely összekötötte az épületet a leszállóhellyel.

A főbejárat előtti térségtől kiindulva az állomás biztonsági szolgálatot teljesítő robotjai álltak kétsoros díszőrséget a gyülekezőhelyen keresztül végig, egészen a nagy várócsarnokig. Kinyújtott és összekapcsolt karjaik a pusztaság jelenlétét és a szívélyes üdvözlés kombinációja révén tartották vissza a tömeget. Az Egyesült Állomás azon kevés hely közé tartozott a Földön, ahol ilyesfajta közhasználatra alkalmaztak pozitronikus robotokat, ami, Mia szerint, szégyen volt. Szerette őket – ebben különbözött földi társai túlnyomó többségétől –, és képtelen volt felfedezni bennük a

gonoszt, melyet állítólag megtestesítettek. Azért tartózkodtak itt, mert ezen a helyen sok volt a más bolygóról jött átutazó; űrlakók, akik nemcsak hogy hozzászórtak a robotok jól látható jelenlétéhez, hanem számítottak is rá. Az Egyesült Állomás amolyan nemzetközi övezetként működött, ahol minden fennhatóságnak volt képvisellete, benne az űrlakó missziók – az Anacostia-negyed keleti részén lévő nagykövetségek csatlósai – követségi irodáival.

Mia úgy gondolta, a diplomáciai szükségleteken túl is ideális robotokat alkalmazni efféle események megrendezésekor a tömeg kézben tartására. A robotokkal szembeni földi viszolygás – félelem – a legtöbb embert visszatartotta attól, hogy túl közel merészkedjen hozzájuk. Mia még a nagy zajban is hallotta a géphang kitartó könyörgését: "kérem, maradjanak a helyükön" és „ne lépjenek a vonalon túlra". Ha valaki mégis átlépte a szóban forgó vonalat, egy ember tessékelte vissza, szelíden vagy másképp, a vonal mögé. E célból hivatásos rendőrök és az állomás biztonsági személyzete állt készenlétben.

Ennek ellenére e robotok nem voltak teljesen önálló egységek. Mindannyian az Egyesült Állomás Rezidens Intelligenciáját szolgálták. Az egyes egységek tevékenységének sokrétű összehangolását az RI látta el. Mia saját, különleges szolgálatot teljesítő csoportján kívül itt volt még a rendőrség, az állomás biztonsági szolgálata, illetve néhány politikai és gazdasági érdekcsoport képviselőtestületének saját kis biztonsági csapata is. Ha netán valami rés támadna a biztonság falán, vagy egyéb vészhelyzet állna elő, az RI hatékonyabban tudná felvonultatni ezeket az egységeket, mint bármely emberi koordinátor.

– Jönnék! – mondta Egyes.

Mia egy pillanatra meglátta két csapattársát az árkádsor másik oldalán. Mindketten, Mattu és Gel is, fejükkel intettek neki, majd figyelmüket visszafordították a bejárat felé.

Az Egyesült Állomás bejárata előtti mozgójárdát a mai napra leállították. A szabad forgalmi sávokon túli mozgójárdák jártak ugyan, de üresen.

E pillanatban feltűnt a túlméretezett limo, és hangtalanul, négy sarkában libegő kis zászlócskákkal megállt a járda mellett. Mia odalépett az ajtajához, és beütötte az ajtót nyitó kódot. A fényes fekete fémlemez egy darabja besiklott a karosszériába, Mia pedig hátralépett.

Először egy robot szállt ki. Majdnem két méter magas volt, de még így is szinte játékszernek hatott. Simán tagolt karja az oldala mellett lógott – két cső, a végén bumfordi, háromujjú kézzel. Ráadásul a test túl vékonynak tűnt a magasságához képest. A kerek fejen rosszul formált fülkagylók csücsültek, s a száj helyén mindössze egy sekély horpadás látszott; fölötte egyetlen, fehéren fénylő hasíték: az optikai blokk. A robot bronzbarna bőrén halványan visszatükröződtek az állomás fényei.

– Daventri ügynök! – szólalt meg a robot Mia fejhallgatójában. – Örülök, hogy újra láthatom!

Minden rendben?

– Üdv, Bogard! Igen, jól vagyunk. – Az összegyűlt báméskodók felé pillantva jónéhány, az ámulattól elkerekedett szemű alakot látott. Nyilvánvaló volt, hogy ártalmatlan külseje ellenére félnek a robottól. – Kérlek, Bogard, kapcsolj rá az RI-hálózatra!

– Egy pillanat! – válaszolta Bogard. – Kapcsolok. Kapcsolás kész. Biztonsági háló, érzékelőháló és a vonatkozó perifériák valós idejű rákapcsolása az Egyesült Állomás Rezidens Intelligenciájára. Telemetria optimális, Daventri ügynök.

– Kitűnő, Bogard! Mehetsz.

Bogard kettőt előrelépett, majd fűrgén megfordult. Clar Eliton szenátor kilépett a limóból. Magasabbnak látszott, mint amilyen valójában volt; magas homlokát sűrű, hullámos, őszbe vegyülő fekete haj koronázta. Kezdődő tokája és a szeme körüli ráncok sűrű hálója árulkodott a koráról és erőt próbáló hivataláról, de amúgy egészséges, energikus férfinak tűnt. Füttyülés, pisszegés és dühös kiáltozás fogadta az autóból mögötte kiszálló állandó munkatársait. Eliton, minderről tudomást sem véve, mosolyogva integetett, mintha csak kampánykörüton lenne, és megindult a bejárat alagút felé.

Bogard nyomban felzárkózott mögé, a szenátortól kissé jobbra, míg Mia és csoportja többi tagja elől sorakoztak fel: Mia balra, Gel átellenben, Mattu pedig a háromszög csücsében. Mia észrevette, hogy mialatt Eliton szenátort bevitték a főgalériára, a helyi biztonságiak szétszóródtak az útvonal mentén és a tömeg között.

A kétoldalt sorfalat álló robotok tisztelegtek. Mia érezte, hogy elvigyorodik.

"Kinek az ötlete volt ez?" Hátrapillantott Bogardra, de a robot arcán semmiféle érzelm nem látszott.

– Előreszaladtunk a programhoz képest – szólalt meg Mattu a vonalban. – Az aurorai küldöttség még úton van a Kopernikuszról. Három perc.

– Engedjük beszélni? – kérdezte maró gúnnyal a hangjában Gel.

– Egyes azt mondja, ne – felelte Mattu; az ő hangja semmit nem árult el az érzelmeiből. Mattu, a csoport vezetője, a legidősebb és legtapasztaltabb volt közöttük; nem győzte inteni őket, hogy ne árulják el az érzelmeiket. "Nektek a munkátokat kell végeznetek, a politikusok ellenére is" – mondogatta gyakran.

Lassítottak. A szenátor megértette a jelzést, és növelte a mosolyok és integetések mennyiségét.

Ahogy a csoport az alagút túlsó vége felé közeledett, a nemtetszés jelei ritkultak; a sokaságot úgy rendezték el, hogy a galérián több legyen a szenátort támogató, mint az őt becsmérlő. Mia ezzel együtt hálás volt, amiért a helyettesét, Taprint ma máshová szólította a kötelessége. Az Eliton felé irányuló ellenszenv éppen elég kellemetlen volt. Mindkettőjük jelenléte csak fokozta volna a negatív reakciókat.

– Hús, nem fém! – üvöltötte valaki öblös hangon. Az állomás biztonsági emberei nyomban bevetették magukat a tömegbe, hogy megkeressék a hang gazdáját.

A divatos radikális reformmozgalom népszerű jelmondata hallatán Miát idegesség fogta el. Hallott olyan pletykákat, hogy Eliton meg akarta hívni az Ember Új Felsőbbségének Rendjének képviselőit, de az emberújak visszautasították – az Elitont körülvevők nagy megkönnyebbülésére. Ez persze nem jelentette azt, hogy nem is fognak megjelenni.

Újabb méltóságok érkeztek, amit a politika és a kereskedelem képviselőinek rövid parádéja követett. Az érkezési kapu szintjét uraló emelvényen többen várakoztak.

Magán a galérián kifeszített kötelek tartották kordában a tömeget. Itt kevesebb robot sorakozott fel, egymástól nagyobb távolságokra, mivel ehelyütt a biztonsági emberek látták el a munka jó részét.

Mia egy-egy pillanatra meglátta a tisztek arca elé nyúló mikrofonokat, s mindez azzal a megnyugtató érzéssel töltötte el, hogy minden és mindenki a helyén van. Még az előzetes rostálást figyelembe véve is több kellemetlen bekiabálóra és tiltakozóra volt felkészülve. Egy csoport rendőr haladt el előtte, az arcuk feszültségről árulkodott. Ahhoz képest, milyen felfordulásra lehetett számítani, meglepte, hogy mekkora rend van.

A csoport odaért a megemelt emelvény alapjához. Mattu föllépdelt a széles lépcsőfokokon, s közben tekintete feszült figyelemmel járt ide-oda. Fölérve pár másodpercre megállt, szemöldöke egy pillanatra összeugrott, s miután jelezte, hogy minden rendben, Eliton szenátor is föllépkedett utána.

– Mintha csak egy parkban sétálgatnának... – mondta Gel.

– Te csak figyelj! – intette Mattu.

Az emelvényen összegyűltek a földi hatalom keresztmetszetét adták. Mia fölismert néhány lobbistát, akik különböző koalícióktól jöttek, de leginkább gyáripárosokat látott. Alda Mikels az Imbitektől saját tisztviselői és biztonsági emberei gyűrűjében állt; ez utóbbiak kevesebben voltak, mint Mia várta volna. Mellette állt Rega Looms, a DyNan Kézműipar igazgatója; maroknyi, egymást kerülgető munkatársa láthatóan kényelmetlenül és idegenül téblábolt az emelvényen. Mia meglepetten figyelt fel egy ismerős arcra a csoport szélén. Több mint egy éve, amióta kilépett a Szolgálatból, nem látta Coren Lanrát. Most elkapta a tekintetét, s a férfi mosolyogva bólintott felé. – Az ember nem is gondolná, hogy Lanra vigyáz a Luddite Rt.-re – jegyezte meg fülhallgatójában Gel.

Mia elengedte a füle mellett a megjegyzést. Gel megfigyeléseire jellemzően ebben is több volt a rosszmájúság, mint a lényeg.

De csakugyan érdekes volt. Coren tiltakozásul hagyta ott őket, amiért Bogard-féle robotokat hoznak be a Különleges Szolgálatba, jóllehet Bogard volt az első és mind ez ideig egyetlen robot. Mia hallotta, hogy Lanra saját ügynökséget nyitott, egy kis irodát valahol a délkeleti átjáróban. De ha a DyNan biztonsági szolgálatát látja el, akkor arra is kíváncsi lett volna, vajon Coren feladta-e az

ügynökségét a jól jövedelmező céges állásért. Azzal együtt, hogy a férfi félreérthetetlenül kinyilvánította a robotokkal kapcsolatos érzéseit, Mia nem gondolta róla, hogy rokonszenvezne Loomsszal és az ő – egyfajta gépkorszak előtti, idilli múlt visszatérésének lehetőségét célzó – radikális eszméivel. De a munka az, gondolta, s azzal visszafordította figyelmét a sajátjára. Felismerte Gale Chassik nagykövetet hatfős kísérete társaságában a solariai nagykövetségről. Sen Setaris nagykövet asszony az aurorai nagykövetségről nem jelent meg, de főtanácsadói, Lys Morglen és Daril Falnyk, továbbá más rangidős munkatársai jelen voltak. Mia ezt furcsának találta, de hát ki tud eligazodni az űrlakó protokollon?

Az összegyűlt magas méltóságok között volt még jó néhány sokkal kisebb, a fogadáson mindössze egy, legföljebb két fővel megjelenő cég képviselője. Közöttük hol itt, hol ott bukkant fel számos kormányhivatal funkcionáriusa. Mia lepillantott a lenti arcok sokaságára. Sohasem érezte magában azt a fajta önbizalmat, amit Gel, amikor ki merte jelenteni, hogy a biztonság tökéletes. Ő mindig azt kereste, mi az, amit elmulasztottak, és boldog volt, ha nem akadt ilyenre. Egy pillanatra megmerevedett, amikor a biztonságiak egy újabb csoportja vágott át a tömegben. Két hírkamera úszott közelebb, s a magasban lebegve keresték a lehető legtökéletesebb látószöveget.

– Itt a Hármas Csoport! – szökött bele a mikrofonjába. – Mennyire engedhetjük közel a szubéteriákat?
– Teljes körű engedélyük van, Hármas – válaszolta Egyes. – Csak ne engedjétek, hogy zaklassák a Csomagot!

– Vettem, Egyes!

Eliton elvegyült az emberek között, kezét rázott velük, s közben ontotta magából azokat a tréfás megjegyzéseket, amelyekkel Mia sohasem tudott igazán kibékülni. Egy alkalommal egészen közletről lehetett fültanúja, ahogy Eliton megdolgoz egy teremre való támogatót: nyílt és őszinte mosolyát mintha tetszés szerint tudná felvillantani, miközben csak úgy dőlt belőle a sok szívélyes és lebilincselő halandzsza, ami persze rettentően tetszett az őt körülvevőknek. Fontosnak tartotta, hogy mindenkinek tudja a nevét s legalább egy személyes dolgot az illetővel kapcsolatban, és fantasztikusan jó memóriája volt. Mia ezt betudta a tisztességhez szükséges követelménynek, és meg se próbálta elemezni.

Eliton az egyik embernél elbizonytalanodott; csak egy pillanat volt az egész, de Mia észrevette. Aztán megérkezett a mosoly, előbb még kicsit tompítottan, de aztán teljes fényében, s a keze is kinyúlt előre, mint rendesen. Mia kíváncsi lett a nőre. Ismerősnek tűnt, a telepésekhez volt valami köze.

– Bogard, azonosítsd a személyt, aki most fog kezét Eliton szenátorral! – küldte az utasítást a vonalon át.

– Viansa Risher, Telepes Koalíció.

– Aha... Köszönöm, Bogard! – A nő az utolsó pillanatban jutott be, emlékezett vissza Mia, annak ellenére, hogy a telepések hónapokig kérvényezték, hogy képviseltethessék magukat itt.

– Egy pillanat! – szökött Mattu, és Eliton mellé lépett, hogy tájékoztassa.

Mia még egyszer utoljára végigtekintett a galérián – még több biztonsági hadmozdulatra figyelt fel –, majd csatlakozott Gelhez és Mattuhoz, akik már mindketten Eliton közelében tartózkodtak.

– Vette valaki, hogy mi módon ellenőrzi az RI a tömeget? – kérdezte. – Én nem hallottam semmit. Mattu ismét összehúzta a szemöldökét, és elnézett mellette. – Én sem... – Belehallgatózott a vonalába, majd elfordult a leszállítóalagút felé. – Itt vannak.

A levegőben, a csarnok bejárata fölött, mint valami kísérteties szellemalak, megjelent az aurorai küldöttséget a Kopernikuszról ideszállító űrsikló érkezését hírül adó bejelentés. Az általános figyelem a csarnok felé fordult, még a galérián is érezhetően elhalkult a zajos tereferé. A kamerák jól hallhatóan zümmögtek a tömeg fölött, mialatt figyelmüket az emelvényre fellépő űrlakókra összpontosították.

Ruháik élénkebb színűnek, arcbőrük világosabbnak, tekintetük tisztábbnak látszott, s a termetük is valamivel magasabbnak tűnt a földiekénél. Az aurorai küldöttség Galiel Humadros rendkívüli nagykövet asszony vezetésével vonult fel az emelvényre. Sűrű haja arany fényben csillogott, s arcáról az a fajta szelíd magabiztosság sugárzott, melyhez Mia bölcsességet és tapasztalatot társított. Pár lépéssel lemaradva követték a szárnysegédei, akik mögött vonult a tulajdonképpeni küldöttség,

pontosan úgy és annyian, mint a földieké, akikre most az egész bolygó egy emberként bámult. Mia érezte, hogy van valami furcsa a megjelenésükben – mintha valami hiányozna róluk. Aztán rájött, hogy nincsenek velük a robotjaik. Akárhány képet látott róluk, akárhányszor személyesen találkozott velük, akárhány riportot olvasott róluk, az úrlakókkal mindig ott voltak az elmaradhatatlan robotjaik. Most, úgy látszik, mintegy jóindulatuk jeleként, nem hozták őket magukkal. Nélkülük valahogy meztelennek és sebezhetőnek tündek. Miának ettől megnőtt a tisztelete irántuk, még ha jól tudta is, hogy alig több ez látszatpolitikánál – propagandafogás, jelzésféleség, amivel hozzá szeretnének járulni a jövetelük keltette feszültség csökkentéséhez. Eliton előrelépett, hogy üdvözlésül az auroraiak nyugalomához méltó módon meghajoljon, és a kezét nyújtsa a nagykövetnek. Miát elöntötte a büszkeség jóleső érzése.

– Isten hozta a Földön, Humadros nagykövet asszony! – szólt Eliton, s fölerősített hangja végigvisszhangzott a galérián. – Öröm és megtiszteltetés, hogy itt, a mi világunkon köszönhetjük... Mia pislantott egyet, mert valami mozgást észlelt a látómezeje peremén. Odanézett, s Bogard fejét pillantotta meg, amely egy másodperccel korábban fordult el, mint ahogy a vonalban meghallotta volna a hangot:

– Valami baj van. Az RI...

A következő pillanatban, miközben nyúlt az oldalfegyvere után, végigmennydörögtek a helyiségen az első robbanások.

2. fejezet

A detonációk hangjára Mia rögtön lekuporodott a földre. Fényes villanásokat és sűrűn gomolygó füstöt látott körös-körül a galéria szélén. A tömeg egyenletes háttérzaja sikolyok és rémült kiáltások kakofóniájává változott. A vad hangzavarban nem hallotta a szolgálati vonalát. Tekintete a nézők első sorait kutatta: az emberek a földre vetették magukat, vagy meglódultak a kijáratok felé. A robotok mozdulatlanul álltak, mintha hirtelen kikapcsolták volna őket.

A biztonságiak – kinek-kinek a sajátja – felszólították az összegyűlt méltóságokat, hogy feküdjenek a földre. Mia megfordult, de nem látta meg azonnal Elitont. Az imént épp kezét fogott Humadros nagykövet asszonnyal, aki most is ott állt, és zavartan nézett maga köré.

Mattu rohanvást közeledett felé, s közben mintha szárnya volna, lengette a két karját.

– Le! Le! Le!

Mia összerándult a hajítófegyverek lövéseinek éles hangjára. Miközben újra megfordult maga körül, látta, hogy az emelvényen néhányan rángatózni kezdenek, s miközben kísérteties haláltáncot járnak, ruhájukon vörös foltok ütözkönek ki. Fél térdre esve, fegyverét lövésre készen tartva forgott tovább. Ekkor fekete ruhás embereket pillantott meg, akik a tömeg sűrűjében állva görcsösen megmegránduló csövű fegyvereikkel az emelvényt vették célba. Hallotta, amint tőle jobbra és balra élesen sivítő lövedékek hasogatják a levegőt.

Mia automatikusan célzott, s egyiket a másik után szedte le; ahogy sorra elzuhantak, félig-meddig hipnotikus állapotba került saját teljesítményétől.

De sokan voltak...

És voltak, akik nem estek el, pedig tudta, hogy eltalálta őket...

– Teljes áttörés az egész vonalon! – hallotta Mattu üvöltését a vonalban. – Totális...!

Csend.

Aztán újabb robbanások. A pánikszerűen menekülő csöcselék most már vadul tiporta egymást a kijáratoknál, s esztelen sietségében önmaga elől zárta el az utat. Az állomás mozdulatlan robotjai sorra dőltek el a fejvesztetten tülekedő emberek lába alatt.

Az összes kommunikációs vonal a Rezidens Intelligencián keresztül működött, de most úgy tűnt, hogy az RI leállt.

– Bogard, kapcsolj át a csoport vonalára! – kiáltotta Mia, remélve, hogy a robot meghallja ebben a hangzavarban. – Nálad van a Csomag?

Bogard nem válaszolt azonnal, amitől egy pillanatra végighullámozott a félelem Mia gerincén.

– Bogard, válaszolj!

– Daventri ügynök, segítséget kérek! – Bogard hangja tisztán, megtévesztő nyugalommal jött át a csoport kommunikációs csatornáján.

Mia óvatosan hátrapillantott a válla fölött. Bogard rezzenéstelenül bámult vissza rá; most, hogy törzse átkaroló pajzsa szélesedett, alacsonyabb volt, és Mia tudta, hogy Eliton rejtőzik e kicsiny, de áthatolhatatlan, képlékeny ötvözetből vont védőgyűrű közepén.

– Eliton szenátor azt követeli, hogy Humadros nagykövet asszonyt védelmezem – mondta Bogard. Mia tekintete végigpásztázott a körülöttük lévő sokaságon, és Bogardtól jobbra, mintegy öt méterre rátalált a földön kuporgó nagykövet asszonyra. Két keze tétován lebegett a feje körül, s mint aki esztét veszttette, üres szemmel, vakon bámult a semmibe. Mia elindult felé.

Egy rázuhanó testtől hátratántorodott, s szabad kezét védekező mozdulattal kapta maga elé. De nem támadás volt, csak egy szerencsétlen, lövéstől feltépett, vérző holttest zuhant rá.

Ebben a pillanatban meglátta, hogy Bogard visszavonja az Elitont körülvevő védőpajzsát. A szenátor vörös arccal, üvöltve és Humadros nagykövet asszonyra mutogatva támolygott arrébb. Tudta, hogy ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Bogardnak elsősorban Elitont kellett védelmeznie, és ezen csak egy különleges kódolású parancs változtatható. Bogard mindezek ellenére eltávolodott Elitontól, az űrlakók irányába. Lassan, bizonytalanul mozgott, mintha ellenezné az utasítást.

Eliton most védtelen volt. Mia megindult felé, de közben megfordult, hogy szembenézzen a támadással. Sarka váratlanul nekiütközött valaminek. Fölemelte a lábát, hogy átlépjen rajta, és lenézett az akadályra; az egyik aurorai holtteste volt. Meglepődött rajta: a nő olyan volt, mintha aludna. A szeme lazán lecsukva, a szája kissé szétnyílván. Mia megborzongott, és figyelmét visszakényszerítette az emelvény szélére.

Fekete álarcos fegyverek támaszkodtak neki, és szünet nélkül lötték a tömeget. Mia sorban, egyenként szedte le őket, s miközben folyamatosan hátrált, egyre várta az elkerülhetetlen lövedéket, amely majd lefogja a kezét.

Amikor megérkezett, hátratántorodott, végigzuhan a földön, aztán csak bámulta a feje fölött, a magasban ívelő mennyezetet.

"Eltaláltak – gondolta. – Most haldoklom..."

Aztán hasra fordult. Kezét a bal oldalán szétterjedő fájdalomra szorította. Sajogtak a bordái, de amikor elvette a kezét a sebzett részről, a tenyere száraz volt. Pislogva nézett körül. Rájött, hogy csak egy újabb hullá vágódott neki; a feje még mindig ott feküdt az ölében, szeme üresen meredt a magasba. Lelőkte magáról, és gyorsan eliszkolt onnan.

Valószínűtlenül sokan álltak még talpon, egymáshoz bújva. Míg figyelte őket, néhányan ismét elestek, testük rángatózott a fülsiketítő golyózáporban. Mia soha életében nem látott még ehhez hasonlót. A szimulációs gyakorlatokon mindig magányos alakra tüzeltek, energiafegyverekkel, levegőben terjedő méreganyagokkal...

"Miért nem használták a nyugigázt?" – töprengett.

A falakat és a mennyezetet alátámasztó bordák mentén sorakozó pontok, melyek a nem halálos gázt adagoló automatákat rejtették, érintetlennek tűntek. A galéria biztonsági rendszere csődöt mondott. Az Egyesült Állomás pozitronagyú Rezidens Intelligenciája nyilvánvalóan nem működött.

– Egyes! – üvöltötte Mia. – Itt a Hármas Csoport! Meghibásodtak a rendszerek...

A fülhallgatója teljesen süket volt. Minden kommunikációs összeköttetés megszűnt. Akkor eszébe jutott, hogy a nagyobb kényelem kedvéért az RI-n keresztül is kiépítettek egy kommunikációs vonalat, hogy a pozitronagy a konkurens távközlési rendszerek zavaró hatásai nélkül kezelhesse az összes koordinációt. Egyedül a Bogarddal összekötő közvetlen vonala élt, és a robotnak volt kapcsolata az RI-hez.

Mia megkereste a fegyverét, és felállt. Tekintetével Elitont kutatta.

Ott feküdt összerogyva, a mellkasa csupa vér volt. Bogard mozdulatlanul állt fölötte. Nem messze tőle Mia észrevette Humadros nagykövet asszonyt. Ő is halott volt.

Ennek ellenére megpróbált összeköttetésbe lépni a társaival, pillantását végighordozta a vérfürdő helyszínén.

– Kettes Csoport, Egyes Csoport, itt Hármas! A Csomag elesett! Ismétlem, a Csomag elesett!

De csak a szétkapcsolt vonal halk zúgását hallotta.

– Egyes Csoport, Kettes Csoport! – szölongatta őket. Semmi. – Bogard, válaszolj!

Halk kattanas. Majd:

– Én... én... én...

A vonalban felhangzó szaggatott jelzés még tovább fokozta a félelmét.

– Bogard, rendezd a paramétereidet! – adta ki az utasítást. – Lokális paraméter, engedelmesség Miának. Igazold vissza!

– Vissza... visszaigazolván... Miának... Én...

– Bogard, új prioritás! Elsőbbség nálam! Omega-ötös katalógus újratekésztés! Választ kérek!

– Prioritás átrendezve... Mia... Miánál.

– Szüntesd meg az összekapcsolódást az Egyesült Állomás Rezidens Intelligenciájával!

– Kapcsolat... kap... kapcsolat nem jön létre. Protokoll elutasítva. Kapcsolat megszakadt.

Az orgyilkosok váratlanul visszavonulót fűjtak. Mia döbbenetn figyelte, amint elhátrálnak az emelvény szélétől. Úgy tűnt neki, mintha egyesek a szeme láttára eltűnnének. Fegyvereikkel a fejük fölé, a levegőbe lőttek, távol tartva maguktól az embereket, akik így utat nyitottak nekik. Mia látta, hogy egyikük a karjánál fogva megragad egy férfit, s a többieknek lökdösve, mintegy faltörő kosként használva őt, vág keresztül a tömegben. A közelében összerúzódtak emberek sok életben maradtat tiportak össze, s a halottak úgy kerültek el körben, a zűrzavar peremén, mintha az élő sokaság vetette volna ki őket magából.

– Mi a...? – motyogta maga elé. – Bogard, hozzám! Kövesd az ellenfeleket! Állapítsd meg a legvalószínűbb elképzelésüket!

Még mozdulni nem látta, de már érezte maga mellett Bogard jelenlétét. Ott tornyosult fölötté, s érezte, amint a figyelmét ráirányítja a visszavonuló alakokra.

– Három visszaigazolván. – Élénkvörös nyomjelző sugárnyaláb vetült ki a még mindig hullámzó tömeg feje fölé, hogy azonosítsa három feketébe öltözött alakot.

– Hozzám! – mondta ismét, és leugrott a padlószintre. Bordái sajogtak. Elérte a tömeg szélét, és befurakodott közbük. Olyan volt, mintha vízben próbálna szobrot faragni. Rémuált arcok bámultak rá, az idegenekről lefoszlott hűvös és nyugodt udvariasságuk, önelégült mesterkéltégük, s Mia egy-egy kurta pillanatra meglátta bennük azt, amit eddig soha, és talán nem is fog látni soha többé. Úgy gondolta, érti. Módszereik cserben hagyták, a világ, mely mindeddig kényeztette és óvta őket, most megmutatta, mennyire rá vannak utalva arra, amit nem képesek megtenni önmagukért. Talán életükben először tapasztalták meg valamennyien önnön sebezhetőségüket, s hogy nincsenek szabályok, melyeket követni lehet, nincs terv, nincs vezetés. Kezek nyúltak ki felé, szemek néztek rá könyörögve – úgy látszott, e káosz közepette ő az egyetlen cselekvő, aki képes választani, dönteni –, de Mia félreütötte, félrelökte őket, és kíméletlenül törtetett tovább előre.

Igazság szerint ezeknek az embereknek nem volt hová menniük. Össze voltak zsúfolódva itt. Mind közelebb kerülve a túlsó falhoz, Mia már azt is látta, miért. Az ajtókat bezárták. Végbement a rendteremtés előkészítő szakasza, az összes kijáratot lezárták, s következhetett a második szakasz, a gáz kibocsátása.

Az emberek hirtelen elhátráltak tőle, s az újra feltámadó hisztéria ismét egymáshoz préselte őket.

Mia hátranézett, s közvetlenül maga mögött meglátta Bogardot, amint vállait szélesre nyújtva jelenített meg jól látható, ám valótlán fenyegetést.

– Még látod őket, Bogard?

– Rajtuk vagyok.

– Nagyszerű!

Végül sikerült kitörnie az összezsúfolódott tömegből. Egy gazdagon érezett kék márványfal emelkedett föl előtte. Jobbra egy másik fal állt a főfaltól távolabb, s a kettő közötti átjárón lehetett eljutni a szervizrészlegekhez.

Az ajtó nyitva volt.

– Erre, Bogard?

– Pontosan.

A szervizajtónál Mia elbizonytalanodva körbekémlelt. Bogard finoman megérintette a vállát, majd

visszahúzta, és maga lépett be a szervizútra.

– Szabad az út.

Mia, fegyverét készenlétben tartva, belépett.

Közvetlenül tőle jobbra irodának, balra pedig raktárnak berendezett fülkék sorakoztak. Előtte szállítószalag indult ki egy nagy forgókorongtól befelé tartó rövid folyosón, egy helyel-közzel megvilágított útvesztőbe. A mennyezetről lecsüngő vagy a padlóról felfelé futó, kibogozhatatlan vezetékek, kábelek és szerelvénykötegek töltötték be a teret, különös fény-árnyék mozaikokká állva össze.

A labirintus körül sok-sok láb szapora léptű menetelésének hangja vert visszhangot. Mia az első fülke rövid falához lapulva várt.

Karbantartó robotok menetszlopa haladt el mellettük; vonulásuk a katonai gyakorlatok komikus utánzata volt. A forgólaphoz érve egy ütemre megfordultak, és bemasíroztak az alagút mélyére.

– Bogard, még nem vesztetted szem elől a célpontot?

– Halvány infravörös nyom a földön. Jól olvasható, de halvány.

– Vezess tovább rajta!

A robot mintha végigfolyt volna a padlón, törzse áramvonalas idomná csúcsosodva hajolt előre, lába mintha görkorcsolyán siklott volna alatta. Hangtalanul. A szórványos megvilágítás miatt úgy tűnt, mintha változtatná az alakját, s ahogy Mia beállt mögé, látta, hogy a robot testének szögletei és körvonalai tökéletesen takarják az ő sziluettjét.

Bogard balra fordult, egy szűkebb folyosóra, s végighaladt egy sor, robotok számára kialakított falmélyedés előtt. Sok közülük üres volt, de jó néhányban látott robotot: halotti merevségű testük kívülről semmi jelét nem mutatta az aktivitásnak.

Bogard megállt. Mia mélyen meghajolva bepréselődött mellé. Egymáshoz tolt asztalok és konténerek tettek járhatóvá egy viszonylag széles padlófelületet, s az így keletkezett laza gyűrűn belül számos robot mozgott több-kevesebb módszerességgel, ami leginkább megállás nélküli bokszmérkőzésre emlékeztetett. Karjukat lengették, lábukkal rúgtak, elhajoltak, ütöttek, előreszökkentek és visszavonultak – de egyik sem kapott soha ütést. Mintha ritmus nélkül táncolnának valami bonyolult koreográfia szerint, miközben gépies pontossággal folytatták a látszatküzdelmet.

– Mi történik itt, Bogard?

– Még nem sikerült bejutnom a Rezidens Intelligenciába. Nincs rá magyarázatom.

Azzal Bogard újra megindult, megkerülve a jelenetet előadókat. Ekkor hirtelen kivált két robot a harcolók közül, és elállta az útját.

– Állj! – szólt szigorúan az egyik. – Állj, ki vagy?

Bogard egyetlen, cseppfolyós mozdulattal nekisöpörte a robotot a társának, majd visszahajította őket a táncba. Mia látta, hogy a többiek közül néhányan ügyesen kikerülték a csörömpölve középük vágódókat.

A következő elágazási helynél Bogard ismét elbizonytalanodott.

– Elváltak egymástól – mondta. – Egy ment arra – mutatott balra, egy magasba törő gépházak között kanyargó keskeny útra –, kettő meg erre. – A jobb oldali ösvény egy rövid lépcsőhöz vezetett, amelyen át egy másik szervizfolyosóra lehetett feljutni. – Egy pillanat! Azt hiszem, kommunikációs összeköttetés létesült a két célpontunk között.

– Hadd halljam!

– ...eltévedtünk a szervizrészlegben. Nem találunk kijáratot.

– Parancsuk van rá, hogy mellőzzék a kommunikációt, amíg nem hagyják el a létesítményt.

– Rendben, de hogy a fenébe hagyjuk el, ha egyszer nem találunk kivezető utat belőle!

– Várjon!

Pár másodperc elteltével egy újabb hang szólalt meg.

– Itt az Egyes Szakas! Mi a probléma?

– Egyes Szakas, itt Lemus! Elszakadtunk a fő hadtesttől, itt vagyunk a szervizrészlegben. Nincs kijárat. Elkeveredtünk Wollinstól, a bádogfejűek meg úgy táncolnak idelent, mintha meghibbantak volna...

– Mostantól mellőzze a kommunikációt! – adta ki az utasítást Egyes Szakasz. – Találnak egy "KI" jelzésű folyosót, azt kövessék, és ne térjenek le róla! Megértette?

– Meg, Bok...

– És többé ne mondjon neveket a telefonban! Az összekapcsolódásig további jelentkezést nem fogadunk. Egyes Szakasz, vége.

A vevőkészülékben süket csend lett. Bok? Lemus?

– Bogard, keresd meg őket! – mutatott Mia a szervizfolyosó felé. – Fogd el, és tedd ártalmatlanná őket! Megtalálsz a folyosót?

– Igen. – Bogardnak mindössze egy pillanatba telt, hogy a parancsot összevesse az Első Törvény kikötésével. – Te mérsz a fennmaradó célpont után?

– Én. Nagyon óvatos leszek. Élve akarjuk elfogni őket, Bogard.

– Megsebesülhetsz.

– Személyes előjog, elfogadható kockázatszint. Ezek az emberek veszélyesek.

személyes előjog, elfogadható kockázatszint, ezek az emberek veszélyesek, elsőbbségi szintek kijelölése alábbi válaszprotokollok megállapítása céljából: személyes előjog követelése lehetséges sérelem tudomásul vételére utal Első és Második Törvény paraméterei által megkövetelt védelem helyett, hozzáférés Daventri, Mia fájl, kompetenciaszint személyes kockázattal, elfogadhatósági algoritmusok meghatározása kudarc lehetőségének megállapítására sérülést valószínűsítő körülmények között, empirikus mutatók kielégítőek, elfogadható kockázatszint személyes előjog paramétereken belül, közvetlen követelmények csökkentése célpont menekülésének megengedésével előálló veszélyszint ellenében alkalmazva, lehetőségek pontos megállapítása, Első és Második Törvény követelményei helyet változtatnak, majd javított protokollok elfogadásának kudarcá következtében előálló feltételezett fenyegetésekre könnyebbítési kockázat szükséges, időlegesen és státuszmege erősítéstől függően, Daventri Mia

Mia kevesebb, mint egy másodpercet várt arra, hogy Bogard prioritást adjon az utasításának.

– Értem – mondta a robot. – Jelezni fogod a megváltozott kockázati állapotot.

– Igen.

A robot lement a lépcsőn, be a szervizfolyosóra, és eltűnt.

Mia megkönnyebbülten felsóhajtott. Bogard bonyolult kockázati protokollrendszer szerint dolgozott fel különböző helyzeteket, ami kreatívabb működést tett lehetővé számára, mint amilyen merevebb struktúrájú unokatestvéreié volt, de Mia még így is arra számított, hogy a Harmadik Törvény puristájának fog bizonyulni, amikor engedélyeznie kell, hogy egy ember személyes kockázatot vállaljon. Ezúttal meg kellett győződnie arról, hogy ha Mia bajba kerül, segítségért fog kiáltani.

Fülében hallva pulzusa ütemes lüktetését, belépett a klausztofóbiás érzéseket keltő folyosóra. Ha ezek hárman szétváltak, akkor nyilván nem ment minden olyan simán, ahogy eltervezhették.

A járat helye – a mindenütt jelenlévő és az operációs műveleteket feltehetőleg minden szempontból ellenőrző Rezidens Intelligencia rendszerének részeként – valahol a nagy szellőzőkürtök és a távközlési vezetéknyalábok csőrendszere, valamint az élőlényeken kívül minden egyebet az épületgyűttesen belül ide-oda mozgó, terjedelmesebb szállítórendszer között volt.

Mia áthaladt egy szűk nyíláson, mely átvezetett a szélesebb főjáratba, majd érkezett egy géphalmazhoz, melynek gömbjein, szekrényeiben, vezetékeiben és rúdjaiban nem lehetett keresztülbújni. Elhátrált a nyílásig, és visszalépett.

Vele szemben, a főgaléria falától egészen a külső falig szelvében az egész komplexumot kiszolgáló konyha foglalta el a helyet. Fényes, tükrös felületeken tükröződtek vissza a színekódok és a szakácművészet mértani formái: a teljes egészében automatizált ételfeldolgozó üzemben csak néhány robot felügyelt a rendre, s oldotta meg, ha kellett, a felmerülő problémákat. Jelenleg semmi mozgás nem volt a konyha egész területén. Mia észrevett egy robotot, amely egy villódzó monitor előtt dermedt mozdulatlanságba.

"Ott bent..."

Átszáguldott a konyhán, és villámgyorsan fél térdre ereszkedett a konyha határát jelző alacsony

falnál. Ha működne a Rezidens Intelligencia, használhatná arra, hogy a célpontja nyomára jusson. De a fülhallgatója továbbra is néma és süket volt.

Fölpillantott a fal tetejére, majd elrohant a legközelebbi kijáráshoz, ahol a falnak tapadva kifordult. A levegőben élesztő, olaj és meleg liszt illata érződött. Gyorsan osont, az imént látott robothoz iramodott, és fölnézett a monitorra, melyet a robot bámult. Árulisták vonultak végig rajta, egyik a másik után, túl gyorsan, semhogy el tudta volna olvasni, de annyit azért kivett, hogy élelmiszerekről, orvosi felszerelésekről és ruházatról volt szó bennük, még hozzá óriási mennyiségben. Miközben nézte, a monitor elsötétült. Aztán megjelent rajta két élénkzöld szó: KÉREM, VÁRJON, s pár másodpercre rá egy űrlap töltötte be a képernyőt, melyen több ebédfogást lehetett bejelölni. A robot megingott, majd hátralepett.

– Azonnal jelentkezz! Embereink vannak odalent! – harsant egy hang Mia fülében, amitől meglepetten összeresztett.

– Ez elzárt terület – mondta feléje fordulva a robot. – Emberek nem...

Hirtelen puskaropogás hallatszott, pattogtak körülöttük a golyók, és a robot imbolyogni kezdett. Mia megpördült, de jobb karja váratlanul visszacsapódott, magával húzva őt is, amitől végigvágódott a földön. Két másik találat is érte a jobb lábán és a bordáin; ha kifújta a levegőt, sajgott a tüdeje.

"Most kellene segítségért kiáltanom...?"

Ép karjával átvonszolta magát a földön, míg egy előkészítő asztal alá nem ért, s ott behúzódott a fém asztallap védelmébe.

Megérintette a fülhallgatóját, és lehalkította a saját vonala hangját. Futó léptek közeledését hallotta.

– Uram, ez elzárt terület... – kezdte egy másik karbantartó kiszolgálóegység.

Mia kidugta a fejét, és meglátta egy kis szállítóegység talpatát. Aztán csizmás emberi lábakat. A robot megmozdult, hogy elállja az ember útját, és elismételte a mondókáját.

Mia jobb kezében még ott csüngött a pisztolya; sikerült áthelyeznie a baljába. Kilökdöste magát az egyik alátámasztó láb felé. Letette a fegyvert, és megkapaszkodott a fémrúd felé.

– El az utamból! – parancsolt az automatára az ember.

Azzal megkerülte a robotot, és indult tovább előre. Mia nekigyürkőzött, és mindkét lábbal kirúgott a fedezéke alól. Sípcsonton találta az embert, aki széttárt karral hanyatt vágódott a földön.

Mia akkor felkapta a pisztolyát, és vízszintesen maga elé nyújtva, a két térdén kievickélt az asztal alól. Jobb lábában égető fájdalmat érzett, izmai remegtek. Látómezeje peremén fekete pontok villogtak.

A férfi is magához tért, és rövid fekete fegyverét két kézre fogva felé fordult.

– Állj! – kiáltotta Mia.

A férfi fölemelte a fegyverét.

Mia lött. Az energianyaláb a fején találta el, és hátralepett a férfit. Fegyvere nagy zörgéssel szánkázott arrébb a padlón.

Mia kimerülten dőlt neki a szekrénynek, jobb karjában végig tüzes fájdalom izzott, s minden lélegzétvétel olyan volt, mintha óriás ujjak szorítanák össze a tüdejét. Egész testét nyirkosnak érezte, s egyre több fekete és ezüst pont játszott mind vadabb táncot a látóhatára szélén.

– Asszonyom, óhajt segítséget?

A szállítóegység volt az, amely időközben odagurult mellé. Hunyorogva nézett rá; csodálkozva hallotta hangjában az enyhe rémületet, és arra gondolt, vajon mitől rémülhet meg egy robot. Aztán eszébe jutott, hogy az RI működteti, amely pozitron alapú. Az RI azonban egy idő óta nem válaszol, valami okból kikapcsolta magát. Vajon most visszajött, minden egyébgel együtt, aminek már nincs semmi értelme?

– Asszonyom, óhajt segítséget? – ismételte az egység.

– Igen, én... – Elejtette a pisztolyát, és ujjhegyeivel megérintette a karját; nedvesen húzta vissza őket. Nagyot nyelt, és csak nézte ujjain az élénkzöld folyadékot. Hideg kúszott le a nyakán, a hátán. Mikor történt ez? Megpróbálta lajstromba venni a sebesüléseit, miközben küzdött, hogy el ne veszítse az öntudatát, de mindig elfelejtette, hol is kezdte. A lába, a bordái, a karja, a bordái, a lába... Megelevenedett fülhallgatója megállás nélkül karattyolta:

– Mentőket azonnal! Legalább húszan vannak odalent! Elsőbbséget kérünk...

Megérintette a csatornaváltó gombot.

– Bogard?

– Igen, Mia.

– Helyzetjelentést!

– Mindkét célpont elfogva és megfékezve. Úton vagyok vissza a te állásodhoz.

– Jó... siess... Én...

Soha életében nem ájult még el, s most meglepte, bosszantotta, sőt valami furcsa haraggal töltötte el, hogy ilyen gyorsan elveszíti az önuralmát.

– Asszonyom, óhajt segítséget? – kérdezte ismét a szállítórobot. – Asszonyom...?

3. fejezet

Derec már jóval előbb hallotta a sebesült jajgatását, hogy belépett volna a galériára vezető alagútba. Kihallotta az orvosok és mentősök kiáltásait, a fojtottan sürgető, fennhangon kiadott utasítások és szirénajelzések közül, s a hang, mint valami fagyos szél, beléhasított és megborzongatta. Ahogy két asszisztense szoros kíséretében beért a magasra ívelő mennyezet alá, elébe tárult a zűrzavar és szenvedés látványa.

– Uram – szólította meg sietve egy biztonsági őr –, ez a terület el van zárva, és én...

Derec fölemelte az azonosítóját, mire az ember megtorpant, s úgy pislogott a kártyára, mintha hirtelen nem ismerné fel.

– Ó! Phylaxis Csoport... – bólított hirtelen megkönnyebbüléssel. – Már várják. Ha megengedi... – Hátralépett, és halkán beszélni kezdett a saját készülékébe.

Derec lassan végighordozta a tekintetét a látványon: mennyi robotot tapostak vagy törtek össze, bénítottak meg, s hány bolyongott céltalanul a pozitronikus összeomlás előrehaladott stádiumában, miközben mentősök és biztonságiak üvöltöztek rájuk, vagy lökdösték őket félre az útjukból. Derec háta beleborsódzott a látványba: ezeknek a robotoknak a Rezidens Intelligenciával kellene közvetlen kapcsolatban lenniük, és ha mindnyájan összeomlottak, akkor nagy baj lehet az RI-vel. Rájuk kívül az egyetlen robotjelenlétet a kiszolgálóegységek – a sürgős beavatkozásokat végző személyzet mellé rendelt, értelem nélküli automaták – jelentették. Itt még csak robotoknak sem nevezték őket. Egy pillanatra belépillant, hogy vajon itt van-e még Bogard, életben maradt-e, s működik-e még...

Az embereihez fordult.

– Először az emelvény alatt lévő kikészültekhez menjetek! – mondta. Mindössze a csoport két specialistája, Caro és Amson, a két legjobb terepmunkása volt vele. Abból, amit itt látott, elkelt volna egy tucat is. De a Phylaxis Csoport szűkös forrásai miatt csak egy kis csapatot tudott fenntartani; a többi specialista túl messze, valahol D.C. határszélén, az űrlakó negyedekben dolgozott másfajta helyzetek megoldásán. – Vigyétek ki őket az arénából! Derítsétek ki, hol vannak a tartalék fülkék! Kétlem, hogy ezek közül itt bárki használni akarja azt a helyiséget. Aztán igyekezzetek interakciót létesíteni, és megkönnyíteni a válságos helyzeteket!

Az emberei szaporán bólogattak, s azzal bevetették magukat a káoszba.

– Hé, megálljunk csak! – csattant fel egy hang, majd egy egyenruhás rendőr jött oda határozott léptekkel, fél kezét a magasba emelve, a másikat tokba bújtatott kábítófegyvere markolatán tartva. Egy villanásnyi időre haragosan rábámult az első biztonsági őrre, aki még mindig a telefonjába beszélt. – Kik és mik vagytok, és mi keresnivalótok van itt?

Derec újra felmutatta az azonosító kártyáját. A rendőr épp csak ránézett. – Phylaxis Csoport! Óriási! Már eddig is a kellesténél több orvos járkalja össze a nyomokat; most jöttök ti, és összeszeditek a bádogfejűeket... Derec zsebre dugta a kártyáját.

– Sajnálom, hogy a segítségnyújtás ekkora terhet jelent a törvényszékiek számára. Talán azt szeretnétek, ha a halottak és sebesültek ott maradnának, ahová estek, amíg ti végeztetek? Biztos vagyok benne, hogy csak kevesen lehelnek ki a lelküket, mielőtt az embereitek összeszednék mindazt, amit akarnak...

A rendőr összeszorította a száját, és egy lépéssel közelebb lépett Derechez. Akármint akart is mondani, meggondolta magát.

– Jól van, nálad a pont! Szabad mozgást kapsz. – Azzal sarkon fordult, és elvonult.

– Köszönöm! – kiáltott Derec a távozó rendőr után, aki hanyagul visszaintett.

– Uram! – szólalt meg ekkor a biztonsági őr. – Ennek a szintnek Mil Jeffries a felügyelője. El kell kísértetnem hozzá.

Egy kiszolgálóegység, egy nem pozitronikus automata közeledett feléjük; alig több, mint egy magas, felnyurgult indára emlékeztető gép, amelybe térképet programoztak – ezt kell követnie.

– Köszönöm.

Derec követte a kiszolgálóegységet egy keskeny ösvényen, a még szanaszét heverő holttestek és a kis csoportokba verődött, általa biztonságiaknak vélt emberek között: szigorú, haragos arcok, gyors szóváltások egymás között vagy a kis szerkentyűkbe, a lendületükben megakasztott testek félbemaradt póza, és talán valami zavarodottság. Menet közben megpróbálta végiggondolni, mi az, amit lát. Annyi világos volt, hogy ezeket a holttesteket összetaposták.

Az álldogáló emberek legnépesebb csoportja az emelvényt foglalta el; arrafelé vezette a robot.

Körös-körül hangosan nyögtek és jajgattak a sérültek vagy traumán átesettek, néhányan türelmetlenül kiáltoztak segítségért vagy magyarázatért, vagy pusztán mert érzelmileg arra volt szükségük, hogy kiabáljanak. Az óriási emeleti szinten nagy területeket foglaltak el a sebesültek, akiket egymás mellé fektettek le – őket emberek, valamint néhány orvosi segítséget nyújtani tudó robot látta el. Ez utóbbi, szintén nem pozitronikus agyú egységek emelték, hozták-vitték, s tartották a hordozható gyógyászati eszközöket az asszisztensek keze alá. Legtöbbjük az úrlakók felfogása szerint még csak nem is látszott robotnak, inkább csak amolyan dobozokból, gömbökből és kengyelekre vagy antigravitációs motívátorokra felfűzött, vastos szerelvényekből álló kollekciónak tűntek, melyek engedelmes állatkák módjára követték az emberek minden lépését. Derec látta, amint megrettent emberek sírva, káromkodva lökdösték el maguktól őket: jellegzetes földi szokásaikhoz híven nem túrték, hogy gépujjaikkal hozzájuk érjenek. Talán nem is volt baj, hogy nem pozitronikus agyú robotok próbáltak segíteni itt – csak különleges programmal ellátott robotok tudtak boldogulni sebesült vagy halott emberekkel. Itt azonban ráadásul még azzal a zavarba ejtő helyzettel is szembe kellett nézniük, hogy az emberek visszautasítják a segítségüket. Az Első Törvény azt parancsolta, hogy segítsenek a sebesülteken. A Második Törvény kimondta, hogy engedelmeskedniük kell az embereknek. Az a parancs, hogy ne nyújtsanak segítséget, úgy érte őket, mint egy erős ütés; nem ismerték a félelem és a harag természetét. A pozitronikus idegösszeomlás szomorú és szálnalmas látvány volt. A még működő robotok nyilvánvalóan nem tudtak megbirkózni a helyzettel. A szerencsések szemmel láthatóan már nem működtek. Derec csapata fürgén mozgott a sérült robotok között, a lehető legkevesebb kárt okozva igyekeztek elvinni őket az útból. Néhányat talán még meg lehet menteni közülük, de nem volt túl derűlátó.

Robotok állták körül az egy helyre hordott halottakat: merev géptestek, elsötétült szemek, tönkrement agyak.

"Mi lehet Bogarddal?" – töprengett Derec. Ezt az egy robotot nem találta itt. Lehet, hogy már elvitték a galériáról. Már nem volt az övé – aktív szolgálatra átirányították a Különleges Szolgálathoz –, de attól még Bogard az ő teremtménye maradt, és természetszerűleg aggódott érte. Félrefordította a fejét. A galéria külső falain a robbanások nyomán hosszú, fekete sávok látszottak. A szubéteri adásokon látszott, a robbanások elég nagyok ahhoz, hogy lyukakat vájjanak a falba, de innen csak az elszíneződések látszottak.

Jobb lába váratlanul megcsúszott, annyira, hogy két karjával köröznie kellett a levegőben, hogy megtarthassa az egyensúlyát. Lepillantott. A padlón egy vértócsából származó piros kulimászt látott. A gyomra összeszorult, hányinger kerülgette.

A kiszolgálóegység fölvezette az emelvényre, s megindult vele egy alacsony kis nő felé, aki egy embercsoporttól körülveve állt ott, és miközben szaporán dőlt belőle a szó, mutató- és középső ujjával a levegőt döfkölte.

– Mil Jeffries felügyelő, uram! – mondta a robot, méghozzá elég hangosan ahhoz, hogy magára vonja a nő figyelmét. Ő Derecre pillantott, összevonta a szemöldökét, majd biccentett, és fölemelt

kézzele jelezte, hogy várjon.

A robot dolga végeztével elvonult. Derec a csoport szélén álldogálva várt, s közben hallgatta, amint Jeffries kiadja az utasításait. Az emberek egyenként vagy párosával elmentek, hogy elvégezzék a kijelölt feladatukat, s végül Derec egymaga maradt. A nő ránézett, egyik szemöldöke tétován megrándult.

– Hát maga?

– Derec Avery vagyok a Phylaxis Csoporttól.

– A maga emberei szedik össze ott az agyhalottakat?

– Igen.

– Helyes! Épp ideje... Nekem csak két emberem van, aki konyít valamicskét a sérült bádogfejűekhez, de őket most az RI-hez osztották be... és magára is ott van szükségem, ha épp erre kíváncsi.

– A Rezidens Intelligenciánál?

– A Rezidens Idiótánál, helyesebben mondva... – vetette oda gúnyosan a nő, majd intett, hogy kövesse. – Menjünk! Avery? Állítólag maga itt a pozitronika szakembere.

– Az egyik...

– Helyes! Jöjjön velem!

Jeffries, bár egy jó fejjel alacsonyabb volt, olyan gyorsan lépkedett, hogy Derec alig győzte vele az iramot. Közben átpillantott a diplomaták és küldöttek körül kialakult káoszra. Mentőautók álltak kitért ajtókkal, s hordták beléjük a hullákat tartalmazó zsákokat és a sebesülteket. A padló sok helyütt csúszós volt a kiömlött vértől. Az egyik oldalon tucatnyian, ha nem többen, álltak egy csoportba összeverődve; öltözködésükön látszott, hogy fontos személyiségek. Néhányan idegesnek hatottak, többen az arca halottsápadt volt, de egyik sem tűnt sebesültnek.

Derec és Jeffries elmentek az emelvény széléig, ott leereszkedtek az odatámasztott lépcsőn, majd a felügyelő bevezette Derecet egy BELÉPNI TILOS! feliratú, amúgy ártalmatlannak tűnő ajtón. Odabent, pár méterrel beljebb egy keskeny lépcső vezetett fölfelé.

– Aggódtam, hogy esetleg több robotot fog magával hozni – mondta Jeffries. – Most még a pusztá jelenlétük miatt is épp elég bajunk van.

– Nincsenek robotjaink – válaszolta Derec, mire a nő egy gyors pillantást vetett rá. – Az úrlakó negyedek, a követségek és e hely kivételével törvény tiltja a jelenlétüket a Földön.

– Hm... – bólintott Jeffries. – Van valami elképzelése arról, hogy mi történt itt?

– Útközben a szubéterin láttam a visszajátszást.

– Lehet, hogy az már egy szerkesztett változat volt.

– Hányan... Úgy értem, kik...?

– A becslések szerint tizenhét ember halt meg a lövöldözésben, de legalább harminc sebesültünk van, és a pánikban akár százat is agyontaposhattak vagy súlyosan megsebesíthettek. Azokkal, akiket odalent látott, mind ez történt, kivéve azt a nagyjából fél tucatot, akiket az emelvényen lévő biztonságiak eltévedt lövedékei találtak el – magyarázta Jeffries. – Az aurorai nagykövet halott, akárcsak a kíséretének hat tagja, s velük együtt az itteni aurorai követség tagjai is. – Föllépett a legfelső lépcsőfokra, és visszanézett a férfira. – Eliton szenátor is.

Derec már nyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de akkor egy pillanatra meglátta a fájdalom szikráját Jeffries szemében. Felismerte, mi rejtőzik a nyers modorú nyomozó álarcá alatt, és becsukta a száját. Erőt vett magán, és bólintott. Jeffries ismét felvonta maga köré a falakat, és elindult egy felirat nélküli ajtó felé.

Az ajtó egy tágas irodába nyílt, melynek hosszú, keskeny ablaksíkján túl a galériára lehetett látni. Az ablak és a szoba teljes hosszában végignyúló, monitorokkal telezsúfolt fal között íróasztalokból, konzolokból és emberekből álló, szabálytalan, széteső labirintus terült el.

– Innen figyeljük, hogyan irányítja az RI az Egyesült Állomást. Úgy értem, normális körülmények között... Ma azt figyeltük, hogyan vonult ki játszani, mialatt az emberek sorra haltak.

A szobában mindenki megállt, s előbb Jeffries-re, majd Derecre néztek. A férfi érezte a keserűséget a nő hangjában, s ugyanezt a keserűséget látta a személyzet valamennyi tagjának arcán is. Itt nem voltak robotok, mindennel az emberek próbáltak megbirkózni.

– Megmagyarázná ezt nekem?

– Kedder! – szólt Jeffries.

Ketten ültek a szoba közepén terpeszkedő vezérlőberendezés előtt. Egyikük, egy magas, nyúlánk, rövidre nyírt vörös hajú férfi, felállt, és megköszönte a torkát.

– Én, khm...

– Kedder, ez az ember jött a Phylaxistól – mondta Jeffries. – Ő fogja megmutatni nekünk, hogyan kell beszélni a robotjainkkal.

Derec odament a konzolhoz, és nyújtotta a kezét.

– Derec Avery!

– Tathis Kedder!

– Nekem odalent van dolgom. Ha szükségük lesz rám, ott megtalálnak – közölte Jeffries.

Azzal lábujjhegyre állva megfordult, és kiment a szobából.

Derec várt pár másodpercet. Az emberek visszatértek a dolgukhoz.

– Szóval, mi történt? – kérdezte halkán Keddertől.

– Hát... – Kedder úgy bámult le a vezérlőpultra, mintha arra próbálna visszaemlékezni, hogy mit is kell csinálni vele.

A másik férfi fürgén nyomkodni kezdte a billentyűzetet. A konzol tetején sorakozó képernyők tejfehérré világosodtak ki, majd új képek villantak fel rajtuk.

Kedder ismét megköszönte a torkát, s fölmutatott.

– Ezek a... khm... eredeti monitorképek Eliton szenátor megérkezéséről.

– Amiket az RI látott? – kérdezte Derec.

– Aha.

Robotok mozogtak fürgén a rendezők között, akik a kordonokat húzták ki az emberek elé, és a kijelölt helyekre terelték a népet. A tér egykettőre megtelt. Aztán megérkezett az előkelőségek első hulláma. Derec ellenőrizte az eltelt időt: a felvétel nagyjából a normális sebesség kétszeresére volt gyorsítva. Az emelvény zsúfolásig megtelt, a biztonsági robotok körbevezették az embereket, hogy szabad utat biztosítsanak a főbejáratától az emelvényig, majd még összébb terelve a már szorongó sokaságot, újabb méltóságokat kísértek be. Ekkor érkeztek Eliton emberei, és Derec torka összeszorult, amikor meglátta közöttük Bogardot. Szóval, csakugyan itt volt.

"De hol történhetett a baj?" – töprengett.

– Most visszaállunk a normális sebességre. Figyelje a közönséget! – mondta Kedder.

A könnyedén ide-oda sikló alakok mozgása hirtelen emberibb léptékűre lassult. Derec egyik képernyőről a másikra pillantott: mindegyik más képet mutatott a galériáról. A tömeg úgy mozgott le-föl és ide-oda, mintha vízen ringatózna. Aztán valami megváltozott. Derec hunyorítva közelebb hajolt. Az egész úgy nézett ki, mintha a felvételtől kivágtak volna egy részt, s a hiányzó résznél keletkezett rést a két szél összeillesztésével tüntették volna el. Egy aprócska ugrás, épp csak megrándultak a fejek, és aztán...

– Látja? – kérdezte Kedder.

– Nem... Látok valamit, de...

– Figyeljen! – szólt éles hangon a másik operátor. A képek visszafelé peregtek, átugorva a rést, majd újra előre. A férfi felemelkedett a székéből, és ujjával megérintette az egyik képernyőt. – Ezt az alakot figyelje!

Derec figyelt. Megjelent a rés, majd az alak eltűnt.

– Mi a...

– Lesz jobb – mondta Kedder. – Vagy rosszabb, attól függ... Ezt a képernyőt figyelje!

Rámutatott a középső képre, amely a boltíves alagutat mutatta. Néhány másodperc elteltével emberek sokasága vonult ki rajta, fénylő csizmában, fekete egyenruhában, mely alól kidudorodtak a fegyverek. Az egyenruhán lévő jelzést Derec nem ismerte fel.

A többi képernyő e pillanatban képet váltott. Folyosók és alfanumerikusok kombinációja jelent meg rajtuk. A főgaléria eltűnt, helyette valami katonai komplexum-féle vált láthatóvá. Egyenruhás alakok haladtak el sietve, számok váltották egymást.

– Ettől a perctől kezdve semmit sem kaptunk az RI-n keresztül, amely bármiféle kapcsolatban állna

azzal, amit a lenti szint történéseiből láthattunk – vette vissza a szót Kedder. – Mialatt az embereket... mialatt a támadás zajlott, az RI mindössze ennyit mutatott. Nem tudtuk rávenni, hogy kezdje újra nullától, nem tudtuk rávenni, hogy mondja el nekünk, mi történik. Semmiféle utasításra nem felelt. Semmit.

– És most? – kérdezte Derec.

– Most úgy tűnik, hogy bekövetkezett nála a pozitronikus összeomlás.

– Az egész biztonsági...

– Az vezényelte le az egészet. Percekkel a támadás kezdete előtt utasította a biztonságiak csoportjait, hogy reagáljanak az apró-cseprő kritikus helyzetekre. Később megtudtuk, hogy ilyesmi nem is fordult elő. Amikor a lövöldözés elkezdődött, a biztonságiak túlnyomó többsége nem tartózkodott a galérián, és minden kijárat le volt zárva. Még kézi vezérlésre sem tudtunk átállni, csak amikor már vége volt az egésznek. Nem érkeztek be adatok, nem ment ki semmi, olyan volt, mintha az egész állomás el lett volna szigetelve az összes külső rendszertől.

– Ami nagyon is valószínű – szolt közbe Kedder munkatársa. – Ha itt egy összeomlás történt, az átterjedhetett a külsőkre is. Azóta is várhatnánk az orvosi és rendőri segítségre.

– De én a szubéterin láttam a támadást!

– Akármi is volt itt a probléma, nem érintette azokat a médiacsatlakozásokat, amelyeket a hírhálózatok emberei hoztak be, és amelyek nem is lettek rákötve az RI-re. Valójában nem tehetők volna meg – biztonsági okokból mindennek az RI-n keresztül kellett bejönnie –, de mindig akad egy-két szabálytalanság. Egy szó, mint száz, ellenőrizetlen adatok jöttek be akadálytalanul. Csak éppen az RI... el volt térítve.

– És a biztonsági kommunikációs rendszer?

– Az teljes egészében az RI-n keresztül működik.

– Az lehetetlen – bámult Derec a két technikusra.

Kedder zavarba jött, míg a másik csak a vállát vonogatta.

– És mi történt itt voltaképpen? – intett Derec a monitorok felé. – Úgy fest, mint valami szimuláció.

– Játék – felelte a másik ember. – Ősrégi stratégiai móka. Egy csomó ilyen van a kellékek memóriatárában. Az összes berendezés működtetése sem meríti ki a teljes kapacitását, így aztán játszik. Baromi jó sakklogikája van! – Rámutatott a képernyőre. – Ezt például úgy hívják, hogy Sakkhúzás.

– Hogy jutott be a pozitronpályákra?

– Gőzöm sincs, haver!

Kedder összehúzott szemöldökkel ránézett a társára, majd azt mondta: – Ó, bocsánat... Mr. Avery, bemutatom Joler Hammist!

Derec kurtán biccentett.

– Bocsánat, ha kissé nyers voltam... – mentegetőzött Hammis. – Ez már csak ilyen nap...

– Ne is törődjön vele! Szóval, most mindent kézi vezérléssel működtetnek?

– Részben – válaszolta Hammis. – Van egy jól programozott háttérünk, ami nagy segítséget jelent. Időbe telik, míg megkerüljük az összes, közvetlenül az RI által vezérelt rendszert... Úgy értem, amelyeket a múltban vezérelt. Néhány dolog beépített hardveren fut, ezek közül egyhez sem nyúltak hozzá. Vannak még funkciók, amikkel egyelőre nem tudunk operálni, például a forgalomirányítással. Egyelőre felfüggesztettük az összes siklójáratot, de hamarosan vissza kell állnunk velük on-line üzemmódra...

– Rendben, ezt meg fogjuk tudni oldani – jelentette ki Derec. – Az RI külső telefonvonalai nyitva vannak?

– Nem, de ez nem probléma – felelte Kedder bizonytalanul. – Pillanatnyilag nincs olyan állapotban, hogy képes legyen hívásokat küldeni vagy fogadni...

– Nem számít. Van itt egy hely, ahol dolgozhatok? És léptessenek be abba a rendszerbe!

Mialatt Kedder és Hammis elkészítették a helyét, Derec oda-vissza futtatta a képeket a monitorokon. Nem volt semmi értelme. Majdnem olyan látszata volt, mintha egy inváziós program átvette volna a Rezidens Intelligencia teljes szenzoros hálózatának irányítását, és telinyomta volna hamis bemenő adatokkal. Csakhogy a pozitronikus RI-k hatékonysága lehetetlenné tett egy ilyen

inváziót. A szabvány, öntudat nélküli számítógépes rendszerekkel ellentétben a pozitronagyak nem pusztán csak egyszerű digitális adatbevitelre támaszkodva állítottak fel prioritásokat. A pozitronagyak inkább előre meghatározott, nem módosítható prioritásokat használtak – többek között a Három Törvényt – a szenzoros adatbevitel értékének megállapítására. Ahhoz, hogy valamit meg tudjanak ítélni, a valóságra kellett támaszkodniuk, ahogy azt a közvetlen érzékelésükkel felfogták, és kábeleik útján szerzett benyomásaikkal megerősítették. Az olyan adatokat, amelyeket a számítógépek és adatrendszerek használtak, és amelyek közölték velük, hogyan értelmezzék a valóságot, csak másodlagos információnak tekintették. Ezek nem is tudtak zavaró befolyást gyakorolni a pozitronikus mátrix elsősorban érzékelésen alapuló természetére. Ily módon a pozitronagy olykor képes volt felülmúlni az emberi agyat – nem tudott hallucinálni, nem tudta becsapni magát azáltal, hogy a tények realitásától elzárkózva a saját felhalmozott tapasztalataira hivatkozott, vagy a személyes tapasztalatát előnyben részesítve hatálytalanította volna az eleve adott prioritásait. Egyszóval, egy pozitronagyat nem lehetett összezavarni. Ha egymásnak ellentmondó információkkal bombázták, s ez a folyamat elérte azt a pontot, ahol már maga az érzékelésnek elsőbbséget adó szerkezet forgott veszélyben, akkor bekövetkezett az összeomlás. A pozitronagy egyszerűen felmondta a szolgálatot.

De ez...

– Tessék, Mr. Avery! – szólalt meg Kedder.

– Derec, ha lehet... – nézett át a másik kettőre a rendelkezésére bocsátott konzol fölött. – Na jó! Akkor most rákapcsolódom a Phylaxis RI-jére, és elindítom a töltésmegosztást. Aztán átírom az állomáson lévő RI memóriatárait a mi rendszereinkbe, hogy megkezdhessük a történetek elemzését. Kedder összehúzott szemöldökkel pillantott hátra a válla fölött.

– Meg tudja csinálni, hogy a mi RI-nk helyére berakja a magukét?

– Valami ilyesmire gondoltam. Az utasítás csak egy időre fog szólni, és közel sem lesz olyan hatékony, de annyit el kell érni vele, hogy újra működtetni tudja valamennyi rendszerüket.

– Hát, gondolom, az jó lesz.

– Miért ne lenne? – kérdezte elbizonytalanodva Derec.

– Csak mert... Nos hát, sokan az RI-t okolják a történetekért, mármint hogy itt... És nem tudom, mit fognak gondolni, ha most majd visszaállunk egy...

– Nézze! Úgy tudom, szükségük van egy olyanra, amelyik hatékonyan működik. Nélküle nem tudják üzemeltetni az állomást.

– Legfőképpen a repülésirányítást...

– Úgy van. Akkor engedjék, hogy ezt beállítsam! Egy itt, a változtatásokat helyben levezénylő RI-vel sokkal könnyebb lesz egy számítógépes programrendszerre átállni. De akár így, akár úgy, mindenképpen szükség lesz rá.

– Ezt értem, Mr... khm... Derec. Nekem nincs is vele gondom, de...

– Hadd fájjon az én fejem a következmények miatt! Már megszoktam.

Kedder bólintott.

– Egyébként mit csináltak a robotok, amikor elkezdődött a lövöldözés? – kérdezte Derec.

– Nem tudom. Mászkáltak ide-oda, a tömeg meg fellökdöste őket. Semmi hasznuk nem volt. Mind közvetlenül az RI-hez vannak csatlakoztatva. Tudja, egy központi egységből sokkal hatékonyabban lehet koordinálni a teljes robotszemélyzetet...

– Így aztán, amikor az RI kezdte elveszíteni a kapcsolatot...

– Az kihatott a mozgó egységekre is.

– A saját programozásuknak le kellett volna őket választani az RI irányításáról, hogy önállóan tudjanak funkcionálni.

Kedder savanyú képpel rázta meg a fejét.

– Nem, mindegyiket közvetlenül a Rezidens Intelligenciába kötötték be. A vezetés azt akarta, hogy egy helyről lehessen kikapcsolni őket. Könnyebb volt egyszerű rabszolgákként az RI alá rendelni mindet, mint egyetlen paranccsal megkerülni a Három Törvényt.

– Rabszolgákként... Ez csak úgy volt lehetséges, ha az érzékelési moduljaikat keresztülvezették az RI szenzoros hálóján.

– Pontosan.

Derec melléből mély sóhaj szakadt fel.

– A félelem és a hatékonyság nevében. – Összerázkódott. – Na jó, egyszerre elég egy probléma! Innen van közvetlen belépésem a vezérlőjűkbe?

– Igen. Itt meg itt...

Derec engedte, hogy Kedder végigvezesse azokon az alapvető dolgokon, amelyekből megértette, hogyan rendeződnek egységbe a különböző rendszerek, majd felhívta a Csoportot.

– Rana, itt Derec! Szükségünk van Thalesre, hogy helyettesítse az itteni RI-t. Megadom a paramétereiket.

– Elnézést... – szólt Kedder, és elvonult egy másik konzolhoz.

– Egyesült Állomás? – kérdezte Rana.

– Igen.

– Ó, micsoda káosz! Kik a halottak?

– A rosszak, egytől egyig. Különös tekintettel Humadrosra és Elitonra.

– Ó, az ördögbe is!

– Szó szerint... – mondta Derec gúnyosan. – Szeretnék belenézni a szemétkosár memóriájába is... Tanulmányozás céljából le kell töltenünk az RI-t. Valami nagyon csúnya dolog történt itt, és nem értem, hogy lehetett megcsinálni. Valakik összezavarták az itteni Rezidens Intelligenciát.

– És nem omlott össze?

– Csak amikor visszatért a valóságba, és látta, hogy mi történt.

– Ha Eliton halott...

– Még nem láttam Bogardot. Nem tudom, mi történt. Egyszerre elég egy krízis.

– Rendben. Összerakom, amit kértél. Add meg a transzferkódokat!

Derec nyugodtan, egyenletesen dolgozott, percekig csak a konstrukció részletei kötötték le minden figyelmét. Amikor hátradőlt, hogy kinyújtóztassa a derekát, észrevette, hogy a többiek figyelik, s néhányuk arcán rosszallás látszik. Elfordította a fejét, s kinézett az ablakon át az alattuk lévő szintre.

Odakint a galérián karbantartó egységek dolgoztak a vérnyomok eltakarításán, rendőrök szedték össze a bizonyítékokat, és orvosasszisztensek gyűjtöttek mintákat. Még mindig sok mentős volt az emelvényen, de a holttestek nagy részét már elvitték.

A galéria túloldalán hirtelen megpillantott egy terjedelmes robotot, amely az egyik szervizfolyosóról lépett elő egy nővel a karjában, akit úgy fogott át, mintha hevederrel akasztotta volna magára. Két szállítórobot jött utána, akik további holttesteket hoztak. Derec fölállt, és az ablakhoz ment.

– Bogard... – suttopta.

4. fejezet

Ariel Burgess merev tekintettel bámulta az íróasztala fölé vetített háromdimenziós képet, és elfogta valami homályos félelem, holott tudta, hogy pusztán aggódnia kellene. A képmezőben lebegő robotnak hiányzott az egyik karja, mindkét lába, s a feje úgy össze volt nyomva, mintha a földön hevertében egy hatalmas láb taposott volna rá. Összevissza horzsolt sötétkék testét különféle megfeszíthetetlen, de fenyegetőnek látszó jelképek borították. Egyet azonban sikerült felismernie: a törzs közepén fényes fehérén csillogott a nyíllal alulról felfelé átlótt lemmiszkáta: az emberújak jele. A robotra ezek szerint Az Ember Új Felsőbbségének Rendjének tagjai támadtak rá.

– Nem ismerem ezt a modellt – mondta.

– Csak a múlt hónapban kezdtük importálni – világosította fel a vele átellenben ülő férfi. – DP-8-as portásmodell.

– Házaszolga.

– Pontosan.

Ariel emlékezett az elnevezésre, de mindaddig még nem látott ilyen robotot. Mivel minden idejét a Humadros-Eliton konferencia előkészítése foglalta le, több megtekintést is kihagyott, így aztán nem

lepte meg a dolog. Alaposan megnézte azt, ami megmaradt a fejből.

– Van katalógusképe erről a modellről, Mr. Udal?

– Nos... igen, azt hiszem... – A férfi kotorászni kezdett a kabátzsebében; láthatóan megijesztette és zavarba hozta a kérdés. Végre előhalászott egy lemezt, és becsúsztatta a nő asztali készülékébe. – Ez a negyedik értelmetlen rombolás szűk két héten belül. Nem jönnek vevők a mintaterembe, az eladások meredeken zuhannak lefelé, és az embereim már arról beszélnek, hogy kilépnek.

Szükségük van a munkára, de félnek.

– Felvette a kapcsolatot a rendőrséggel?

Ariel előre tudta a választ. A katalóguskép megjelent a levegőben, az első látvány mellett. Formás, sima testű robotot ábrázolt, szívélyesen mosolygó, emberire emlékeztető arccal. Ariel úgy érezte, mintha egy jeges göröngy képződne hirtelen a mellcsontja mögött.

– Természetesen. Első alkalommal két felügyelő szállt ki, jegyzőkönyvezték a vallomásokat.

Másodszorra már csak az egyikük jött. Ugyanazok a kérdések, ugyanazok a válaszok. A harmadik alkalommal egy egyenruhás járőrt küldtek, és ekkor már senki nem szólt semmit. – Finom mozdulattal megvonta a vállát. – Földiek. Nem érdekli őket.

– De hiszen ez emberformájú!

Udal homlokán elmélyültek a ráncok.

– Hát persze! A háziszolgákat mindig is bizonyos fokú...

– Ugye, ismeri az emberformájúakra vonatkozó földi irányelveket?

– Ezek voltaképpen nem is robotok. Csak kiszolgálóegységek. Pozitronika nélküli...

– Az irányelvek világosak a kiszolgálóegységek vonatkozásában is!

– Nos...

– A földiek rosszul viszonyulnak az emberekre túlságosan hasonlító robotokhoz, minden olyan géphez, amely az emberi létformát próbálja utánozni. Sértőnek találják magukra nézve.

– De hiszen nagyon is vették őket! Az előzetes rendelkezéseink...

– Ennek egyáltalán nem volna szabad szerepelnie a katalógusában, Mr. Udal. – Ariel megcsóválta a fejét, és felsóhajtott. – Én is elkövettem egy kis hibát a mindennapos rutinmunkámban, de magánam be kellett volna jelentenie ezt a modellt az irodámban, Mr. Udal. Megmondtam volna, hogy ennek az importját nem engedélyezzük. Meglep, hogy át tudta hozni a vámon. – Ránézett a férfira. – Igaz is, hogyan hozta át a vámon?

– Nem kifogásolták – vágta rá Udal. – Nézze, ha a vevőimnek igényük van valamire, ki vagyok én, hogy vitatkozzam velük? A földieknek illene ismerniük a saját törvényeiket, és legfőképpen tisztában kellene lenniük a saját előítéleteikkel. Ezeket az egységeket földiek rendelték meg!

– A földiek bizonyos társadalmi rétege, nem vitás. De az átlagos földi kifejezett gyanakvással viseltetik e réteg iránt. A gazdag vevőkör legalább annyira olyan céllal vásárol efféle holmikat, hogy megsértse velük alsóbb osztálybelieknek tekintett polgártársait, mint azért, hogy élvezze egy remekbe szabott gép szolgálatait. Léteznek tiltott üzletek, ahol új testet lehet vásárolni egy közönséges kiszolgálóegységnek, s ezzel emberformájúvá lehet azt átalakítani. Biztosíthatom, hogy a maga portékáját vandál módon megrongálók nem ugyanabból a körből kerülnek ki, mint amely megvásárolja ezeket.

Udal összerezsent, tekintete pár pillanatig ide-oda röpködött, kerülve a nő pillantását.

– Földiek! – ismételte becsúszó hangszíval. – Másutt miért nincsenek efféle problémák?

Ariel lenyelte az úrlakók előítéletességével kapcsolatos megjegyzését. Semmi jó nem származna belőle itt, e probléma kezelésekor. Udal a háta mögött folytatná tovább, fittyet hányva az ő figyelmeztetésének, és ezzel csak tovább bonyolítana egy már amúgy is veszélyes és kínos helyzetet. A kiszolgálóegység képének figyelmes szemlélésével leplezte a véleményét. Külsőre nem lehetett látni rajta, hogy egyszerű automata. Az agyköpeny elég terjedelmes volt akár egy pozitronagy befogadására is.

– Régebbi mintára készült, ugye? – kérdezte hirtelen. – Korábbi modell... – Újabb utasításokat kopogott be a terminálján, mire egy másik projekció nyílt ki a katalóguskép mellett. A rendszer már kereste a hozzá illő párt. Néhány másodperc múlva a különböző robottípusok kaleidoszkópja mozdulatlanra merevedett, s megjelent egy típus képe, amely beillett volna az előbbi

kiszolgálóegység ikerpárjának. – Egy DP-P-7-es. Nem csoda, hogy ismerősnek tűnt. Ezek kifejezetten tilosak itt.

– Biztosíthatom, ez nem ugyanaz a modell...

– Egy földi, akinek csak egy katalógus van a kezében, és igazából nem érti, hogy mit lát, nem fogja fel a különbséget. Más modellek is megsérültek ebben a támadásban?

Udal félrefordította a tekintetét.

– Nem.

– A raktára a Kongresszusi-negyedben van, ugye? Azt hiszem, nem ártana, ha az embereim ellátogatnának oda. – Ariel összehúzott szemmel nézett a férfira. – Ha rájövök, Mr. Udal, hogy a feketepiacról szerzi be az áruját...

– Állítólag ön lenne itt a mi pártfogónk! – vágott a szavába Udal. – Én törvényes kereskedő vagyok, aki jogos panaszt nyújtott be. A helyi hatóságok nem tanúsítottak különösebb érdeklődést, önhöz pedig úgy jöttem el, mint aurorai honfitársamhoz!

– Együtt érzek magával, Mr. Udal, de mit vár tőlem, mit tegyek?

Udal feszültsége felengedett, arcán mosoly terült szét, amitől kivillant tökéletes aurorai fogsora. A változás váratlan volt és meglepő.

– Úgy értesültem, hogy ön is részt fog venni a Clar Eliton elnöklésével folyó kereskedelmi tárgyalásokon. Nekem úgy mondták, hogy maga Galiel Humadros nagykövet asszony is itt lesz. Sokat segítene, ha fel tudná hívni a figyelmüket arra, hogy ezek a tulajdon ellen intézett fanatikus támadások könnyen a haladás útjába állhatnak, és zsákutcába vihetnek minden ilyen irányú igyekezetet. Őszintén megmondom, ha tovább folytatódik ez a vandalizmus, esetleg kénytelen leszek szedni a sátorfámat, és hazamenni. A biztosításaim ugyan elég nagy összegűek, de...

– Hízlgő, hogy ilyen magasra értékeli az itteni pozíciómat, de mindössze a követség kereskedelmi összekötője vagyok, semmi több. A tevékenységem csupán a tanácsadásra szorítkozik...

– Akkor legalább adjon tanácsot! Egyébként pedig alábecsüli a lehetőségeit. Ön a Calvin Intézet attaséja is, és a Calvin Intézetet még a földiek is respektálják. Az ön szava...

Ariel telefonja élesen felcsipogott.

– Elnézést, Mr. Udal... – Megérintette a kapcsolót. – Igen?

– Ariel, nézz bele a szubéteribe! – mondta az asszisztense, Hofton.

– Pár perc, és mindjárt...

– Most azonnal!

Ariel bosszús arccal, bocsánatkérően megvonta a vállát Udal felé, és bekapcsolta a készülékét. A szoba túlsó végében, a falı vetítőtől nagyjából egy méterre megjelent egy kép.

Először nem is értette, hogy mit lát. Aztán felismerte az Egyesült Állomást, csakhogy... a földön holttestek hevertek, itt-ott emberek zsúfolódtak össze, vörös foltok látszottak fönt az emelvényen, ahol Humadros nagykövet asszony fogadásának kellett volna zajlania...

Udal felszisszent.

– Van hang?

– ...őrség tájékoztatása szerint mindeddig az elkövetők közül senkit sem sikerült elfogni – közölte egy tudósító. – A halottak száma e pillanatig tíz, közöttük van Clar Eliton szenátor és kíséretének tagjai. Ismételten feltett kérdésünkre, hogy hogyan juttathattak át fegyvereket a biztonsági rendszereken, eddig nem kaptunk kielégítő magyarázatot. Ismétlem: Clar Eliton szenátort és az aurorai nagykövetet, Galiel Humadrost, a fegyveres támadók, akiknek azóta sikerült elmenekülniük, kíséretük több tagjával együtt meggyilkolták. A helyszíni biztonsági intézkedések a támadást követően, s a jelek szerint azt megelőzően is, csődöt mondtak.

– Csődöt mondtak... én... nekem most el kell intéznom néhány hívást... – Udal valósággal kitepte a lemezt Ariel asztali lejátszójából, és már indult is az ajtó felé. – Köszönöm, hogy időt szentelt nekem, Ms. Burgess! Majd értesítem...

– Mr. Udal!

A férfi megállt, és visszanezett. Az arcán őszinte megdöbbenés látszott.

– Tartsa raktáron azokat a kiszolgálóegységeket, amíg nem látunk tisztán ebben a dologban! Nem akarok látni még egyet belőlük a szabadpiacon.

Udal elcsigázottan felsóhajtott, de rábólintott. Aztán újra a szubéterire pillantott.

Ariel nézte, amint kisiet az ajtón; gyanította, hogy a férfi arca nagyjából tükörképe lehet a sajátjának. Tekintete visszatévedt a szubéteri közvetítette jelenetre, mely a mézárálás utáni állapotot mutatta.

– Ismét lejátsszuk mindazt, ami nem egészen tizenöt perce történt az Egyesült Állomás galériáján...

Ariel levette a hangot, és megérintette a telefon kapcsológombját.

– Hofton, amilyen gyorsan lehet, kapcsold nekem Setarist a követségről!

Nézte, amint a fekete ruhás támadók kilépnek a nézőközönség soraiból, s vad lövöldözésük nyomán hullani kezdenek a megrettent, a sebesült és a legyilkolt emberek, de úgy, hogy közben fel sem fogták a helyzet valódiságát. Ez csak valami szindarab lehet, beugratás, mese, de semmiképpen sem helyszíni beszámoló. A történelem ismer ugyan efféle eseményeket, de ilyesmi már egyáltalán nem szokott előfordulni.

– Ariel! – vágta ketté a gondolatait Hofton hangja. – Kapcsolom Setaris nagykövetet.

Ariel megérintett egy másik gombot, mire az asztali vetítője fölötti teret betöltötte egy komoly tekintetű, zöld szemű, ezüsthajú asszony feje és válla.

– Ariel?

– Láttá?

– Igen, pár perccel ezelőtt. Kissé feszültté vált errefelé a helyzet. – Setaris elbizonytalanodott, arcán egy pillanatra fájdalmas kifejezés suhant át. – Lys meghalt, azt hiszem, és Daril is.

A helyettesei. Az Aurora földi nagykövetsége képviselőjének kétharmada. Ariel megpróbálta elképzelni, mit érezhet most Setaris. Lys és ő valaha szerelmesek voltak...

– Ki...? – De nem tudta végigmondani a kérdést.

– Sejtelmünk sincs. A TNY most sem köti az orrunkra a dolgokat, mint rendszeren. Az a kevés, amit tudunk, ugyanabból a forrásból származik, mint amiből mindenki más is tájékozódik: a médiából. De nagyon örülök, hogy jelentkezett. Az üzleti körökben pánikra lehet számítani. Mindent itt hagyva menekülni fognak. Ha tehet valamit, próbálja megnyugtatni őket...

– Megnyugtatni? Tréfál?

– Nagyon is komolyan beszélek! Nem hagyhatjuk, hogy épp azok vándoroljanak el tömegesen, akiken ily módon akartunk segíteni. Ha ők elmennek, a legkomiszabb csoportok fognak győzni a Földön, akárki is a felelős ezért az atrocitásért. Ha most hátat fordítunk nekik, talán soha többé nem vethetjük meg a lábunkat a világukon.

– Ismerve a vonzalmaid, komolyan akkora veszteségnek tartaná ezt?

– E pillanatban nem óhajtok erről vitát nyitni magával, Ariel! – mondta szigorúan Setaris. – Igen, annak tartanám. Jobban, mint gondolná!

Ariel lenyelte a kikívánkozó éles választ, és kényszerítette magát, hogy végiggondolja a dolgot.

– Mit kellene mondanom nekik?

– Azt, hogy maga például nem megy el, és hogy a Calvin Intézet a lehető legszorosabb együttműködést tervezi a földi hatóságokkal a felelősök felderítésére. Legjobb tudomásunk szerint ez pusztán egy társadalmilag frusztrált csoport vaktában véghezvitt tette.

– A Földön számtalan ilyen csoport van. De...

– Akármilyen legyen is az igazság, Ariel, számunkra az az egyetlen realitás, hogy a Humadros-küldetés nem vallhat kudarcot. Most különösen nem. Ha engedjük, hogy elriasszanak bennünket, és lemondunk a Földdel való jövőbeli üzleti kapcsolatainkról, könnyen lehet, hogy azzal mi ítéljük lassú halálra magunkat. Feltéve persze, hogy elkerülhetünk egy háborút.

Ariel érezte, hogy összerándul.

– Mindig sejtettem, hogy egyetért velem, de sohasem gondoltam volna, hogy ezt a saját szájából fogom hallani.

– Egy későbbi időpontban megvitathatjuk, mennyiben közösek a jövőt illető meglátásaink. Ami a jelent illeti, számíthatok a támogatására?

– Természetesen.

– Helyes!

– Biztos, hogy Humadros meghalt? Megerősítették?

– Igen. És a kísérete is. Akárcsak Eliton. Nem tudom, melyikük halála aggaszt jobban, Humadrosé vagy Elitoné. Ő volt a legjobb szövetségesünk. – Setaris elgondolkodva ráncolta a homlokát. – Mi lehet a helyettesével, Taprinnal? Ismeri őt, ugye?

– Igen, ismerem Jonist.

– Milyen mértékben osztja Eliton elveit?

– Soha nem volt az a fajta izzó személyiség, mint Eliton... volt, de ebben a dologban egy oldalon álltak.

– Beszéljen vele, ha tud! Puhatólja ki, mi lesz az ő válasza! Legalább annyira szükségünk van információra, ha nem jobban, mint tettekre, Ariel.

– Megteszem, ami tőlem telik, nagykövet asszony. Hívjon fel, ha... Egyszóval, hívjon fel! Setaris üres mosollyal bólintott, s a következő pillanatban eltűnt.

Ariel még egyszer visszaneézett a szubéteri képére, majd kikapcsolta. Még számtalanszor fogják ismételni az elkövetkező napokban; bármikor kérhet másolatot a teljes jelentésről.

"Lehetetlenség!" – gondolta. Az Egyesült Állomást egy pozitronikus Rezidens Intelligencia működtette. Évtizedek óta ez volt az első a Földön, amelyet engedtek szabadon működni.

Voltaképpen kifejezetten arra a célra szabadalmaztatták, hogy bemutassák a Földnek a pozitronikában rejlő lehetőségeket. Az Első Törvénybe foglalt parancs értelmében az RI nem engedhetett be olyan fegyverest, akinek nem volt előzetes engedély a birtokában. Az Első Törvény nem engedte, hogy az RI eltérje egy ilyen terrorista akció kivitelezését. Az RI-nek a mobil robotokat be kellett volna vetnie a terroristák lefegyverzésére, feltartóztatására vagy akármire, amivel megakadályozhatják a merényletet.

Mindaz, amit Ariel a pozitronikáról és a robotikáról tudott – ami pedig nem volt csekély ismeret –, arról győzte meg, hogy ami az imént itt történt, annak nem lett volna szabad megtörténnie. Hacsak nem változtatták meg az RI-t oly módon, hogy kiiktassák ezeket a biztosítékokat...

– A fene egyen meg, Derec! – morogta fennhangon. – Végül csak megcsináltad...

Nem akadt olyan úrlakó, legalábbis ő nem ismert olyat, akinek lett volna mersze a Három Törvénybe belepiszkálni. De Derec Averyvel más a helyzet. Nem látta azóta az utolsó nagy veszekedésük óta. Elkeseredett, értelmetlen és ostoba szóváltásuk közepette mindketten sértő és visszavonhatatlan dolgokat vágtak egymás fejébe, amivel véget vetettek sokéves barátságuknak és időnként fellángoló szenvedélyüknek. Derec rugalmasabbá akarta tenni a Három Törvényt, hogy lássa, meddig mehet el velük, játszani akart a robotika konstrukciójának szigorú, már-már szent paramétereivel. Ő, képtelen lévén elfogadni még a legésszerűbb érveit is, inkább elhagyta, és elment. Most még jobban fáj a gondolat, hogy neki volt igaza, és a férfi nem hallgatott rá.

Rácsapott a telefonjára.

– Hofton! Sok dolgunk van! Próbáld előkeríteni nekem Taprin helyettes szenátort, és kapcsold be hozzám! Beszélni akarok vele, még hozzá amint lehet! Aztán szerezd meg nekem a bolygón működő aurorai cégek listáját, és tedd szabaddá a vonalat!

– Máris! Még valami?

– Van. Küldj üzenetet Derec Averynek a Phylaxis Csoportba! Négy szó. "Látom, teljesült a kívánságod."

– Aláírod?

– Nem. Szerintem tudni fogja, honnan jött.

5. fejezet

Mire Derec végzett az RI-vel, a főgaléria padlóját már megtisztították az emberektől és a vértől. Kezébe egy csésze kávéval kinézett az ablakból az ürességtől kongó térségre, ahol csak úgy csillogott a sok műmárvány és műgránit, mintegy tömény kivonataként egy elmúlt kornak, amikor az utazás még épp annyira szertartás volt, mint amennyire kényszerűség. Életében megfordult már látványosabb légikikötőkben, elegánsabb és impozánsabb épületekben, mint az Egyesült Állomás D.C., de egyikben sem nyilvánult meg ilyen fokon a történelem és a dolgok jelentősége. Ez a hely mitikusnak tűnt, és a vonalaiban ott tükröződött mindaz, amit örökségül kapott.

A biztonságiak néhány embere kíséretében törvényszéki egységek szaglászta és kutatta lehetséges bizonyítékdarabkák után, de Derecben erős kétség élt afelől, hogy találnak még valamit, aminek hasznát vehetnék. A nyomozás gyakorlati részét illetően ez volt a pont az i-n és a vonás a t szárán. Bogard és a nő, akit magával hozott, már régen elmentek. Derec itteni munkája mostanáig nem hagyott számára időt, hogy utánanézzon a robotnak. Órákig tartó, megfeszített figyelemmel végzett munkával tudta csak átmásolni az elrontott RI szoftverjét a Phylaxis RI-jébe. Bogardot vissza kellett süllyesztenie agya egy hátsó zugába.

Nemrég, amikor pár apró részellenőrzést leszámítva elkészült a munkával, Bogardra gondolva megnézte a veszteséglistát. Megkönnyebbülten állapította meg, hogy Ariel Burgess neve nem szerepel rajta. Nem volt itt a követség többi tagja társaságában. A vetített képeken látottak után meglepte, hogy nem volt több halott. A gyors és kegyetlen támadás Humadros és Eliton meggyilkolásán túl láthatóan vaktában végzett áldozataival.

Éles, szaggatott géphang térítette vissza a gépéhez. Kedder áthajolt az asztalon, és megnyomott egy kapcsolót.

– A légtisztító újra működik, és... igen, az élelmezési részleg biomonitorai is üzemelnek. Úgy néz ki, hogy a helyettese tökéletesen ura a helyzetnek.

Derec tekintetével végigkövette a diagnosztikai jelek fáját az egyik képernyőn.

– Megnézné nekem, mekkora a késleltetési idő a szenzoros hálózatban? Párezer nanoszekundumnál nem szabad többnek lennie, de...

– Rendben! – Kedder kibontakozott a székéből, és elballagott a központi konzolhoz.

Derec ránézett egy másik képernyőre, és látta, hogy a memóriatár mindjárt kiürül. Megnyomta a telefonja gombját.

– Rana?

– Itt vagyok.

– Nálunk lefutott a teljes adatátvitel. Mi újság a...

– Melyikőjük Derec Avery? – szólt egy ismeretlen, szigorú hang.

Derec fölkapta a fejét, és meglátta a két férfit, akik a fő vezérlőpultnál állva lenéztek Kedderre. Ő intett Derec felé. Mire odaértek hozzá, Derec már tudta, hogy az állambiztonsági szerv emberei.

– Mr. Avery? – kérdezte az alacsonyabbik. Arca magán viselte a középkorúak jellegzetes gondjainak nyomát. Rövidre nyírt hajában átlós irányú hullámok látszottak, amiktől a haj mintha pár milliméterre a fejtető fölött lebegett volna.

– Igen.

– Cupra ügynök vagyok a Különleges Szolgálatnál. A társam Gambel ügynök. Jól tudom, ön a Phylaxis Csoporttól van itt?

– Igen.

Cupra ügynök egy lemezt nyújtott felé.

– Ez felmenti önt az Egyesült Állomás RI-jével vagy a vele összefüggő rendszerekkel való érintkezés minden felelőssége és az erre vonatkozó megbízás alól, valamint eltiltja bármiféle hivatalos nyomozás folytatásától. Egyszersmind felszólítja, hogy adjon át nekünk minden dokumentumot, feljegyzést vagy jelentést, amely a beavatkozását kiváltó események óta keletkezett.

– Mi van? De hát...

– A Különleges Szolgálat magának igényel minden nyomozati előjogot, és elkobozza az ügyre vonatkozó valamennyi adatot.

Derec becsúszta a lemezt a vezérlőpult egyik nyílásába, és leszkennelte az egyik kis tartalék képernyőn megjelenő dokumentumot. Ott volt rajta a Szolgálat pecsétje, majd következtek a sűrűn egymás után sorjázó paragrafusok, melyek alapvetően igazolták azt, amit ez az ügynök közölt vele.

– Ez teljességgel szabálytalan! A Phylaxis megállapodást kötött a kormánnyal a pozitronika területén, külső helyszínen mutatkozó minden speciális probléma kezelésére. A vizsgálatnak ez a szakasza ránk tartozik.

– Kivéve ezt az esetet. Meg fogja látni, hogy a dokumentáció rendben van.

Derec habozva nézte a kezében lévő lemezt.

– Kinek a szavát fogadja el, Mr. Avery? – kérdezte Gambel ügynök halkán. – Biztosítjuk, hogy a dolog szabályos. Nyugodtan kérdezzen utána, akinél csak óhajt, de nekünk van rá felhatalmazásunk, hogy ezt tegyük, és meg is tesszük, még hozzá most azonnal!

– És mi lesz a helyettessel? Ő a mi RI-nk, őt muszáj lesz ellenőriznünk.

Cupra ügynök homloka egy pillanatra redőkbe gyűrődött, de aztán megrántotta a vállát.

– Az csak folytassa tovább a dolgát az Egyesült Állomáson, rendben? Ez a része nem érdekel bennünket.

Derec zsebre vágta a lemezt.

– Ezt meg ellenőrizni fogom.

– Joga van hozzá – mondta Gambel ügynök. – És most, ha nem bánja...

Derec ráhajolt a pultra, és a telefonja gombját megérintve megszakította a vonalát.

– Jó! Akkor kerüljenek ide, hadd mutassam meg, mire jutottunk eddig!

– Nem nézett bele az RI egyik tárolójának adatállományába sem? – tudakolta Cupra ügynök.

– Nem, csak a videós anyagok visszajátszásait láttam. Van miben tárolniuk az RI-mátrixot?

– Majd megadunk egy címet – válaszolta Cupra, és egy pillanatra álságos mosoly jelent meg az arcán. – Lássunk munkához, jó?

Derec átvágott a főgaléria immár makulátlanul tiszta padlóján. Léptei kongó visszhangot keltettek a hatalmas térben. Cupra és Gambel ügynökök mindent elvittek, még a Phylaxisból átmásolt mátrixot is – Kedder kikotyogta, hogy tanulmányozás céljára letöltött egy másolatot. Derec nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy rútul elárulták. Rászánta az időt, és felhívott néhány embert a kormánytól, akinek valami köze volt az engedélyéhez – elsősorban Eliton szenátor intelligens gépekkel foglalkozó bizottságának tagjait –, ők azonban vagy teljes tájékozatlanságot mutattak az eseményekkel kapcsolatban, vagy megerősítették a Különleges Szolgálat felhatalmazását. Mehetett volna tovább, feljebb, hogy kérdéseivel a nagyfejúeket nyaggassa, de nem hitte, hogy ettől bármi is megváltozna. Az egyetlen embert a kormányban, akinek a szava döntő változást hozhatott volna, megölték. Derec kételkedett abban, hogy Taprin helyettes szenátor szavának ugyanolyan súlya lenne a megfelelő embereknél.

A vezérlőteremben mindenkit kínosan érintett az ügynökök jelenléte. Joler Hammis kifejezetten ellenséges volt velük. Korántsem ismerték úgy ezeket a rendszereket, ahogy állították, de habozás nélkül igénybe vették az itt dolgozó embereket. Szegény Keddernek végül szinte mindent újra kellett csinálnia, amit egyszer már végigcsináltak Dereckel. Közben folyton bocsánatkérő pillantásokat küldözgetett Derec felé. Hammis ott álldogált egy darabig, aztán fejcsóválva elment. Mindenki óvatosan tett-vett, egy pillanatra sem feledkezve meg az ügynökök jelenlétéről, mintha elég volna egy rossz mozdulat, hogy valami szörnyű katasztrófa zúduljon rájuk. Amikor Derec részével végeztek, kiküldték őt a teremből. Fásultan kiballagott.

Körülnézve nehéz volt elképzelnie, hogy ezen a helyen folyt a mészárlás. A padló ragyogott a tisztaságtól, jöhettek az új utasok, habár arról sejtelve sem volt, hogy mikor indulhat meg ismét a normális forgalom. A járatokat végül, sokórányi késés után, más kikötőkbe irányították át.

"Mi értelme volt...?" – tűnődött csüggedten.

A galéria közepére érve megállt, lassan megfordult, és végignézett az üres térségen.

Ritkaságszámba ment, hogy a Földön ekkora kiterjedésű embermentes területet lehessen látni. A föld alatti acélbarlangokban mindenütt nagy volt a zsúfoltság. Az, hogy most itt állt, pillanatnyi fényűzésnek, kellemesen borzongató érzésnek, amolyan prescé vu-nek tűnt, másnak, mint "odakint" lenni, másnak, mint egy űrlakó világon állni valami hasonló helyen, ahol mindenféle tolongás csak valami rossz álom, felfoghatatlan mese lehetne.

Most nem látott robotokat. Az Egyesült Állomás robotoktól nyüzsgő hely volt, s mint ilyen, páratlan a Földön. Így kívántak kényelmes és biztonságos környezetet teremteni a szüntelen érkező külvilági utasoknak, otthonos miliót biztosítani az űrlakó látogatók számára, egyszersmind lehetővé tenni az RI szolgáltatásait. Az egész csak külsőség, diplomáciai kényszerűség volt, de olyan, amire a robotok földi pártfogói példaként mutogathattak: lám, így is lehetne. Annál különösebbnek tűnt, hogy most egyetlen robotot sem lehetett itt látni.

Derec folytatta útját a kijárat felé, le az üres alagútba és ki az épület előtti széles kifutóra. Néhány magánrepülő még kint vesztegelt a kordonnal körülzárt téren. Mögöttük haladt a forgalmas főút, s vele szemben indultak a gyorspályák. A szalagokon tovasuhanó emberek értetlen arccal bámultak az Egyesült Állomás épületének homlokzatára – mintha az ismerős hely hirtelen megváltozott volna, s csak most mutatná meg eddig gondosan titkolt valódi arcát.

Derec beszállt a kocsijába, és becsukta a szemét. A kimerültség, az elképedés és az átélt feszültség hatására érezte, hogy az agya ködbe borul. Pár percet engedélyezett magának, csak aztán indított, s hajtott fel a főútvonalra.

A telefonján felvillant a jelzőfény. Megnyomta a kapcsolót.

– Derec!

– Itt Rana! Mi folyik ott, Derec?

– Hallottad, nem? A Különleges Szolgálat átveszi a nyomozás irányítását...

– Hallottam, de ennek nincs semmi értelme. Most kaptam egy hivatalos felszólítást, hogy küldjem el a megadott címre az RI-re vonatkozó minden létező dokumentációt és másolatot. Mi ez? Nem is tudják, hogy kell kezelni az ilyen anyagokat. Mindenképpen át kell hogy adják nekünk.

– Kétlem, hogy "kezelni" akarnák őket. Egyszerűen rá akarnak ülni, miközben a maguk módszereivel lefolytatják a vizsgálatot, és az RI-mátrix ottmarad, mint ki nem nyitott fájl.

Biztosítani akarják magukat, ennyi az egész. Itt ma hatalmas baklövés történt, és mivel nekik kell gondoskodni róla, hogy ilyen baklövések ne fordulhassanak elő, érthető, ha nem akarják elfogadni ezt a kínos helyzetet.

– Érthető? Emberek haltak meg, és őket a jó hírük izgatja?

Derec nem tudta, mit válaszoljon erre. Számára érthetőnek tűnt a dolog, felfogta, hogy itt egyfajta megvásárolhatóság játszik szerepet. Egyébként rövid gondolkodás után Rana is rájött, de ettől a dolog cseppet sem lett elfogadhatóbb.

– Az ügy kicsúszott a kezünkől – állapította meg Derec. – Tegyéi eleget a kérésüknek! Mindjárt ott leszek, csak előbb valahol még meg kell állnom.

– Már megtörtént. Folytassuk tartalék berendezésekkel az Egyesült Állomás megfigyelését? Thales már on-line üzemmódban van.

– Igen, folytassuk.

– Oké. Mikorra érsz ide?

– Nem tudom. Meg akarom nézni a kórházakat. Bogard a helyszínen volt a mézárulás idején.

– A mi Bogardunk?

– A mi Bogardunk. Meg akarom keresni, hogy alaposan megvizsgálhassam. Majd értesítelek. Ja, és riaszd a jogásznkat, derítse ki, tehetünk-e valamit ez ellen a rendelkezés ellen! Állítólag van egy szerződésünk, és engem nagyon idegesít, hogy ilyen amatőrök zárjanak ki belőle.

– De ez a Különleges Szolgálat... – kezdte Rana.

– Az se érdekel, ha maga a feltámadt Susan Calvin is! A szerződés az szerződés, és a Különleges Szolgálatnak nincsenek robotszakértői.

Szinte látta a vigyort a lány arcán, amikor Rana megígérte, hogy igyekezni fog. A vonal szétkapcsolt, és Derec újra megérintette a gombot.

– Helymeghatározás! – utasította a fedélzeti számítógépet. – Sürgősségi betegellátás a körzeten belül! Listázd őket!

Amikor behajtott a sorban a negyedik kórház garázsába, a gerince mentén végigfutó borzongásból érezte, hogy itt sikerrel fog járni. A bejárathoz közeli helyeket fekete járművek foglalták el. Egy feketébe öltözött férfi és egy nő ácsorgott az ajtóban, s szemmel tartotta a helyet.

Derec elindult az ajtó felé, mire a férfi előrelépett, hogy elállja az útját. Derec nyelt egyet, és elővette az azonosítóját.

– Á, rendben! – mondta az ügynök. – Phylaxis. Mr. Avery? Én Sathen ügynök vagyok a Különleges Szolgálattól. A robot odabent van. Nem tudtuk mozgásra bírni, de ön talán tud vele kezdeni valamit.

– Hm... Okozott valami problémát?

– Semmit azon kívül, hogy halálra rémítette a személyzetet – vigyorgott a férfi. – Jöjjön, odavezetem!

Derec kissé zavartan lépett be a férfi után a széles ajtón az erős fényvel kivilágított előtérbe. A levegőben a kórházak mindenütt, még az űrlakó világokon is ismerős, jellegzetesen csípős fertőtlenítőszága terjengett. Emberek nyüzsögtek a bekapcsolt telefonok és a sürgető parancskiáltások keltette hangzavarban. A nővérpulznál ülő nő felpillantott, összehúzott szemöldökkel Derecre nézett, majd bólintott az ügynöknek.

– Daventri ügynökkel érkezett ide öt órával ezelőtt – magyarázta Sathen ügynök, miközben elhaladt vele a vizsgáló- és betegszobák nyitott ajtajai előtt. – Aztán beállt a nő szobájába, és többé nem volt hajlandó elmozdulni onnan.

– Miért ide jött, és nem a Reed Kórházba, ahová az összes többi sebesültet vitték?

Az ügynök vállat vont.

– A diszpécserünk ide küldte. Közelebb van, mint a Reed, és a robottal...

– Értem. Adott valami magyarázatot a robot?

– Azt mondja, azért van itt, hogy megvédje Daventri ügynököt. Nem tudtuk meggyőzni, hogy a lány biztonságban van itt.

– Az Első Törvény megszállottja.

– Az mi?

– A jelek szerint az ügynök... Daventri, ugye? Daventri ügynök megvédelmezését tekinti elsődleges feladatának. Ha nem talál fel neki egy másik, a jelenlegi felülíró elsőtörvényes helyzetet, akkor nem fog elmenni innen addig, amíg meg nem győződik róla, hogy a lány biztonságban van.

– Biztonságban, mitől?

Derec erre csak egy vállrándítással válaszolt.

– Robotok... – mondta méla undorral az ügynök. – Hát, mindenesetre meglep, hogy ez még működik azok után, ami ma történt. Az incidens után nagyon sok agyhalott robotot láttam. Ennek kellett volna Eliton szenátort védenie, de nem sikerült. Egy ilyen eset után nem szoktak kikapcsolni?

– Attól függ. Egy pozitronagy kapacitása nem ugyanaz, mint az emberi agyé, de sok szempontból éppolyan bonyolult.

– Aha. Megérkeztünk. – A férfi megállt egy csukott ajtó előtt, és bekopogott. – Bogard, én vagyok az, Sathen ügynök! Bejövök. Van velem valaki.

– Jöjjön be! – szólta ki az ajtó túoldaláról egy határozott hang.

– Az első két emberünket, akik úgy léptek be, hogy előzőleg nem igazolták a személyazonosságukat, Bogard harcképtelenné tette – magyarázta Sathen savanyú vigyorral Derecnek.

– Fegyvert viseltek?

– Igen. Ezután elértük, hogy módosítsa a védelmi protokollját.

Belépve Derec először a betegágyat pillantotta meg s az azt körülvevő életmentő felszerelések sokaságát. Az ágyban fekvő, eszközökkel és berendezésekkel körülbástyázott, halottsápadt, rövid fekete hajat viselő nő egészen eltörpült közöttük.

– Még mindig rehabilitációs kómában van – világosította fel Sathen ügynök.

– Mennyire súlyos?

– Két lövés érte a jobb lábát, egy a karját, és egy csomó zúzódása van. Meg egy törött bordája. De főleg a sokkos állapota aggasztja őket. – Az ügynök elfordult az ágytól. – És itt van Bogard.

A robot a falnak támaszkodva állt, úgy, hogy egyszerre tarthassa szemmel a beteget és az ajtót, s mindkettőt könnyen elérhesse. Majdnem fél méterrel magasodott a két férfi fölé. Derec észrevette, hogy két kezén hat ujját mutatja. Elég volt bármelyikkel megérintenie egy fedetlen bőrfelületet, és az illető már meg is kapta a villámgyorsan ható nyugtatószert. A fehér sáv, mely optikai szervként szolgált, élénk pulzációval vette célba őket.

– Helló, Derec! – mondta a robot.

– Helló, Bogard! Azt mondják, nem vagy hajlandó magára hagyni Daventri ügynököt.

– Úgy van, Derec.

– Magyarázd meg!

– Azt a különleges utasítást kaptam, hogy őrizzem Daventri ügynököt mindaddig, amíg engedélyt

nem ad, hogy visszatérjek az alap prioritásokhoz.

– Daventri ügynök adta neked ezt az utasítást?

– Igen, Derec.

– Tudsz róla, hogy ő jelenleg nincs veszélyben, de kommunikációképtelen?

– Igen, Derec. Ezzel együtt az utasítás úgy szól, hogy őrizzem tovább mindaddig, amíg felmentést nem kapok.

– Milyen körülmények között hangzottak el ezek az utasítások?

– Daventri ügynök azt a parancsot adta, hogy kövessék és fogják el két személyt, akik résztvevői voltak a gyilkos... gyilkos... gyil...

– Állj vissza nullára, és folytasd!

Bogard egy pillanatra szünetet tartott, majd folytatta.

– Daventri ügynök otthagytott, hogy kövessen egy harmadik személyt. Teljesítettem az utasításait: megkerestem és lenyugtatóztam a célszemélyeket. Mire visszajöttem a kettővel, hogy megkeressem, őt súlyos sebesülésekkel találtam a célszemélyével való összecsapás után. Nehéz helyzetben kellett megoldást találnom. A protokoll kimondja, hogy ha elfogási parancsot kapok, az adott személyeket biztos őrizetben át kell adnom az illetékes hatóságnak. Ugyanakkor Daventri ügynök sebesült állapota megkövetelte, hogy azonnali ellátásban részesüljön. Utasított, hogy a szállítóegységekkel vitessem el a célszemélyeket, őt pedig személyesen hozzam ide, ahol ellátják, és garantáljam a biztonságát abban az esetben, ha elveszítené az öntudatát. A szállítást elintéztam, és elhoztam ide Daventri ügynököt. Azután ő elvesztette az öntudatát. Nem hagyom magára addig, amíg nem kapok tőle újabb utasítást.

– Megható... – jegyezte meg Sathen cinikusan. – Te a Szolgálat tulajdona vagy, Bogard. Meg kell jelenned a főhadiszálláson kihallgatás céljából.

– Ha megengedi... – szolt Derec, s úgy nézett az ügynökre, mint aki mindjárt neki akar ugrani. Sathen mogorván bámult vissza rá, de arrébb ment. – Alfa-Z hatálytalanítás. Utasítássor a következő...

– Elutasítva.

Derec pislogott egyet.

– Magyarázd meg!

– A különleges utasításoknak elsőbbségük van minden másodlagos protokollal szemben.

– Értem... Nagyon helyes, Bogard! Folytasd tovább az utasítások szerint!

– Micsoda? – ragadta vállon Sathen. – Nekünk ki kell kérdeznünk ezt a bádogfejűt, nem állhat itt őrségben valaki mellett, akinek nincs szüksége őrizetre!

Derec lerázta magáról Sathen kezét.

– Jöjjön ki velem! – Amikor becsukódott mögöttük az ajtó, kint az előtérben rátámadt az ügynökre.

– Ha nem hagyja ezt abba, könnyen előidézhethet egy pozitronikus összeomlást, és akkor nem lesz robot, amelyet kifaggathatnának.

– Maga nekem ne adjon...

– Én nem adok semmit. Hallotta, amikor dadogni kezdett?

– Igen, amikor azt akarta kimondani, hogy...

– Gyilkosság. Pontosan. Na már most, úgy értesültem, hogy a támadásban Eliton szenátor életét vesztette. Bogard feladata volt, hogy megvédje őt.

– Hát ez sikerült neki, igaz? – csattant fel gúnyosan Sathen.

– Tudja, hogy miért vallott kudarcot? – kérdezte Derec nagy önuralommal.

– Nem.

– Akkor azt javasolom, hogy ne spekuláljon rajta. A robotok nagyon szigorú programozás szerint hajtják végre a kapott utasításokat, és rendszerint bármiféle hiba, amely egy ember sérülését vagy halálát vonja maga után, pozitronikus pszichózist és -összeomlást idéz elő náluk. Egy robot ilyenkor működésképtelenné válik. Láthatta, mi történt az Egyesült Állomáson dolgozó robotokkal.

Sathen ügynök fenyegető arcot vágott, de odafigyelt a hallottakra.

– Folytassa! – mondta.

Derec vett egy nagy levegőt, és megpróbálta eldönteni, mennyit mondhat el Sathennek. Bogard nem

valami átlagos pozitronikus robot volt. Derec úgy építette meg, hogy testőrként oly módon tudjon funkcionálni, hogy közben ne kerüljön állandóan ellentmondásos helyzetekbe. Bogard valamelyest képes volt sakkozni a prioritásokkal, de ha ez az állapot túl sokáig maradt fenn, a végén ő sem kerülhette el az összeomlást.

Derec töprengve nézett vissza az ajtó felé.

– Valami okból kifolyólag Bogard még mindig működik – kezdte végül. – Még éppen hogy...

Fogadni mernék, hogy Daventri ügynök utasításai miatt. Ha ez így van, akkor szó szerint engedelmeskednie kell nekik, különben megzavarodik és leáll. Eliton szenátor halála óriási trauma volt számára. Ezt még tovább súlyosbította Daventri sebesülése. Könnyen lehet, hogy önmagát teszi felelőssé ezekért. Ha azt akarja, hogy Bogard megmaradjon olyan állapotban, hogy a történetekkel kapcsolatban információkat szolgáltatthasson maguknak, akkor most hagyja őt békén! Ha Daventri ügynök magához tér, szóban felmentheti őt az utasításai alól, és akkor elviheti. Addig örködni fog.

– Maga ebből a rövid kis beszélgetésükből tudja mindezt?

Derec ismét az ajtóra pillantott.

– Főleg abból, hogy elutasította a hatálytalanító parancsot. Ez csak olyankor fordul elő, amikor a Három Törvény miatti konfliktushelyzetben találja magát. Ezen belül kell megoldania a dilemmát. Sathen mélyen beszívta a levegőt, és elgondolkodó arccal kérdezte:

– Ezek szerint nem lehet kihozni őt innen?

– Addig nem, míg az ügynök eszméletre nem tér. Azt tudja, hogy ez mennyi időbe telhet?

– Egy nap, esetleg kettő. Mint mondtam, a legnagyobb baja az a súlyos sokk, ami érte.

– Hívjon fel bennünket, ha magához tért!

– Rendben – bólintott Sathen. – Nézze, bocsánatot kérek, amiért úgy magának estem. Csak mert...

– Megértem. Meglehetősen szokatlan nap volt a mai.

– Én ennél erősebb szót használnék! – mordult fel Sathen.

Derec elballagott. Csak egyet adott meg Bogardnak a lehetséges hatálytalanító parancsok közül, hogy lássa, elutasítja-e, de közben ne árulja el a többi kódot Sathen ügynöknek. Nem tudta, milyen széles körre terjed ki Sathen felhatalmazása. Egyébként is abban bízott, hogy ráteheti a kezét Bogardra, mielőtt valami egészen váratlan dolog történne.

Visszament a kocsijához. Éppen elindult, amikor két másik fekete jármű gördült be. Derec lassított, és figyelt. Láta, hogy Cupra és Gambel ügynökök kiszállnak, s elindulnak a bejárat felé.

utasítás omega-ötös katalógus nulláról újratekésítésre érvénytelen, eltérítve tartalék memóriatárba, negyedik szintű feltételes hiba, elsődleges funkció irányadó Daventri Mia személy utasításának közvetlen feloldásáig, jelentés megfogalmazása, elküldve Kihallgatás kód alatti tárolóba, prioritás elemzése, diagnosztikai protokollok kezdeményez

- követem infravörös jelzéseket építészeti szerkezet mentén, kiválasztva a menekülés és követés optimális mintázatát. Rögzülök infravörös fényre, két személy, várakoznak. Látom, egyik közeledik felemelt fegyverrel. Utasít "Állj, vissza!" Értékelés Harmadik Törvény prioritásának tagadása nagyobb kényszerhelyzetben, potenciális Első Törvény megszegése elhanyagolható, Második Törvény potenciálisan legnagyobb értékelt valószínűsége fegyverhasználat, szándékolatlan következményei révén egybevetve kapott utasításokkal, szembeállítva helyzeti protokollokkal, parancs elutasítva. Közelíték személyhez, elveszem a fegyvert, nyugtatót alkalmazok bőrön át jobb szem alatt - Teljesítés jó. Személy lecsillapítva. Második személy kilép fedezékből, fegyvert emel és lő. Azonnali Második Törvény potenciál, lövedékek lehetséges visszapattanásától indíthatva elkerülendő első, lenyugtatott személy megsebesítését. Közeledek, elfordítom a fegyvert, és nyugtatót alkalmazok bőrön át bal fül alá. Teljesítés jó. Személy lecsillapítva. Biztosítom a fegyvereket, felveszem a "mindent visz" konfigurációt, és célszemélyekkel visszatérek Daventri Miához

- telefonjelzést kapok, Daventri Mia segítséget kér. Első Törvény megszegése valószínű, Második Törvény megszegése harmadlagos prioritásnak értékelve a kezdeti utasítás protokollok következtében. Követem a jelzéseket. Daventri Mia megsebesült és öntudatlan. Célszemély elhalálozott. Két karbantartó típusú, KS-St modell hererobot a közelben. Nyilvánvaló kötelesség

megvédeni Daventri Miát, megvédeni Daventri Miát, megvédeni Daventri Miát (visszaáll nullára, elterel rontott metszéspontokat tárba)

- hatálytalanítom karbantartó robotok parancsblokkját, és rögzítem személyeket szállítóeszközökben, karban viszem Daventri Miát vissza a fő operációs terembe, biztosítok mentőszolgálatot. Készültségi állapot, Daventri Mia elsődleges védelme elsődleges személy parancsának értelmében befejezve.

Jelentés vége.

6. fejezet

Amikor Mia kinyitotta a szemét, csak a sötétséget látta. Nem teljes sötétséget – körvonalakat és néhány részletet ki tudott venni, épp csak annyit, hogy megállapítsa: egy kis szobában van. Nem érzett semmit, ettől néhány pillanatig vad rémülettel kutatott az emlékezetében, vajon mi lehet ennek az oka.

– Érzéstelenítettek.

Hallotta a szót, de nem ismerte fel azonnal a jelentését. Ennek ellenére érezte, hogy megnyugszik, és lassanként a szó értelme is kivilágosodott.

– Kórházban vagyok... – suttogta rekedten. A torka kiszáradt, a szája kiszikkadt. Köhögött, de az is valahogy kongó hangon érkezett, a mellkasában nem mozdult meg tőle semmi. Nagyon rossz érzés volt. – Víz...?

Egy cső érintette meg az ajkát, a szájába vette, megszívta. Szája megtelt hús folyadékkal. Tőle balra egy terjedelmes alakot látott, sötét tömeget a félhomályban, amint fölébe hajol, vékony, fehér fénysáv jelzi a fejét.

– Bogard?

– Igen, Daventri ügynök. – A robot közelebb lépett az ágyához.

– Mit csinálsz te itt?

– Végzem az előírt szolgálatomat. Védelmeszek.

Mia elbizonytalanodott. Hirtelen nem emlékezett vissza. Újra megszívta a csövet, és közben végigpergette az emlékeit.

– Mennyi ideje?

– Tizennégy órája vagy itt.

– Tizennégy órája... Kórházban?

– Igen.

Végre eszébe jutott.

– A foglyok...

– Őrizet alatt várják a bírósági eljárást.

– Én... megsebesültem...

– Többszörös lött seb, jobb láb, jobb kar, bal negyedik borda. Gyógyulási vektorok pozitívak, prognózis kiváló. Rehabilitációs kóma visszavonva. Teljes és zavartalan működés három-öt napon belül várható.

– Én utasítottalak, hogy védj meg?

– Igen.

Mia pislogott, és félrefordította a tekintetét; eszébe jutottak az Egyesült Állomáson átélt utolsó percek. Ott feküdt vérző sebekkel, miközben egy szállítóegység kétségbeesetten karattyolt mellette arról, hogy segíteni szeretne neki. A fájdalom – borzasztóan nehéz volt gondolkodni, dönteni.

Elájult, ami tökéletesen új élmény volt számára, s csak remélte, hogy soha többé nem kell újra megtapasztalnia. Azután megérkezett Bogard, markában két eszméletlen emberrel, és a hangjából kihallatszó aggodás magához térítette őt. Bogard akkor már nagyon izgatott állapotban volt amiatt, hogy nem tudta megvédeni Eliton szenátort. Azért maradt működőképes, mert követte az ő utasításait; hogy össze ne omoljon, új célt kellett adni neki. Bogard rugalmas volt, sokkal rugalmasabb, mint bármely robot, amiről életében eddig hallott, de akkor is csak robot volt, amelynek pozitronagyja a Három Törvény által megszabott keretek közé volt szorítva. Ha halványan

is, de most visszaemlékezett rá, hogy egy sor utasítással látta el: rekviráljon szállítóegységeket a foglyok elszállítására, és gondoskodjon az ő biztonságáról...

Viszkető bizsergést érzett a karjában. Múlóban volt az érzéstelenítő hatása.

– Lehetne itt kicsivel nagyobb világosság, Bogard?

– Az ellenkezőjét javaslom.

– Magyarázd meg!

– Rendellenességek léptek fel. Szerintem okosabb, ha nem jelezzük a személyzetnek, hogy ébren vagy.

– Én...

Olyan hirtelen veszítette el az eszméletét, mintha beledobták volna az öntudatlanság szakadékába, s most ott lebegne a semmiben, ahol nincsenek se határok, se forma, se fény, se sötétség.

Amikor ismét kinyitotta a szemét, a szobában még mindig sötét volt, és Bogard az ágya túlsó oldalán állt.

– Módosításokat hajtottam végre a monitoraid és a külső rendszerek közötti összeköttetésben. Bocsánat, amiért olyan hirtelen helyeztelek vissza a kómába! Nem szabad még egyszer felriasztanunk a személyzetet.

– Te csináltad, hogy újra kómába essek? Bogard, én nem...

– Jelenleg én tartalak megfigyelés alatt. Átvezettem ezeket a rendszereket a sajátjaimon. Szükség volt rá ahhoz, hogy teljesíthessem a kapott utasításaimat.

– Most nem tudok olyan világosan gondolkodni, mint kellene, Bogard. Részletesebb magyarázatot kell adnod nekem.

– Értem. Miután idehoztalak, több kísérlet történt az eltávolításomra. Elutasítottam minden törvénytörő rendelkezést, minthogy egyik sem rendelkezett a többit megelőző fontossággal.

Mindez a körülményekre adott normális válaszreakcióként előre látható volt. Tőlem azt fogják kívánni, hogy szolgáltatassak adatokat az Egyesült Állomás D.C.-ben történt eseményekről.

Megvannak azok a berendezések, amelyekkel minden további nélkül kiszedhetnék belőlem az adatokat, de senki nem vette fontolóra ezt a megoldást. Ezért más ügynököket állítottak ide, hogy megvárják, amíg visszanyered az öntudatodat, s engem felmentsenek a szolgálatod alól.

– El kell engedjelek téged?

– Pontosan. Ma este két ügynök érkezett, akik újra megpróbálták eltávolítani engem.

Nyugtalanóságuk túlmenni látszott a körülmények által indokolt normális frusztráció vektorain.

Rendkívül izgatottakká váltak, és verbális gorombaságokkal illettek. Úgy látszott, mintha a többi ügynök is helytelenítené a reakciójukat, és felszólították őket a távozásra. Három órával ezelőtt összehívtak minden ügynököt, aki csak van a létesítményben, és máshová helyezték őket.

Jelenleg rajtad, rajtam és egy új ügynökön kívül, aki a nővérpultnál teljesít szolgálatot, nincs a törvénynek érvényt szerezni képes illető az épületben. Továbbá az orvosi személyzetet is eltávolították éjszakára. Az egyetlen ügyeletes orvos kint alszik a hallban. Az előbb magam kezdtem beavatkozni a terápiádba, és kihoztalak a kómából. Volt benne egy kis kockázat, és lehet, hogy ennek

következtében kellemetlenebbül érzed magad, de úgy döntöttem, fontosabb, hogy öntudatnál legyél, mint az, hogy jól érezd magad.

– Nincs más személyzet... Még egy rendőr sem?

– Senki.

Mia nem tudta, vajon a hasában érzett bizsergés az ismét feltámadó félelemérzet következménye-e.

– Bogard, azt akarom, hogy vizsgálj át az épületet.

– Nem hagyhatlak magadra.

– Jól figyelj rám, Bogard! Pillanatnyilag nem rendelkezünk elég információval ahhoz, hogy dönteni tudjunk. Tájékozódniuk kell. Rendben van, nem akarod a személyzet tudomására hozni, hogy magamhoz tértem. Ez az alternatíva! Addig amúgy sem tehetek semmit, amíg az érzéstelenítő hatása el nem múlik. Ha mást nem is, de tudnom kell, mi folyik itt. Ismétlem: vizsgálj át az épületet!

Mia figyelte a nagy árnyékokat: vajon elfogadja-e az érvelését és az utasítását. Bogard nyilvánvalóan még az összeomlás határán egyensúlyozott. Egészen biztos, hogy csak azért működik még most is,

mert elkötelezte magát arra, hogy megvédelmezi őt. Mia azonban nem tudta, meddig feszítheti még a húrt.

– Hibátlan a helyzetértékelésed – mondta Bogard. – Mihelyt lehet, visszajövök.

És eltűnt. Mia úgy képzelte, mintha érzett volna valami kis légáramot, szellőféleséget, amikor a robot elhagyta a szobát. Meglepte a gyorsasága, és elcsodálkozott, hogyhogy megengedte, hogy megöljék Eliton szenátort.

Nyakát nyújtogatva megnézte a körülötte felállított monitorokat. A rajtuk látható adatok nem sokat mondtak neki, kivéve a pulzusára és a légzésére vonatkozókat, amelyek kicsit magasnak tűntek, a határértéken azonban belül maradtak. A viszkető bizsergés átterjedt a combjára is, és már kezdte érezni a sérüléseitől származó fájdalmat. Csak egy lövésre emlékezett, amelyik eltalálta, de több részlet is homályos volt – arra sem emlékezett, milyen különleges utasításokat adott Bogardnak, csak annyit tudott, hogy adott ilyeneket.

Ahogy ott feküdt, várva, hogy érzékszervei újra normálisan működjenek, Bogard jelentésén kezdett töprengeni. Arról könnyen meggyőzte őt a robot, hogy valami nincs rendjén, de csakugyan így van? Egy rehabilitációs kómából kijőve semmi sem működött jól. Mia értelme mindenben megkapaszkodott, ami megközelítőleg ésszerűnek és rendjén valónak látszott, így az első dolog, amit hallott, értelmesnek tűnt számára. Az, hogy ilyen utasítással elküldte Bogardot, lehetett épp annyira a robot megfigyeléseinek igazolására tett reflexív kísérlet is, mint bármi más. A terepen dolgozó ügynököknek jobb dolguk is van, mint hogy egy kórházban ücsörögve fogják egy sebesült, de alapjában véve jó állapotban lévő ügynök kezét. Logikus, hogy elhívják őket, különösen, ha tekintetbe vesszük, mi történt alig fél napja. Tizennégy órája. Megengedte Bogardnak, hogy ráijesszen, és elhiggye... mit is? Hogy veszélyben forog az élete?

"Még egy szál rendőr se..."

– Indulnunk kell.

Összerezzen, amikor jobbról meghallotta Bogard hangját. Nézte, amint ügyes mozdulatokkal eltávolítja az összes rákapcsolt készüléket.

– Bogard, mi a...?

– Kevés az idő – vágta rá a robot.

Átsuhant a szoba másik felébe, majd vissza – olyan gyorsan mozgott, hogy szemmel nem lehetett követni. A homályban nehéz volt tisztán látni, de valahogy a kelleténél görnyedtebbnek, összelapultabbnak tűnt. Lehúzta róla a vékony takarót, és Mia ettől egy pillanatra kellemetlenül érezte magát.

Ekkor Bogard széttárt karral letámaszkodott a matracra, majd kitágította a két karját, egyfajta felkötökendőt formálva belőlük. Mia eddig még csak egy oktatóvideón látta ezt a formát, de az is csak nagyon szőrmentén adott betekintést Bogard lehetőségeinek többségébe. Minden más alkalommal, valahányszor szemtanúja volt Bogard alakváltásának, a folyamat olyan gyorsan játszódott le, hogy már csak a kész formát látta, mint például amikor Elitont beburkolta. Döbbenet és ámulva figyelte a folyamatot, mely olyan volt, mintha a robot megolvasztaná, majd egy új formába öntve ismét megszilárdítaná valamely részét.

– Tudsz önállóan mozogni? – kérdezte Bogard.

– I-igen, azt hiszem...

Megindult előre, a lábába hasító éles fájdalom tompán végighullámozott a testén, és rálökte magát a hevederre. Arra számított, hogy hideget fog érezni, de az anyag kellemesen meleg volt. Amikor elhelyezkedett rajta, Bogard fölemelte, és a heveder széleit körben felhajlítva betakarta. Úgy ölelte magához, mint egy kisbabát. Mia fölemelte a fejét, és kikukucsált a mozgó bölcső pereme fölött. Bogard szédítő sebességgel iramodott ki vele az ajtón, majd végig a sötét folyosón. Mia összeráncolta a homlokát. Ez rosszat jelent. Idekint nem lett volna szabad lekapcsolni a világítást. A folyosó végére érve Bogard megállt, és megfordult, hogy jól láthassa a maguk mögött hagyott folyosószakaszt egészen a szobájáig.

– Bogard, miért...?

– Mindjárt meglátod – válaszolta fojtott hangon Bogard.

Ekkor két fekete alak közelített lopakodva a folyosón. A szobája ajtajánál megálltak, és kétoldalt

meglapultak. Az egyik leguggolt, belökte az ajtót, és Mia hallotta, hogy valami fém anyag végigsiklik a padlón. Akkor a két alak visszasetett arra, amerről jöttek, s épp amikor befordultak a távolabbi sarkon, kivágódott az ajtó a mögötte fellobbanó fényes tűzfelleg nyomásától. A következő pillanatban már a robbanás hangja is eljutott Mia füléig. Bogard oltalmazó karjai azonnal eltakarták az arcát. Aztán csak a mozgást és a minden ízét megremegtető félelmet érezte.

taktikai paraméterek, szabvány kapcsolódó képesség, összeköttetés alszintekhez és szervizalagúthoz, hármas biztonsági szint, negatív kiegészítő biztonság, rendőri felügyelet hiánya megerősítve, erőszakos behatolás megerősítve, ellenséges szándék nagy valószínűséggel megállapítható. Első Törvény megsértésének lehetősége magasabb a megengedettnél, a legvalószínűbbnek értékelve, elsődleges parancs térben és időben azonos terjedelmű az Első és Második Törvény protokolljaival, kijárat biztosítva, személy kockázata orvosi protokollok befejezése által minimális, konfliktus kiegészítő tárolóba utalva, védőpajzs konfiguráció, elsőrendű célszerűség, életben tartó és védelmező protokollok kezdeményezése

Bogard levitte Miát az épület egy föld alatti szintjére, ahol a raktárak és a rendszert működtető berendezések tartalék alkatrészei voltak. A falak mentén és a mennyezeten sima burkolatú vezetékek kígyóztak; egymással összekapcsolt modulok sorai biztosították az energiát és a kommunikációt, szállítóberendezések álltak mozdulatlanul. Bogard fényt gyűjtött, s addig keresgélte a sötét alakok között, amíg megtalálta azt a megszakított vonalat, amely leállította a kórház energiaellátását. Egy egyszerű kapcsoló volt, amelyhez a körülötte lévő, vastag porral belepett tárgyak tanúsága szerint évek óta nem nyúlt senki.

– Hagyd! – szólt rá Mia. – Ebből rájönnek, hogy valaki van idelent.

Bogard nem válaszolt, de továbbment egy újabb lépcsőhöz, s azon le egy másik alagsori szintre. Az átjárófolyosók ijesztően összeszűkültek. Mia csak annyit látott belőlük, amennyit a Bogard által kibocsátott rövid fénysugár látni engedett. Még több vezeték, csövek, szekrényekhez csatlakozó kábelkötegek, az időtől és a nedvességtől foltossá vált színes alakzatok összecsomósodott fűrtjei vagy kerekded formái. A rejtett, föld alatti képződményre nehezedő irdatlan súlytól dohossá és nyirkossá vált a levegő.

Azután pár méterenként fényespiros kapcsolótáblák tűntek fel, és Bogard lekapcsolta a saját világítását. A táblákat összekötő kábelek és csövek összességükben olyan organikus rajzolatot alkottak, hogy Mia agyán egy pillanatra átfutott, vajon nem valami élőlény vérereinek hálózatába vezetett-e sietős útjuk. Bizonyos értelemben igaza volt: a D.C.-nek nevezett város-organizmus mélyen fekvő zsigereiben jártak.

Bogard simán, könnyedén mozgott, mintha semmi nehézséget nem okozna neki, hogy őt a karjában hordozva kell futnia, és ez a mozgás elringatta Miát. Elszenderedett.

Hirtelen riadt fel, s az ágy széle felé tapogatózó ujjai beleütköztek bölcsője falába. Égő fájdalmat érzett a lábában és az egész felsőtestében. Pár másodpercig mozdulatlanul feküdt, míg visszatértek az emlékei, s ekkor rájött, hogy már nem mozognak. Fejét fölemelve kikukucskált Bogard karja fölé.

Egy szeszélyesen megvilágított termet látott. Oszlopok, melyek mintha a semmit tartották volna, olvadtak bele a sötétségbe. Hatalmas gépházak ormótlan tömegei emelkedtek ki fenyegetően ősrégi világítópanelek gyenge megvilágításában, hunyorogva pislákoló fény táncolt valahol egy tőlük balra eső falon túl. A padlón mindenféle törmelék hevert. Az itt-ott halomban álló tárgyak a rég feledésbe merült padlásszobák hangulatát árasztották. Mia arcát hideg légáram csapta meg.

– Hol vagyunk, Bogard?

– Tizenegyes alagsori szint, a McMillan Kerület alatt.

Tizenegyes alagsori szint... Mia megpróbálta emlékezetébe idézni D.C. térkép-hálózatát. Az ősi Potomac szintje alatt voltak. A McMillan-övezet kilométerekkel északabbra terült el, mint ahonnan elindultak.

– Mennyi ideig aludtam?

– Összevissza. Nyolcvanhét perccel ezelőtt hagytuk el a kórházat.

– Miért álltunk meg?

– Úgy döntöttem, jelenleg nem fenyeget a veszély, hogy észrevesznek. További utasítások volnának esedékesek.

– Esedékesek...? Bogard, neked kifinomult érzéked van az abszurdhoz!

– Tessék?

– Semmi, semmi... Hadd gondolkozzam!

Ez végül nehezebben ment, mint számított rá. Semmi mást nem akart, csak újra elaludni. Soha nem élt még át ennyi félelmet; fogalma sem volt, mi lenne a normális reakció, de a sajátja mindenesetre meglepte. Mintha a tudatalattija, a szokásainak, ösztöneinek és reflexeinek tárháza azt mondaná, hogy az a legbiztosabb, ha elmegy, amíg a veszély el nem múlik. Bogard majd megvédi.

Fölpillantott a robot vállának íve fölül, a fejéből kijövő fényre. Nem, ő nem tudja mindentől megvédeni. El tudja vinni onnan, ahol közvetlen veszély fenyegeti, le tudja rázni az üldözőit, falat tud vonni elé, ha lőnek rá, vagy fel akarják robbantani, de gyilkos erőt nem képes kifejteni, az agresszivitás csak nyomokban lelhető fel benne, és még azt is aláaknázzhatják azzal, ha rádöbbenik, hogy akciója ártalmas az emberekre. Mia kénytelen volt emlékeztetni magát Bogard korlátaira: akármilyen félelmetesnek látszik is, csak pozitronaggal tud gondolkozni. Márpedig abba beprogramozták, hogy embernek nem szabad ártania. Elhozta őt ide, de most – érthetően – neki magának kell meghoznia a következő döntést.

"Dönts hát..." – unszolta magát.

Meg kell tudnia, kik voltak, ki volt az a kettő, aki az imént megpróbálta megölni. Első látásra fölöslegesen kegyetlennek tűnt a módszerük – mintha pöröllyel akarnának agyoncsapni egy legyet. De mivel Bogard is ott volt vele a szobában, minden más megoldást könnyűszerrel elégtelennek ítélték. Vagyis tudták, hogy Bogard ott van vele. Mindegy, mit tett volna Bogard, nem csinálhatta volna elég gyorsan vagy elég nagy biztonsággal az épületben esetleg rajtuk kívül tartózkodó emberek szempontjából.

"Tudtak Bogardról..."

Ez kényelmetlen gondolatokat ébresztett benne. Elhessegette hát a problémát, hogy átgondolhassa az adott helyzetet. Az óvatosság azt diktálta, hogy kerüljön minden nyilvános helyet, amíg nem sikerül tisztázni minden körülményt.

A szabályzat meg azt, hogy lépjen érintkezésbe Egyessel, és adjon jelentést.

"De ők tudtak Bogardról..."

Elviselhetetlenül fáj a lába, elakadó lélegzettel kérdezte:

– Bogard, tudsz valamit tenni, ami csillapítaná a fájdalomat?

– Adhatok általános érzéstelenítőt. Sajnos helyi érzéstelenítést nem tudok alkalmazni.

– Muszáj megszerezni valahol fájdalomcsillapítót! De előbb még szükségem volna... néhány dologra... El tudsz innen vinni a lakásomra úgy, hogy ne vegyenek észre?

– Igen.

– Ez jó lesz kiindulópontnak. Indulj! Gondolkozni útközben is tudok.

Ehelyett majdnem az egész utat átaludta. Fél szemmel még látta az elvonuló fényeket, az ismeretlen helyeket, a régi épületeket, melyek az idő múlásával fokozatosan egygyé váltak a szerves környezettel, a city csontvázát, melyre rákérgeedett az idő és a gondatlanság üledéke. Bogard olyan gyorsan haladt, hogy még ha sikerült volna ébren maradnia, Mia akkor is csak valami homályos és elmosódott benyomást őrzött volna meg az útról. Elveszítette az irány- és a helyérzékelését. Egyik álomból a másikba sodródott, s álmában biztosabbnak tűnt a valóság és tompábbnak a fájdalom.

– Csodálatos veled utazni... – motyogta egyszer. Hogy Bogard válaszolt-e, azt már nem hallotta. És egyszer csak arra ébredt, hogy megszűnt a mozgás.

Bogard fák között állt. Mia, amennyire tudta, felhúzta magát ülő helyzetbe. Orrát betöltötte a fenyő és a fű illata, egy pillanatra elnyomva a vérszag távoli emlékét.

A lombos ágak szövedékén keresztül meglátott egy sétányt, mely a park széle és egy lakóháztömb között vezetett el. Utcai lámpák vetették fényüket a járda kövezetére, de fölöttük egyedül az ablakok meleg fényű négyszöge törte meg a sötétséget.

– Értékelést, Bogard!

– A garázs bejáratában áll a Szolgálat egy szállítóeszköze. Egy személy van benne. Nagy a valószínűsége, hogy személyi állományba vagy jelzőkészülékbe botlunk. Határozatlan biztonsági fok.

– A fenébe! – Nem látta magát, ahogy megbújik Bogard karjában, de el tudta képzelni, milyen látványt nyújthat egy szál kórházi ingben. Még ha nem is keresné senki, a külsejéről ordít, hogy megszökött valahonnan, nem beszélve arról, hogy egy Bogard-féle robot a társa.

– Meg tudod csinálni, hogy ne vegyenek észre?

– Igen.

Mia fölnézett Bogardra.

– Emlékeztess rá, hogy megkérjelek, mutasd be nekem az összes képességedet!

– Mikor?

– Mit mikor?

– Mikor óhajtod, hogy emlékeztesselek?

Mia majdnem elnevette magát.

– Majd ha több mint egy órán keresztül viszonylag biztonságban leszünk. Figyelj! Azt akarom, hogy hagyj itt...

– Ez nem elfogadható rendelkezés.

– Mondtam, hogy figyelj! Hagyj itt, valahol elrejtve! Keresz valami bokrot vagy ilyesmit! Szükségem van pár dologra a lakásomból. Úgy a biztonságosabb számodra, ha egyedül mész be, vagy úgy, ha engem is viszel?

– Egyedül.

– Akkor ne vitatkozz! Hagyj itt valami rejtékhelyen, és menj be a lakásomba! De légy nagyon óvatos! Ha nem tudsz észrevétlenül be- és kijutni, akkor azonnal állj le! Érted?

– Igen.

– Helyes! A következő dolgokra van szükségem...

taktikai paraméterek, lakótömb, három gyalogos-/lakóbejárat, négy karbantartó bejárat, érintkezési falfelület kereskedelmi egységgel, egy csatlakozó bejárat, szabvány betörésvédelmi rendszer városi rendőrségre bekapcsolva, további helyi, szélessávú érzékelőkkel felszerelt biztonsági berendezések három lakóbejáratnál, egyiknél megerősítve humán vizuális ellenőrzéssel, belső rendszerek mobil monitorokkal összekapcsolva, optimális bejutás kereskedelmi egységen át, Harmadik Törvény potenciális legkisebb esélyű megsértése, bejárat elérve szervizkapun át, második alagsori szint, helyi belső biztonsági rendszer légköri hő- és mozgásérzékelők, váz visszaverődési együttható hozzáigazítása 20 Celsius fokos légkörhöz, levegő-permeabilitás 95%-ra állítva, vizuális visszaverődési együttható nulla, bejárat elérve, lakó biztonsági személyi kóddal bejárat liftbe, helyzetből fakadó optimális eljárás illetéktelen emberrel való kontaktus minimumra csökkentésére a szervizalagutakban, megnövelt vázkonfiguráció rendelkezésre álló 1,25 négyzetméternyi tér betöltésére, bejárat elérve, célterület üres, járulékos helyszíni biztosítás felvonultatva, Szolgálat által felszerelt hang-, hő- és mozgásérzékelők, teljes körű érzékelés, rekonfiguráció környezetnek megfelelően, tárgyak lokalizálása, kijárat biztosítva

Mia furcsa módon nem tudott azon nyomban elaludni, miután Bogard elment. Csak ült ott, hátát egy fenyő rücskös kérgű törzsének vetve, sebesült lábát egy lehullott tülevelekből emelt kupacra téve, és bámult kifelé az örökzöldek közötti kis nyiladékokon át, hallgatta a park különböző hangjait, nem tudva, melyik hang tartozik a helyhez, és melyik jelent számára fenyegetést.

Úgy tűnt, már eleget aludt, s most úgy érezte magát, mint aki lidérces álomból ébredt föl. Az Egyesült Állomáson lejajlott események valószínűtlenné váltak, mintha kitalált történet volna, vagy történelmi esemény, melynek valaki más volt a szemtanúja, nem ő. Nem ő élt túl egy gyilkossági kísérletet, nem ő látta a saját szemével, amikor megölték a munkaadóját. Nem ő üldözött gyilkost, aminek következtében majdnem őt gyilkolták meg. Nem ő menekítették ki egy kórházi szobából alig két perccel azelőtt, hogy bombát dobtak be oda. Nem ő lapul itt a bokrok alatt, mert nem mer

átmenni egy utca túloldalára, hogy belépjen a saját lakásába, nehogy elfogják vagy megöljék. Nem Mia Daventri. Ilyesmik másokkal szoktak történni, ővele soha, és akárki is az, akivel most ezek történnek, biztos, hogy ezt még egyszer nem fogja átélni. Lehet, hogy az illető most sem éli át, csak várja, hogy az álma folytatódjék, vagy véget érjen, s az éber, nappali világ, ha legközelebb találkozik vele, megmutatja majd, hogy az egész csak álom volt, illúzió, az agy káprázata.

"Meg kéne kérdezni Bogardot..." – gondolta.

De rögtön rájött, a robot megtehetné azt is, hogy megnyugtató megerősítést, vagy megcáfolja az iménti kétségbeesett okoskodását. Talán jobb, ha még nem kérdez tőle semmit.

A közelben száraz gallyak recsegését-ropogását hallotta, és elakadt a lélegzete.

"Álmaid csak akkor válnak fenyegetővé, illúzióid is csak akkor képesek ölni, ha megadod magad nekik..."

Körös-körül a bozót könnyedén szétvált. Mia két kezét a földre nyomta, izmai megfeszültek. Futni nem tudott, és maga sem hitte igazán, hogy ha harcra kerülne a sor, többre volna képes, mint ellenfele felbosszantására.

Egy ág félrehúzódott, és egy fehér fénysávval ellátott, legömbölyített sisakforma nézett le rá.

– Elhoztam, amiket kértél – suttogta jól érthetően Bogard.

Mia úgy hallotta, mintha szélvészékként süvítene ki a melléből a megrekedt levegő.

– Bogard... – lehelte megkönnyebbülten.

– A lakásod veszélyes helyé vált – mesélte Bogard. – Tele van lehallgatókészülékkel, továbbá teljes körű vizuális megfigyelés alatt áll, és a kommunikációs vonaladat is lehallgatják. Csak két személyt láttam: egyet a szállítójárműben, a másik meg a lépcsőházban várakozik. Az utasításaid következtében nem tudtam elegendő adatot gyűjteni, hogy felismerhessem őket.

– Jól van, jól... jól csináltad, Bogard!

Mia beütögetett valamit a laptopjába, azután várt, míg a gép lefuttatja saját biztonsági ellenőrző programját. Minden rendben. Úgy döntött, később majd alaposabban is megvizsgálja, de addig nem tehet mást, megbízik a saját biztonsági rendszerében.

Eljött a következő döntés ideje. Most, hogy már tudta, megfigyelés alatt tartják, az is világos volt, hogy nem tehet jelentést Egyesnek. Valaki odabent lehallgathatja, mielőtt eljutna hozzá. Képzett, sőt tehetséges ügynök volt, de viszonylag új ezen a területen, és nem táplált illúziókat a saját tapasztaltságát illetően. Szüksége volt egy helyre, ahol teljesen felépülhet, és ahol világosan végiggondolhatja a dolgokat.

De hol ez a hely?

Kinyitotta a névlistáját, és görgetni kezdte. A legtöbben, akiket jól ismert, a Szolgálatnak dolgoztak. Bármelyikükhöz menne is, ötven százalékos eséllyel vagy benne voltak, vagy maguk is céltáblává váltak. A felismeréstől, hogy korábbi kollégái közül senkiben sem bízhat meg, szabályosan összeszorult a szíve. Akkor hát ki marad? A rokonai? Nem. A szülei meghaltak, fiú- és lánytestvérei emigráltak egy telepes kolóniára, az egy Tojt kivéve, de ő jelenleg Európában élt. Egyébként sem volna tisztességes célponttá tenni őket, különösen mivel a Szolgálat ismeri, és talán már figyeli is őket, számítva arra, hogy kapcsolatot próbál teremteni velük. A legjobb barátja az egyetemen megszakította a barátságukat, amikor Mia belépett a Különleges Szolgálat kötelékébe. A többi barátja... nos, egyik sem állt olyan közel hozzá, hogy efféle szívességet kérhessen tőle. És amúgy sem biztos, hogy ez lenne a jó megoldás. Ők nem tudták, mivel jár ez. Veszélybe sodorná őket. Elkésztető helyzet volt. Akármerre lépett volna, mindenütt a paranoia leselkedett rá.

Mia abbahagyta a görgetést, és csak bámulta a nevet, amely e pillanatban megjelent a képernyőn. Érezte, hogy lassanként visszatér belé a remény.

– Segíts felöltözni, Bogard! Tudom, hová megyünk.

7. fejezet

Ariel csukott szemmel hallgatta a halk muzsikát, és mindennél jobban aludni vágyott. A mai nap olyan hosszú volt, mintha két napig tartott volna egyhuzamban.

A pohárban halkan megcsörrenő jégkockák hangja visszazökkentette a jelenbe. Jonis Taprin arcán

feszült kis mosollyal nézett rá, miközben leült a vele szemközti székbe, háttal Ariel egész falat elfoglaló ablakának. Az ablakon túl iránytoronyok mutatták, merre terül el D.C. tetőzete a sötét éjszakában. Fényfoltok rajzolták ki a héj körvonalait, mely alatt emberek milliói dolgoztak, ettek, aludtak, élték le az életüket anélkül, hogy egyszer is látták volna a csillagokat – hacsak nem egy osztályteremben vagy egy könyvtárban a képernyőn. Néhány beékelt terület bújt ki vakmerőn a felszínről a szabad ég alá: a magukat minden befolyás alól kivonó gazdagok és a külső világokból jött látogatók otthonai, akiket elviselhetetlenül nyomasztott a tudat, hogy soktonnás fémtető alá bezárva kelljen élniük.

Ariel jobb lába ujjjaival szórakozottan megvakarta a bal sarkát.

– Hogy lehet az, hogy órákig csak ültem a telefon előtt, és mégis a lábam fáj?

– Szívesen megmasszíroznám neked, de Jennie azt hihetné, hogy bántalak – felelte Jonis.

Ariel elengedte a füle mellett a megjegyzést, és fölemelte a poharat, melyet Jonis letett mellé. A férfit nem aggasztotta jobban, mint Arielt, hogy a nő személyi robotjának valami kifogása lenne, de azt szerette volna, ha Ariel maga kéri, hogy érintse meg őt. Ő néha bele is ment a játékba, de Jonis rendszerint túljátszotta a szerepét.

– Kösz, ez most jólesik – mondta, és belekortyolt az italba. – Bocs, hogy nem volt időm beszélgetni. Kaotikus állapotok voltak.

– Akárcsak itt. Vagy még rosszabb. Clar halálával akkora úr támadt, hogy talán még a napot is elnyelné. Hálás vagyok, hogy pár órára engedsz elrejtőzni. Könnyen lehet, hogy belátható időn belül ez lesz az utolsó nyugodt időszakom.

– Ha az irodád csak fele olyan örült, mint az enyém... – Befejezetlenül hagyta a mondatot. Amióta Jonis megérkezett, láthatóan az idegösszeomlás határán egyensúlyozott. Különös módon mintha büntudata lett volna – talán a túlélők szégyenkezése mardosta belülről. Jonis Taprin nemcsak Eliton szenátor helyettese, de a barátja is volt.

Jonis a válla fölött kinézett az ablakon túli látképre.

– Kezdek jobban lenni. Mire beleegyezel, hogy együtt éljünk, talán már meg is szokom.

Ariel ideges lett a megjegyzéstől, de palástolta azzal, hogy megdörzsölte a szemét.

– Akarsz róla beszélni? – Amikor a nő válaszképpen egy éles pillantást vetett rá, a férfi védekező mozdulattal emelte föl a kezét. – Úgy értem, amikor neked jólesik.

– Ó, ez... – Ariel felsóhajtott. – Próbáltál valaha lecsillapítani valakit, aki egy semmiség miatt rémült halálra?

– Ami azt illeti, épp ma. Az az érzésem, mostanában sokszor fogok ilyet tenni.

– Az incidens óta legalább harmincöt-negyven emberrel beszéltem, csupa auroraiakkal, fontos emberekkel, és mind vissza akarnak menni a következő hajóval az Aurorára. Semmi mással nem tudtam foglalkozni, csak azzal, hogy maradásra bírjam őket.

– És sikerült?

– A legtöbbjük esetében igen. Néhányukat viszont nem lehetett se megvigasztalni, se lecsillapítani, se megijeszteni. Ők elmennek.

– Mi van Guviya Tralennel? Nem ő a kulcs a többiekhez?

– Lehet mondani – bólintott Ariel. – A többiek mind utána mennek. Ha ő földi valutát vásárol, az egész Aurora követi a példáját. Ha ő elad, a többiek is eladnak.

– És ha ő hazaszalad...?

– Pontosán erről van szó. Néha szívesebben tárgyalnék egy emberújjal. Azt mondta: "Kedves jó Arielem, ez a bolygó egy beteg világ. Gyógyíthatatlan. Túl sok idő, túl sok történelem, túl sok betokozódás. Csak pazaroljuk az erőforrásainkat, amikor megállapodásra próbálunk jutni velük. Igazuk volt az őseinknek, amikor elhagyták, és igazuk van a telepéseknek is, akármennyire fáj is beismernem, hogy minden, ami ezen a világon született, jó lehet."

– Hm... – vont a szemöldökét Jonis. – Nos, az elemzése hibátlan. De abban nem feltétlenül értek egyet vele, hogy betegek vagyunk.

– Duma... – legyintett Ariel. – Azt szerette volna, ha ajánlok neki valamit.

– És ajánlottál?

– Igen, egy foltot a hírnevén, ha elfut. Ez néha fontosabb egy úrlakónak – legalábbis egy aurorainak

–, mint a kényelem, a biztonság és a boldogság.

– Akkor hát marad?

– Addig mindenesetre, amíg a vizsgálat lezárul. Ha történnek letartóztatások, akkor szerintem rábírhadjuk, hogy maradjon.

– Csodálatos vagy, Ariel! Ha az aurorai honfitársaid most elmennek, minden semmivé lesz, amiért Clar és Humadros dolgoztak. A szerződés megvan, ha a megalkotói már nincsenek is, és semmi okunk azt hinni, hogy nem tudjuk ratifikáltatni.

– Történt valamiféle előrelépés?

– A nyomozásban? – Jonis megrázta a fejét. – Nem, sajnos nem. Persze, még nagyon korai az időpont.

– Azt hittem, vannak letartóztatottjaitok...

– Nem hallottam semmiféle kihallgatásról. – A férfi fáradtan felsóhajtott. – Nem örülök az elkövetkező pár napnak sem. Kapcsolatba kell lépnem Clar biztonsági embereinek családjával, és meg kell mondanom nekik, hogy a fiaik meghaltak.

Ariel látta a férfi arcán, hogy szenved a gondolattól. Jonis a nyilvánosság előtt az igazi politikus megtestesítője volt: higgadt, kimért, s ha kellett, érzelmes. Sok szempontból tökéletes utódja Clar Elitonnak. Ariel sokszor elgondolkozott azon, hogy Jonis sohasem indult Eliton ellenében az általános választásokon, mint aki beéri azzal, hogy ő Taprin helyettes szenátor. Ugyanakkor a színpad mögött rendkívül hatékony munkát végzett, miközben a nyilvánosság előtt rendre Eliton jelent meg. Az eltelt hónapok alatt, amióta ismerte őt, Ariel rájött, hogy éppolyan idealista, mint Eliton, csak benne megvan az a gyakorlatiasság is, ami Elitonból hiányozni látszott. Most, hogy ő foglalja el a szenatori posztot, nagyon kíváncsi volt, mit fog kihozni belőle.

– Nagy veszteség – mondta. – Ismerted őket?

– Nem igazán, de hát a Különleges Szolgálat nem ambicionálja, hogy az alkalmazottai szoros kapcsolatot alakítsanak ki egymással.

Arielnek egy pillanatra átfutott az agyán, hogy itt marasztalja a férfit éjszakára. De túlságosan tele volt a feje, meg aludni is szeretett volna, márpedig tudta, hogy ha Jonis itt marad, egyikük sem fog aludni.

– Mit csinálsz holnap? – kérdezte.

Jonis meglepődött.

– Tessék? Ó, bocsánat, elméláztam... Találkozom van a Gyártás és Elosztás Bilaterális Bizottsága Euro Szektorával. – Úgy mosolygott a nőre, mint aki citromba harapott. – Izgalmas lesz. Alig várom, hogy megírhassem az emlékirataimat, csupa ilyen romantikus dolog lesz benne. – Rántott egyet a vállán. – De nem lehet kivédeni. Biztosítani kell őket, hogy a tárgyalások a jövőben is folytatódjanak. Ó, figyelmeztetnem kell téged... Covidry szenátor öt nap halasztást fog javasolni.

– Miért?

– Voltaképpen még egyet is értek vele: ezzel időt nyernénk, hogy ahol szükséges, rendezzük sorainkat, és a rendőrségnek is adnánk egy esélyt, hogy megtalálják az elkövetőket. Ez pokoli sokk volt, és akkor még szelíden fogalmaztam. De Clar nem késlekedne, sőt nagyon is siettetné a dolgot. Így nekem becsületbeli kötelességem, hogy ellenezem a halasztást. Ennek ellenére remélem, át fog menni.

– Te őszintén csodáltad őt, ugye?

– Clart? Igen. Nem volt képmutató. Komolyan vette a meggyőződéseit. Nem mindig volt képes megfogalmazni, hogy mik azok, de az ember mindig tudhatta, hogy a tettei mögött meggyőződés áll. Kivételes ember volt. – Jonis az órájára pillantott. – A fenébe, elmúlt éjfél! Jobb, ha most megyek, és hagylak egy kicsit aludni.

Ariel feszültsége egyszeriben ellillant. Jonis, a tökéletes politikus, mindig jól mérte föl a közönségét, és pontosan tudta, mikor kell távoznia. Elcsigázottan felállt, és engedte, hogy a férfi átölelje, s ajkával futólag végigsimítson a fülén.

– Majd hívlak – mondta Jonis.

– Te is aludj valamit!

– Feltétlenül.

Kikísérte az ajtóhoz. R. Jennie már várta a kabátjával. Jonis egyik szemöldökét felhúzva intett a robotnak.

– Jó éjt, Jennie!

– Jó estét, uram! Remélem, kellemes volt a látogatás!

– Túl rövid, de nagyon kellemes. – Jonis Arielre kacsintott. – Később...

Amikor becsukódott mögötte az ajtó, Ariel nagyot sóhajtott.

– Egyszer már el kellene határoznom magam vele kapcsolatban, Jennie.

– Segíthetek benne?

– Nem, nem hinném, hogy ebben tudsz segíteni. – Ivott egy újabb kortyot.

Azután, hogy Derec és ő szétmentek, Jonis volt az első, akivel intim kapcsolatba került. Eleinte kényelmes volt – a napirendjük és feladataik gondoskodtak róla, hogy csak hébe-hóba, rövid időkre találkozassanak –, de Jonis egyre jobban ragaszkodott ahhoz, hogy a dolog hivatalosabb formát öltjön. Ariel nem volt benne biztos, hogy akarja – hogy valaha is akarta – ezt a fajta kapcsolatot.

– Késő van, Ariel – mondta R. Jennie. – Reggel korán lesz egy megbeszélésed.

– Azt akarod mondani, hogy már rég ágyban lenne a helyem, Jennie?

– Rendszerint este tizenegy óra előtt szoktál lefeküdni, ha nincsenek késői vendégeid.

Ariel ránézett a robotra. R. Jennie ma este az embermaszkját viselte: a nyers gyapjú színét idéző nyájas arcot, kék szemet és mosolyra álló száját.

Mozdulatlan vonásaitól kicsit régimódinak hatott, de még ez is jobb volt, mint az a középkori gépmaszk, amire olyankor programozta be, amikor földiek jöttek hozzá látogatóba. Az összes többinél természetlenebb vonásuknak tartotta a földiek viszolygását az emberformájú robotoktól, de elfogadta, mint az itteni élet velejáróját, és mindent elkövetett, hogy ne súlyosbítsa a problémát.

Annál dühítőbb volt, amikor úrlakó kereskedők a szabályokat megkerülve csak azért is emberforma robotokat adtak el, mint például az az ostoba Udal. Az importot szigorúan ellenőrizték, nem is értette, hogyan juthatott hozzá egyáltalán. És még volt bőr a képén eljönni hozzá, és azt követelni, hogy lépjenek fel a vandálok ellen... Szét kell néznie a raktáraiban, megszorogatni egy kicsit, hátha rájön, hol van a rés. Most végképp nem hiányzik egyikőjüknek sem egy feketepiaci importbotrány.

Ariel megrázta a fejét.

– Nem tudok aludni, Jennie. Túlságosan tele van a fejem.

– Kérsz altatót?

– Nem. Mi lenne, ha kikapcsolnál éjszakára, Jennie? Mindjárt lefekszem.

– Jól van, Ariel. Jó éjszakát!

Épp csak hallotta, amint R. Jennie nesztelen léptekkel elvonul a fürkéléhez.

Ásított, nyújtózkodott. Pohárral a kezében az ablakhoz ment. Valahol ott kint van az óceán, az Atlanti-óceán. Az Aurorán nincs ehhez fogható, csak nagy tavak, artézi kutak, föld alatti folyók. A Földön egyedül az óceánok zavarták, az egyetlen természeti erő, amely valami módon párhuzamba volt állítható a földi emberek irracionálisával.

Nem mesélte el Jonisnak, miről beszélgetett még Guviyával, az Aurora üzleti köreinek nagyasszonyával. Eltűnődött, vajon elmondja-e neki valaha is, noha közvetlen összefüggésben állt azzal, hogy miért akart ma éjjel egyedül maradni. Valójában rövid szóváltás volt. Miután Guviya azt a kijelentést tette a Föld beteg voltáról, Ariel ezt válaszolta:

– Lehet. De ha a testvéred megbetegszik, segítesz neki. Nem fordítasz hátat, és nem is lököd el magadtól.

– Persze, hogy nem – felelte erre Guviya. – De a dolog ott kezdődik, hogy ne hagyjuk megbetegedni.

Ariel a legszívesebben átnyúlt volna a készüléken, hogy lekeverjen neki egy pofont a képmutatásáért. Nem, isten őrizz, hogy egy úrlakó megbetegedjen, hogy venné ki magát az ilyesmi abban a kultúrában? Ariel valószínűleg túl sokat remélt, ha azt hitte, hogy Guviya megérti a szempontját. Guviya nem tudta, hogy vele pontosan ezt tették aurorai honfitársai sok évvel, egy egész élettől ezelőtt: hátat fordítottak neki, és ellökték maguktól. Vagy nem így volt?

A telefonja csilingelni kezdett, mire felnyögött.

– Mondtam, hogy nem akarok több hívást!

Újabb csilingelés. Fogta a poharát, és a szobán átvágva a panelhez ment.

– Fogadom, de csak a hangot.

– Elnézést, Ariel... – hallotta Hofton hangját a telefonból. – Nem ébresztettek föl?

– Nem, bár fölébresztettél volna! Az azt jelentené, hogy valamit legalább aludtam ma éjjel.

– Úgy gondoltam, nem várhatok veled. Az aurorai követség életben maradt tagjai azonnal vissza akarnak térni a Kopernikusz Állomásra.

– Életben maradt tagjai... Hányan vannak?

– Négyen. Elküldöm a személyi anyagukat.

– Várj, Hofton, ezt nem értem! Mit kell ilyenkor tennem? Nem Lysnek kellene... Ó! –Tisztára megbolondult. Lys meghalt. Ki ment még le a követségről? Szerencséjükre Setaris nem óhajtott megjelenni, de a kulcsemberei elmentek. – Bocsáss meg, ez hülye kérdés volt! De ez csakugyan nem kifejezetten az én dolgom.

– Pedig most annak tűnik! Mindnyájukat ide küldték. Biztos vagyok benne, hogy átmeneti helyzetről van szó, Ariel. Különben is, úgy gondoltam, talán problémásnak fogod tartani az elutazásukat, tekintve, hogy mennyi kárnak voltunk szemtanúi a mai napon. És még maga a követség is távozik?

– Na igen, de Setaris nem beszélt velük?

– Gondolom, igen, de...

– Nem róhatom fel nekik, hogy elkíváncoznak innen. Azok közül, akikkel ma beszélünk, senkire se lóttak rá. – Ariel megforgatta a poharát, amitől megcsörrentek benne a jégkockák. – Talán egyikük maradhatna... Jól van, még egy hívást megpróbálok. Ki most a vezetőjük?

– Nem tudom pontosan – válaszolta Hofton. – Vagy Benen Yarick, vagy Tro Aspil, de az a gyanúm, hogy erről még belső vita folyik.

– Jól van, akkor beszélek... – Ariel szemöldöke meglepetésében felszaladt a homloka közepére. – Tro Aspil?

– Ismered?

– Futólag. Nem tudtam, hogy ilyen magasra jutott. Amikor legutóbb beszélünk egymással, még csak egy belsős volt az Intézetben. Először őt hívom fel. Köszönöm, Hofton!

– Igyekszem, hogy ma este már ne kelljen zavarjalak.

– Kösz... – felelte Ariel fanyarul. A tár jelezte, hogy megérkeztek a Hofton által küldött anyagok. A beszélgetésnek vége lett. Bement a fájlba, aztán elküldte az első hívást.

Tro Aspil nem válaszolt. Benen Yarick azonnal fogadta a hívását.

– Ariel Burgess vagyok, a követség kereskedelmi összekötője. Remélem, nem rosszkor hívom!

– Nem, egyáltalán nem. Nem rosszabbkor, mint bármikor, amióta itt vagyunk... – felelte ideges, feszült hangon Yarick.

– Úgy értesültem, hogy mindnyájan haladéktalanul vissza akarnak utazni a Kopernikuszra.

– Ó, igen... Onnan pedig az első géppel vissza egyenesen az Aurorára. Mindnyájan... le vagyunk sújtva. Illetve, a többségünk... Ilyen körülmények között nem tudunk dolgozni. Talán később majd lesz egy másik nagykövetség, majd ha...

– Higgye el, megértem a lelkiállapotukat – mondta Ariel. – De... kérem, értse meg, rendes körülmények között nem velem kellene beszélnie erről – Setaris nagykövet asszony lenne a megfelelő személy –, de hálás vagyok, hogy lehetőségem nyílt az önnel való beszélgetésre, és minden tőlem telhetőt megteszek, hogy segíthessek. Én foglalkozom azokkal az auroraiakkal, akik idejönnek, hogy itt éljenek, üzletet bonyolítsanak, akiknek földi érdekeltségeik vannak. Ezzel megszűnik az én roppant összetett közvetítői szerepem a földi és az aurorai...

– Fogadja együttérzésemet! – vágott a szavába Yarick.

– Azért nem olyan rossz a helyzet. A mai nap után remélem, hogy az év hátralévő része könnyebb lesz. De e pillanatban megpróbálok elérni, hogy egy pánik ne romboljon le mindent, amit eddig felépítettünk itt. Humadros küldetése, hát, ha nem is könnyebbé, de legalább reményteljesebbé tette volna az életemet. Ahogy a dolgok most állnak, minden összeomolhat.

– Mint mondtam, együttérzek magával. Mennyiben tartozik ez a dolog miránk?

– Itt nagyon fontos a látszat, a külsőségek. Szeretném, ha újra megfontolnák az elmenetelüket. Legalább halasszák el, amíg a helyi hatóságok le nem tartóztatnak valakiket! Sokat jelentene az itt lakó auroraiaknak, ha látnák, hogy a Humadros-követség életben maradt tagjai...

– Ebben biztos vagyok, és abban is, hogy jót akar – vágott ismét a szavába Yarick. – Bizonyára nem tévedek, ha úgy vélem, ön is magáévá tette Galiel illúzióját, mely szerint szorosabbá tehetjük kapcsolatunkat ezzel a bolygóval. De őszintén szólva, momentán kisebb gondom is nagyobb ennél. Méltányolom az igyekezetét, de ma a szemem láttára öltek meg olyan embereket, akiket szerettem és csodáltam, egy olyan akcióban, amelynek még annyi értelme sem volt, mint az itteniek többi megszokott akciójának.

Yarick egy pillanatra lehunyta a szemét, és látszott rajta, hogy összeszedi minden erejét.

– Őszintén megmondom, hogy félek, Ms. Burgess. Csak azért beszélünk most egymással – semmi okunk rá ugyanis –, mert a véletlen így hozta. Humadros a szemem előtt halt meg. Azután Carset, majd Shoal is. Ők voltak ennek a küldetésnek a szíve, az agya és a szelleme. Azután mind a többiek: Vorin, Janilen, Aspil, egytől egyig a szemem láttára pusztultak el. És a sebesültek, Kitch, Moreg, Vanloonis, Graw... Nem, el akarok menni innen. Csak azért örülök, hogy Setaris magához küldött, mert nem akarok Setaris nagykövet asszonnyal beszélni. Ha időt tud szakítani rá, mindent el fog követni, hogy lebeszéljen bennünket, és ő nagyon meggyőző tud lenni.

Yarick erélyesen megrázta a fejét.

– Nem akarom, hogy meggyőzzenek, és nincs szükségem még nagyobb büntudatra. A lehető leggyorsabban és legkevesebb hűhóval szeretném ezt a dolgot lerendezni. A követség személyzetének összes többi tagja együtt fog érezni Setarisszal. Teljes kíséretet kérek az úrkomphoz. Addig nem fogom biztonságban érezni magam, amíg fönt nem ülök az aurorai járaton. Sajnálom, de így érzek, Ms. Burgess, és egyfolytában remegek. Rettegek ettől a helytől. Ha maradnék is, mi hasznosat tudnék tenni itt, a követségen elbújva? Mert az biztos, hogy ki nem teszem többé a lábam földi utcára! Még a saját képviselőjüket is meggyilkolták!

– Kérem, Ms. Yarick, megértem... – kezdte volna Ariel.

– Dehogyan érte! Löttek már magára valaha? Volt a maga élete olyan közvetlen veszélyben, hogy azt hitte, a következő gondolata egyben az utolsó lesz? Nem hiszem, hogy csakugyan megérti!

– Mennyi idős ön, Ms. Yarick? – kérdezte Ariel csendesen.

– Mi? Hogy én... mi? – Yarick kiesett a szerepéből, s csak nézett összehúzott szemöldökkel.

– Hány éves ön?

– Kilencvennyolc.

– Tudja, hogy ezen a bolygón a várható átlag életkor még nyolcvan sincs?

– Én... igen, tudom. Attól tartok, nem értem, mit akar ezzel.

– Ön majdnem száz évet élt, és most először találta szembe magát a halandóság jelével. Ezek az emberek negyvenéves koruktól kezdve nap mint nap együtt élnek vele. Humadros küldetésébe az is beletartozott, hogy kapjanak valami reményt arra nézve, hogy ez megváltozhat.

– Arra céloz, hogy a reakcióim szüklátóköri körülményekről tanúskodik? – kérdezte Yarick hosszú hallgatás után.

– Lehetséges. Sok megállapítást tesz azzal kapcsolatban, hogy mindenki másban milyen kevés a megértés.

– Értem. Nos, ez igaz lehet, és ebben az esetben bocsánatot fogok kérni öntől, mihelyt ismét elég széles látókörrrel fogok rendelkezni ahhoz, hogy méltányoljam az álláspontját. De most nem tudok elszakadni a saját reakcióimtól. Sajnálom, ha nem ezt szeretne volna hallani.

– Én kérek bocsánatot, ha érzéketlennek mutatkoztam volna – felelte Ariel. – De igenis megértem.

– Nagyon jó! Igen, talán valóban előre feltételeztem dolgokat.

– Van valaki a munkatársai között, aki hajlandó lenne maradni? Nagy segítség lenne, ha a teljes aurorai követség nem hagyná el a missziót.

– A sebesültek már lefoglalták a helyüket a Kopernikuszra. Beszélhetek Trinával és Gavittal, de őket legalább annyira megrázta az eset, mint engem. Nagyon is értem az ön szempontját, de...

– Bármilyen, amit tehet, nagy segítség lenne. Beköltöztethetjük a Calvin Intézet épületszárnyába, ott

egy teljes robotszemélyzet állna rendelkezésére. Csak egy gesztust kérek, egy tettet, ami megmutatná a hitét a...

Yarick szárazon felnevetett.

– A mai napra már elég volt a gesztusokból, nem gondolja? De ígérem, beszélek a többiekkel. Reggel beszámolok, Ms. Burgess.

– Mindössze ennyit kérek. Köszönöm!

A vonal szétkapcsolt, és Ariel hosszan, kimerülten fújt egyet. A munkája néha nagyon megnehezítette, hogy lássa, miért kellett neki épp ez a munka.

Újra megpróbálkozott Tro Aspillal, de a link továbbra is zárva maradt.

Ariel le-föl járkált a nappalijában. Mire a bárszekrényhez ért, a whisky elfogyott, és végre úgy tűnt, mintha el akarna álmosodni. Megnézte az órát – hajnali egy –, és igyekezett megfelekedezni a kora reggeli megbeszéléseiről.

– Ideje lefeküdni – jelentette a szobának. Élesen, tisztán felberregett az ajtócsengő.

– Mi a...? – nyögött fel.

A türelmetlenség lassan dühvé forrósodott, miközben elindult az ajtó felé. Csak egy-két embert ismert a házban, akitől kitelhetett, hogy ebben a késői órában háborgassa, de semmi más okra nem tudott gondolni a mai történéseken kívül. Egy ilyen nap után még ezen sem csodálkozna.

Mire az ajtóhoz ért, R. Jennie már ott volt.

– Ms. Burgess ilyenkor már nem fogad látogatókat – magyarázta türelmesen a kaputelefonba. – Kérem, jöjjön vissza reggel!

– Nem tehetem – felelte egy halk, feszült hang. – Találkoznom kell Ariellel, most azonnal! Figyelj, megparancsolom... robot vagy?

– Én...

– Figyelj, utasítalak, hogy...

– Jennie! – szólt Ariel. – Engedd be!

– De Ariel...

– Engedd be!

– Igen, Ariel.

Ariel idegei táncot jártak, mialatt R. Jennie ajtót nyitott. A lépcsőházban állva, egy hatalmas robot irdatlan méretű karjára támaszkodva, Mia Daventri mosolygott gyámoltalanul rá.

– Szia, Ariel... Ne haragudj, hogy ilyen későn zavarlak! Itt maradhatok nálad pár napig?

8. fejezet

A Phylaxis Csoport irodái épp egy kicsivel a Tizenhetedik Folyosón túl, a Lincoln-negyedben foglaltak el három szintet egy felújított kisebb ipari komplexumban. Bezsúfolták őket egy szerény keretek között működő nehézfém-visszanyerő cég és egy nemrégiben elhagyott szabásműhely közé. A levegőben állandóan érezni lehetett a forró ózon és sav szagát. A főbejárat mellett egy kis táblán olvasható volt, hogy itt van a Csoport főhadiszállása, de utcáról betérő ügyfeleket nem fogadnak. Amikor Derec megkapta az engedélyeket, egy befogadóhelyre rakták, ám ez csak amolyan gesztus volt, látható jelképe annak, hogy amiben reménykedett, több lesz politikusok egymás között tett ígéreténél. Amikor elhaladt az üres főnöki iroda előtt, kétség fogta el, vajon reményeiből teljesül-e bármi is. A Föld ez idő szerint nyilván elutasítja a pozitronika minden formáját. És ha mégsem, az Ötven Világnak akkor sincs semmi oka rá, hogy továbbra is fenntartsa velük a kapcsolatot.

A nagylaborba lépve Rana hátrafordult a konzoljától, és büszkén rámosolygott. Zömök, rövid göndör fekete hajú, keskeny vágású, mogyoróbarna szemű nő volt.

– Készítettem másolatot – mondta. – Így mégis csak van egy RI-mátrixunk, amit tanulmányozhatunk.

Derec úgy bámult rá, mint aki nem hisz a fülének.

– Másolatot... hogyan...?

– Mialatt az adatátvitel zajlott. Csak meg kellett adni egy másodlagos címet.

Derec elnevette magát.

– De nem követhető nyomon, ugye?

– Kérlek, Derec! Tétélezz már fel rólam valamicske tehetséget a színlelésben! Amikor telefonon beszélünk, biztos, ami biztos, nem akartam semmit se mondani. Említetted a Különleges Szolgálatot, én pedig nem bízom meg azokban a...

– Nem olyan rosszak.

– Minden tisztelem ellenére, Derec, te sem bízol meg bennük, különben nem "felejtetted" volna el, hogy épp telefonon beszélsz velem, amikor megérkeztek.

Derecnek eszébe jutott a kórházban felbukkanó két ügynök – ugyanaz a kettő, akik előzőleg kidobták őt az Egyesült Állomásról. Nem, ő sem bízott meg bennük, de valószínűtlennek tartotta, hogy lehallgatnák a telefonvonalait. Habár talán nem ártana példát vennie Rana óvatosságáról, amíg nem tudnak többet.

– Jól van. De akkor készíts még egy másolatot, és dugd el, arra az esetre, ha helyszíni ellenőrzést kapnánk!

– Már dolgozom rajta.

– Indíts el egy törvényszékit! Van egy elszigetelt rész az RI-ben, ahol a felvételen szereplő észlelések gyökeresen eltérnek a valóságtól. Meg kell tudnunk, hogyan történhetett ez.

– Eltérnek, de milyen értelemben?

– Nem tudom. A helyszínen dolgozó robotszakértők azt mondták, ez egy stratégiai játék, de nekem inkább egy totális érzékelési hallucinációnak tűnt. Thales?

– Tessék, Derec! – válaszolt az RI-jük kellemes hangzású, testetlen hangja.

– Szeretném, ha lefuttatnál egy diagnosztikai programot az Egyesült Állomáson keresztül, mialatt ott vagy. Nézd meg, látsz-e valami rendellenességet a fenntartó rendszerekben, telefonvonalakban, bármit, aminek van csatlakozása az RI-hez!

– Valami konkrét rendellenességre gyanakszol, Derec?

– Nem... Az RI épp egy Akció nevű stratégiai játékba kezdett, amikor megszakadt a vonala. Nézd meg, van-e erről valami a szabvány adattárakban!

– Igen, Derec!

– Hallucináció? – kérdezte Rana. – Az lehetetlen.

– Persze, hogy az! Mindenki tudja, hogy a pozitronagy nem tud hallucinálni. De ez hallucinált! Elérted a jogászunkat?

– Nem, ő most a Chicago Övezetben van. Hagytam neki üzenetet, hogy hívjon fel minket reggel. Hívtál valaki mást ebben az ügyben? Állítólag mi javítunk minden hibát, ami egy pozitronagyban keletkezhet.

– Kit kellett volna szerinted felhívnom? Próbáltam az albizottságot, de csak Vann-nel és Hajerrel beszéltem, és ők nem tudtak semmit erről az egésztől.

– És mi van azzal a hogyishívjással? Taprinnal? – kérdezte Rana.

Derec megrázta a fejét.

– Ő nyilván nyakig benne van Clar halálában. Ha nem muszáj, őt nem háborgatnám. Inkább a saját jogászunkkal szeretnék beszélni, de azt hiszem, majd csak reggel kerül rá a sor. Mi újság ezzel az RI-vel? Megnézted már?

– Kész romhalmaz. Már megtaláltam az összeomlási pontokat, de van egy komoly probléma.

Derec Ranára nézett, aki mereven bámulta a képernyőt. Lenyomott néhány gombot a billentyűzetén, aztán alsó ajkát beharapva hátradőlt a székben. Derec várt.

– Egyszer már majdnem teljesen összeomlott, amikor visszatért az on-line üzemmódra. –Ujjával rábökött a képernyőre. – Itt meg itt láthatod az önmagukba visszatérő hurkokat, amik jelzik, hogy megpróbált megbirkózni a helyzettel. Amikor újabb adatok váltak elérhetővé, kicsúsztak az irányítása alól, és ettől elkerülhetetlenül arra a következtetésre jutott, hogy ő a felelős az emberek haláláért. Totális megsértése az Első Törvénynek. Ezután nem volt mit tennie, belemerült saját köldöke nézésébe.

– Senki sem utasította, hogy kapcsoljon ki – mondta Derec.

– Persze, hogy nem! Csak éppen senkinek sem jutott eszébe, hogy megőrizze azokat az adatokat,

amiket az RI kaphatott.

– Vagy feltételezték, hogy ez az összeomlás csak egy megrekedt fázisú állapot.

– Na persze – nézett rá oldalról Rana –, ahogy az emberi elme is szabályosan működik tovább egy idegösszeroppanás közben.

– Valahogy úgy. Csakhogy a pozitronagy nem emberi agy, ezért nem lehet ilyesmit elvárni tőle. A legtöbb esetben viszont nincsenek ezzel tisztában. – Derec végignézte a képernyőket. – De ez rosszabbul fest, mint kéne. – Legalább különálló szektoroknak kellett volna maradnia. Ennél egyáltalán semmiféle koherencia nem mutatkozott.

– Azt mondtad, járt ott két pozitronikában jártas szakember? – kérdezte Rana.

– Már ott voltak, amikor megérkeztem. Hogy a helyszínen figyelték-e az eseményeket...

A képernyőiken megjelenő minta interferenciariácsok gyűjteményéhez hasonlított: mint valami selyemszövésű anyag, melyben sötét és világos szálak követik egymást váltakozó ritmusban. Rana megérintett egy pontot a képernyőjén.

– Engem ezek a kis hurkok zavarnak, itt meg itt. Típusra ugyanazok, de a méretük következtében nem adódtak úgy össze. Valahogy úgy viselkednek, mint egy önmagától megoldódó probléma. Na már most, elméletileg ez megtörténhet egy pozitronagyban is: zavar, kétértelműség, döntésképtelenség, csupa olyasmi, ami elindíthat egy önmagába visszatérő hurkot, amely szilárd állapotot találva azon nyomban felbomlik. De nem ilyen sok, és azoknak rendszerint meghatározott végpont-mintájuk van. Ezek meg csak elpárolognak...

– Valószínűleg ugyanaz az esemény több hurkot képes előidézni.

– Persze.

– Amelyek közül csak egynek vagy kettőnek lesz összeomlás a sorsa.

– Attól függ, nem?

– Mitől?

Rana tágra nyílt szemmel, szórakozottan vakargatta az állat, s közben teljesen elveszett az előtte megjelenő konfigurációkban. Derec várt. Ez a lány volt a legjobb tanítványa a Földön. Jobban értette a pozitronikát, mint bárki más, akit itt kiképzett rá, de még neki is időbe telt, míg eligazodott néhány olyan fogalom között, amely Derec vagy bármely úrlakó világról jött robotszakértő számára magától értetődő volt. A mondás szerint ahhoz, hogy valaki jó legyen benne, bele kell születnie; Rana bebizonyította, hogy ez a feltevés hamis. Ámbár való igaz, hogy még mindig birkózott vele, mint egy második, tanult nyelvvel.

Kíváncsi lett volna, vajon Keddert és Hammist hol képezték ki...

– Attól függ, mikor alakultak ki ezek a hurkok – felelte nagysokára Rana. – A helyük és a konfigurációjuk arra utal, hogy korábbiak, mint ezek a nagy hurkok. Nehéz megállapítani. Egy összeomlott pozitronikus mátrixban az időrend is éppúgy összekuszálódik, mint minden más. De ha csakugyan korábbiak, akkor jó lenne tudni, hogy mi váltotta ki őket.

– Nem volna ésszerűbb azt kideríteni, vajon miért váltott off-line-ra ahhoz, hogy egy játszmat eljuttasson?

– Lehet valami kapcsolat a hurkok és e között a dolog között.

Derec bólintott. Ez valóban logikus feltételezés volt. Legalábbis remélte, hogy van. Hirtelen ráeszmélt, mennyire fáradt, és ránézett az egyik képernyő időkijelzőjére. Tizenhét órája kezdte el a mai napot. Rana még régebb óta volt ébren, de még mindig frissnek és ütőképesnek látszott. Itt volt egy megoldandó probléma, s ez új energiával töltötte fel.

– Oké! – mondta Derec. – Dolgozz rajta, de nekem muszáj aludnom.

– Majd fölhívlak.

Derec fölállt, és körülnézett a szobában. Körben a falakat mindenütt berendezések foglalták el. A nyolc emberre kialakított terminálok – mind üres olt, kivéve azt a két széket, melyen Rana és ő ült – sokkal inkább a Csoport ambícióiról árulkodtak, mint a realitásról. A Föld maroknyi képzett robotszakértője közül négy a Phylaxisnál dolgozott. Az összes többi alkalmazottja, az operátorok, az irodai személyzet és a parajogászok – összesen tizenketten – alig voltak többnek nevezhetők buzgó amatőröknél. Ebben a szobában nyolc, teljes munkaidőben dolgozó robotszakértő számára volt gépi berendezés – ha lett volna ennyi munka. Azt a szerződés-kötést célzó konferencia sikere

biztosította volna.

– Odafönt leszek – mondta Derec, és elment.

Ólomnehéznek érezte a lábát, míg fölkapaszkodott az épületben lévő kis lakásába.

A szobában összesen egy ágy, egy laptop, egy telefonkapcsolat, zuhanyozó és vécé, egy kis szekrény, valamint a lakáshoz tartozó ételszintetizátor volt. Körülbelül annyi, mint egy csillagközi hajó utaskabinjában. Volt ugyan egy nagyobb és jobban felszerelt lakása pár kilométerre innen, de gyakran töltötte itt az éjszakáit, még akkor is, ha nem volt semmi dolga.

Leült az ágya szélére, és két tenyere alsó részével megdörzsölte az arcát.

Clar Eliton szenátor halott. Még most sem tudta elhinni.

"Mi lesz a szerződésünkkel?" – tűnődött. Eliton volt az, aki az egész robotika-ügyet pártfogolta, nélküle a Phylaxis nem fogja megkapni az engedélyt. Nem mintha számítana, hiszen Eliton nélkül a pozitronika újbóli bevezetése a Földön nagy valószínűséggel megreked.

"Majd holnap" – mondta magának.

– Több üzeneted is van, Derec – szólt Thales.

– Sorold!

– Négy a Gépi Intelligencia Szenátusi Bizottságtól, kettő az Import–Export Bizottságtól, egy a Calvin Intézetből...

– Állj! Játssz le az utolsót!

– Az üzenet szövege: "Látom, teljesült a kívánságod." Üzenet vége.

– Ariel... – sóhajtotta Derec.

– Az üzenetet nem írták alá – jegyezte meg Thales.

– Persze, hogy nem...

– Folytassam?

– Ne! Tárold az üzeneteket! Majd végigmegyek rajtuk... később. "Szóval, teljesült a kívánságom... – gondolta. Végigfeküdt a matracon. – Mi lehet az?"

Akár mennyire is szeretett volna másra gondolni, tudta, hogy Ariel Bogardra értette. Ádáz vitákat folytattak miatta: a nő hallani sem akart róla, hogy bármilyen szinten is hozzányúljanak a Három Törvényhez. Meggyőződéssel vallotta, hogy a robotoknak szolgálóknak, még hozzá ideális szolgálóknak kell lenniük, akik csak annyiban irányíthatják önmagukat tudatosan, hogy képesek legyenek értelmezni az emberi parancsok pontatlanságait, és esetleg előre látni bizonyos emberi kívánságokat.

Ezzel szemben minden, robotokkal kapcsolatos hitével ellenkezett egy olyan robot megépítése, amely képes rá – mindegy, milyen apróságban vagy milyen rövidke ideig –, hogy megkerülje a Három Törvény valamelyikét. Az ő szemében ez veszélyesen megközelítette a szabad akaratot. Mindazok közül, amik éket verhettek közéjük, Derec a legkevésbé a szőrszálhasogatásra számított.

– Bejövő üzenet – szólt Thales.

– Honnan?

– Sathen ügynök, Különleges Szolgálat.

Derec felült.

– Fogadom. Sathen ügynök?

– Mr. Avery! Remélem, nem zavarom...

– Nem, egyáltalán nem. Az az igazság, hogy épp most fejeztem be a mai napot. Miben segíthetek?

– Hát, magam sem gondolom komolyan, de szeretném, ha visszajönné a kórházba.

– Miért? Az ügynöke magához tért a kómából?

– Nem, és attól tartok, ez már nem is fontos többé. – Sathen elhallgatott, majd rövid szünet után

folytatta. – Nemrég bombát dobtak a szobájába. Neki és a robotnak nyoma veszett.

A kórház bejáratánál elébe táruló látvány nem emlékeztette Derecet a tegnapi állapotra. Mentőautók sorakoztak a bejárat közelében, emberek álldogáltak kis csoportokba verődve, s a bámészkodókat egy rendőr tartotta távol. De se robotok, se holttestek nem heverték a járdán.

Sathen a nővérpult mellett állt, kezében csészével, s az arca nem árult el semmit. Amikor meglátta Derecet, hunyorított és kiegyenesedett.

– Mr. Avery, köszönöm! Jöjjön velem!

Derec követte az ügynököt végig a folyosókon, melyek korábban sokkal néptelenebbek voltak. A megszokott kórházzsagon kívül valami orrfacsaró bűzt is lehetett érezni.

Kétoldalt és Daventri ügynök szobájával szemben a fal feketére kormozódott. A kis beépített tartozékok eldeformálódtak, megolvadtak. A mennyezet is fekete volt, de a padló, leszámítva néhány kormos lábnyomot, furcsa módon tisztának tűnt. Sathen ügynök intett neki, hogy nézzen be. Fekete pernye borította a falakat, mint egy elszenesedett csúszómászó pikkelyei. Itt-ott egy-egy hamu-vagy salakkupac látszott a földön. Egy törvénytörési egység lebegett a levegőben a kiégett terület közepén. Ahogy ott állt, Derec szinte hallotta a hűlő falak halk pattogását.

– Mi van a...? – kezdte volna kérdezni. Sathen megrázta a fejét.

– Mindent összeszedünk, amit csak lehet, de minden, ami idebent volt, úgy áttüzesedett, hogy hetven-nyolcvan százalékból el is párologott, mire kezdett volna lehűlni. Maga a szoba is csak a falba beépített szabvány sugárvédő pajzs miatt maradt meg, s még így is kristályossá vált a hő hatására. Még egy másodperc, és ezt az egész folyosót elboríthatta volna a tűz. Időzített bomba, méghozzá nagy szakértelemmel elkészítve. Talán egy buborékbomba.

Derec hátrálni kezdett. Érezte, hogy remeg az egész teste.

– Van itt egy hely, ahová leülhetnék?

Sathen összehúzta a szemöldökét, de bólintott.

– Odakint is beszélgethetünk.

Elvitte a hall végében lévő kávézóba. Szerzett két kávét az automatából, s az egyiket letette Derec elé.

– Köszönöm! Igazán sajnálom! Talpon vagyok már... Milyen nap is van ma?

Sathen bólintott.

– Tudom, mire gondol. Köszönöm, hogy eljött!

Derec lenyelt egy korty forró kávét. A nem várt hatástól valamelyest éberebb lett.

– Más is megsebesült?

– Az egyik ügynökünket megfojtva találtuk a nővérállás mellett. – Sathen hangjából kiérződött a düh.

Derec meglepetten pislogott rá.

– Bocsánat... – mormolta.

Sathen csak legyintett, mintha azt mondaná: "Ne is törődjön velem!"

– Miért kérte, hogy jöjjenek ide? – kérdezte Derec.

– Lennének kérdéseim a robottal kapcsolatban. Úgy tudom, maga építette Bogardot.

– Igen. Nézze, ha arra kíváncsi, hogy Bogard tette-e ezt...

– Nem, nem egészen. Arra vagyok kíváncsi, hogy egy robot – értse meg, Mr. Avery, én nem tudok valami sokat a robotokról –, szóval, azt szeretném tudni, lehetséges-e, hogy valamelyik úgy romlik el, hogy felrobban. Hogy is mondjam csak, megbolondul? Amikor konfliktusba kerül önmagával az emberek megvédelmezése kapcsán... Amikor ilyenné válnak...

– Nem! – vágta el a szavát Derec határozottan.

– De ugye igaz, hogy kisméretű atomtöltettel működnek?

– Ellenőrizték a sugárzást?

– Igen.

– És?

– Zéró.

– Zéró? – húzta össze Derec a szemöldökét.

– Elégé közel hozzá, hogy ne kelljen számolni vele. Egy buborékbomba a robbanás során fölemészti a saját sugárzását. De ha a robot robbant fel... Nem tudtam, milyen energiaforrással működik. Van esetleg bármi más lehetősége arra, hogy ilyet csináljon?

– Nincs, Sathen ügynök, nincs... Bogard egyébként se fojtott volna meg előzőleg senkit. Ez teljes lehetetlenség lett volna.

– Én soha nem számítok arra, hogy bármi lehetetlen volna, Mr. Avery.

– Erre nyugodtan számíthat! Bogard nem tudott ártani emberi lénynek. És nem volt önpusztító

funkciója.

– Nagyon biztos a dolgában...

– Az vagyok. Bogard pozitronaggal működik... működött. Minden pozitronagyat úgy építenek meg, hogy eleve belekódolják a Három Törvényt. Még mielőtt bármit is beletöltenének, a Törvények már ott vannak. Nem okozhatnak kárt az embereknek, és azt sem engedhetik meg, hogy emberek kárt szenvedjenek.

– De ugyanakkor engedelmeskedniük is kell az embereknek – vetette ellene Sathen.

– Nem, ha abból kár származik.

– Bogard azonban másmilyen volt, ugye? Testőr.

– Nem, még Bogard elé is korlátot emelt a Három Törvény. Akármi történt is itt, Bogardnak semmi köze nem volt hozzá. – Derec ivott egy újabb korty kávé, s érezte, hogy ingerültsége és elcsigázottsága fokozatosan haragba csap át. – Az igaz, hogy némileg tágabb értelmezési szabadsága volt annak eldöntésére, hogy mit jelent kárt okozni, de ez korántsem engedélyezte a szándékos önpusztítást, különösen ha ez egyszersmind egy ember megölését is jelentette. Ha ilyen súlyos működési hiba lépett volna fel nála, akkor ő is, mint minden pozitronrobot, egyszerűen kikapcsolta volna magát.

– Értem... Lehetséges ezek szerint, hogy már a robbanás bekövetkezése előtt kikapcsolta magát? Ez megmagyarázná, miért nem akadályozta meg.

– Ez ésszerűen hangzik... De nem tudhatjuk, mivel nincs a birtokunkban az agya, se semmi az általa rögzített anyagokból.

– Rögzített anyagok?

– Végtere is biztonsági robot volt, Sathen ügynök. Több olyan kiegészítő rögzítőt is építettünk bele, amelyek nem közvetlenül a pozitronagyhoz kapcsolódtak. A földi bíróságok elfogadják, mivel robotok nem tehetnek tanúvallomást.

Sathen elgondolkodva húzta össze a szemét.

– Érdekes... Ez a működési hiba tehát mennyire valószínűsíthető?

– Amikor beszéltem vele, nem a normális operációs szabványok szerint működött – ismerte be Derec. – Mivel nem sikerült megvédelmeznie Eliton szenátort, és mivel tanúja volt más emberek halálának, minden bizonnyal eljutott az összeomlás első fázisába. Ezért mondtam, hogy hagyják békén. Talán megmenthető lett volna, ha nem gyakorolnak rá nyomást. Felteszem, de most csak találgatok, hogy miután elmentem, tovább súlyosbodott az állapota. Nem pontosan értjük, milyen az, amikor a pályákon beáll az üzemzavar, csak az ok és okozat világos számunkra.

– Szóval, amikor ez a valaki bedobta a bombát, Bogard minden valószínűség szerint teljesen tehetetlen volt.

– Könnyen elképzelhető.

Csend volt, mialatt Sathen feldolgozta magában a kapott információt. Derec felhajtotta a maradék kávéját.

– Ez a Daventri ügynök... – szólalt meg. – Ismerte őt?

– Hm? – Sathen megrázta a fejét. – Nem, nem kifejezetten. Csak most osztották be Eliton csapatába. Előtte más körzetben dolgozott. De persze tudtam róla. Jó ügynök. Kicsit még tapasztalatlan, de hát valamikor mi is azok voltunk, nem?

– De igen, gondolom. Némelyikünk elég gyakran bizonyul annak.

Sathen futólag elvagyorodott.

– Na és, hogy halad a maga vizsgálata?

– Az enyém?

– Az RI-vel kapcsolatos.

– A Phylaxist lekapcsolták róla.

– Magukat? – húzta össze Sathen a szemöldökét. – De hát én azt hittem, hogy maguknak ez a dolguk. A pozitronikus gépek elemzése.

– Valóban ez, és normális körülmények között csinálnánk is, de úgy látszik, a maguk emberei úgy döntöttek, ez alkalommal teljes mértékben belső ügyként kezelik ezt a dolgot. – Derec maga is kihallotta a hangjából a keserűséget.

– Ez... huh! Kér még kávé? – intett Sathen Derec pohara felé. Derec belepillantott az üres pohárba, és megrázta a fejét.

– Van még kérdése?

– Talán, de azt hiszem, várhat. Van még valami, amit hasznos lenne elmondania nekem Bogardról?

– Ezzel az ügyel kapcsolatban? Nem, azt hiszem, nincs.

– Akkor készen vagyunk.

Derec felállt.

– Ja, esetleg emlékeztesse a törvényszéki embereit, hogy Bogard részben képlékeny ötvözetből készült. Jellegzetes molekuláris jelzést ad.

– Jó! – Sathen ülve maradt. – Köszönöm, Mr. Avery! Nem bánja, ha később még majd felhívom?

– Nem. Érdekel, hogy halad ez az ügy. – Derec a vállá fölött hátrapillantott a kiégett szobára. – Örület, nem?

– Soha nem láttam még ehhez hasonlót – vallotta be Sathen.

Derec a túlságosan hosszú naptól kábán távozott a kórházból. Ezúttal hagyta, hogy a kocsija vigye vissza a lakásához, mialatt ő útközben szunyókált.

Hazaérve még azzal se fárasztotta magát, hogy világítást kérjen, sötétben lépett be. Az ágya felé menet nekiment egy széknek, de aztán sikerült végignyúlnia.

– Zéró sugárzás... – motyogta, s a következő pillanatban már aludt is.

9. fejezet

Mia kezében remegett a kés, ahogy elvágta a húspástétommal töltött tésztát. Soha nem érzett még ilyen finom illatot. Az Egyesült Állomáson történt incidenst megelőzően evett utoljára, s eszébe se jutott, hogy enni kéne, míg Ariel meg nem kérdezte, nem éhes-e.

– Lehet, hogy nem kellene ilyet mondanom, amíg nem végeztél az evéssel, de... azt hittem, meghaltál – mondta Ariel.

– Nem sok híja volt – felelte Mia a falatot forgatva a szájában. Könnyű volt és meleg, mintha most készítették volna frissen. De nem kérdezte meg, sem semmi egyebet az étellel kapcsolatban. Most úgy akart tenni, mintha igazi marhahúst enne valódi burgonyával, kertben termesztett zöldborsóval. Több mint valószínű, hogy ugyanazzal a mesterséges eljárással, tartályban növesztett molekulákból állították elő, mint amit mindenki evett a Földön, kivéve a dúsgazdagokat és a hatalom embereit. Egy jókora korty tejjel öblítette le.

– Bogard kimenekített. Nem mehetek vissza a lakásomba, mert figyelik. Nem mehetek... – Szárazon fölnevetett. – Nem mehetek sehová.

Ariel megfontoltan rábólintott. A zavar és az aggodalom mély ráncot vésett a szemöldöke közé.

– Tehát idejöttél. Miért?

– Mert neked nincs rá okod, hogy elutasíts, és arra sem, hogy föladj.

– Bűntársuk vagy?

– Áldozatuk.

– Ezzel együtt van kockázata. Aurorai vagyok, és tegnap földlakók gyilkoltak meg az enyéim közül többeket, méghozzá fontos embereket. Olyanokat, akiknek a biztonságát neked kellett volna garantálnod. Miért bíznék meg most bárki földiben?

– Jó kérdés. Én is pontosan ezt kérdeztem magamtól. – Mia letört egy darab kenyeret, és belemártogatta a tányérján maradt mártásba. Lassan ette a falatot, közben nem nézett Arielre, és kiitta a poharában lévő maradék tejet. – Köszönöm! Most kénytelen vagyok megkérdezni: föl fogsz adni?

– Kellene? – húzta össze Ariel a szemöldökét.

– Ha megteszed, sohasem fogod megtudni, ki ölte meg Humadros nagykövet asszonyt.

– Ezt akarod elmondani nekem?

Mia figyelmét összpontosítva beszámolt a fogadás napjáról, a robbanást közvetlenül megelőző eseményekről, ahogy az emlékezete megőrizte, és az azt követő mészárlásról. Elmesélte Arielnek, milyen furcsán viselkedtek a robotok, illetve a három gyilkos utáni hajszát és az elfogásukat. Leírta,

hogyan vitte el őt Bogard a kórházból, miután bombát dobtak a szobájába. Higgadtan és nyugodtan beszélt, pontosan megválogatta a szavait, mintha arra kapott volna megbízást, hogy adjon szóbeli beszámolót egy harmadik személlyel történt eseményekről, s ő csak a nyomozást végző illető volna. A gyakorlat és a tapasztalat segítette, kellő távolságban tudta tartani a félelmét, és úgy jutott a beszámoló végére, hogy egyszer sem csuklott el vagy remegett meg a hangja.

– Van számos megválaszolatlan kérdés – mondta. – Több tucat, ami azt illeti. De a főkérdésekkel – kik voltak a támadók, hogyan jutottak át a biztonsági védelmen, honnan szerezték a fegyvereiket – közvetlenül szembe lehet nézni. Sajnos néhány válasz olyan messzire mutató kérdésekhez vezethet el, amelyekkel ugyanezt nem lehet megtenni. Az én következtetésem az – az kell legyen –, hogy a Szolgálat valamelyik belső embere benne van a dologban. Tudtak Bogardról, tudták, hol vagyok, tudták, hogy csak azon az egy módon, amit alkalmaztak, juthatnak el hozzám, mert Bogard meg tud védeni minden más ellen. De kiiktatták a tanúkat is. Azt akarták, hogy Bogard is tűnjön el.

Különbén sem tudok semmi más módot elképzelni az Egyesült Állomáson dolgozó biztonságiak súlyosabb kompromittálására. Kell, hogy legyen egy belső ember!

– Hogyan magyarázod az RI viselkedését? – tudakolta Ariel.

– Nem magyarázom. Épp ezért jövök hozzád. Te a Calvin Intézetben kaptál diplomát, a szakterületed a robotika...

– Hivatalnok vagyok...

– És azon kívül a követség alkalmazottja, s így érdekelt a történetekben. Tisztában vagyok veled, hogy te legalább annyira tudni akarsz, mint én. Ráadásul te még azt is tudni szeretnéd, hogy nem fog-e még egyszer előfordulni.

– Ez is csak feltételezés.

– És te nem dobsz ki.

Ariel halványan elmosolyodott.

– Igaz, vannak bizonyos tapasztalataim a robotikában, de ettől még nem biztos, hogy meg tudom oldani ezt a rejtélyt. Legjobb tudomásom szerint még a közelébe se fognak engedni annak a rendszernek. Különbén is, van már valaki, akit valószínűleg behívtak erre a feladatra. Ennek ellenére... feltéve, hogy igazad van, és csakugyan van egy belső beavatott, ez azt jelenti, hogy minden nyomozást gátolni, akadályozni fognak, sőt talán teljesen le is állítanak.

– Pontosan.

– De ez egyben azt is jelenti, hogy te sem csinálhatsz semmit.

– Nem egészen.

Ariel vállat vont.

– Auroraiként nem sokat tehetek.

– Szerénykedsz – felelte Mia. – Mint az aurorai követségi misszió tagja, közvetlenül érdekelt vagy a vizsgálatban. Lárházhat, kínos helyzetbe hozhatsz embereket, jogod van zaklatni őket. –

Elmosolyodott. – Mindazt, amiben kedvedet leled.

– Te meg szellemeskedsz...

Mia rándított egyet a vállán.

– Emlékszel, mikor ismertük meg egymást?

– Négy éve, a Kopernikusz Állomáson. Aznap, amikor megérkeztem, hogy elfoglaljam az állásomat az Aurorai Kereskedelmi Részlegnél.

– Én akkor kerültem oda kezdőként, friss diplomával, egyenesen az akadémiáról.

– És pontosan azért jelöltek ki erre a szolgálatra, mert különleges türelmességet tanúsítottál a tágas térségek iránt.

Mia elmosolyodott.

– Feltételezték, hogy ebbe beletartozik a világűr is, így aztán két órán keresztül ültem csukott szemmel, tíz ujjammal az ülésbe kapaszkodva a kompban, és ki se mertem pillantani a kikötőn túl.

– A te feladatod volt a csomagjaink biztosítása...

– És te nem akartad megengedni, hogy belenézzek a személyes holmidba...

– Te pedig nem engedted tovább a csomagjaimat a Kopernikuszról, amíg nem ellenőrizted alaposan...

– És te nem akartad megengedni, hogy egy ember tegye ezt.

Ariel felnevetett.

– Találkoztam már életemben pár konok emberrel, de te voltál a leg...

– Rajtad kívül, úgy érted...

Ariel bólintott.

– Igen. Rajtam kívül.

– De azért nem voltam teljesen oktalan, igaz?

– Nem. Megkérdezted, milyen jellegű ellenőrzés volna a kedvemre való, mire én azt feleltem, hogy kizárólag, ha robot végzi. Te belementél, ami borzasztóan meglepett engem.

Mia bólintott.

– És akkor kivonszoltunk egy szerencsétlen háztartási robotot az állomás aurorai szekciójából, hogy végezze el az ellenőrzést. Megmondtam neki, mire vagyok kifejezetten kíváncsi, te jóváhagyad az utasításaimat, és onnantól kezdve mindent bizalmas ügyként kezeltünk.

– Nem szoktam hozzá, hogy földiek megértést mutassanak bármi iránt, ami a pozitronikus robotokkal van kapcsolatban. Még ma is meglep, ha ilyen emberrel találkozom.

– Megbízta benned.

Ariel felvonta egyik szemöldökét.

– Megbízta a robotban!

– El kellett hinnem az irántuk mutatkozó igényeket, ami azt jelentette, hogy hinnem kellett neked.

Ariel úgy nézett rá, mint aki komolyan mérlegeli a hallottakat, majd lassan rábólintott.

– Igen. Megbízta bennem.

– A karrierembe kerülhetett volna, ha becsapsz.

– A karrieredbe kerülhetett volna, ha nem egyezel ki velem.

– És neked is bíznod kellett benne, hogy tartani fogom magam ahhoz, amit a robot megállapít.

Kis hallgatás után Ariel felsóhajtott.

– Megbízunk egymásban. Megbízunk akkor is, és gondolom, ma is. Szerinted is így van?

– Ebben reménykedem...

Ariel tekintete elsiklott Mia bal válla fölött, majd megállt egy ponton.

– És ez?

Mia hátrafordította a fejét, hogy ránézhesen Bogardra, amely mozdulatlanul állt az előtér és a tágas nappali közötti boltíves átjáróban. Ariel robotja, Jennie várakozva állt mellette.

– Bogard? Mi van vele?

– Ez a testőr, ugye?

– Igen.

– Miért veled van? – kérdezte Ariel.

– Jelenleg én vagyok az, akit elsősorban védenie kell – válaszolta Mia. – Hogy le ne fagyjon, át kellett helyeznem a prioritását Eliton szenátorról saját magamra. Bogard közel járt ahhoz, hogy... hogy nevezitek? Pozitronikus összeomlás?

– Azt hiszem. Kudarcot vallott. Hogyhogy még most is működik?

– Mert...

Ariel megrázta a fejét.

– Annak nem kellene számítania. Meghalt egy ember, akit meg kellett volna védenie. Nem mondhatod azt egy pozitronrobotnak, hogy felejtse el az egyik feladatsorát, és lásson hozzá egy másikhoz azért, hogy megmeneküljön az összeomlástól.

– Bogarddal megteheted.

Ariel szerencsétlen képet vágott.

– Nekem ez nem tetszik. De, gondolom, veled kellett maradnia, ugye?

– Bogardnak megvan minden adata a támadással kapcsolatban. Vannak dolgok, amiket én nem láttam, nem is láthattam, és a többiek, akik még értékelhető információkat adhattak volna, nagyrészt halottak. Egyébként pedig nem vagyok abban a helyzetben, hogy pillanatnyilag megvédhessem magam. Szükségem van Bogardra!

– Bízol benne?

Mia vállat vont.

– E pillanatban igen.

– Egyelőre nem mondok semmit. – Ariel gondterhelten bámult a robotra. Mia nem értette a viselkedését: egészen olyan volt, mintha félne a robottól. Azután Ariel megrázta a fejét, és újra Miára nézett. – De a benne lévő adatokkal kapcsolatban igazad van, még hasznos lehet. Jennie – fordult a saját robotjához –, készítsd el a földi vendégszobát Mia számára! És ellenőrizd az útitervemet! Törölj minden vendéget, akit az elkövetkező tíz napra előjegyeztem!

– Igen, Ariel! – A robot fürgén kiment a szobából.

Ariel ujjával Miára bökött.

– Értsd meg Bogarddal, hogy mostantól rám is köteles vigyázni! Nem szeretném, ha bármit, amit teszek, félreértene, s azt gondolná, hogy fenyegetést jelentek rád. Mennyi időbe telik, mire újból talpra tudsz állni?

– Pár nap. Legfőleg egy hét. Ha kapnék valami orvosi kezelést, talán hamarabb...

– A nap folyamán később majd gondoskodom róla. – Ariel felállt. – Kimerült vagyok, és végig kell gondolnom a dolgokat. Nem a legjobb kombináció. Érezd magad itthon! Reggel majd beszélgetünk. Mia kinyúlt, és megfogta a mellette elhaladó Ariel kezét.

– Köszönöm, Ariel!

Ariel némi tétovázás után viszonzta a kézszerítást.

– Próbálj aludni kicsit! Egyelőre biztonságban leszel itt.

Mia hátát megtámasztva ült az ágyban a tompított fényű éjjeli lámpa nyújtotta félhomályban. Tudta, hogy aludnia kéne, de képtelen volt kikapcsolni ezernyi gondolattól nyüzsgő agyát. Sűrűn elszundított, mialatt Bogard úton volt vele, és noha nem érezte kipihentnek magát, álmos sem volt. Ariel az ablaktalan vendégszobában helyezte el, amiért külön hálás volt. Neki ugyan kevesebb gondot okozott a szabad tér és a nyitott égbolt, mint a legtöbb földinek, s adott esetben túl tudta tenni magát a fenntartásain és az apróbb félelmein. De ma este mindennek a tetejében nehéz lett volna még egy olyan szobában elaludnia, melynek ablaka D.C. háztetőire nyílik.

Egy leolvasó állt az éjjeliszekrényen a lámpa mellett, meg egy halom könyvinvert. Tudta, hogy elég volna tízoldalnyi könnyű vagy unalmas olvasmány, hogy elaludjon, de nem volt hozzá kedve. Ami azt illeti, Bogardtól is kérhetne valami nyugtatót.

A robot, Ariel leplezetlen rosszallására, végigvizsgálta az egész lakást. Most ott állt harckészültségben Mia ajtaja mellett, pillanatnyilag megnyugodva, hogy Mia biztonságban van. És jelenleg Mia csakugyan biztonságban érezte magát. Nyugtalanúsága másfajta aggodalmakból származott.

Kinyitotta a laptopját, és végigment pár fájlra. Itt, ebben az ágyhoz kötött állapotában látszólag kevés dolgot tehetett. Ő azonban másképp tudta; korlátai illuzórikusak voltak, abból a belső aggodalomból származtak, hogy képtelen könnyedén mozogni. Az adatállományokon keresztül végigkövetve a dolgokat viszont sok mindent tudna csinálni.

Például, jött rá hirtelen, a kis képernyőn látható névsort bámulva, elvégezhetné bizonyos tételek – például a fegyverek – lehetséges forrásának csoportosítását. Lehívta a tiltott fegyverkereskedéssel foglalkozók neveinek rövid listáját. Legtöbbjük elsősorban a gyűjtők közötti kereskedelemben volt érdekelt. A gazdag magángyűjtők köreiből rengeteg régi fegyver cserélt gazdát – törvénytelenül, de titokban, szinte követhetetlen utakon-módokon. A hatóságok ismerték a gyűjtők többségét, de azt nem tudták, hogy milyen fegyverek vannak a birtokukban. Míg egykor némely kereskedő csak úgy jutott a pénzéhez, ha nagy mennyiségben adott el, ma már remekül megéltek abból a jövedelemből, amit évente egy-két ritkaság értékesítésével szereztek.

De azért akadt egykettő, aki a régi módszer szerint kereskedett a fegyverekkel. Leginkább nyílt úrbéli kereskedelem volt ez. Virágzott a telepés kolóniákkal folytatott, az űrlakó világokkal kötött megállapodás értelmében tiltott kereskedelem, és a kormány nyíltan elfordította a tekintetét. Együtt éreztek a telepésekkel, akik ha azt állították, hogy a helyi fauna miatt vagy éppen a törvény kikényszerítése érdekében van szükségük a fegyverekre, az teljesen ésszerűnek hangzott, nemde? A problémát a szóban forgó fegyverek eredete jelentette. Apró gyárak és műhelyek az egész bolygón

üzemeltek, néhány még a Holdon is, és egy nagy létesítmény működött a Marson. Akármelyikük legyárthatott egy-két ezret szinte bármelyik fegyverből.

Az Egyesült Állomáson használt puszkák ősrégiak voltak, de hatékonyak. Lőfegyverek. Mia nem ismerte ezt a típust, de a sebektől ítélve, amiket látott, elég nagy kaliberűek lehettek. Még ha az RI kifogástalanul működött volna is, energiagátló mezőkkel sem lehetett volna hatni rájuk.

A képernyőjén megjelenő valamennyi név közül két kereskedő tűnt olyannak, aki a leginkább rendelkezhetett efféle fegyverekkel. Az egyikről azt beszélték, hogy saját gyárai vannak.

Logikusnak látszott órá összpontosítani, különösen mivel szorított az idő. Kynig Parapoyos.

Mindössze az volt vele a probléma, hogy inkább mitikus, semmint valóságosan létező személy volt.

Létezett-e egyáltalán egy hús-vér ember, akit úgy hívtak, hogy Kynig Parapoyos? Valaha igen, de abból, amit Mia az akadémián és a tapasztaltabb ügynökök körében hallott, kicsit túl régóta volt jelen ahhoz, hogy még mindig éljen. Így aztán elképzelhetőnek tartotta, hogy Kynig Parapoyos ma

sokkal inkább valamiféle szervezet, mint egy bizonyos ember. Nem számít. Parapoyos, akár egy, akár száz embert jelent, reális létező, aki, vagy ami szinte mindennel foglalkozott a feketepiacon, és

egy egész vagyont szerzett a bolygón kívüli fegyverkereskedelemmel.

Tehát vásárolnia kell egy fegyvert. Ez a legkönnyebb út, hogy kapcsolatot teremthessen egy tiltott fegyverkereskedővel.

Mellesleg igenis tudott neveket, valódi neveket, amelyeket lenyomozhat: azokét, akiknek a beszélgetését Bogard jóvoltából az Egyesült Állomáson kihallgatta. Bok és Lemus. Nyilván keresztnevek, nehéz lesz őket lenyomozni, de ez is több a semminél. A támadást gyakorlottan vezényelték le. Ez valamelyest szűkítette a mezőnyt. Úgy mozogtak, mint az egykori katonák. Ezekkel a paraméterekkel már el tudja indítani a kutatást.

Lecsukta a laptopot éjszakára.

– Bogard!

– Tessék, Mia! – izzott fel nyomban a robot optikai blokkja.

– Szeretném meghallgatni most a jelentésedet.

A robot azzal a könnyed mozdulattal siklott az ajtótól az ágya mellé, amely mindig ámulattal és némi zavarral töltötte el Miát.

– Konkrétan miről? – mondta Bogard.

– Meséld el, mi történt az Egyesült Állomásra való belépésedtől mostanáig!

Bogard habozni látszott, majd nyugodt, egyenletes hangon mondani kezdte az eseményeket attól kezdve, hogy Eliton limuzinján megérkeztek.

Mia csukott szemmel hallgatta, és Bogard minden apró részletre kiterjedő beszámolója nyomán maga elé képzelte a jelenetet. A tömeget, a biztonságiakat, az úrlakó- és robotellenes jelszavak kiáltozását, a tulajdonképpeni állomás megnövelését, az összegyűlt méltóságokat, az aurorai küldöttség megérkezését...

– Állj! – Fölnézett Bogardra. – Menj vissza! Ismételd el onnantól, hogy "több robbanás történt", és aztán folytatd!

– Több robbanás történt... mondjam meg, hogy pontosan mennyi?

– Nem. Folytasd!

– ...amivel egyidőben az elsődleges védőfunkcióm potenciálisból ténylegesen elhárítóvá változott. Lőfegyverekkel felszerelt egyének váltak ki az emelvényt körülvevő tömegből, és tüzelni kezdtek az emelvényen összegyűlt emberekre. Több ember megsebesült. Daventri ügynök prioritást követelt, utasított, hogy szüntessem meg az összekapcsolódást a Rezidens Intelligenciával. Azt parancsolta, hogy nyújtsak neki segítséget a nyomok felderítésében és abban, hogy elfoghassa az egy vagy több gyilkost...

– Állj! Vizsgáld felül! Miért hagytál ki egy részletet?

– Melyiket?

Mia ültében kiegyenesedett az ágyban.

– Te voltál Eliton szenátor védőpajzsa. Ezt kihagytad!

– Nincs felvételem erről az akcióról.

– Megpróbáltad pajzsként védelmezni Humadros nagykövetet. Ezt is kihagytad!

– Nincs felvételem erről az akcióról.

Mia összehúzta a szemöldökét.

– Vedd számba, mennyi idő telt el a robbanásoktól addig a pontig, amikor a segítségedet kértem!

– Negyvenhat másodperc.

– Mi történt az alatt a negyvenhat másodperc alatt?

Bogard tétovázott. Mia várt, s közben csak felületesen vette a levegőt.

– Emberek sebesültek meg – közölte Bogard egyszerűen.

– Részletezd!

– Én... Nincsenek részletek. Nincs felvételem...

– Állj! Végezz diagnosztikai vizsgálatot!

– Teljes körűt?

– Nem. Kifejezetten a memóriára vonatkozót.

Bogard pár másodpercig csendben volt.

– Valamennyi memóriarendszer teljes és üzemképes.

– Nem regisztráltál kihagyásokat?

– Nem.

Mia ingerülten és kissé ijedten ráncolta a homlokát.

– Bogard, van egy jelentős mennyiségű rész, amelyről nem adsz jelentést. Vizsgáld felül, és elemezd a korábban meghatározott időszakmenst!

Csend. Majd:

– Nem mutatok eltérést.

Mia már kezdett volna magyarázni Bogardnak, de hallgatásra készítette a robot előbbi tétovázása, amikor az információnak csak egy részével találta szembe magát. Valamicskét tudott arról, amit a robotszakértők "pozitronikus összeomlásnak" neveztek, de nem eleget. Hiányzott a gyakorlati tapasztalata ahhoz, hogy tovább vizsgálgassa Bogardot, de a jelentésében tapasztalt emlékezetkiesés nyugtalanította.

Bogard nem emlékezett Eliton szenátor halálára. Meg kellene mondania neki? Mi történne vele, ha erővel szembesítené két ember halálával, akiket ő próbált megvédeni? Eszébe jutott, amikor a kórházban kis híján felmondta a szolgálatot, és hogy előzőleg, még az Egyesült Állomáson mennyire megkönnyebbült, amikor hatálytalanította a prioritásait. Egész egyszerűen nem tudott eleget.

– Akarod, hogy folytassam a jelentést? – kérdezte Bogard.

– Hogy? – ocsúdott fel töprengéséből Mia. – Nem, Bogard. Ma éjszakára ennyi elég. Aludnom kell.

– Itt leszek.

– Csak még egyet kérdezek, Bogard. Tudod azonosítani a bevetett lőfegyverek típusát?

– E pillanatban még nem. Van egy megbízható képem, és az adatbázisból kikereshetem a megfelelő leírást.

– Jó! Kezdd el a keresést! Köszönöm!

– Szívesen.

Mia kitartóan bámulta Bogardot, egészen addig, míg már képtelen volt ébren maradni. Így is túl sok volt a kérdés, talán túlságosan rövid idő leforgása alatt. Hogy még maga Bogard is kérdéssé váljon... Ez túl sok volt, és túl hamar jött.

Az álom megkönnyebbülést hozott.

lekérdezés parancsra vonatkozó belső diagnosztika kezdeményezése, rontott folyamatok közelebbi meghatározása, potenciális Harmadik Törvény megsértés elemzése, P-Hetes és P-Nyolcas tároló csatlakozások védelme titkosított, blokkolt hozzáférés, potenciális Első és Második Törvény megsértés belső felülbírállás következtében, külső memóriaprotokoll jelezve, elsődleges parancsprotokoll felülbírállás szükséges hozzáféréshez, külső feloldáshoz rendelt parancsprotokollhoz memóriakapcsolások elkülönítése javasolt, adatok védve, adatok elkülönítve, adatok letöltendő parancsprotokollra várakoztatva, kérés érvénytelenítve Daventri Mia által, késleltetés összhangban önvédelmi protokollokkal és összhangban Első és Második Törvény

protokollokkal, vonatkozó rendszerek elemzése kész, teljesítés potenciálisan optimális
jelentés vége

10. fejezet

Amikor Derec belépett a kávézóba, ott találta az alvó Ranát a pricesen: egyik karjával a szemét takarta el, a másikat lelógatta a földre. Derec nem tudta, mennyi ideje adta meg magát Rana, így aztán hagyta, hadd aludjon. Kitöltött magának egy kávé, és visszament a nagylaborba.

Részletezés. Végigfuttatta a jelentéseket, melyeket valamikor a hajnali órákban adtak le a terepen dolgozó technikusai.

Az Egyesült Állomás huszonhat robotja szenvedett totális pozitronikus összeomlást – mindazok, amelyek a lövöldözés kezdetekor a galérián tartózkodtak. A többi viszonylag érintetlenül vészelté át, habár mindenre kiterjedő diagnosztikai vizsgálatokat nem lehetett végezni, mivel a Különleges Szolgálat eltávolította a csoportot a helyszínről.

Kérés egy technikusnak címezve, hogy segítsen egy acrisiainak valami belső probléma megoldásában. Rana egyik szervorja ellentmondásos parancsot kaphatott, amitől dilemmahurokba került. Rana gyanította, hogy D.C. karbantartó munkásainak egyike tehetette, de bizonyítani nem tudta. Rendbe akarta hozatni a robotját, és a bizonyítékot eljuttatni a rendőrségre, ugyanakkor panaszt is benyújtani.

Derec felsóhajtott. Robotok esküvel megerősített vallomását nem engedélyezték a földi bíróságok; a rendőrség legjobb esetben is csak iktatná a jelentését, és aztán nem csinálna vele semmit, hogy kedvében járjon az űrlakóknak. A legrosszabb esetben elkoboznák a robotot, mint csempészárut. Pozitronikus robotokat csak követségek területén és egy-két kijelölt űrlakó zónában engedélyeztek. Derec nem is értette, hogy hozhattak át a vámon ezek az emberek ilyen emberformájú robotokat. Mindazonáltal engedélyt adott arra, hogy küldjenek egy tereptechnikust Rana szolgálati lakására, amely a követségi területen kívül, de annak tőszomszédságában, a tengerparton volt. Az Acrisia óceánjai mellett eltörpültek a Földéi, így megértette, ha az acrisiainak valami olyasmit kerestek itt, ami az otthonra emlékeztette őket, ezzel együtt azt kívánta, bárcsak az űrlakók a saját, ide beékelt területükre korlátoznák a robotjaik használatát.

A telefonján talált egy Sathen ügynöktől származó köszönetet, csatolva Sathen személyi telefonja kódját. Derec betáplálta a kódot.

Nagy kísértést érzett, hogy többeket felhívjon a kormánynál, megkerülve ezzel a Különleges Szolgálat megszorító intézkedéseit, de az egyetlen, aki segíthetett, Eliton helyettese – immár az új szenátor –, Jonis Taprin volt, és nem tartotta valószínűnek, hogy el tudná érni; Eliton halálával nyilván minden teendő az ő nyakába szakadt. Talán majd később, gondolta, bár sok jót ettől sem remélt. Kirázta a hideg arra a gondolatra, hogy gyakorlatlan alakok turkáljanak egy pozitronagy maradék tekervényeiben. Ismét hívta a jogászát, de még nem tért vissza a Chicago Övezetből. Odament Rana konzoljához, és leült elé. A lány monitorain azok a bizarr rajzolatok látszottak, amiket az előző este mutatott neki. A konzolra hajolva próbálta kibogozni a labirintusszerű tekervényeket. Továbbra is ismerősnek tűntek, de nem tudta se beazonosítani, se emlékezetébe idézni, milyen összefüggésben látta őket. Ranának igaza volt: szilárd végpontokkal, jól kivehető felbontásokkal kellett volna rendelkezniük, ehelyett elhalványultak, mint az izgalmi állapotban lévő kvarkok pályái egy részecskeanalízis-térképen. Az emberi agyban ennek egy memóriazavar vagy kognitív diszfunkció elfajulásos mintázata felelne meg...

Derec ültében megmerevedett. Nem, ennél van egy közelebbi hasonlóság. Csak nézte a mintázatot, szinte be sem akarta vallani magának azt, amit látott. Elment egy másik monitorhoz, és betáplálta a Bogardra vonatkozó leírást. Jó néhány szintet végigfuttatva megkapta, amit akart.

– A fenébe! – szisszent fel.

– Jó reggelt... – támolygott be a szobába Rana, kezében egy csésze kávéval.

– Ezt nézd meg! – gurult hátrébb Derec a konzoltól, hogy helyet adjon neki.

Rana közelebb hajolt a monitorhoz, melyen a Bogardra vonatkozó specifikációk sorakoztak. Hirtelen összeugrott a szemöldöke.

– Mi...?

– A pályák nyomvonalai, amik elvezetnek azokhoz a halántékvermekhez, melyeket beépítettünk Bogardba.

Rana hátranézett arra, amit az RI mutatott az ő saját képernyőin, majd vissza, ezekre a mintákra.

– A fenébe!

– Ismerősnek tünnek ezek a nyomvonalak – mondta Derec izgatottan. Fölállt, összecsapta a tenyerét.

– Nagyon ki voltam merülve az éjjel, ezért nem ismertem föl!

– Nem pontosan ugyanolyanok.

Derec ránézett a Bogard-képernyőre. A pályák, melyek a pozitronikus tevékenység nyomvonalát mutatták Bogard szervezetének egyik részéből egy másikba, nem tekeredtek fel olyan szorosan, és nem is mosódtak el hajszálra ugyanúgy. A hurkok és gubancok párszor megduplázták magukat, majd egyenes vonalak mentén, egy jól kivethető határponton keresztül elhagyták a fő pozitronikus mátrixot, s hirtelen értek véget a nyomvonal kimenetelével.

– Nem – ismerte el Derec. – De a hasonlóságok akkor is letagadhatatlanok.

Rana leült.

– De Bogard egy prototípus. Ezek a sajátos jegyek egyetlen más adatbázisban sincsenek meg, csak a mienkben.

Derec fölállt, és megvonta a vállát.

– Párhuzamos kutatás?

– Kié? Az Egyesült Állomás RI-je szabvány pozitronagy, a Calvin Intézet derék emberei installálták. Az egyezmény rá vonatkozó részét képezte az a kikötés is, hogy hagyományos alapmodellnek kell lennie. És még ha tudnának is a mi fejlesztéseinkről, eretnekségnek tartanák, amivel nem kell foglalkozni. – Rana a saját képernyőjére pillantott. – Egyébként tényleg nem azonosak. Bogard pályái nem halványulnak el így, hanem egyszerűen végük szakad. Azoknak van rendeltetési helyük és hozzá vezető bejáratuk.

– Mert betáplálják a főrendszer mellett haladó szimbiotikus rendszerbe. A nyomvonal csak egy helyre vezethet. Persze, van oda-vissza járás a határvonalon át, de az út, melyen a nyomvonalat létrehozták...

– ...többé-kevésbé ugyanaz. Ami azt jelenti... mit? A Három Törvény szabvány pozitronagyban történő megsértése el van terelve... Hová? A rendszeren kívülre?

Derec pár percig le-föl járkált.

– Lehetséges, de kétlem. Ha így lenne, akkor az RI-nek nem kellett volna összeomlania. Én arra gyanakszom, hogy itt egy szenzoros elterelés történt.

– Szenzoros?

– Az RI egy játszmát játszott.

– Ami hibás működésre utal – jegyezte meg Rana.

– Igen, de hol? Mi van, ha valóságnak hitte a játékot?

– Hogyan? Ez azt jelentené, hogy a teljes szenzoros hálózat...

– Fenekestől felforgatták. Oly módon változtatták meg a valóságérzékelő képességét, hogy érvényes valóságként valami más lépjen a helyébe. És amikor ismét on-line üzemmódban működött, rá kellett jönnie, hogy mi történt.

– De mialatt a játékot játszotta, nem tudta?

Derec vállat vont.

– Szemmel láthatóan nem.

Rana összehúzta a szemöldökét.

– Nézd, mi úgy építettük meg Bogardot, hogy ilyen módon terelje el a memóriát. Egy szabvány pozitronagy csak abban az egy esetben produkálhatja ezt, ha rákapcsolnak egy külső rendszert. Ez interferenciaként mutatkozna meg fontos operációs területeken.

– Amit elég könnyű lenne meglátni – jegyezte meg Derec.

– Csakhogy én nem találtam ilyesmit.

– Nézted?

Rana kis hallgatás után válaszolta:

– Nem, nem kifejezetten. De szembetűnő lett volna, még ilyen rémesen összekuszált állapotában is.
– Talán. De lehet, hogy csak akkor, ha a helyes módon keressük. Amikor megpróbáltad kideríteni, mi történik az RI agyában, azzal a feltevéssel közelítettél hozzá, hogy egy nem módosított, ennél fogva önmagában zárt egységgel van dolgod. Hát még egy ilyen radikális módosításnál, én azt mondom, gondolkozz rajta! Egy kritikus pillanatban az RI teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, ami az Állomáson történt, csak azért, hogy egy játékot játszhasson. Ez óriási horderejű módosítás, óriási interferencia... Biztos, hogy óriási volt, és kellett lennie valaminek...

– Minek?

– Valaminek, ami miatt nem érzékelte a valós időt, különben jelezte volna a vészhelyzetet, és akkor minden kikapcsolt volna. Kisebrendellenességeknél az a szabály...

– Akkor talán nem olyan nyilvánvaló.

– Nem, de még így is elég nagy lehet ahhoz, hogy beindítsa a normális önkorrekciós rutinokat – magyarázta Derec. – Megkaptuk az operációs jelentéseket az elmúlt... Mióta is működik? Egy éve?

– Majdnem kettő. Megkaptuk, de nem mondhatnám, hogy bízom bennük.

– Miért nem?

Rana a képernyőre mutatott.

– Amit itt láttunk, abból semmi sem úgy van, ahogy lennie kellene.

– Jó érv. De csak akkor igaz, ha az RI saját jelentésére támaszkodsz.

– Nem hiszem, hogy a földiek jelentésében meg tudnék bízni.

– Te is földi vagy! – érvelt Derec.

– Születési hiba... – legyintett elutasítóan Rana. – Különleges körülmények miatt.

– Mindenesetre vedd fel... – nevetett Derec.

Odament a telefonhoz, és beütögte az Egyesült Állomás kódját. Miután keresztülvergődött egy címekből álló rövid labirintuson, végre eljutott Tathis Kedderhez.

– Mr. Avery... – mondta zavartan Kedder. – Nem számítottam rá, hogy még hallok magáról azok után... nos, utána...

– Én a magam részéről büszke vagyok a munkámra – válaszolta Derec. – Csak mert azt mondták, hogy a dolog innentől kezdve nem tartozik rám, még nem érzem, hogy tovább nem kell aggódnom miatta.

Kedder mosolyogva bólintott.

– Tudom, mire gondol. Miben segíthetek?

– Csak az emlékeire volna szükségem. Vissza tud emlékezni olyan pillanatokra, amikor az RI szolgáltatásában megmagyarázhatatlan szünetek álltak be? Vagy olyan időszakokra, amikor lomhának vagy kevésbé együttműködőnek tűnt?

– Kevésbé együttműködőnek soha – rázta a fejét Kedder. – Egyszer-kétszer mentetezőzőnek.

– Mentetezőzőnek?

– Igen, mert hibázott. A legutóbb arra az esetre emlékszem, amikor elkevert valami poggyászt, és olyan komolyan kért miatta bocsánatot, mintha a világ sorsa múlt volna rajta. – Kedder kis szünetet tartott. – Hadd gondolkozzam... Egy másik alkalommal besült az egész konyha-komponens. Körülbelül tíz percig tartott, aztán úgy tűnt, hogy kijavította a hibát.

– És az RI megint bocsánatot kért? – kérdezte Derec.

– Őszintén és töredelmesen.

– És nem jelentették a dolgot?

– Természetesen jelentették – felelte Kedder összeráncolt homlokkal – a műszakban lévő ellenőrnek, aki továbbította a Calvin Intézetnek.

– A Calvin Intézetnek? Miért nem ide?

Kedder vállat vont.

– Nem tudom. Én ugyan gondoltam, hogy magukon keresztül kell mennie a jelentésünknek, de az ellenőr azt mondta, hogy nem.

– És mit mondott a Calvin Intézet?

– Hibakorrekciót ígért. Azt mondta, nincs akkora jelentősége, hogy magukat is be kéne vonni.

– Értem. A Calvin Intézet javasolta ezt?

– Így értelmeztem.
– Ki volt ez az ellenőr? Beszélni szeretnék vele.
Kedder megrázta a fejét.
– Már elment, körülbelül tíz hónappal ezelőtt.
– Hová, ha szabad megkérdeznem?
– Új munkát kapott. Most a... Hadd gondolkozzam kicsit... Ja, igen, az Imbiteknek dolgozik.
– Emlékszik a nevére?
– Hob Larkin.
Derec elgondolkodva vakargatta az állát.
– Semmi más "hibakorrekció" nem jut eszébe?
– Párszor rossz helyre mentek a lekért adatok. Egyszer elvesztette az egyik jelentésemet, újra kellett fogalmaznom az egészet. Apróságok. De mindez még nagyon az elején volt. Az utóbbi egy évben minden tökéletesen működött.
– Egészen mostanáig.
– Igen.
– Köszönöm, Mr. Kedder! – mondta Derec, és sóhajtott. – Ha bármi más az eszébe jutna, értesítsen, rendben?
– Persze.
– Hogy mennek a dolgok?
– Hát, egész reggel itt voltak az Imbitek emberei.
– Imbitek? – húzta föl Derec az egyik szemöldökét.
– Igen. Úgy döntöttek, hogy áttérnek a nem pozitronikus rendszerekre. Már a helyére is tettük az Imbitek néhány beépített rendszerét, úgyhogy sajnálom...
– Hm... Ez gyorsan ment.
– A menedzsmentnek még ez sem volt elég gyors – mosolygott Kedder savanyúan. – Sok pilóta nem fog bennünket igénybe venni, amíg a teljes átalakítás le nem zajlik. Már nem bíznak a pozitronikában. Az űrlakókkal persze más a helyzet, ők épp az ellenkező ok miatt siránkoznak. Azzal fenyegetőznek, hogy nem jönnek többé ide, ha csakugyan áttérünk egy nem pozitronikus rendszerre. Az egészről akkora probléma kerekedett, mintha egyáltalán nem volna semmiféle rendszerünk. Van róla valami fogalma, hogy mekkora forgalmat bonyolítunk le itt egy nap alatt?
– Persze – válaszolta Derec. – Én mindössze egy új eladó kiválasztására céloztam. A bürokrácia nem szokott ilyen gyorsan reagálni.
– Szerencsére ezúttal kivételt tett.
– Hát, örülök, hogy valami jól alakul a maguk számára...
– És magával mi van? Hogy halad a vizsgálata?
– Már elfelejtette? A Phylaxist leállították róla.
Kedder egy pillanatra zavarba jött.
– Ó! Igen, én...
– Teljes mértékben személyes ügy volt. Köszönöm, Mr. Kedder! Ó, most jut eszembe, beszélhetnék a kollégájával, Mr. Hammisszel?
– Még nem jött be. Rendes körülmények között nem egy műszakban dolgozunk, csak a tegnapi nap volt...
– Aha. Értem.
– Megmondhatom neki, hogy kereste.
– Megtenné? Csak amolyan rutinmunka...
– Persze.
– Köszönöm. – Derec kilépett a vonalból.
– Ne legyél túlságosan letörve – szólta Rana. – Az Imbitek rendelkezik a Föld robotpiacának nagyjából hatvan százalékával.
– Csak ezt soha ne mondd a szemükbe! Nekik "beépített szolgáltató technológiáik" vannak. – Derec összeillesztett ujjhegyeire támasztotta az állát, és semmitmondó tekintettel bámult a telefon üres képernyőjére. – A Calvin Intézettől ki adna nekik utasításokat arra, hogy kerüljék meg a

szerződésben kikötött szolgáltatást?

Az RI-t installáló vállalat solariai volt, nem aurorai, de kezdettől fogva kellett lennie egy a Calvint képviselő tagnak, aki ellátja a felügyeletét. Ki volt az? Derec betáplálta a kérdést a laptopjába.

Bys Randic. Emlékezett a lányra, de ő már hónapokkal ezelőtt visszament az Aurorára. Maga a cég közepes nagyságú vállalat volt, nem rossz választás, de nem is tűnt volna a legelőnyösebbnek Derec szemében. A földi üzleti tárgyalások bizánci stílusú bonyolultsága még ma is elképesztette – biztos, hogy akadtak volna jobb cégek is, de a földi kormány hagyományos beszerzési módszereit nyílt és egyenes úrlakó logikával nem lehetett megghiúsítani. Viszont ő is jelen volt az üzembe helyezéskor, hogy auditálja a folyamatot. Eliton gondoskodott erről, mivel az egész ügy az ő bizottságának a felügyelete alá került. Más társaságok – elsősorban földiek –installálták a műholdrendszereket, de a Calvin Intézet képviselője vizsgálta felül az illesztőfelületeket, s nyilvánította azokat elfogadhatónak. Vajon mindezekon keresztül és mindenki feje felett átnyúlva, ki hatálytalaníthatta a folyamat egy ilyen döntően fontos szakaszát?

Egy újabb kódot ütött be a terminálba.

– Imbitek Részvénytársaság, hová kapcsolhatom? – kérdezte egy se férfi, se női géphang.

– Azzal a vezetővel szeretnék beszélni, akit az Egyesült Állomás helyreállításával bíztak meg.

Megvárta, amíg az MI-rendszer pillanatok alatt elemzi a kérést, és eldönti, mit kezdjen vele. Végül megszólalt:

– Egy perc türelmet kérek, mindjárt kapcsolom. Majdnem egy teljes percet várt, mire egy férfihang beleszólt:

– Itt Iva Kusk! Miben segíthetek?

– Derec Avery vagyok a Phylaxis Csoporttól, Mr. Kusk! Úgy értesültem, hogy az Imbitek új rendszereket állít be az Egyesült Állomáson.

– Phylaxis... Ja, igen, a robotokkal foglalkozók... Igen, azon dolgozunk. Én meg úgy értesültem, hogy önöket kivették a projektből.

– Majd elválík, uram. Szerződésünk van az RI szervizelésére...

– Amely már nem működik, jól mondom? – vágott a szavába Kusk.

– Nos...

– Az Imbitek a jelenlegi rendszer felsülését követően exkluzív szerződéskötési ajánlatot kapott. Úgy tudom, az RI teljesen összeomlott. Ilyen körülmények között önöknek nincs mit szervizelniük.

– A pozitronikus rendszert ebben az esetben is el kell távolítani. Legalább ezt felügyelnem kellene!

– vitatkozott Derec.

– Nem mi távolítjuk el, hanem a solariaiak. Forduljon hozzájuk! Ami pedig az Imbiteket illeti, semmitől sem kell tartania.

– Mindazonáltal...

– Mindazonáltal, Mr. Avery – vágott közbe éles hangon Kusk –, azt hiszem, tisztában van vele, hogy erről az ügyről még csak beszélnünk sem kellene. Sajnálom, hogy nem segíthetek többet, de amikor a Különleges Szolgálat szabja meg a törvényt, nem szívesen kerüljük meg őket. Úgyhogy, ha nem óhajt mást...

– Ha bármi nehézségbe ütközne azoknak a rendszereknek valamelyikével, Mr. Kusk, gondolja meg, ne hívjon-e föl bennünket, mielőtt megsemmisítene valami olyasmit, aminek a helyébe nem tud mást tenni.

– Köszönöm, Mr. Avery! – felelte Kusk önelégülten. – Megbeszélés tárgyává fogjuk tenni.

A vonal megszakadt.

– Ószinteségből jeles, taktikából elégtelen – jegyezte meg Rana.

Derec elengedte a füle mellett a megjegyzést, és újra felhívta az Imbiteket.

Ezúttal Hob Larkint kérte.

– Hob Larkin már nem dolgozik a cégnél – világosította fel az MI – Titoktartási kötelezettség miatt nem szolgálhatunk további felvilágosítással.

Derec kilépett a vonalból, és beütögette az újabb kódot. A képernyőn megjelent a Földi Szenátus emblémája. Egy perc elteltével egy titkárnő foglalta el az embléma helyét.

– Clar Eliton szenátor hivatala! Segíthetek valamiben?

Derec észrevette, hogy a nő hangja feszült, mintha szoros ellenőrzés alatt állna.

– Jonis Taprinnal szeretnék beszélni. Derec Avery vagyok a Phylaxis Csoporttól.

– Megnézem, elérhető-e a helyettes, Taprin szenátor. Kérem, tartsa a vonalat!

Derec figyelte a képernyő fölötti időjelzőt. Csaknem egy percbe telt, mire a titkárnő ismét megjelent.

– Elnézését kérem, Mr. Avery, de Taprin szenátor épp egy megbeszélésen van. Kapcsolhatom önnek valamelyik munkatársát?

– Nem, köszönöm. Kérem, mondja meg neki, hogy hívjon vissza, mihelyt alkalma nyílik rá. Fontos! Az Egyesült Állomással kapcsolatos dolog.

– Meg fogom mondani neki.

A képernyő elsötétült.

– Mostantól egészen a választásokig mindig valami megbeszélésen lesz – mondta Rana.

Derec bólintott.

– Óriási légüres teret kell betöltenie.

– Miért nem hívod fel egyenesen a Calvin Intézetet?

– Még nem – felelte Derec, és visszament a konzoljához.

– Jól érzékelem, hogy van benned egy adag személyes ellenszenv irántuk?

– Szemernyi se. Mit csinálsz?

Rana kétkedő pillantást vetett rá, majd a saját képernyőjére mutatott.

– Ásatást végzek. Egymáshoz illesztünk különböző rétegeket, hogy lássam, felszínre kerül-e valami.

Derec megborzongott a gondolattól. Az RI kezdett magához térni az összeomlásból. Teljes szegmensei már nem "sorakoztak fel", hogy funkcionális mátrixot alkossanak. Rana azzal próbálkozott, hogy a véletlen esélyt az összehasonlítás révén előre megjósolhatóvá tegye.

– Ez napokba telhet.

– Thales elvégzi nekem a rendezés iradatlan munkáját.

– Még úgy is...

– Aha. De van jobb ötleted?

Derec székével a saját konzolja elé gurult, és kezdte betáplálni az utasításait.

– Hát, ami azt illeti, nincs. De talán egy hasonlóan jó. Ha minden egyéb lehetséges intrúziós előfordulást elkülönítünk, talán leszűkíthetjük a kört. Sok telefonhívás bonyolódott le ezen keresztül...

– De legtöbbje a tárba került, hogy ne tudja közvetlenül szennyezni a pozitronikus mátrixot –vonta le a következtetést Rana.

– Magától értetődik. Épp ezért, ha valami túljutott ezen...

– Akkor megérdemli, hogy közelebbről is megnézzük. Természetesen. Mi legyen az RI játékaról készült felvétellel?

– Mentsd el! Majd később megnézem.

Derec különböző paraméterekkel látott el minden egyes kommunikációs kapcsolattípust, amivel az RI-nek dolga volt: a rendszeres telefonkapcsolatot, a beérkező járatokhoz illeszkedő rendszereket, a karbantartó kiszolgálóegységekkel folytatott beszélgetéseket, szállodákat, bankokat, a különböző rendőrségi szolgálatokhoz rendelt biztonsági protokollokat, szubéteri vonalakat, csillagközi járműforgalmat, nem pozitronikus rendszerekkel működő illesztőfelületeket, és az RI saját, különböző szolgáltató komponenseivel bonyolított adásait. Létrehozott egy tűzfalat a vizsgált RI és Thales között, a tényleges rendezés elvégzését ráhagyta a Csoport RI-jére, ami sokkal kevesebb időbe telt, mint ha bármilyen más módszert alkalmazott volna. Mialatt a lista készült, írt egy utasítást tükörhelyek keresésére, mihelyt minden kezelhető állapotban lesz, hogy a Rana által talált megmagyarázhatatlan pályáknak megfelelő pontokat lehessen keresni.

Csaknem három órán keresztül dolgoztak teljes csendben. A lefuttatásra váró adathalmaz mennyisége csüggesztően óriási volt, Derec azonban érezte, hogy előbbre tartanak.

Csilingelve megszólalt mellette a telefon. A vállán keresztül odapillantott, és látta, hogy a helyettes szenátor – jelenleg már szenátor – Taprin viszonozza a hívását.

Megnyomta a HÍVÁSFOGADÁS gombot.

– Hogy van, Mr. Avery? Miben segíthetek?

– Jól vagyok, uram, habár kicsit összezavarodtam. Van néhány dolog, amit, remélem, az ön segítségével tisztázni tudok. A Phylaxist kizárták a vizsgálatból. Nem tudom, van-e erről tudomása. Taprin összevonta a szemöldökét.

– Nincs, de pontosan nem is tudom, hogy ön mit csinál. Őszintén megmondom, Clar hajlamos volt úgy kezelni ezt az egész pozitronika-ügyet, mint a saját hitbizományát.

"Ügyet...?" – gondolta Derec.

– A Különleges Szolgálat saját illetékesi körébe vonta a teljes nyomozás lefolytatását.

Nyilvánvalóan vannak előjogai, de nem ez a hagyományos eljárás. Nem tudok róla, hogy lennének saját pozitronika szakértői.

– Én sem gondoltam, hogy vannak, többek között épp ezért alkalmaztuk önöket – felelte Taprin. – Utána fogok nézni.

– Köszönöm, uram! A másik dolog az Egyesült Állomás RI-jére vonatkozó protokollal van összefüggésben. Megtudtam, hogy valaki röviddel az installálása után utasítást adott, hogy az RI-nél fellépő bizonyos problémákat ne nekünk, hanem közvetlenül a Calvin Intézetnek jelezzenek. Arra gondoltam, ön talán ki tudná deríteni, ki adta ki ezt az utasítást.

– Megnézhetem, ámbár az én hatalmam az aurorai nagykövetség ajtajánál véget ér. Akár ön is megkérdezheti őket.

– Jobban szeretném, ha hivatalosabb helyről hangoznék el a kérdés.

– Értem.

– Különben is, az Egyesült Állomás személyzete nem tartozik aurorai fennhatóság alá. Akárki adta ki azt az utasítást, földi hivatali hatalommal kellett rendelkeznie.

– Igaz. Most, hogy belegondolok, tényleg különösnek találom. Meglátom, mit tudok kideríteni az ön számára. Lehet, hogy némi időbe fog telni. Teljesen be vagyok havazva.

– Bármit kapok öntől, uram, hálás leszek érte.

– Ha, mint mondja, a Különleges Szolgálat eltávolította a nyomozástól, mégis miért érdekli ez önt? A kérdés meglepte és elbizonytalanította Derecet.

– Hát... úgy vélem, mindannyian szeretnénk tudni, hol következett be a baj, szenátor úr. Gondoltam, értékelni fogja a ráfordított energiát. Egyébként szerintem ez a dolog közvetlenül összefügg a Phylaxis jövőjével. De ezen túlmenően is látok kapcsolatot eközött és Eliton szenátor munkája között.

Taprin lassan bólintott.

– Hm... Nagyon igaz! Nos, majd meglátom.

– Köszönöm!

A képernyő elsötétült, de Derec továbbra is ott ült előtte. Kicsit kizökkent, s valami furcsa érzés motoszkált benne.

"Miért érdekel ez engem?"

– Találtam valami ide passzolót – jelentette Rana.

Derec visszasietett a konzolhoz. A fő képernyőn oszlopok sorakoztak egymás mellett. Mialatt nézte, mindegyik oszlopról kivilágosodó vonalak indultak ki, majd egy másik ablakhoz érve elkülönültek.

– Karbantartás... – olvasta fennhangon. – Karbantartás... karbantartás... karbantartás... Minden egyes kimenő út a karbantartás kommunikációs pályáit tükrözi?

– Úgy látszik, igen. De a jelek nem mennek keresztül.

– Hogy érted ezt?

– Úgy, hogy ezek olyan kódsorok, amelyek keresztülmennek az RI-n, és aztán visszaküldik őket a megfelelő helyre – magyarázta Rana. – Egy az egyben ugyanazok. Az útvonal valamelyik pontján valami közvetlenül ad be kódot.

Derec rámeredt a képernyőin látható konfigurációkra.

– Nincs útvonal-meghatározás... nincs tár...? Olyan, mintha valami közvetlenül lenne rákötve a tényleges csatlakozópontra.

– Tudom, hogy nincs semmi értelme, de így néz ki.

– Be kell jutnunk oda, és meg kell néznünk ezeket a szerkezeti részeket.

Rana élesen fölnevetett.

– Még mielőtt az Imbitek kitépi őket a helyükből? Sok szerencsét hozzá!

Derec az ujjaival zongorázott.

– Azt nem tehetik. A Calvin Intézetnek kell felügyelnie a pozitronikus komponensek eltávolítását: műholdrendszerek meg minden egyéb.

Rana lebiggyesztette a száját, de nem szólt semmit. Derec türelmetlenül ropogtatta az ujjperceit a konzolon, majd visszaindult a telefonhoz.

– És nekünk is ezt kellene tennünk – mondta, és benyomott egy kódot.

– Calvin Intézet! Hová kapcsolhatom?

– Kapcsolja, kérem... – elbizonytalanodott, megnyalta az ajkát, majd nagyot sóhajtott. – Kapcsolja, kérem, Ariel Burgesst! Mondja meg neki, hogy Derec Avery keresi a Phylaxis Csoporttól!

11. fejezet

Ariel olyan érzéssel kelt ki az ágyból, hogy valami nincs rendben. Talán csak mert végül sikerült öt órát aludnia.

Miát már ébren találta a nappali túlméretezett pamlagán. Ölében laptopjával, a mellette álló asztalkán egy csésze kávéval, a párnáján szanaszét heverő lemezekkel egészen úgy festett, mint valami utazó üzletember, nem pedig a kormány ügynöke. Ariel nagyobb termetű volt nála, s így Mia egészen elveszett a kölesön kapott ruhákban.

A tejfehér panorámaablak beengedte a reggeli világosságot, de át nem lehetett látni rajta.

– Jó reggelt, Ariel! – gördült be R. Jennie a reggelit tartalmazó tálcával.

– ‘Reggelt, Jennie...

– Szia! – pillantott fel Mia, s arcán mosoly futott át.

– Jobban nézel ki – állapította meg Ariel. – Hogy érzed magad? – Körbetekintett a szobában, s meglátta Bogardot a falnak támaszkodva, félúton Mia és az ajtó között. Valahogy mintha összebb zsugorodott volna, korántsem tűnt olyan tiszteletet parancsolónak, mint az éjszaka.

– Pihenten – válaszolta Mia, s kicsit megrezzent. – Fáj. Még nem fejeződött be a kezelésem.

R. Jennie letette a tálcát az ablak melletti reggelizőasztalra. Ariel futólag arra gondolt, hogy odatolja az asztalt a Mia előtt álló kisasztal mellé, de aztán úgy döntött, így sincsenek túl messze egymástól. És Bogard jelenléte kicsit még feszélyezte.

Leült, és levette a fedőt a sonkás tojásról.

– Ha ettem, telefonálok, hogy folytassák a kezelésedet. Mit akarsz csinálni utána?

– Mi után?

– Ha meggyógyultál.

– Épp ezen töröm a fejem. Nem bujkálhatok idekint életem végéig. És kétlem, hogy tudnál nekem nyílt útlevelet szerezni az Aurorára.

– Meglepődnél azon, hogy mit tudnék neked szerezni...

Mia felvonta a szemöldökét, de nem szólt semmit. Pár percen keresztül ütögette a laptopja billentyűit, miközben Ariel egy hajtásra megitta a kávéja felét. Arra gondolt, vajon készíttessen-e Jennie-vel egy nagy kancsóra valót az egész napra.

Mia nagyot sóhajtott, és félretolta a laptopot. Megdörzsölte az arcát, és karba tett kézzel megszólalt.

– Nem futhatok el – mondta. – Ha elfutok, soha nem tudjuk meg, ki tette ezt.

– A média egyöntetűen az emberújakat okolja.

– Ez részben igaz lehet – felelte Mia. – Szerintem is emberújak hajtották végre a gyilkosságokat.

Elindítottam egy keresőprogramot néhány névre, amelyek érintve lehetnek ebben az ügyben, és az egyik másodpercek alatt meg is jelent: Lemus Milmor. Közismert tagja az EUFR-nek, az Ember Új Felsőbbségének Rendjének. A "megfigyelendő" jel alatt szerepel az adattárunkban, mivel egy telepes csoport elutasította két ember bántalmazásáért. – Mia megcsóválta a fejét. – És mégis...

Igaz, az emberújak egy nagy létszámú, zárt csoportot alkotnak.

Sok a tagjuk, széles a tömegbázisuk. De hogy felbomlasztanak a biztonsági rendszereket egy olyan helyen, mint az Egyesült Állomás? És hogy annyi embert és fegyvert be tudtak volna vinni anélkül,

hogy valahol, valamelyik ponton kiszúrták volna? És aztán megfigyeltek és megpróbálták volna megölni engem? Nem. Az indítékuk megvolt, de az erőforrásaik aligha. Önállóan biztosan nem.

– Vannak más csoportok is.

– Végigmentem a listán – mutatott Mia a laptopra. Aztán a két keze közé fogva a kávéscsészéjét, sorolni kezdte: – Földelső, Eredetisták, HLA, a Szerves Főhatalom Társasága... Ha ezekből a kis szektákból összeszedsz néhányat, egyben vagy egészben, könnyen összeállhat belőlük egy hatékony csoport, amelyik már megpróbálkozhat ilyesmivel. Csakhogy majdnem úgy gyűlölik egymást is, ahogy az űrlakókat és a robotokat. – Mia összeráncolta a homlokát. – Bocsánat!

– Miért kérsz bocsánatot? Talán te is tagja vagy valamelyik szervezetnek?

– Nem... Vagyis lehet. Mondhatjuk, hogy a legnagyobb klikket a földi kormány alkotja.

– Csakhogy te nem gyilkolod az űrlakókat azért, hogy bebizonyítsd, neked van igazad. Hagyjuk! – vont vállat Ariel. – Van még más jelölt is a listádon?

– Ez a téma egyöntetű ellenállásba ütközött az egész vonalon.

– A pozitronika fenyegetést jelent a belföldi ipar számára. Ők legalábbis így látják. Mi nem vagyunk ennyire optimisták.

– Mire gondolsz?

– Az űrlakók hisznek abban – ez hitcikkelynek számít nálunk –, hogy a Föld soha többé nem engedélyezi a pozitronikát. Vagyunk néhányan, akik nem tartjuk ezt olyan abszolút érvényűnek, végtére is beszereltünk egy Rezidens Intelligenciát az egyik legnagyobb űrkikötőtökben, de nem bízunk benne, hogy a Föld valaha is nagy számban alkalmazná a robotjainkat. Itt a pozitronika mindig is csak kevésbé fogja képviselni magát.

– Akkor meg miről szólt volna ez a konferencia? – tudakolta Mia.

– Az űrlakó technológia nagyon fejlett, és bizonyos területeken messze túlszárnyalta azt, ami a Földön megvalósult. A Földnek nagyon is tetszenének egyes alkalmazásai, például a gyógyászati célú technológiáink, de attól tart, ha egy kis résre megnyitja a kapuit, akkor bezúdul rajtuk minden, beleértve a pozitronikát is. Mi, űrlakók pedig tartunk a ti egynémely, ránk mély benyomást tett technológiátok konkurenciájától.

– Mint például?

Ariel kezdte sorolni az ujjain:

– Szállítórendszerek, automatizált adatbázisok, beépített technológiák, kvázi-organikus biomechanizmusok. De legfőképpen a tömegtermelési rendszerek. A Földön hosszú múltra tekint vissza a termelés gépesítése, amivel mi nem vehetjük fel a versenyt, bármink legyen is. Őszintén szólva, zavarba ejt a Földön tapasztalható idegenkedés a pozitronikával szemben, tekintve, hogy az embereitek mikkel játszadoznak nap, mint nap. Akárhogyan is, a szabadkereskedelemmel szemben mindkét oldalon félelem tapasztalható. Az aggodalmak mélyén a kulturális szennyeződéstől való félelem bújik meg. De a fő gond a feketepiac. A Tiberius-incidens óta a Föld nagy körültekintéssel köt kereskedelmi ügyleteket. Majdnem háborút indítottunk miatta.

– Ha nem vontátok volna vissza... – kezdte Mia.

– Ha ti nem találtátok volna meg a csempészárut, így érted, ugye? Nagyon nehéz sérelemtől és igazságtalanságról beszélni, amikor a másik félnek van igaza.

– Ami a Földet illeti, ez akkor is illegális tevékenység volt, mármint a Tiberius fedélzetének átvizsgálása.

– De ahelyett, hogy háborúzni kezdtetek volna, hallgattatok Elitonra. – Ariel maga is hallotta, milyen türelmetlenül cseng a hangja. Mia nem válaszolt; nyilván arra várt, hogy barátnője lecsillapodjék.

Ariel megköszöri a torkát.

– Ez a konferencia azt a célt szolgálta volna, hogy elindítson egy... tisztázási folyamatot közöttünk. Hogy hozzájárjon bizonyos tévhitek elosztatásához, előítéletek lerombolásához. Enélkül a folyamat nélkül nem lesz lehetőség a világaink között burjánzó törvénytelenségek ellenőrzésére, és akkor csakugyan háborúzni fogunk. Vannak közöttünk olyanok, akik nem hisznek abban, hogy akár a Föld, akár az űrlakó világok életben maradhatnak egymás nélkül. Mindamelllett a pozitronika a legjobb esetben is mindig csak jelképesen lesz jelen, hogy a földiek rajta keresztül tanulják meg,

hogy ne féljenek tőlünk.

– Ez most mind semmivé lett.

– Lehet. Sok kárellenőrzést végeztem. De a konferencia legfőbb lényege lehet egy megállapodás, amely lehetővé tenné mindennemű forgalom pozitronikus ellenőrzését az űrlakó világok és a Föld között. Szerintünk a kalózkodás csak arcvonalként szolgál a feketepiac számára. A Tiberius alátámasztja ezt a feltevésünket.

– Kinek a részéről? – kérdezte Mia.

– Mindkét részről. Nem adhatsz el csempészárut, ha nincs piaca.

– A törvényes vállalatok és a kalózok összejátszása?

– Vagy a kalózok a szóban forgó vállalatok fizetett alkalmazottai. Akár így, akár úgy, az emberek megvesztegethetők. A robotok nem.

Mia csodálkozva ingatta a fejét.

– A hírhírlátatok négy hónapig rágódtak azon a javaslaton, hogy a csillagközi teherhajókon mindent robotok ellenőrizzenek. Ez kész csoda lett volna.

– Lehet. Épp csak ne kelljen rávenni a földieket a pozitronika elfogadására?

Mia keserűen felnevetett.

– Az Egyesült Állomás RI-je pozitronikus rendszer volt, mégis kudarcot vallott. Ezen nehéz lesz túltennünk magunkat.

Ariel egy villára való tojás mögé rejtette a reakcióját. Az Egyesült Állomáson lévő Rezidens Intelligenciának nem lett volna szabad megengednie, hogy bekövetkezzen a katasztrófa. Bőségesen felszerelték biztonsági rendszerekkel, volt hozzá kapacitása, és kötelessége lett volna megakadályozni, hogy az emberekben kár essen. De Miának igaza van: kudarcot vallott. Viszont neki is igaza van abban, hogy kemény falat kell áttörniük. Akárki akarta is kisiklatni a konferenciát – és mindennemű konferenciát a jövőben –, nem kívánhatott volna ennél tökéletesebb eseményt. Az egyéb problémákkal együtt nagyon is valószínű, hogy ellehetetlenítette a helyzetet.

De miért bukott meg az RI? Józan ésszel nem volt rá magyarázat. Ariel kíváncsi lett volna rá, mit talált Derec Phylaxis Csoportja. Rápillantott a telefonjára, de elhessegette a vágyat, hogy felhívja. A falat támasztó Bogardra nézett – ez is kudarcot vallott, hiába hengegtek, hogy kényes helyzetben milyen "rugalmasan" értelmezi a Három Törvényt. Derec elgondolása volt, s az ő tervezése.

Az ő kudarca.

Mia izmai megfeszültek, amikor a gyógykezelést végző robot megérkezett, de mindjárt el is lazította őket, és átengedte magát a kezelésnek.

– Kórházban kellene lenned – közölte vele a robot.

– Itt végezd el a kezelést! – mondta erre Ariel. – A legszigorúbb titoktartás mellett!

– A titkosságot méltányolom, amennyiben ez a fajta kezelés nem jelent kockázatot a betegnek – tájékoztatta a robot.

– Értem. Láss hozzá! Akarod, hogy itt maradjak, Mia?

Mia megrázta a fejét.

– Nem, rendben vagyok. Neked meg épp elég dolgod van.

– Akkor, ha bármire szükséged van, szólj Jennie-nek! Ha én kellenék, rajta keresztül engem is megtalálsz.

Mia bólintott, s közben nézte, amint a robot szemügyre veszi a lábát.

– Ne engedj be rajtam kívül senkit, kivéve, ha kifejezett parancsot kapsz az ellenkezőjére! – szólott Ariel Bogardhoz.

– Kód?

– Mindjárt mondom... – Ariel töprengeni kezdett. Mit mondjon, amivel azonosíthatja magát?

Átvillant rajta, vajon nem lett-e kicsit paranoiás. A pamlagon ülő Miára nézett, és úgy döntött, a túl sok ma épp elég lehet. – Azt fogom mondani, hogy "Az Avernus napközeiben van", és te majd azonosítod a hangom mintázatát.

– Értem. Milyen utasításokat ad a beteglátogató robotra vonatkozóan?

– Regisztráld az azonosítóját! Mást ne engedj be az engedélyem nélkül!

– Értem. Kellemes napot kívánok, Ms. Burgess!

Ariel olyan megkönnyebbülten lépett ki a lakásból, mintha sikerült volna megmenekülnie valami elől. Bogard miatt volt benne az idegesség, és ez bosszantotta. Egyetlen robotnak sem volna szabad kényelmetlen érzéseket keltenie egy emberben. Eszébe jutott, Mia milyen magától értetődő bizalommal kezeli Bogardot. Talán csak egy földi képes így megadni magát egy ilyen gépezetnek. És tény, hogy megmentette az életét...

Egy rövid folyosó végére érve Ariel beszállt egy csőalagútba.

– Követség, E-szint! – utasította a gépet. Pár pillanat múlva kilépett a járműből az előcsarnokba, melyből a részlege nyílt.

A kis recepciós asztalnál egy nagyjából emberforma robot ült. Földiek nemigen jártak errefelé. Hofton, a beosztottja kukucskált át a robot válla fölött, s valamit erősen figyelt a képernyőn. Egy pillanatra fölneézett, biccentett, és egy villámgyors utasítást adott a robotnak.

– Ariel! – üdvözölte, s már ugrott is, hogy kinyissa előtte az irodája ajtaját. – Minden jel arra mutat, hogy ma emlékezetes napunk lesz.

– Sejtettem. – Ariel belépett az irodájába, és nyomban bekapcsolta a szubériterit. – Ki keresett elsőként?

– Mind egyszerre kerestek. Már kezdtem kísértést érezni, hogy sorshúzással döntsöm el, kivel beszéljek elsőként. Úgy döntöttem, az illem azt kívánja, Setaris legyen az első. De ő veled akart beszélni, velem nem óhajtott semmit megvitatni. A következő Gale Chassik volt a solariai nagykövetségről.

Az Aurora üzleti köreinek hivatalos véleményére kíváncsi. Mondtam neki, hogy hivatalosan ragaszkodunk az eddigi álláspontunkhoz. Az, hogy egyesek mit csináltak, semmilyen módon nem utal az általános politikánkra.

– Helyes! – Ariel leült az íróasztalához, és beütötte Setaris nagykövet asszony kódját. – A harmadik?

– Benen Yarick.

Ariel szemöldöke összeugrott. Azt szeretne volna, ha Yarick közvetlenül Setarisszal beszél, őt pedig békén hagyja. Úgy érezte, vészesen fogyóban van a megértése és a türelme.

– A többiekről csak a listát kérem – szölt oda Hoftonnak. – Ne kapcsolj újabb hívásokat, amíg nem szólok! Még nem jöttem be.

– Magától értetődik.

– Próbálj hivatalos közleményt szerezni a rendőrségtől!

– Úgy vélem, az TNY a saját kezébe vette a nyomozás irányítását, mint mindig.

– Bánom is én, ki csinálja! Csinálják profi módon! – Úgy tett, mintha elsütne egy fegyvert. – Nekem most dárdával kell szélalmok ellen indulnom.

Hofton majdnem elmosolyodott, miközben kihátrált a szobából. A telefon képernyőjén megjelent Setaris.

– Jó reggelt, Ariel!

– Nagykövet asszony...

– Kérem, mondja, hogy jó hírei vannak!

– Hát, igen is, nem is... A tegnapi beszélgetés egyenlegének megvonását meghagytam az embereinknek. Sokan már eldöntötték közülük, hogy nem mennek el. Nem a többség, de számomra meglepően sokan. Sikerült ezt kihasználva kisebbfajta erkölcsi nyomást gyakorolnom a többiekre, akik túlnyomó része beleegyezett, hogy nem fut el. Szükségem lesz rá, hogy ráüssé a pecsétet néhány engedményre, de nem borítottam fel a költségvetést.

– Biztos vagyok benne, hogy csak ésszerű dolgokra tett ígéretet.

– Jólesik a bizalma. De félek, így is feltűnően nagy számban lesznek óvadék ellenében szabadlábra helyezettek, viszont a mieinknek majdnem nyolcvan százaléka hajlandó rá, hogy megvárja, hogyan alakulnak a dolgok.

– Nem is olyan rossz, mint gondoltam... Ez hát a jó hír? – tudakolta Setaris.

– Nagyrészt. Az éjjel beszéltem Benen Yarickkal a humadrosi küldöttségből. Az életben maradtak menni akarnak.

Setaris elégedettnek látszott.

– Sikerült Yarickkal beszélnie? Nagyon jó!

– De szabályellenes. Azt gondoltam, önnel kellene beszélnie, vagy...

– Vagy kivel, Ariel? Folytassa!

– Yarick egész egyszerűen megijedt. Azt mondja, még ha rá is tudná venni magát a maradásra, a lelkiállapota miatt gyakorlatilag használhatatlan lenne a konferencián.

– Hm... Azt hiszem, értem a szempontját, de... mit mondott neki?

– Hogy nagy szolgálatot tenne nekem és az itteni aurorai lakosságnak, ha még egyszer végiggondolná a dolgot. Mint mondtam, nem tudtam meggyőzni, hogy maradjon, de azt mondta, beszélni fog a többiekkel. Ma délelőtt kell visszahívnom. Remélem, azt közli majd velem, hogy maradnak.

– Természetesen együtt érzek velük, de...

– Van valaki más a vezérkarban, aki közbe tudna lépni az érdekükben, ha mindnyájan elmennek? – kérdezte Ariel.

– Nem, voltaképpen nincs – sóhajtotta Setaris. – Attól tartok, az én szavahihetőségem ebben az ügyben nem ér el olyan messzire. A Humadros javaslatának bizonyos elemeire vonatkozó álláspontom túlságosan is közismert a földi képviselők előtt. Túl sokat elleneztem közülük elvből, semhogy komolyan vehették volna. Ó, és ha már a szavahihetőségről van szó, újabban kapok hívásokat az ügy robotikai oldalával kapcsolatban! És ez emlékeket idéz fel bennem. Tegnap este kellett volna felhívnom, hogy elmondjam, de akár most is elmondhatom. Ma reggeltől kezdve olyan értelemben módosult a megbízólevele, hogy tartalmazza a nagyköveti megbízást is.

– Mi tette szükségessé ezt? – kérdezte Ariel egy hirtelen támadt kényelmetlen érzéssel.

– Lássuk csak... "Tekintettel e válság természetére a Calvin Intézettől kirendelt összekötőt átmeneti időre teljhatalmú státusszal ruházzuk fel" – idézte Setaris, láthatóan egy képernyőn kívüli helyről olvasva.

– Miféle "válság természete" sugalmazta ezt a döntést?

– Az a tény, hogy maga a követség egyetlen életben maradt rangidős tisztviselője. Rajtam kívül. Csupa fiatal követtel és gyakornokkal vagyok körülvéve. És a pozitronikus elem miatt is. A földiek azt állítják, hogy az Egyesült Állomás RI-je felmondta a szolgálatot. Maga itt az egyetlen pozitronikai szakértőnk, így mostantól az én osztályom rendelkezési állományába helyezték át, hogy az előállt helyzetből adódó diplomáciai ügyekkel foglalkozzon. Természetesen minden nagy horderejű kérdést előbb velem kell tisztáznia, de... gratulálok!

Ariel hallgatásba burkolózott.

– Hallott valami konkrétumot a hatóságok részéről? – kérdezte nagy sokára.

– Az emberújakat teszik felelőssé.

– Nem úgy mondta, mint aki elfogadja ezt a magyarázatot.

– Az emberújak valóban ellenszenvesek, de maga elhiszi, hogy képesek ilyesmire? – Setaris megrázta a fejét. – Úgy tűnik, valójában sejtelmük sincs, így aztán hagyják, hogy a média adjon különböző magyarázatokat. Sohasem fogom megszokni a földieknek ezt a vonzalmát a pikáns és abszurd iránt.

Ariel rápillantott a képernyőn feltűnő emlékeztető scrollra.

– Nekem meg majd az auroraiak irracionálisával kell megküzdenem – mondta. – Ugyanaz, csak a jellege más.

Setaris összevonta a szemöldökét.

– Szó sincs ítélekezésről – tette hozzá Ariel. – Rám ugyanúgy vonatkozik, mint bárki másra, leszámítva azokat, akik már tudják, miről van szó.

Setaris savanyúan elmosolyodott.

– Hát persze...

– Ó, kaptam egy hívást... ennek is a végére kell jánom... Gale Chassiktól! A hivatalos álláspontunkra kíváncsi.

– Fárasztó alak, és mindenkit felhívogat. Szerintem valósággal vadászik a logikátlanságokra és a belső ellentmondásokra. A hivatalos véleményünk úgy szól, hogy a konferencia még tart, és mielőtt

bármi mást tennénk, megvárjuk a földi hatóságok nyilatkozatát a vizsgálat állásáról. Elítéljük az akciót, de nem teszünk elhamarkodott lépéseket.

– Értem...

– Van még valami, Ariel? Az én előjegyzési naptáram is tele van.

– Nem, nincs. Köszönöm. Minden további fejleményről tájékoztatni fogom.

– Természetesen.

A kép elsötétült, és Ariel ott maradt, a semmibe bámulva. Setaris ezek szerint már kapcsolatba lépett az Aurorával, és meghoztak bizonyos döntéseket. Yarick megmondta. De napokba vagy akár hetekbe is beletelhet, mire az Aurora politikai nyilatkozatot tesz. Az űrlakók ideje ráérősebben múlik, mint a földi, a döntések kihordási ideje jóval hosszabb. A két kormány kapcsolatában ez volt az egyik érzékeny pont.

Másfelől viszont a diplomáciai jegyzékváltás irama megnőtt a kalóztevékenységek nyomán. Talán rájött valaki az Aurorán, hogy a Földdel való viszonyukban magas árat kell fizetniük a tétovázásért. Ariel kíváncsi lett volna, miféle "más lépést" tehetne az Aurora. Talán már eleve számoltak az előre nem látható költségekkel?

A státusában bekövetkezett változás kizökkentette és elbizonytalanította. Az előléptetés és a mögötte lévő bizalom nemhogy jóleső érzéssel töltötte volna el, inkább gyanakvást keltett benne. Nem tudott másra gondolni, mint hogy bűnbakot keresnek. A múltja révén ő tökéletesen megfelelt ennek a célnak, ha a helyzet rosszabbra fordul. Mindössze annyit kellene tenniük, hogy közléstessnek egy hivatalos állásfoglalást, végérvényesen és teljes mértékben megfosztanak az aurorai állampolgárságától, és itt hagynak magára a Földön.

Betáplálta Benen Yarick kódját.

– Jó reggelt, Ms. Burgess! – válaszolt azonnal Yarick. – Megtettem, amit kért. Trina Korolin hajlandó itt maradni, de ő a legfiatalabb tagunk. Gavit Janst nem tudtam meggyőzni. Trinának itt lesznek a személyi titkárai is, ketten vannak. Sajnálom, hogy nem tudtam többet elérni.

– És mi van a...

– Továbbá elnézést kérek a válaszom személytelen stílusáért. Már a Kopernikuszra tartó komp fedélzetén ülök. Sajnálom, hogy belőlem hiányzik Humadros nagykövet asszony hitből fakadó bátorsága. Bizom benne, hogy megérti.

– A fenébe! – Ariel egy erélyes mozdulattal megszakította a vonalat. Felvett anyag. Még annyi ideig sem volt képes a Földön maradni, hogy személyesen válaszolhasson neki.

"Lehet – gondolta keserű szájjal –, hogy tartott tőle, a végén még le találom beszélni róla..."

– Micsoda kulimász! – morogta. Beadta Trina Korolin kódját.

– Jó reggelt! – válaszolta a telefonon. – Ms. Korolin átmenetileg nem érhető el. Kérem, hagyjon üzenetet, és adja meg a kapcsolási kódját!

– Ariel Burgess, aurorai nagykövetség, Calvin Intézet. Mihelyt lehet, személyesen szeretnék beszélni Ms. Korolinnal.

Kilépett a vonalból. Chassikkal még nem akart foglalkozni – túl nyers a stílusa. Végignézett a listáján. Egy pillanatig sem volt kétsége afelől, hogy a nap végére jóval hosszabb lesz. A legtöbbjük nem akar sokkal többet, mint egy hivatalos vállalat, amelyen kisírhhatja magát. Mindnyájan féltek. Megérintette Hofton telefonját.

– Hofton, tudsz adni egy listát az áldozatokról? Valamennyiről, a földieket is beleértve. És néhány hírhálózatnak a támadásról szóló beszámolójáról készített felvételt.

– Rendben.

Ariel hátradőlt a székben. Mi a helyzet az egyéb űrlakó kontingensekkel? Az ötven űrlakó világ közül nagyjából tucatnyinak volt meglehetősen kiterjedésű területe a Földön. Ezek közül a legnagyobb – az Aurora és a Solaria után – az Acrisia, a Pallena és a Saon rendelkezett. A többieké csak néhány turista vagy egy-egy rövid lejáratú üzlet lebonyolítójának befogadására alkalmas enklávé volt. Összesen tizenhat-tizenhétezer űrlakó élt a Földön, akiket mind ideédesgettek valamivel. Mostantól még kevesebben lesznek. Vajon az ő kormányaik hogy fognak reagálni?

Ariel végigfuttatta a listáját, keresték-e a többi nagykövetségről is. Semmi. De ebből még nem

lehetett messzemenő következtetéseket levonni. Több mint valószínű, hogy közvetlenül Setaris irodáját hívták.

Ám ez mostantól megváltozhat.

"Mit gondolnak, én mit tehetek?" – töpregett.

Miáról nem beszélt Setarisnak. Nem mintha annak szánta volna, de most nagyon bölcs döntésnek tűnt a részéről.

"Ha csakugyan megvan az a hatalmam, amit Setaris mond, akkor miért ne használjam?" – gondolta magában.

Megérintette a telefont.

– Hofton, derítsd ki, ki vezeti a nyomozást, és add meg nekem a kódját!

12. fejezet

A szolgálatos ügyvivő nem hívta vissza. Ariel a nap folyamán háromszor jelezte, hogy beszélni szeretne vele, de Cupra ügynök vagy nem kapta meg az üzenetét, vagy nem óhajtott válaszolni rá. Arielt meglepte, hogy a Különleges Szolgálat vette kézbe a nyomozás lefolytatását. Az ilyesmi a TNY hatáskörébe tartozott, de a Terresztrikus Nyomozóirodát kizárták belőle. Bizonyos szempontból érthető volt – a dolog elsősorban a Különleges Szolgálat kudarca, legjobb esetben is az ő becsületükön esett folt. A vizsgálat a feje tetejére állította az egész Szolgálatot, a felelős után nyomozva kiforgatta kívül-belül, ők tehát erősen érdekeltek voltak az ügy megoldásában. Mindemellett a földiek kötődtek a hagyományokhoz, s a hagyomány azt diktálta volna, hogy a TNY folytassa le a nyomozást.

Végiggörgette a Hoftontól kapott listákat. Áldozatok, túlélők, rokonok, lakcímek – Mia volt Eliton biztonsági csapatának egyetlen életben maradt tagja. Hivatalosan azonban ő is az elhunytak listáján szerepelt.

Huszoney halott, harminchárom sebesült, nem számítva bele azokat a nézőket, akik akkor kaptak súlyos sebeket, amikor a galérián elkezdődött a fejvesztett menekülés. Humadros és kíséretének legtöbb tagja, Eliton és két közeli munkatársa jelentették a diplomáciai szempontból legnagyobb veszteséget.

Bogardtól megtudta a kórházban megjelent ügynök nevét, és Hoftonnal megkerestette a kódját. Sathen ügynök keskeny arcú, mélyen ülő kék szemű férfi volt. Rövidre nyírt, sötétbarna haja úgy lapult a koponyájára, mint valami sisak.

– Igen?

– Sathen ügynök, Ariel Burgess vagyok a Calvin Intézettől!

– Igen? – Merőben hivatalos, személytelen hang, semmi sem utal benne arra, hogy ez az ember bármit is hajlandó lenne elmondani neki.

Ariel kifújta a levegőt.

– Mia Daventrivel kapcsolatban hívom önt. – Látva a férfi elbizonytalanodó arcát, hirtelen eldöntötte, hogyan közelítsen a dologhoz. – A barátja voltam.

Sathen mereven nézett rá pár pillanatig, majd lassan bólintott. Álla valamelyest ellazult. – Miben segíthetek önnek?

– Mondja el, mi történt!

– Mint a barátjának, vagy mint egy úrlakó hivatalos személynek?

– Mindkettőnek. Úgy tudom, eredetileg kezelésre ment be egy robot társaságában a kórházba.

– Már nem veszek részt a nyomozásban.

– Tudom, Sathen ügynök. A dolognak arra a részére vagyok kíváncsi, amikor még részt vett benne.

– Mint barát?

Ariel türtőztette magát.

– Én... – Hirtelen elhallgatott. E pillanatban az eszébe villant, hogy természetesen az egész beszélgetésük rögzítésre kerül. – Mint barát. A Kopernikusz Állomáson ismertem meg Miát, amikor életemben először érkeztem a Földre.

Sathen bólintott.

– Értem. Hát, sok elmondani való nincs rajta. Én és a társam kaptunk egy hívást, hogy kísérjünk be egy sebesült ügynököt a klinikára, és maradjunk mellette, amíg vissza nem nyeri az eszméletét. A mentőautó előbb ért oda, mint mi. Mire megérkeztünk, az orvosok már berakták egy szobába, és megkezdték a regenerációs kezeléseket. De a robotot nem tudták rábírní, hogy menjen el. Nem avatkozott ugyan a dolgukba, de senki sem örült túlságosan a jelenlétének.

– Miféle robot volt?

– Az a bizonyos, Eliton biztonsági csapatából. Bogard.

– Értem. Nem tudták megjavítani?

– Nem vette tudomásul a parancsokat. Daventri ügynök nyilván utasította, hogy elsősorban őt védje, és amíg ezt nem vonta vissza, a robot nem fogadott el semmilyen más parancsot.

– Ez úgy hangzik, mintha ön értene valamit a robotokhoz.

– Egyáltalán nem értek hozzájuk. Ezt is Mr. Avery magyarázta el nekem.

Ariel szeme elkerekedett.

– Derec Avery?

Sathen bólintott.

– Igen, a Phylaxis Csoporttól. Őt vagy hat órával azután bukkant fel, hogy Daventri ügynököt felvették a kórházba. Még ő sem tudta eltávolítani a robotot, pedig, mint értesültem róla, ő építette.

– Ez tényleg furcsa... Folytassa, Sathen ügynök! Mi történt?

– Nos, Mr. Avery meghagyta nekünk, hogy hagyjuk a robotot ott, ahol van, és mihelyt Daventri ügynök magához tér, rögtön hívjuk fel őt. Később aztán visszarendeltek bennünket. Miután elhagytuk a klinikát, Daventri ügynök szobáját, vele és a robottal együtt, megsemmisítették.

– Miért rendelték vissza önöket?

– Áthelyezés. A társammal együtt beosztottak Taprin helyettes szenátor biztonsági csapatába. De ez csak holnaptól fog hatályba lépni. Miután a robbanás bekövetkezett, visszamentünk a klinikára. De ott... nem maradt semmi. – Sathen szája megfeszült. – Egy másik ügynököt is megölték.

– A robbanásban?

– Nem.

Látva, hogy az ügynök nem megy bele a részletekbe, Ariel megkérdezte:

– Van valami bizonyíték arra, hogy kik tették?

– Semmi. Közvetlenül a robbanás előtt a klinika összes monitora kikapcsolt.

– Nem szokatlan kicsit, hogy valakiket visszarendeljenek, még mielőtt lejár a megbízásuk?

– De igen, Ms. Burgess. Viszont ebben az ügyben minden szokatlan kicsit, nem gondolja?

– Valóban. – Ariel hallgatott egy pillanatig. – Maga ismerte Miát?

– Közéről nem. Jó ügynöknek látszott.

– Megkérdezhetem, ki rendelte vissza?

– A szokásos szolgálati úton keresztül kaptuk a parancsot. Rendesen egy másik csoportnak kellett volna felváltani minket. Gondoltam is... Nos, másképp történt. Elnézték.

– Nem hittem volna, hogy a Különleges Szolgálat is szokott hibázni.

Sathen arca megkeményedett.

– Nem szoktunk. Ez minden, Ms. Burgess?

– Hacsak nem jut eszébe még valami.

– Nem hiszem, hogy kihagytam volna bármit is.

– Köszönöm, hogy áldozott rám az idejéből, Sathen ügynök!

A képernyő elsötétedett. Ariel még egyszer beütötte Cupra ügynök kódját, de megint azt a választ kapta, hogy Cupra elérhetetlen, legyen szíves, hagyja meg a nevét és a kódját.

Felhívta a klinika személyzeti nyilvántartóját, ahol Miát "megölték", és kérte az aznap éjjel szolgálatban lévő főápolónőt.

– A műszakom este tízkor ért véget – magyarázta Carther nővér. – De bent voltam, amikor a sebesült ügynök meg az a... dolog bejött. Dr. Jaley ellenőrizte a kezelést. Ő nem törődött vele, mármint a robottal. Én képtelen voltam erre, de nem kellett egy szobában lennem vele.

– Mikor érkezett a másik két ügynök? – tudakolta Ariel.

– Pár perccel azután, hogy rákapcsoltuk a biomonitorokat. Sathen ügynök és... igen, Vetter ügynök.

Mindnyájunkat különböző biztonsági vizsgálatoknak vetettek alá. Sathen ügynök ideges volt, amiért nem tudta rábírni a robotot, hogy menjen el. Azután jött valaki a Phylaxis Csoporttól, de ő sem tudta kiküldeni onnan. Miután elment, megérkezett a másik két ügynök. Körülbelül húsz perccel ezután letelt a műszakom, és elmentem.

– Ki volt a váltótársa?

– Karl Funilnak kellett volna lennie, de ő beteget jelentett. Nem tudom, kit hívtak be helyette.

– Ezek szerint, amikor elment, a váltótársa még nem érkezett meg? Nem szabálytalan ez?

– A klinikán szinte minden berendezés automatizált – magyarázta Carther. – Nem probléma, ha tíz percig nincs ott senki. Ott volt az ügyeletes belgyógyász. Ha óhajtja, utánanézhettek annak, hogy kit rendeltek be, de több mint valószínű, hogy egy beugró volt. Vannak ilyen tartalékaink sürgős esetekre.

Ariel pár percig elgondolkozott, majd megrázta a fejét.

– Nem, rendben van. Milyen más ügynökök bukkantak még fel a kórházban?

– Még ketten jöttek a Különleges Szolgálatból. Nem tudom, mit mondtak, de Sathen ügynök nagyon dühös volt rájuk. Hallottam, hogy ordítózik velük.

– Még ott voltak, amikor maga elment?

– Igen.

– Emlékszik a nevükre?

– Csak az egyikére, és csak mert hallottam Sathen ügynök szájából. Cupra.

– Nem mutatták meg magának az igazolványukat?

– Sathen ügynök ismerte őket.

– Köszönöm! Nagyon lekötöztél! Ha volna még kérdésem, megengedi, hogy...

– Inkább ne! – vágott a szavába élesen Carther.

– Ó! – lepődött meg Ariel.

– Ha ez minden, akkor szeretném végezni a munkámat.

– Hogyne, én...

A kép kikapcsolt. A földiek előítéletessége még ennyi idő után is meglepte. Nagyon gyakran a hamis türelem álruhájába öltözve leplezte el a valódi érzelmet.

Ariel ismét megnézte a klinikai felvételeket. Talált egy megjegyzést az aznap éjszakai ügyeletesek nevei mellett: **KARL FUNIL FŐÁPOLÓNŐ: BETEGSÉG MIATT FELMENTVE A SZOLGÁLAT ALÓL.** De az nem volt odáírva, hogy ki veszi át helyette a szolgálatot. A bejegyzés azt sugallta, hogy Carther nővér maradt szolgálatban.

"Maradt valaki ügyeletben, miután ő elment...?" – töprengett Ariel.

Sathen ügynök egy szóval sem említette Cupra ügynök látogatását.

"Nem hiszem, hogy kihagytam volna bármit is." Ezt mondta.

– Meddig hagyod elhatalmasodni magadon a paranoiát? – morogta félhangosan.

– Ariel! – hallotta Hofton hangját a telefonban. – Gale Chassik keres újra.

– A fenébe!

– Akarod, hogy...?

– Kapcsold! Ha most nem beszélek vele, soha nem megy el.

Egy perc múlva Chassik arca megjelent a telefonja képernyőjén. Gale Chassik vonásain látszott, hogy fiatalabb korában sportolhatott: széles állkapcsa volt, húsos álla, tömör arca, s redős homloka alatt világoszöld szempár csillogott.

– Ms. Burgess – kezdte lassan –, köszönöm, hogy szakított időt a velem való beszélgetésre!

Ariel kihallotta a ki nem mondott "végre" szót is. Mosolyt erőltetett magára, és remélte, hogy mentegetőzése meggyőzően hat.

– Elnézését kérem, Chassik nagykövet úr, de meglehetősen zűrös napom volt ma!

– El tudom képzelni. Igazán nem szeretném tovább szaporítani a terheit, de van egy-két dolog, amivel muszáj foglalkozni. Minél előbb, hogy aztán békén hagyhassam önt.

– Mit tehetek önért?

– Először is, részvételem szeretném kifejezni aurorai honfitársai elvesztése miatt.

– Köszönöm, nagykövet úr! Én hasonlóképpen önnek!

– Mi szerencsésebbek voltunk, legalábbis ami a puszta számokat illeti. Úgy értesültem, hogy Setaris legfőbb helyetteseit megölték.

– Úgy van.

– Ki?

– Egyelőre én vettem át a feladataik egy részét.

– Ó! Ezek szerint sikerült végre eljutnom annak a hivatalába, akire szükségem van.

– Attól függ, mire van szüksége, Chassik nagykövet úr.

– Mindössze egy hivatalos állásfoglalás nevű forMalltásra. Mi az Aurora – és a Calvin Intézet – álláspontja a minap történt katasztrófával kapcsolatban?

– Szigorúan várakozó állásponton vagyunk. Nem áll szándékunkban semmiféle elsietett lépést tenni, amíg nem kapunk értékelhető válaszokat a földi hatóságoktól. Egyelőre megvárjuk a vizsgálati eredményeiket, s csak aztán lépünk.

– Ügyesen fejezte ki magát, Ms. Burgess. És mi a helyzet a konferenciával?

– Jelenleg nincs okunk azt feltételezni, hogy a konferenciát nem kellene folytatni.

– Galiel nélkül? – lepődött meg Chassik. – Ki léphetne az ő helyébe? És Eliton szenátor helyébe?

– Eliton szenátor első embere, Taprin helyettes szenátor fogja elfoglalni az ő helyét – válaszolta Ariel. – Ami pedig a mi saját kontingensünket illeti, még nem ismerem a névsort. És az önök követségén mi a helyzet? Ki marad?

– Senki. Miért kellene maradniuk? Amilyen fogadtatásban részesültek...

– Nagykövet úr, én már kaptam biztos ígéreteket az aurorai küldöttség életben maradt tagjaitól arra nézve, hogy itt maradnak, és végigviszik a konferenciát. Kínos lenne, ha a Solaria meghátrálna, nem gondolja?

Chassik elbiggyesztette a száját.

– Ezt a labdát éppenséggel visszadobhatom. Megkérdezhetem, önöktől ki marad?

– Megkérdezheti.

Chassik várt, aztán elvigyorodott.

– Ha elkészül a névsoruk, ismertetni fogja velünk?

– Természetesen.

– Akkor rátérek a másik dologra. Mi az álláspontjuk az állítólagos pozitronikus fiaskóval kapcsolatban, és mit szándékoznak tenni a Phylaxis Csoporttal?

– Nincs véleményünk az állítólagos kudarcról. Nem láttuk a róla szóló bizonyítékot, ezért nem dönthetjük el a kijelentés érvényességét. Én a magam részéről nevetségesnek találom. Ami a Phylaxis Csoportot illeti, nem értem, mire gondol.

– No igen... – húzta föl Chassik az egyik szemöldökét. – A Phylaxis építette meg azt a lehetetlen robotot, amelyik nem tudta megvédeni Eliton szenátort. A Phylaxist bízták meg azzal, hogy elemezze az RI-t az Egyesült Állomáson. Egy sor különböző s köztük néhány egész megbízható hírforrásból értesültünk arról, hogy az RI csődöt mondott. Ha nem hiszi el, hogy kudarcot vallott, és a Phylaxis azt állítja, hogy igen, nos, a testőr alkalmatlanságát tudva, hisz a szavuknak?

– Arra céloz, hogy a Phylaxis összejátszott a...

– Nem célzok semmire! – vágott a szavába gyorsan Chassik. – De vannak olyan választóim, akik roppant feszélyezve érzik magukat emiatt a robot miatt, és a tegnapi eseményeket látva nem állíthatom, hogy nem értek egyet velük. Ha nincs összejátszás, akkor csak nagyfokú alkalmatlanságról lehet szó. Nem engedhetjük, hogy a Phylaxis kárt tegyen a hírnevünkben. Végére is, solariai cég szerelte be az RI-t.

– Utánanézek a dolognak, nagykövet úr. Van még valami?

Chassik elgondolkodott pár pillanatig.

– Beszélt már a földi hatóságokkal? – kérdezte végül.

– Nem. Kértem, hogy lássanak el naprakész információkkal a nyomozásukról, de eddig még nem kaptam semmit.

– Hm... Ha mégis megtudna tőlük valamit, közölné velem is a hallottakat?

– Biztos vagyok benne, hogy egyidejűleg önt is tájékoztatni fogják... – kezdte Ariel.

– Tegye meg ezt a szívességet, Ms. Burgess! Cserébe én is megosztom magával, amit kapok tőlük.

Lehetnek itt olyan szempontok, amik fölött elsiklanak.

– Értem. Értesíteni fogom, nagykövet úr. Köszönöm!

– Ó, csak még egyet! Hivatalosan tájékoztatom arról, hogy az Egyesült Állomáson lévő RI-t solariai szakemberek eltávolítják.

– Eltávolítják? – pislogott Ariel. – Mikor?

– A munkálatok ma kezdődnek.

– De hát... erről informálniuk kellett volna engem!

– Most informálok róla. Nagyon nehéz volt elérni önt.

– A Calvin Intézet egyik képviselőjének is ott kellene lennie a helyszínen...

– Ms. Burgess, ez itt a Föld! Nekik nincs ilyen előírásuk. A politikai illem diktálta, hogy konzultáltak az önök embereivel, amikor telepítettük az RI-t. Most azt kívánják, hogy tüntessük el, a többi nem érdekli őket. Azt akarják, hogy az állomás zavartalanul működjön, és már választottak is helyette másikat. Semmi másra nincs szükségük, csak arra, hogy az RI-t távolítsák el, és bennünket arra kértek, méghozzá nyomatékosan, hogy a lehető leghamarabb végezzük el a munkát. Ha van valaki az intézetben, akit nélkülözni tud, kérem, küldje oda!

– Nem számít, hogy ez itt a Föld. Ez egy űrlakó előírás!

– Idő, Ms. Burgess, idő! – Chassik úgy csóválta a fejét, mintha kétségbe ejtené a nő értetlensége. – Ma hajnalban megkeresték az embereimet, és amikor beérkeztem, a kérés már az íróasztalomon feküdt. Megértem a sietségüket, még ha vannak is fenntartásaim. Az RI működésképtelen, totálisan összeomlott, nem több egy rakás haszontalan pályánál. Fizikailag el kell onnan távolítani, ennyi az egész.

– Kapcsolatba léptek a Phylaxisszal is? Derec... Mr. Avery ott van?

– Nem tudom. Az ő jelenléte megnyugtatóna önt?

– Nem tudom. – Ariel megpróbált úrrá lenni ingerültségén. – Nincs senki, akit nélkülözni tudnék. Kérem, gondoskodják róla, hogy az eltávolítás legyen dokumentálva, és küldjön nekem jelentést róla!

– Természetesen gondom lesz rá.

– Köszönöm!

– Szép napot kívánok!

Ariel csak bámulta az üres képernyőt, és magában méltatlankodott a protokoll megsértése felett. Itt nem pusztán egy formaságról volt szó, hanem az elszámolási kötelezettség kérdéséről. Helyszíni ellenőrzés nélkül honnan tudhatná, hogy mindent úgy csinálnak, ahogy kell? Kénytelen lesz megbízni bennük. Úgy képzelte, hogy ugyanaz a solariai cég volt, mint amelyik az installációt végezte, és ettől nem lett sokkal nyugodtabb.

"Minek ez a sietség?" – tűnődött.

Kisvártatva ismét Hofton zavarta meg töprengésében.

– Ariel, Trina Korolin van a vonalban. És itt vannak, amiket letöltöttem neked.

Nem sokkal kettő után Ariel haza akart menni. A szeme mögött érzett nyomás egyre erősödött az elmúlt két órában, míg már nem lehetett tudomást nem venni róla, és ezzel párhuzamosan a türelme is véstesen fogyatkozott.

Trina Korolin túlságosan is fiatalnak tűnt, és nyilván hiányzott belőle az efféle vállalkozáshoz szükséges tapasztalat is, de ha a lelkesedés és az elkötelezettség jelentett valamit, akkor volt rá esély, hogy kibírja. Ariel összekapcsolta őt Jonis Taprinnal, és onnantól kezdve már csak reménykedhetett a legjobbakban.

Ezek után ideje hátralévő részét a halálra rémült auroraiakkal való törődéssel töltötte, és legalább öt ügyvéddel beszélt, akik olyan földiek nevében fenyegetőztek perrel, akik megsebesültek, vagy az ijedségtől elájultak az Egyesült Állomáson. Az Aurorát nem perelhették be – az űrlakó világok és a Föld között létrejött diplomáciai megállapodások ezt gyakorlatilag lehetetlenné tették –, de pert indíthattak olyan, a Földön élő űrlakók ellen, akiknek itt üzleteik voltak. Ezek többnyire csak fenyegetések voltak, melyekkel a bíróságot megkerülve pénzt akartak kicsikarni az illetőkből. Néhány esetben igazán kínossá vált a beszélgetés, sőt az egyik ügyvéd nyíltan a szemébe mondta,

hogy mindenképpen perre viszi a dolgot, ha egy szemernyi esélyt lát arra, hogy a nyavalyás úrlakókat kiebrudalhatják a Földről.

Ariel egyre élesebb hangon válaszolgatott, míg végül kénytelen volt megmondani Hoftonnak, hogy ne kapcsolja neki ezeket a hívásokat. Már képtelen volt a munkájára összpontosítani, szétszóródott a figyelme.

– Ariel! – hallotta Hofton hangját a telefonban. – Vannak felvételeim az incidensről, ahogy kérted. Kettő máris, egy harmadikra pedig ígéretet kaptam.

– Majd később, a lakásomon megnézem őket. Köszönöm, Hofton!

Csak bámult maga elé a levegőbe, s hagyta, hogy mindenféle gondolat kavargjon a fejében.

A Sathen ügynökkel és Gale Chassikkal folytatott beszélgetésben voltak hézagok. Szüntelenül azon jártak a gondolatai, hogy vajon még mit hagyhattak ki. Sathen hangsúlyozottan nem mondott semmit arról a két ügynökről, akik felkeresték őt, miután Miát felvették a kórházba. Chassik célzása, mellyel Derecet gyanúsította bűncselekmény elkövetésével, feldühítette. Érezni lehetett rajta a kárörömet afölött, hogy egy solariai cég telepítette az RI-t az Egyesült Állomásra, és ha történt valami összejátszás, csakis az illető cég és az összeesküvők paktálhattak le egymással. Minél tovább gondolkozott rajta, annál inkább meggyőződésévé vált, hogy mind Sathen, mind Chassik szándékosan hagytak ki dolgokat, és legalábbis Sathen nem a maga jószántából tette.

Ariel sohasem tudta megszokni azt a gyakorlatot, amit a külszolgálattal együtt járó diplomáciai szűkszavúságnak neveztek. Halálosan dühítette, hogy nem mondanak meg neki dolgokat, mert "nem rá tartozik", vagy mert "nem szükséges tudnia róla", de kénytelen volt tudomásul venni. Ez most más volt, ám bár nem tudta pontosan megfogalmazni, hogy mennyiben más. Volt különbség aközött, hogy valaki szokásból nem árulta el a célját, vagy mert el akarta palástolni azt. Megérezte a változást, még ha az megfogalmazhatatlan volt is.

Talán csak azért érzett rá ösztönösen, mert Mia Daventri a lakásában rejtőzködött. Furcsának tűnt, hogy a Különleges Szolgálat úgy nyilváníthatta holtá, hogy egyetlen szövetmintával sem rendelkezett.

Rábökött a telefonra.

– Hazamegyek, Hofton. Ha holnap reggelig nem tör ki a háború, intézd a dolgokat!

– Parancsára! – komolykodott Hofton.

– Ne szemtelenkedj!

– Soha...

Fejfájása ellenére Ariel elmosolyodott. Összeszedte a Hofton által letöltött anyagok lemezeit, és becsúszta őket a zsebébe.

Kilépett az előtérbe, és fölemelte a kezét, hogy búcsút intsen a titkárának.

– Ariel – nézett föl Hofton az íróasztalától –, lehet, hogy ezt a hívást fogadni akarod.

– Lehet?

– Azt hiszem. Derec Avery keres a Phylaxis Csoporttól.

13. fejezet

Derec türelmetlenül várakozott a Phylaxis Csoport kicsiny előterében.

A szobában volt néhány kényelmes szék, bárszék, egy szubéteri, vetítő, amellyel promóciós vagy oktatóanyagokat lehetett megnézni – egyszóval az ügyfelek kellemes környezetben ismerkedhettek meg a Phylaxisszal, annak munkájával, valamint a pozitronikával. Derec felidézte a partit, amelyet akkor rendeztek itt, amikor megkapták az engedélyüket. A stáb egy része, Eliton szenátor és néhány embere tósztokat mondtak a jövőre, a kockázatos vállalkozásukra, s kifejezték reményüket, hogy a dolgok változni fognak. Ez volt az egyetlen alkalom, amikor ténylegesen használták ezt a szobát.

Csilingelés hallatszott, mire megnyomta a recepciós asztalán lévő gombot, hogy kinyissa az ajtót.

Ariel belépett, és rögtön meg is torpant. Körülnézett, majd tekintete megállt Derecen. A férfi szája mosolyra húzódott. A nőn egy a földi átlagnál jobb minőségű, agyagszínű egyrészes ruha volt, s fölötté sötétkék dzsekit viselt. Vékonyabb volt, mint amikor utoljára látta, a tekintete elcsigázottabb,

a szája körül pedig kicsit határozottabban, feszesebben rajzolódtak ki a ráncok. Leszámítva állig érő fekete hajának kissé eltúlzott kontúrjait – ez inkább úrlakó stílusra vallott, mint földire –, elment volna akár földinek is.

– Itt vagyok – mondta.

– Köszönöm! Nem voltam benne biztos, hogy el fogsz jönni.

– Én még most sem vagyok biztos abban, hogy megérte időt szakítanom rá. Azt mondtad, mutatni akarsz valamit.

Derec érezte, hogyan halványul el benne az a kis villanásnyi öröm. Jobb lesz, gondolta, ha rögtön a tárgyra tér.

– A Calvin Intézettől ki felügyelte az Egyesült Állomás RI-jének installálását? Nem te voltál.

– Közvetlenül? – vonta össze a szemöldökét Ariel. – Nem, én a kereskedelmi összekötő vagyok itt, nem projektmenedzser. De azért odafigyeltem – tette hozzá egy vállrándítással. – Miért?

– Ki ment ki ellenőrzésre? Úgy értem, kifejezetten ebből a célból.

– Bys Randic. Tavaly tért vissza az Aurorára. Fontos?

– Fontos lehet. Volt a dologban valami kivételes? Mármint magában az agyban.

Ariel nagyot sóhajtott.

– Nem azért jöttem, hogy kihallgassanak. Azt mondtad, találtál valami rosszat az RI-vel kapcsolatban. Komolyan?

– Igen. De...

– Mutasd meg!

Derec tiltakozni akart, de erőt vett magán, és intett, hogy induljanak el a háta mögötti ajtó felé. Úgy látszik, semmi nem változott az eltelt évek alatt, amióta utoljára beszéltek egymással ugyanebben a szobában. De legalább Ariel most nem üvöltözik kivörösödött arccal. Még nem.

Egy rövid folyosó végén elértek egy biztonsági ajtóhoz, amely nyitva volt. Ariel elsőnek lépett be rajta a nagylaboratóriumba.

Rana fölpillantott a konzoljáról, s egyik szemöldöke rosszallóan a magasba ugrott. Ariel háta mögül Derec integetett neki, hogy minden rendben van.

Ariel itt már figyelmesebben nézett körül. Derec képzeletben nyomon követte, hogyan veszi sorra egyenként a berendezéseket, állapítja meg, melyikkel milyen munkát végeznek a laborban, s hogyan következtek mindebből a...

– Le vagyok nyugőzve! – szólalt meg a nő. – Nagyszerű munkát végezhetetek itt. Mit dolgoztok vele? – fordult a férfihoz.

– Egészen a legutóbbi időnkig sok elméleti munkát végeztünk – felelte Rana. – Pozitronikus vektoranalízist szerkesztettünk stresszhelyzetekben és hasonlókat. Néhány igazán magas színvonalú stratégiai játékot tudunk játszani rajta. De legtöbbször azzal megy el az időnk, hogy az itt lakó úrlakók kérdéseire válaszolunk. Ők ugyanis nem értik, hogy a robotjaik miért nem érzik meg előre a kívánságaikat és a vágyaikat, úgy, ahogy otthon, s el kell nekik magyarázni azt is, hogy miért nem tanácsos pozitronikus robotot használniuk a nagykövetség területén kívül.

– Rana, ő Ariel Burgess! – nézett rá mereven Derec. – Ariel, bemutatom Verana Duvant, a fő robotszakértőmet!

– Burgess... – állt föl Rana. – A Calvin Intézetből. – Arieltől egy lépés távolságra megállt. –

Olvasom a Kereszt-következtetéses dedukció a terepen című rövid összefoglalóját. Remek munka. Ariel tétovázott, majd lassan bólintott.

– Köszönöm! Attól tartok, én nem dicsekedhetek azzal, hogy láttam az ön valamelyik munkáját.

– Ne mentegetőzzön! Én földi vagyok. Mi nem publikálunk úrlakó lapokban.

– És hogy...?

– Hogy kerültem kapcsolatba a robotikával? – szaladt fülig Rana szája. – Ipari automatizálásból diplomáztam, a melléktantárgyam pedig az MI volt. A pozitronika mellékvágányára kerültem. Nem vagyunk mindnyájan fanatikus robotellenesek.

– Nehéz lehetett.

– Az anyag kinyomozása voltaképpen kihívást jelentett. Őszintén bevallom, ha Derec nem keresett volna meg azzal az ajánlattal, hogy dolgozzak itt, kivándorlási kérelmet nyújtottam volna be. A

Calvin Intézetbe akartam beadni a pályázatomat. Talán kárba veszett próbálkozás lett volna, de amíg az ember nem próbálja ki, nem tudhatja biztosan.

– Miért lett volna kárba veszett? Ha Derecnek kellett, akkor csak jó lehet.

– A Calvin nemigen alkalmaz földieket. Utánanéztem. De van egy ősrégi mondás a vak tyúkról...? – Rana elindult vissza a konzoljához, majd Arielre pillantva hozzátette: – És tényleg jó vagyok.

– Meg szerény... – jegyezte meg Derec.

– Ennyi tehetség birtokában miért van szükségetek rám? – kérdezte Ariel.

– Mert nem mi installáltuk az RI-t az Egyesült Állomáson. Csak messziről figyeltük – felelte Rana.

– És van benne néhány furcsaság, amiket nem tudunk megmagyarázni.

– Az Intézetben mit mondtak?

– Nem mondtak semmit – válaszolta Derec. – Mi... Nekünk valójában meg se szabad néznünk.

– Tessék?

– A Különleges Szolgálat a fennhatósága alá vonta az egész vizsgálatot. Kidobtak bennünket.

– A Különleges Szolgálatnak nincsenek pozitronika szakértői.

– Lehet, hogy a te intézeted embereivel tárgyalják meg a dolgokat.

Ariel szája megfeszült. Látszott rajta, hogy zavarba jött.

– És ti most mit kezdetek ezzel a helyzettel?

– A saját RI-nken keresztül szimuláltuk a működést, és még mielőtt kidobtak volna bennünket, átvittünk egy komplett másolatot az Egyesült Állomás RI-jéről. Nem tudnak róla, hogy megvan az anyagunk.

– És normál csatornákon keresztül nem akarjátok megkérdezni... Értem – bólintott Ariel. – Úgy gondoljátok, legyen én afféle közvetítő számotokra? Higgyétek el, e pillanatban a legkevésbé sincs szükségem arra, hogy valami gond legyen köztem és a Különleges Szolgálat között. Épp elég bajom van a pánikba esett auroraiakkal, akik az első járattal menekülnének a Földről. Ha valami problémám támadna a földi hatóságokkal, az könnyen oda vezethetne, hogy...

– Ariel! – vágott a szavába Derec. – Nem! Azt akarom, hogy te nézd meg a birtokunkban lévő anyagot, és mondd el a véleményed!

– Ez minden? – nézett rá a nő kétkedő arccal.

– Meglátjuk. Először tudni szeretném, hogy mit gondolsz.

Ariel szeme összeszűkülte. A férfi tudta, hogy ő megérti azt, amit csináltak. Remélte, hogy a nő fel fogja ismerni, mekkora tét forog itt kockán, hogy talán már talált is ellentmondásokat a helyzetben, s hogy az érintettsége nagyobb súllyal esik majd latba, mint a neheztelése. Figyelte, ahogy a nő végigküzdte magát mindezen és még egyéb dolgokon, amikről neki sejtelve sem lehetett.

– Jól van – szólt végül Ariel. – Mutasd, mid van!

– Jó ideje nem láttam már ilyen teljes összeomlást – mondta a képernyőt bámulva. – Egyáltalán működött még valami?

– Semmi – felelte Derec. – A stáb szerint mindent át kellett kapcsolniuk kézi vezérlésre.

Szerencsére egyes rendszereknek megvoltak a maguk párhuzamos működtető egységei, így nem volt száz százalékos a veszteség, de...

Ariel rábökött az egyik spirálisra.

– Az meg mi ott? Úgy fest, mint egy paradoxonhurok, de nem látok rezolúciós pontot.

– Mi sem, pedig én néztem – válaszolta Rana. – Elkezdtem egy feltárást, de úgy néz ki, hogy a hurkok valahol a pozitronikus mátrixokon kívül bomlanak fel.

– Ez teljes képtelenség, olyan nem létezik, hogy egy pozitronikus mátrixon "kívül" – ellenkezett Ariel. – Olyan nincs, ami itt van, hacsak nem egy másik pozitronikus mátrixszal van összekapcsolva.

– Kommunikációs összeköttetés révén – szólt közbe Derec.

– Alapvetően igen. Ismered az ilyet, Derec. Elsőéves szintű pályaszerkezet.

– De ebben az esetben nincs kommunikációs összeköttetés – magyarázta türelmesen Derec. –

Leellenőriztünk egy csomó vonalat, elsősorban az ellenőrökét a stáb mobil tagjaival. Egyik sem passzolt ezekhez a helyekhez. Ezek a hurkok kilépnek a mátrixból, és egy olyan csatornán

keresztül, amelyet nem tudunk beazonosítani, egy másik helyre mennek el.

– Pontosán mely szektorokban vannak?

– Túl sérült ahhoz, hogy mindről szó lehessen – felelte Derec. – Amikor kezdett összeomlani, minden kiszámíthatatlanná vált.

– Egy ponton zárnia kellene. Az egésznek nem lenne szabad kaotikussá válnia.

– Én is ezt gondoltam – szólta Rana. – Ez elemi mentőprotokoll, amióta csak bevezették a stasis-modifikációt... Mikor is? Húsz éve? Ez viszont épp az ellenkezőjét csinálta, és még gördülékenyebbé vált.

Ariel kopogni kezdett az előtte lévő billentyűzeten.

– Azt mondjátok, túl sérült ahhoz, hogy mindről szó lehessen. Ez azt jelenti, hogy van, amiről lehet mondani valamit? Mi lenne, ha megvizsgálnánk a tükörhelyeket... hogy hol kapcsolódnak ezek a szakaszok az állomás rendszereihez?

– Karbantartás – mondta erre Rana.

Ariel várt, majd ránézett a másik nőre.

– Mind?

– Eddig.

– Hm... Honnan jöttél rá?

– Mint mondtam, ásatást végzek. Rétegről rétegre, szektorról szektorra haladok, aztán ennek alapján megrajzolom a mi RI-nkből származó képeket. Ugyanis átmenetileg az működteti az Egyesült Állomást.

Ariel csak nézett rá.

– Csodálom az ambíciódat!

– Nincs más választásom – vont vállat Rana. – De... – És kezével intett a képernyő felé.

– Karbantartás... – töprengett fennhangon Ariel. – És mi van a referenciamintával? Megnéztétek?

– Nem találjuk – felelte Rana. – Minden olyan véletlenszerű...

Ariel előrehajolt, és dolgozni kezdett a billentyűkön. Adott néhány újabb utasítást, majd hátradőlt. Két perifériás képernyő új mintákat kezdett kirajzolni.

Rana döbbenten bámulta őket.

– Hogy csináltad...? – kezdte, de Derec alig észrevehetően megrázta a fejét.

– Minden pozitronagnak van egy referenciamintája – mondta Ariel nyugodtan, inkább önmagának magyarázva, mint nekik. – Egy alapvető viselkedési és jellegzetes tulajdonság-sémája, amire a működő agy támaszkodhat... – Hirtelen összeugrott a szemöldöke. – Ezt nem értem. Ezek is randomizálva vannak. – Újabb utasításokat ütögetett be. A monitorok képet váltottak.

Ariel megérintette az egyik képernyőt.

– Ez a kommunikációs vonal nem jó. Nincs tár, ami védené a mátrixot. És itt a másik. Miféle kiegészítő rendszereket installáltak ide?

– Nem tudom – mondta Derec.

Ariel ingerült pillantást vetett rá.

– Hogy érted azt, hogy nem tudod? Nem végeztetek helyszíni ellenőrzést?

– Nem volt rá alkalmunk, mert elvették tőlünk a munkát, és kitiltottak a helyszínről.

– És azt megelőzően? Azt akarod mondani, hogy csak a beszerelés alatt láthattátok a rendszert, azóta nem?

– Egyszer, az installálás után pár hónappal, visszamentünk. Azt követően feltételeztük, hogy úgy működik, ahogy kell, és soha még egy telefont se kaptunk. Most meg, hogy meg kellene néznünk, mi van odabent, ki vagyunk tiltva.

– Nevetséges! Ki adta ki ezt a parancsot?

– A Különleges Szolgálat igazgatói irodájában hozták – válaszolta Derec. – Törvényes felhatalmazást kaptak rá.

– De a Phylaxis...

– Eltávolítottak bennünket, Ariel. Pont.

Ariel szótlánul bámulta az előtte lévő képernyőket, de Derec biztos volt benne, hogy semmit sem lát rajtuk. A nő egyszer szórakozottan megvakarta az állat.

– Értem. És gondolod, hogy nekem... nekünk volt ehhez valami közünk?
– Megfordult a fejében – felelte Derec szárazon.
Ariel lassan bólintott, szemét továbbra sem véve le a képernyőkről.
– Azt mondd, senki sem tudja, hogy ez a másolat itt van nálatok?
– Eddig még senki sem jött ide, hogy elvegye tőlünk.
Ez mosolyra derítette Arielt.
– Van valami elméleted arra nézve, hogy mi lehet ez? – mutatott a képernyőre.
– A stáb azt mondta nekem, a támadást megelőzően az RI off-line üzemmódra kapcsolt, hogy lejátszhasson egy játékot. Nem is tudta, hogy mi történik a galérián, amíg vissza nem kapcsolt online, és nem látta a következményeket.
– És ekkor kezdett összeomlani.
– Pontosan – hangzott a válasz. – Mármost, a paradoxonhurkok és a tükörhelyek azt a látszatot keltik, hogy valamit fizikailag hozzácsatoltak az RI hálózatához. Amikor ezt megelőzően az RIvel kapcsolatos problémákról érdeklődtem, azt mondták, hogy előfordult néhány hiba, de jelentéktelenek voltak, és azt a felvilágosítást kapták, hogy "beállítási hibákra" számítani lehet, ilyen esetben lépjenek érintkezésbe a Calvin Intézettel, mielőtt minket megkeresnének. A hibák többségét elhárították.
– Beállítási hibák... – Ariel fölállt, és lassan járkálni kezdett körbe a laborban. Miután egy teljes kört megtett, megállt közvetlenül Derec előtt. – Mit akarsz tőlem?
– Először is tudni szeretném, ki adta ki azt a karbantartási utasítást.
– A segítségemet kéred.
– Csak...
– Azt akarod, hogy kémkedjek a saját honfitársaim dolgaiban, s derítsem ki, van-e közöttük olyan, aki bűnt követett el! – csattant fel Ariel élesen.
– Ariel...
– Azt akarod, hogy segítsek neked kitalálni, miért bolondult meg az RI.
– Nos...
– Azt akarod, hogy felejtsek el minden mást, ne törődjek a kötelességeimmel, legyek a te kémed. – Ariel összefonta a karját a mellén, és gúnyosan felmordult. – Erről rád ismerek, Derec... Ez a pimaszság rád vall!
Derec érezte, hogy most már ő is egyre ingerültebb lesz. Attól félt, hogy megismétlődik a legutolsó összeecsapásuk.
– Azt akarod elhíttetni velem, hogy téged ez nem érdekel?
Ariel egy pillanatra rámeredt.
– Igen, hogy a fene vinne el! Tudtad, hogy így lesz, mihelyt meglátom ezt! – És rácsapott a konzol tetejére. – Erre építettél! Ezt használtad ki!
– És te gyűlölöd, ha kihasználnak.
– A fenébe!
– Akkor segíts nekünk – szólt Derec csendesen. – Akárki tette ezt, csúnyábban használ ki vele. Akárki tette, azért tette, hogy megölje Galiel Humadrost és Clar Elitont. És megölték Eliton biztonsági csapatának két életben maradt tagját is. És ez csak rosszabb lesz. A legkevesebb, hogy teljes mértékben hiteltelenné teszik a pozitronikát a Földön. Ez tönkretesz mindent, amit Eliton fel szeretett volna építeni. Hiába is folytatnák most a konferenciát, ha nem lesznek meg azok, akik felelősek a történetekért, semmit nem érnek el vele. Mondd, hogy ez nem izgat téged!
Ariel összeszedte magát, és vörösre gyúlt arccal felelte:
– Többet kell tudnom az ügyről!
Derec előtt felcsillant egy reménysugár, a siker egy halvány lehetősége. Nyelve hegyével megnyalta a szája szélét, összefonta a karját, és amilyen higgadtan csak tudta, elmondta mindazt, amit megtudott. Egész idő alatt figyelte a nőt, s reménykedett, hogy még ma is megbízhat abban, amit az arcán lát.

Rana konzolja fölött újra meg újra Arielre pillantott, aki a labor vele szemközti felében ült, és karját

összekulcsolva bámulta a padlót.

– Min csodálkozol? – kérdezte végül Derec.

Rana bosszús tekintetet vetett rá.

– Feltesz pár kérdést, és fél másodperc alatt eljut oda, ahová én órák alatt se. – Megrázta a fejét. –

Nem tudom, csodálkozom-e, vagy csak meg vagyok sértődve.

– Ariel az egyik legjobb.

– Rajtad kívül?

– Néha azt gondolom, hogy ő jobb nálam.

– Mennyi idő kell, hogy elhatározza magát?

Derec Arielre nézett.

– Nem tudom. Annyi ideig fog tartani, amennyi idő kell hozzá.

– Amikor megtudtam, hogy ismered Ariel Burgest, egészen felvillanyozódtam. – Rana megcsóválta a fejét. – Micsoda csalódás volt, amikor kiderült, hogy már nem álltok szóba egymással. – Derecre sandított. – Tudtam, hogy van valami problémátok egymással, de...

– Filozófiai nézeteltéréseink vannak.

– Ezt mondtad.

– Nem hitted el?

– Az emberek nem szoktak ilyen heves összecsapásokat rendezni filozófiai kérdések miatt.

– Elvont kérdések miatt nem is. De ha közvetlen összefüggésben van azzal, amit csinálsz, aki vagy... – Derec összeráncolta a homlokát. – Úgy gondolja, visszaéltem a bizalmával. Mi... tudom, hogy közhelyesen hangzik, de mi tényleg együtt csináltunk mindent egy ideig.

– Amíg...?

– Amíg el nem kezdett foglalkoztatni egy ötlet, amiből aztán Bogard lett. – Ranára nézett. –

Átkozottul kíváncsi természeted van!

Rana rántott egyet a vállán. Válaszolni akart valamit, de aztán fejével Ariel felé intett.

– Letelt a döntési idő?

Ariel elindult feléjük.

– Meglátjuk... – suttogta Derec.

Ariel ráhajolt a konzolra.

– Szerintetek mi folyik itt?

– Minden jel szerint valakinek érdeke fűződött ahhoz, hogy a konferencia elakadjon, vagy legalább hiábavalónak bizonyuljon. Nem hinném, hogy jelenleg bármi konstruktív dolog kijöhet belőle.

– Elhiszitek, amit a hírhálózatok mondanak? Hogy az emberújak műve lett volna?

– Nem.

– Miért nem?

– Nincsenek meg a forrásaik – felelte Derec. – A szándékuk megvan, de hogy tönkretegyék a Rezidens Intelligenciát egy olyan létesítményben, mint az Egyesült Állomás? Fegyvereseket juttassanak be? És utána elszökjenek? – Megrázta a fejét. – Gondolom, másokat nem tartóztattak le, ugye?

– Nem tudok róla.

– Talán valaki felhasználta az emberújakat.

– Ki?

Derec vállat vont.

– Nem tudom.

– Gondolod, hogy a Calvin Intézetnek benne van a keze? – tudakolta Ariel.

– Valaki kiadta azt a karbantartás utasítást! Olyasvalaki, aki tisztában volt a pozitronika természetével, és tudta, hogy én mire bukkanhatok rá.

Ariel szája egyetlen kemény vonallá keskenyedett.

– Ezt nem cáfolhatom. Százszázalékosan nem. De van nekem egy másik problémám.

– Mégpedig?

– Ez a ti robototok. A testőr. Az miért dögölt be?

Derec érezte, hogy megmerevedik.

- Nem tudom.
 - Beismered, hogy csődöt mondott?
 - Valami... elromlott benne.
 - Úgy volt tervezve, hogy megvédjen egy elsőrendű fontosságú célszemélyt, így van? Konkrétan Eliton szenátort. Nem védte meg. Eliton meghalt. Miért?
 - Bár tudnám! Ennél azért bonyolultabb a dolog. Abból, amit láttam, én úgy ítélem meg, hogy igenis védte Elitont. Aztán, valami okból kifolyólag, otthagya őt.
 - Lehet, hogy hibás volt a tervezésed?
- Derec habozott.
- Lehet. – Nem akarta elismerni ezt a lehetőséget, különösen nem Arielnek, de nem is vethette el.
 - Vagy őt is tönkretették, ugyanúgy, mint az RI-t?
- Ez a feltevés meglepte Derecet.
- Hogyan? De azt sem tudom, az RI-t milyen módon tették tönkre, úgyhogy ez a gyanúd épp annyit ér, mint akárki másé. Nem lehet tudni. Ha itt lenne Bogard, és megnézhetném, rá tudnék jönni, mi romlott el, de hát eltűnt. Elpusztult.
- Ariel szórakozottan ütögette mutatóujjával az asztalt, és szemét le nem vette Derecről. Aztán hirtelen mindkét kezével rácsapott a konzol tetejére.
- Rendben van! Segítek. Vannak itt számomra is megválaszolatlan kérdések. De tudni akarom, mit teszünk, ha találunk valamit.
 - Mint például?
 - Mint amire mindketten gyanakszunk: hogy itt többről van szó, mint ellenséges fanatikusok maroknyi csoportjának akciójáról. Hacsak e fanatikusoknak nincsenek tagjai a kormányban.
 - Gondolom, ez attól függ, hogy kit találunk. Ha a hatóságokat, akkor hozzájuk nyilván nem nagyon mehetünk, így van?
 - Nem tartom valószínűnek, hogy mind közülük való...
 - Nem, de...
 - Az itt a probléma, Derec, hogy akárki is áll a háttérben, a leleplezés könnyen súlyosabb következményekkel járna, mint ha hagynánk a fenébe az egészet.
 - Ezt komolyan mondod?
 - Teljes mértékben – válaszolta Ariel. – E pillanatban, akármilyen nehezemre esik is beismerni, diplomáciai válsággal kell szembenéznünk. Itt állunk egy meghiúsult programmal, és mindent előről kell kezdenünk. Ezzel szemben nincs háború! De könnyen lehet, hogy lesz, ha nagyon erőltetjük ezt a dolgot.
 - Háború? Nem túlzás ez egy kicsit? – kockáztatta meg Rana.
 - Már mondtam: tökéletesen komolyan beszélek! Ha kiderül, hogy a Föld kormánya vagy annak egy része gyilkos támadást szervezett meg egy aurorai nagykövet ellen, ebből az Aurora és az Ötven Világ csak arra következethet, hogy a Földben nem lehet megbízni. Dönthetnek úgy, hogy ezentúl nincs más lehetőség a számukra, mint az elzárkózás. Nem engednek ki többé telepéseket. Nincs többé kereskedés. Semmi. Elszigetelés.
 - Keresztülvihető ez? – kérdezte Derec.
 - Nem, nem teljesen – rázta a fejét Ariel. – Még az utak mentén portyázó kalóztól sem tudunk megszabadulni. De nem számít. Ez elég egy háború kirobbantásához.
 - Akkor hát kinek lesz ebből haszna?
 - Nem tudom. Mindig van valaki, aki hasznot húz egy háborúból. De ez csak az egyik lehetséges következmény. – Ariel kis szünetet tartott. – Szóval, még egyszer megkérdezem: mit csinálunk, ha rájövünk?
 - Lehet, hogy akkor sem tehetünk semmit. Szerintem előbb meg kell találunk, amit lehet, csak aztán jöhet a döntés.
 - Nem te, a magad szakállára. Mi döntjük el!
 - Benne vagyok – bólintott Derec.
 - Rendben van. Hol akarod kezdeni?
 - Hát... jó lenne bejutni az Egyesült Állomásra. Szeretnék körülnézni ott a saját szememmel, hogy

lássam, mit tettek a mátrixszal.

– Lehet, hogy ebben tudok segíteni.

– Jó. Innen már el lehet indulni.

Ariel különös mosollyal nézett rá.

– Komolyan segítene, ha beszélhetnél Bogarddal?

– De még mennyire! De...

Ariel szája fülíg szaladt.

– Nem akarsz velem jönni? Mutatnék neked valamit.

14. fejezet

– A legújabb felfedezések fényében a Különleges Szolgálat ügynöke, Mia Daventri halála és a Clar Eliton szenátor védelmére kirendelt kísérleti robotmodell elpusztulása új jelentőséget kapott – nyilatkoztatta ki a szubéteri hírmagyarázója. – Immár mindenki halott abból az ügynöksorozatból, amelyet Eliton és munkatársai biztonságának őrzésével bíztak meg azalatt az idő alatt, míg az Egyesült Állomáson találkoznak az űrlakó küldöttségekkel. A Különleges Szolgálat belső vizsgálatot folytat, melyről nem voltak hajlandók nyilatkozni, csak annyit árultak el, hogy bizonyos szabálytalanságok állnak a tragédia középpontjában. Nem lehet másként megmagyarázni, miért vallott végül kudarcot egy képzett ügynökség, miért nem tudta megvédelmezni a Föld legtekintélyesebb politikusait, csak ha e fiaskót egy nagyobb szabású hadmozdulat részeként értelmezzük. A Terresztrikus Nyomozóirodán belüli hírforrások kiszivárogtatása szerint vizsgálják az érintett ügynökök személyi anyagát, és kutatják, vajon tagjai voltak-e a különböző szervezeteknek, látszólag hivatalból. Mindazonáltal a kérdés, melyet a jelek szerint sem megválaszolni, sem tagadni nem akar senki: az űrlakó kapcsolat.

Mia a távirányítóval lekapcsolta a szubéterit. Egyéb feladatai közben hol egyik, hol másik hírszatórnára váltva egyre idegesebb és felpaprikázottabb lett. Egyik hír sem nyugtatta meg, sőt csak újabb kérdéseket vetett föl benne, s a végén nem bírta tovább hallgatni. Különösen ezt a kommentártort nem óhajtotta nézni.

Valósággal összerándult, hallva, hogy Dal Kammer, a szubéteri legfelkapottabb hírmagyarázója azt sejteti, hogy Mia és társai benne voltak abban az összeesküvésben, amelynek célja Eliton és Humadros meggyilkolása volt. Ha a tucatnyi többi hírszatórna bármelyike lett volna, talán elintézi egy vállrándítással – a szubéterin több volt a szemét, mint a legitim adat –, de Kammer elismert, tekintélyes hírmagyarázó volt. Ami persze nem jelentette azt, hogy ő nem ferdítette el, színezte át, változtatta vagy nyesegette meg a tényeket. De azt mindenképpen jelentette, hogy valakinek sokba került, hogy erre rávegye.

Vagy elérték, hogy elhiggye a jelentéseket...

Mia visszajejtette a fejét a párnára. Az orvosrobot több mint hat órája elment, miután adott neki fájdalomcsillapítót és szövetserkentőt, s a lelkére kötötte, hogy a legközelebbi látogatásáig a lehető legkevesebbet mozogjon. Mia nem tudta, vajon az ágyban forgolódás ide számít-e.

A laptopja a mellette lévő asztalon feküdt. A nap nagy részét azzal töltötte, hogy kérdéseket küldözgetett Ariel kommunikációs rendszerén keresztül – váltakozva, tandemben alkalmazva két elektronikus azonosítót, hogy ha bármelyiket visszakövetnék, vakvágányra vezesse őket –, hogy lássa, sikerült-e bejutnia valahol valamelyik jelszavával. Semmi. A Szolgálat kizárta mindenhonnan. Ez zavarba ejtette. Ha halottnak hiszik, miért siettek ennyire, hogy akadályozzák a hozzáférését? Hacsak valóban nem hiszik azt, hogy benne volt az összeesküvésben. Akkor érthető volt: gyanakodhattak, hogy esetleg valaki más megszerezte a kódjait.

Néhány név jelent meg a kis képernyőn: lehetséges kapcsolatok, akikben talán még megbízhat. Egy Holis nevű riporter, a régi tanára az akadémián, és Coren Lanra, egykori ügynöktársa a Szolgálatnál, akit látott is a galérián, s aki jelenleg a DyNan Kézműiparnál dolgozott. Holis egy exkluzív interjúért cserébe segíteni fog neki, de ez azt jelenti, hogy kell valami, amivel üzletet köthet. Mindaddig, azon kívül, hogy életben van, nincs semmi kézzelfogható a birtokában. Abban is bizonytalan volt, hogy mekkora bajt hozhat a régi tanára fejére. Ami pedig Lanrát illette, csak

annyt tudott róla, hogy már nem köti őt a hűség a Szolgálathoz, de hogy melyik oldalon áll, azt nem tudta. Egyikőjükkel sem veheti fel a kapcsolatot.

Mi romlott el?

Mia Bogardra nézett, aki az ő ágya és az ajtó között, a falnak támaszkodva állt ünnepélyes mozdulatlanságba merevedve. Két órával ezelőtt, miután a robot lefolytatott egy keresést, közölte vele az Egyesült Állomáson használt fegyver típusát. Ha nem is ugyanolyan, de hasonló volt egy huszonegyedik századi Staroshoz: kilenc milliméteres automata. Olyan módosításokat hajtottak végre rajta, amelyek arra utaltak, hogy valószínűleg kifejezetten erre a támadásra készítették. Ez megerősítette Mia feltételezését, mely szerint a fegyvereket Kynig Parapoyos szállította.

A képernyőjén látható másik név is ezt támasztotta alá. Bok Vin Golner. Ez volt a legvalószínűbb megfelelés, amire a kereséshez rendelt egyéb paraméterekkel a Bok névből kiindulva jutott. Földi illetőségű, nyugállományú katona, százados, két hadjárat, köztük a Ganümedesz-lázadás leverésének veteránja, és amióta elhagyta a hadsereget, irreguláris biztonsági specialista. Egyszer letartóztatták egy Földelső felvonuláson való rendezavarásért, egyszer pedig törvénytelen árucikkkel, feketepiacon való üzérkedésén. Mindkét esetben egy olyan ügyvéd képviselte, akit igazság szerint nem engedhetett volna meg magának, és a vádat elejtették. Egy-két úrlakóellenes csoport tagjaként volt nyilvántartva.

"Ha katonai támadást akarsz indítani, olyanokat alkalmazz, akik tudják, hogy kell, és akik végig is tudják csinálni" – gondolta Mia.

Bogard átsúszott a három méterre lévő ajtóhoz. Mia hunyorogva pislogott. Pár pillanattal ezután R. Jennie gurult be a szobába, de megtorpant, látva, hogy Bogard elállja a bejáratot.

– Az Avernus napközeiben van – hallatszott Ariel hangja a kaputelefonban.

– Rendben – közölte Bogard, és kinyitotta az ajtót.

Ariel óvatos pillantással lépett el a robot mellett. Egy ember jött mögötte, akit Mia nem ismert.

Kicsit magasabb volt Arielnél, rövidre nyírt, világos haja volt, és sötétkék kezeslábasa felett fekete dzsekit viselt.

– Helló, Bogard! – mondta, arcán jól látható meglepődéssel.

– Helló, Derec! – köszönt vissza a robot. – Örülök, hogy újra látlak!

– Az Avernus napközelben van? – nézett Derec gyanakodva Arielre.

– Gyanítaná bárki, akit ismersz, hogy ez egy jelszó? – kérdezte Ariel.

– Nem, azt hiszem, nem – rázta meg a fejét Derec, majd ismét Bogardra nézett. – Ne értsd félre, Bogard, de azt hittem, meghaltál.

– Nem haltam meg, uram – felelte Bogard. – De érthető a félreértésed.

– Üdvözöllek itthon, Ariel! – mondta R. Jennie, elvéve Ariel dzsekijét. – Üdvözlöm, uram!

Derec kibújt a dzsekijéből, és átnyújtotta R. Jennie-nek. – Köszönöm! – Belépett a nappaliba, és ugyanazzal a meglepett arccal bámult Miára. – Hát maga? Maga...

– Igen, halott vagyok – felelte Mia. – Hivatalosan legalábbis. Ismerem magát?

– Nem. Legutóbb, amikor láttam, kórházban volt. Öntudatlan állapotban. De amikor legközelebb láttam azt a szobát...

– Bogard nagyszerűen teljesítette a feladatát – mondta Mia. Derec újra, ezúttal nem titkolt büszkeséggel pillantott a robotra.

– Ezek szerint... – mondta.

– Mia Daventri, bemutatom Derec Averyt a Phylaxis Csoporttól! Derec, bemutatom a barátomat, Mia Daventrit!

Derec odalépett hozzá, és nyújtotta a kezét.

– Nem is tudom, akarom-e tudni, hogy került ide. De nagyon örülök, hogy megismerhetem.

Mia kezét fogott vele. A férfi keze száraz volt és meleg.

– Érdekes dolgokat hallottam magáról, Mr. Avery.

– Kérem, hívjon Derecnek! – A férfi Arielre pillantott. – Arieltől?

– Nem.

– Hogy vagy? – kérdezte Ariel.

– Jobban. Egy kis fájdalomcsillapítás csodákat tesz az ember kedélyállapotával.

– Helyes! Van egy kis dolgunk.

– Nekünk? – csodálkozott

Mia. Ariel elmosolyodott.

– Azt akartad, hogy bízzak benned, így most neked is meg kell bíznod bennem. Akárkit nem hoznék most ide. Derec a másik pozitronika-szakértő a Földön.

– Mármint hogy a másik legjobb... – vigyorgott Derec, majd Arielre nézett. – Ki az első?

– Ne kezd! – fenyegette meg az ujjával Ariel.

Derec tettetett ijedtséggel emelte föl mindkét kezét.

– Valakinek mindenesetre el kell kezdenie... Legyen az Ms. Daventri?

– Mia vagyok. Egészen addig, míg nem dühít fel. Attól kezdve Daventri különleges ügynök. – Tetszett neki a férfi mosolya. De nyilvánvaló volt, hogy Arielnek nem tetszik. – Hol kezdjük? Mivel?

– Először talán azzal, hogy jutott ki élve a kórházból?

Mia felsóhajtott, aztán beszélni kezdett.

– Két embert látott? – kérdezte Derec újra.

– Lehet, hogy többen is voltak. Bogard, hány illetéktelen személy hatolt be a kórház területére?

– Öt jelenlévőt regisztráltam az épületben – felelte Bogard. – Egyikük az örködni hátrahagyott ügynök volt. Másik az ügyeletes orvos, ő az orvosi szobában aludt. Három illetéktelen behatoló volt. Kettő végrehajtotta a szobád elleni támadást, a harmadik a kapuban maradt.

– Hányan vettek részt az Egyesült Állomás elleni támadásban? – tudakolta Ariel. – Többen is megszöktek.

– Bogard, hány támadót számoltál meg az Egyesült Állomáson? – kérdezte Derec.

– Huszonegyet számoltam vizuálisan.

– Hihetően hangzik – jegyezte meg Mia.

– Miért használod a minősítő megszorítást, Bogard? – nézett összevont szemöldökkel a robotra Derec.

– Nem vagyok benne biztos, Derec, de határozott számot csak vizuális alapon mondhatok. Az infravörös tizenhétet jelez, a radar csak kilencet. Nem tudom megmagyarázni az eltérést.

– Meg kell néznünk a támadásról készült felvételeket – mondta Derec. Ariel odament a gépéhez.

– Két hírügynökségtől jött anyagunk.

– Csak kettőtől?

– Kezdetnek elég – nézett Derecre tettetett mogorvasággal Ariel. Egy percig tett-vett a gépén, aztán intett a szubéteri felé. A tágas teret betöltötte az Egyesült Állomás galériájának és az érkezőket váró nézőközönségnek a képe.

– Seath Callont hallják, a GVS...

– Nem kell a hang – mondta Derec. – Azt hiszem, már épp eleget hallottunk mindnyájan. Elég a kép.

A hang elnémult, és csendben figyelték az események kibontakozását. Az Eliton-csoport gyülekezését a galérián, az úrlakó küldöttségek megérkezését, a robbanásokat. A felvevő hirtelen elmozdult, s ezt követően az operátor láthatóan nem tudta eldönteni, hová figyeljen elsősorban. Végül a kép ráközelített az emelvényre és annak közvetlen környezetére, miközben az alapfallal szemben összegyűlt fekete ruhás alakok lötték a halálra rémült küldötteket. Mia észrevette, hogy Derec Avery legalább annyira figyel Bogardot, mint a látványt.

– Én huszonegyet számolok – szólalt meg Ariel.

– Tekerd vissza lassítva! – kérte Mia. – Bogard, figyeld a támadókat! A robot közelebb mozdult a képernyőhöz.

A kamera hátrált, és az akció lassú, ráérős mozdulatokkal haladt visszafelé, egészen a robbanások bekövetkezése előtti pillanatig.

– Állj! – mondta Mia. – Bogard?

– Van egy eltérés – mondta a robot. – Huszonegy támadót számoltam meg az emelvény szélén.

Ezen a ponton tizenkettővel kevesebben vannak a tömegben.

– Micsoda...? – Ariel szava elakadt, és csak bámult a robotra.

– Várj! – mondta Derec. – Azon a felvételen, amelyet az állomás RI-felügyeletén mutattak nekem közvetlenül az off-line előtt, a tömegben felszívódó emberek látszottak. Most meg azt mondom nekünk, hogy ezek közül az alakok közül többen az első támadás közben jelentek meg?! Nem voltak eleve ott?

– Ezt látom, Derec.

Ariel kételkedő arcán lassan felderengett a felismerés.

– Mia, emlékszel arra, hogy mit láttál?

– Ilyen jól nem. Először a robbanásokra figyeltünk fel. Aztán a lövésekre.

– Bogard! – szólt Derec. – Most folytatjuk a felvétel lejátszását. Szólj, mihelyt ismét felbukkannak azok az eltűnt alakok!

A jelenet lelassítva folytatódott tovább. A tömeg úgy hullámozott a robbanások hangjára, ahogy az anemóna ringatózik egy óceáni áramlatban.

– Állj! – mondta Bogard.

Derec előre hajolt, és megragadta a szubéteri távkapcsolóját.

– Hol? – kérdezte, és nyújtotta a távirányítót Bogardnak.

A robot leszűkítette a képet az emelvény alapjától mintegy négy méterre lévő embercsoportra.

Meglehetősen jól öltözött emberek voltak, a legutolsó divat szerinti színes dzsekiket viselték jóval tompább színű kezeslábasaik fölött, s a hajuk is pasztell csíkokban tarkállott. E pillanatban arcuk a rémülettől önmaguk kísérteties paródiájává vált, a szemük kimeredt, szájuk nagyra tátva, testük menekülésre készen lekuporodva. De menekülni nem volt hová, a körülöttük szorongó még nagyobb tömeg csapdába ejtette őket.

A nagyjából húszfős nézőcsoport közepén három, tiszta feketébe öltözött alak állt. Még a fejüket is pulóver fedte. De közülük kettővel valami nem volt rendjén; azzal a kettővel, aki egy harmadikat, a tömegben át ösvényt mutató alakot követett.

– Nem illenek oda – mondta Mia. – Nézzétek a közvetlenül mellettük lévőket, különösen azt a férfit ott, abban a piros dzsekiben! Mellette, a narancssárgában, egy nő áll. Közvetlenül egymás mellett állnak. Sőt... Bogard, tudsz nagyobb nagyítást adni róluk? Köszönöm... Sőt, fogják egymás kezét!

– És? – kérdezte Ariel.

– Ahol a karjuk összeér, az átmegy a férfi hasán – mutatta Mia. – Nézzétek a másikat... a vállá benne van a nő mellében!

– Képek – mondta Derec. – Vetített képek. Bogard, kövesd azt a kettőt, és folytasd a letapogatást!

A jelenet ismét mozgásba lendült. A két fekete ruhás alak a vezér nyomában haladva gyorsan keresztüllépett az útjában állókon – keresztül, és nem kikerülve őket! –, míg eljutottak az emelvény lábánál lévő, szabaddá vált térségbe. Itt többen is csatlakoztak hozzájuk. A kép azt mutatta, hogy puskával a kezükben rákönyökölnek az emelvény szélére, és tüzelni kezdenek.

– Bogard, nézd meg, hogy a többi váratlanul felbukkanó alak is két-három fős csoportokat alkot-e!

A robot előre-hátra mozgatta a képeket, s közben a sokaság egyik csoportjáról a következőre mozdult rá, de olyan gyorsan, hogy Mia alig győzte szemmel követni. Be kellett csuknia a szemét, amikor a szédüléstől már a hányinger kerülgette.

– Mindig egy vezeti a mögötte megjelenő másik kettőt – jelentette a robot.

– Katonák – jelentette ki Mia. – Egy katona a hordozható holográfjával vetíti a másik kettő vagy három képét. Ezzel meg lehet zavarni az ellenséges célzórendszert, ahogy Bogardot is meg lehetett zavarni, ezért számolt többszörösen.

– Bogard – szólalt meg Derec –, vetítsd ki egy lövés röppályáját, és nézd meg, hol ér célba!

Pillanatnyi szünet következett, majd az egyik árnyékpuska kilőtt egy lövedéket. A kép előrelendült, rá a rémült küldöttekre, majd megállt az egyik aurorai nőn, aki e pillanatban megpróbált megfordulni és visszamenekülni a leszállópontra. Sértetlennek látszott, és folytatta menekülési kísérletét.

– Bogard, az általad rajzolt nyomvonal szerint a lövésnek el kellett volna találnia a nőt?

– Igen, Derec.

– Nem lehet, hogy a hírhálózatok azóta már rájöttek erre? – kockáztatta meg Ariel.

– Valószínűleg nem – felelte Mia. – Ők megkapták a felvételeket, rárakták a szubéterire, ezzel megtették a kötelességüket. Kétlem, hogy bármelyikük is alaposabban megnézte volna. – Kicsit elgondolkodott, majd így folytatta: – Vagy igen, csak éppen nem tudja, mit is kezdjen vele. Az eredményen nem változtat, ugye?

– Rendben van, ez megerősíti a gyanúját, hogy Kynig Parapoyos legalábbis ellátta őket fegyverekkel, és hogy egy kiszolgált katona, például ez a Bok Golner vezényelte le a támadást. Mi legyen a következő lépésünk? – kérdezte Derec.

Mia megköszörülte a torkát, majd Derecre és Arielre pillantott.

– Mielőtt továbbmennénk – mondta –, egyértelműen le kell szögezmem, hogy ha elkezdjük, veszélyes útra lépünk. Nem bízhatok meg az enyéimben, akik az egész bolygón, vagy legalábbis annak nagy részén, a biztonsági hálózatokat irányítják. Ha itt kezdünk nyomozni, könnyen bajba kerülhetünk. Ha nem akarjátok ezt megkockáztatni, most szóljatok, és akkor megállunk itt.

Ariel lebiggyesztette az ajkát, és úgy tett, mint aki nagyon erősen gondolkodik.

– Nekem nincs más választásom. Tudnom kell. De Derec...

– Nekem sincs más választásom – válaszolta Derec. – Bogard révén már nyakig benne vagyok. Akármi is lesz ebből, veszélyben van, amit itt építettem. Csak úgy védhetek meg belőle bármit is, ha végigcsinálom. Már benne vagyunk.

Mia jól megnézte őket, aztán bólintott.

– Rendben van. Először is, ki kell derítenünk, honnan vannak a fegyverek, és hogy hol képezte ki Bok Golner a csapatát. A támadáshoz nagy tapasztalat kellett. Ilyesmit nem lehet csak úgy, egyik napról a másikra, minden gyakorlat nélkül végrehajtani. Hol képezték ki őket?

– Kynig Parapoyos személye aggaszt engem – mondta Ariel. – Miért tenne ilyet? Vagy a szervezete? Nem emlékszem, hogy valaha is láttam vagy hallottam volna valamit arról, hogy gyilkosságokat irányítana.

– Ilyet biztosan nem – vélekedett Mia. – De nem hiszem, hogy teljes mértékben ő állna a háttérben. Valakinek fel kellett bomlasztania az RI-t, valakinek félre kellett vezetnie a Különleges Szolgálat ügynökeit, valakinek belülről kellett segítenie a felforgató tevékenységet. A fegyvereket kaphatták Parapoyostól, de a többi?

Ariel bólogatott.

– Ő a telepes kolóniák legfőbb szállítója. Gondoljátok, hogy nekik is köztük lehetett a dologhoz?

– Miért lenne? – kérdezte Derec.

– A kalózkodások miatt – felelte Mia. – Az első számú gyanúsítottak a telepes világok. Valamelyik, vagy több is, szállást adhat a kalózok támaszpontjainak.

– És robotokkal végzett ellenőrzések kihatnának erre a kapcsolatra – bólintott Derec. – De mindegyikük? Elvi alapon? Nem túlzás ez?

– Természetesen – mondta Ariel –, de a telepések éppúgy nem alkotnak homogén tömböt, mint az úrlakók. Ez is csak egy lehetőség.

– Nem ártana, ha vennél néhány puskát, Ariel – vélekedett Mia.

Ariel fölvent a szemöldökét.

– Ezen az úton eljuthatnánk Parapoyoshoz. Menj el a Telepes Koalícióhoz, és beszélj velük! Ha itt Parapoyoson keresztül vásárolnak, akkor Riansa Visher benne volt. Az utódai tudni fognak róla. Ők majd összehoznak vele.

– De miért én?

– Mert ez a kis incidens akár háborút is jelenthet – magyarázta Mia. – Elképzelhető, hogy az Aurorának szüksége lesz fegyverekre.

Arielen látszott, hogy a dolog kellemetlenül érinti, de rábólintott. Pár percnyi kínos csend után Derec intett a szubéteri felé.

– Ezzel és az RI felvételeivel...

– Feltéve, hogy rajtad és az RI stábján kívül más is látta ezeket a felvételeket – szólt közbe Ariel. – Azóta a Különleges Szolgálat elkobozhatta vagy megsemmisíthette őket.

Derec összeráncolt homlokkal bámulta a szubéterit.

– Bogard! – szólalt meg Mia, kapva a témaváltáson. – Keresd meg a tényleges áldozatokat, és

kövesd a lövedékek útját vissza az eredetükhöz! Állapítsd meg, hány eleven támadó volt a helyszínen!

Néhány fájdalmasan lehangoló percen keresztül a kép többször egymás után egy-egy áldozatról a támadóra mozdult el. Minden egyes alkalom megdöbbenette és elszomorította Miát. Minden alkalommal megütődött azon, hogy a sebesültek milyen meglepett arccal fogadták, hogy eltalálták őket. Ezt követően vonásaik eltorzultak a fájdalomtól – de csak ha az áldozat túlélte a lövést. A halál ezzel szemben ráfagyasztotta az arcokra az utolsó kifejezést: az elárultatás pillanatában mutatott elképedést, zavart és meghökkenést.

– Kilenc – jelentette végül Bogard. – Huszonegy vetített és kilenc valóságos támadó.

– Kilenc – ismételte Mia elgondolkozva. – Ez azt a feltevést látszik erősíteni, hogy csak pár személyre voltak ráállítva.

– Bogard, meg tudod állapítani, kik a megölt személyek? – kérdezte Ariel.

– Igen, Ms. Burgess. – És Bogard sorolni kezdte a küldöttek neveit, ahogy sorban megjelentek a képernyőn.

– Három támadót elkapott, ugye? – szólt Derec Miához.

– Igen – felelte Mia –, én...

– Állj! – pattant fel Ariel. Bogard elnémult. A nő rám eredt a képernyőre. – Az az utolsó név...

– Tro Aspil – mondta Bogard.

– Tro... De hiszen ő életben maradt...

– A seb, amit kapott, nem egyeztethető össze a túléléssel – válaszolta Bogard. – A lövés a nyakán érte, és roncsolta a nyaki verőeret.

– Akkor... – Ariel a laptopjához ment.

– Mi van? – kérdezte Mia.

– Folytassam? – érdeklődött Bogard.

– Hm? – Mia felpillantott a robotra. – Állítsd össze a listát, még később is szükség lesz rá!

– Elfogott három támadót, és...? – unszolta Derec.

– Igen, elfogtam. Illetve, kettőt Bogard fogott el, de...

– Hogy hajtotta ezt végre Bogard?

– Azután, hogy új prioritást adtam neki, tökéletesen. Nélküle nem kaphattam volna el azokat az embereket.

– Akkor... – Derec büszkén pillantott Bogardra. – Mivel magyarázza a kudarcot?

– Nem tudom biztosan...

– Bogardot én építettem, Daventri ügynök. Eliton szenátor halott. Tudnom kell, mi történt.

– Értem. Igen, tudnia kellene. Őszintén szólva, én akartam föltenni magának ezt a kérdést. Amikor...

– Nyugtalan pillantást vetett Bogardra. – Nem tudom, jó-e, ha Bogard jelenlétében beszélünk erről. Derec bólintott.

– Bogard, összeállítottad az áldozatok listáját erről a felvételtől?

– Igen, Derec.

– Akkor vonulj vissza, légy szíves!

– Nem tehetem, Derec. Továbbra is felelős vagyok Daventri ügynök biztonságáért.

Derec egy pillanatra összevonta a szemöldökét, de aztán vállat vont.

– Ha a téma, amiről beszélünk, potenciális működési nehézségeket jelent számodra, figyelmeztess bennünket!

– Úgy lesz, Derec.

– Bogard mindannyiunknál jobban tudja, mi jelent számára veszélyt – közölte Derec mosolyogva. Mia nagyon kínosan érezte magát.

– Tegnap éjjel megpróbáltam teljes és kimerítő jelentést kérni Bogardtól. Az Eliton szenátorról szóló rész hiányzik a logjaiból.

– Nem, nem hiányzik. Másutt van, de megvan. Egy adott pillanatban teljes lekérdezést kell majd végezni Bogard minden rendszerében, hogy eljussak hozzá, de mindez csak annyit jelent, hogy az egész rendszere úgy működik, ahogy kell. Folytassa, kérem!

– Amikor a robbanások elkezdődtek, Bogard azonnal pajzsot vont a szenátor köré. Ez megnyitotta

előttünk az utat, hogy szembeszálljunk a támadókkal. De az egész annyira hirtelen történt, és olyan váratlanul ért bennünket... A lehetőségre felkészítettek ugyan, de a valóságra semmi sem készítheti fel az embert. Ott voltak az áldozatok, a robbanások, a pánik... Mi ilyenkor a legelső teendő? A kiképzés arról szólt, hogy a megvédendő személyeket minél hamarabb el kell távolítani a veszélyes helyről. De sehová sem lehetett elvinni őket. Képtelenek voltunk biztonságba helyezni őket. Aztán... aztán a társaim kezdtek sorra elesni. Megpróbáltam viszonzni a tüzet, de, mint azóta megtudtam, minden valószínűség szerint csak képekre lóhettem volna. Vagy ártatlan nézőkre. Túl sok minden történt egyszerre.

Mia nagyot nyelt. Hirtelen tudatára ébredt az arcüregeiben és a szemében érzett nyilálló fájdalomnak, valamint az enyhe remegésnek a gyomrában.

– Emlékszem, megfordultam, hogy lássam, fedezi-e valaki az úrlakókat. Láttam, hogy Bogard visszavonul Eliton szenátortól, és elindul Humadros nagykövet felé. Eliton szenátor hátralépett...

– Lépett vagy tántorodott?

– Lépett... mintha készen állt volna arra, hogy magára hagyják... De továbbra is meglepettnek látszott...

– És?

– És Humadros nagykövet elesett, mielőtt Bogard odaérhetett volna hozzá. Abban a pillanatban fordult meg, hogy visszamenjen Elitonhoz, amikor én is elindultam felé. Ekkor Eliton szenátor... elesett. – Mia zavartan megtörölte az orrát. – Bocsánat, nem vagyok...

– Semmi baj. Ez nem olyan nap, mint a többi. Joga van hozzá.

Mia szipogott, majd hirtelen támadt haraggal nézett a férjira.

– Jogom van elbukni? Ezt nem hiszem.

– Miért bukott volna el?

– Nem védtem meg azt, akire ráállítottak.

Derec hüvelykujjával Bogardra bökött.

– Ott áll egy több milliót érő technológia, amely százszor gyorsabb és szemfülesebb, mint amilyen maga valaha is lehet. És ő is kudarcot vallott.

– Kell lennie valami okának!

– Pontosan – bólintott rá Derec.

– De... – Mia észbe kapott, és elhallgatott. Egy pillanat alatt elillant belőle az az érzés, amely egész nap csak gyúlt benne, és e percben kis híján maga alá gyűrte – hogy vissza kell vágnia. Nem teljesen, még érezte belül, de már ismét mintegy karnyújtásnyira, már lehetett kezelni. Lehet, hogy később rosszabb lesz. Talán élete végéig vissza-visszatér ez az érzés. Egyszerű igazság volt, amit Derec közölt vele, mégis eltörölte a büntudatát – legalábbis egy időre.

"Nem annyira az én kudarcom – gondolta –, mint inkább valaki másnak a sikere... az átmeneti sikere."

Krakovogott.

– Értem. Igen. Köszönöm, Mr. Avery!

– Derec, kérem... – A férfi ismét Bogardra nézett. – A kérdés tehát az, hogy Bogard vajon miért hagyta ott Eliton szenátort. Azt mondta, Eliton utasította Bogardot, hogy védje Humadrost, de hogy ennek nem kellett volna számítania. Vissza kell vinnem Bogardot a Phylaxishoz, hogy kikérdezzem. Mia érezte, hogy görcsbe rándul a gyomra. A robotra nézett.

– Még nem volna szabad útra kelnem...

– Csak fel kellene oldania Bogardot a prioritás alól, és átengednie nekem. Mia kerülte a férfi tekintetét.

– Én... Nekem nem kellemes ez a gondolat, Mr. Avery...

– Nem... – Derec észbe kapott, látva, hogy Mia elfordítja a tekintetét. – Kérem, Mia, értse meg! Bogard rendelkezik az... az ehhez a nyomozáshoz szükséges adatokkal. Csak úgy juthatok hozzájuk, ha teljesen kiürítem, és aztán újraindítom.

– Egyedül Bogardon múlt, hogy még életben vagyok. Nem tehetem...

– Az aurorai nagykövetségen van. Mi baja történhet itt?

– Nem tudom. Eppen erről van szó. Hogy nem tudom. Amíg nem tudok önállóan járni, s nem tudom

megvédeni magam, egyszerűen... nem engedhetem át magának Bogardot.

– Daventri ügynök...

– Sajnálom, Mr. Avery, nem tehetem! – rázta meg a fejét Mia. – Kérem, ne erőltesse tovább ezt a dolgot! Talán egy-két nap múlva...

– Van itt egy másik probléma is – folytatta Derec. – Bogard e pillanatban nem tud róla, hogy van egy diszkrepancia a memóriájában. A viselkedése összhangban van a programjával, de van eltérés, és az öndiagnosztizálás során ez elő fog jönni. Akkor majd Bogard a végére fog járni a dolognak, még ha ízekre kell is szednie a saját programját. Könnyen előfordulhat, hogy eközben legyilkolja magát. Ezért olyan fontos, hogy én faggassam ki. Annál is inkább, mert ő személyes kudarcként élné meg a dolgot.

– Nem tudom, mit mondjak.

– Ne mondjon semmit! Engedje át Bogardot...

– Nem!

Derec úgy hőkölt hátra, mintha Mia arcul csapta volna.

– Meddig akar várni annak kiderítésével, hogy mi történt Eliton szenátorral?

– Erre magadtól kell rájönnöd – szölt közbe Ariel, aki ekkor jött vissza a laptopjától. – Én arra a kérdésre szeretnék választ kapni, hogy egy halott diplomata hogyan vezethet vissza egy kompot a Kopernikusz Állomásra, hogy aztán ott átszálljon egy Aurorára tartó csillaghajóra.

– Biztos vagy benne, hogy nem tévedés? – unszolta Derec.

– Nekem is ez volt az első gondolatom – válaszolta összevont szemöldökkel Ariel. – De az éjjel, amikor Benen Yarickkal, az aurorai küldöttség egyik munkatársával beszéltem, ő említette Tro nevét. Visszajátszottam a beszélgetésünket: az esetek között említette őt. Ugyanakkor rajta volt az életben maradtak listáján, amit a követség számottevő személyiségeket nyilvántartó irodájától kaptam. Vagy az egyik, vagy a másik nem igaz. Lehet, hogy amikor Yarick látta őt, csak megsebesült, de nem halt meg. Ellenőriztem a követség tranzitirodáját, és találtam egy helyfoglalást, ami az ő nevére szólt, arra a járatra, amelyik ma, hajnali negyed ötkor indult a Kopernikuszra. Elküldtem egy keresést, hogy megerősítse az állomásra való megérkezését. A megerősítés is igazolta, hogy Tro Aspil helyi idő szerint egy óra tíz perckor beszállt a Corismun nevű, menetrend szerint közlekedő űrhajóra.

– Ezzel együtt is lehet tévedés – vélekedett Mia. – Óriási káosz tört ki utána.

– Ezt szeretném kideríteni – mondta Ariel, és beütögetett egy kódot a telefonjába.

– Trina Korolin!

– Ariel Burgess vagyok, Ms. Korolin! Bocsásson meg, hogy ismét zavarom!

– Nem zavar. Mit tehetek önért?

– Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy minden változatlan a holnapi megbeszéléssel kapcsolatban, és néhány részletet szeretnék tisztázni. A túlélők utolsó csoportja holnap utazik el...

– Igen. Sajnálom, hogy ilyen...

– Ne mentegetőzzék! Ez rendkívüli helyzet volt. Nem hibáztathatok senkit azért, hogy el akar menni.

– Ez... igazán kedves öntől...

– Mindazonáltal kíváncsi voltam. Tro Aspil már elutazott. Volt valami oka, hogy a többieket meg sem várva kellett elmennie?

– Tro... – Hosszú hallgatás következett. – Tréfál, ugye? Tro meghalt.

– A követségen keresztül kaptam egy jelentést arról, hogy engedélyt kapott az átszállásra.

– Én nem tudom, hogy ön mit kapott, Ms. Burgess. Én láttam, amikor Tro meghalt. A lövedék... szétrepesztette a nyakát. Ott halt meg a szemünk láttára!

Ariel szeme kerekre tágult.

– Bocsásson meg! Fatális tévedés történt. Elnézést kérek! Örülök, hogy megkérdeztem. Én...

– Mire berakták a mentőautóba, már halott volt. Nyitott szemmel halt meg, Ms. Burgess.

Megpróbáltam lezárni, de nem lehetett. Úgy maradt... kimeredve...

– Kérem, Ms. Korolin! Nagyon sajnálom! Nyilván másolási hiba történt. Lehet, hogy a holttestéről volt szó?

- Nem, a hatóságok minden holttestet zár alá helyeztek, mert fel fogják őket boncolni. Nekünk azt mondták, hetekbe is beletelhet, mire hazaszállíthatjuk őket.
 - Értem. Nos, köszönöm, Ms. Korolin! Őszintén bevallom, kicsit zavarba hoz ez a helyzet...
 - Ne érezze zavarban magát! Én kérek bocsánatot, ha nem úgy beszéltem, ahogy illett volna. Csak... nem könnyű azóta, hogy...
 - Megfelel önnek a holnapi nap? Vagy szeretné elhalasztani?
 - Nem, szó sincs róla. Tovább kell haladnom ezzel a munkával. Ha még egy napot várok, a végén meggondolom magam.
 - Megértem. Akkor most nem is zavarom tovább a hivatalos dolgokkal. Köszönöm, hogy időt szakított rám!
 - Én köszönöm!
- A vonal szétkapcsolt, s Ariel visszafordult Derechez és Miához.
- Nem tudtam, hogy a holttesteket zárolták.
 - Ez a szokásos eljárás, Ariel – felelte Mia. – Még a külföldiek esetében is. A Reed Kórházi Komplexumhoz tartozó kerületi hullaházban lesznek.
- Ariel bólintott.
- Ha viszont Tro Aspil meghalt, akkor ki az, aki úton van vissza az Aurorára? – tette föl a kérdést Derec.
 - Meg kell győződnünk róla, hogy valóban Tro az, aki meghalt – szögezte le Ariel.
 - Akkor be kell jutnotok a hullaházba – közölte Mia. – Rendes körülmények között be tudnának juttatni benneteket, de e pillanatban én sem vagyok az élők sorában...
- Ariel föl nézett; kis híján elnevette magát.
- Azt hiszem, ezt el tudom intézni.

15. fejezet

A Városi Halottasház a Reed Kórházi Komplexum egyik alagsori szintjét foglalta el. Külsőre ártalmatlan képet mutatott: sima fémajtó, tőle jobbra egy személyazonosító leolvasó szerkezet, az ajtó fölött egyszerű tábla. Amikor a nagykövetség limója begördült, a kis parkoló teljesen üres volt. Derec kiszállt a limóból, és megrángatta a rajta lévő egyendzseki szélét. Ariel ragaszkodott hozzá, hogy fölvegye, de mivel nem egészen az ő mérete volt, folyton huzigálta az ujjait, és feszengett a vállban kissé szűk ruhadarabban. Boldog volt, hogy Ariel nem tudta megszerezni az egyenruha többi részét.

A látogatói bejáratától tíz-tizenöt méterre volt egy másik ajtó, elég széles ahhoz, hogy egy mentőautó beférjen rajta. A fönti lárma idelent állandó, halk zsongássá szelídülve szolgáltatta a háttérzajt. Itt minden díszítetlen volt, s a lehető legegyszerűbb: csupasz fémfelületek, támasztógerendák, falborítások, s mindez éles fénnel megvilágítva. Még falfirkákat sem lehetett látni sehol; mintha hallgatólagos megegyezés volna érvényben, hogy ide nem léphet be betolakodó.

Ariel ment elől a bejáratához, olyan magabiztosan, mintha teljesen otthonos volna itt. Derecnek még most is azon járt az esze, vajon kitől kérhetett engedélyt, hogy beléphessenek ide, de Ariel csak titokzatosan rámosolygott, miközben a dzsekit keresve végigtúrta a szekrényt. Most megállt az ajtó előtt, és becsúsztatta azonosítókártyáját a szkennerbe.

- Kérem, mondja meg a nevét, és hogy milyen ügyben jött – szólott unottan, egykedvűen egy embertől származó bádoghang.

- Ariel Burgess, aurorai nagykövetség. Engedélyt kaptam, hogy megnézhessem az úrlakók holttesteit.

Derec hallotta, hogy Ariel az utolsó szó kimondásakor kicsit elbizonytalanodott, de nem nézett a nőre. Kezét a háta mögött összekulcsolva alakította a nagykövetségi titkár szerepét.

- Az engedély egy személyre szól – közölte a hang. – Ki van önnel?

- A szárnysegédem, Massey.

- Ismétlem, csak egy látogatóra szól az engedély.

- Ellenőrizze a nagykövetségi protokollt! A követségek minden megbízotti vagy összekötői státusszal

rendelkező tagját hivatalos ügyeik intézésekor egy szárnysegéd elkísérheti – mondta Ariel ugyanolyan unott hangon, mint a láthatatlan biztonsági őr, épp csak egy leheletnyi türelmetlenséget áruva el. Derec csodálta az alakítását.

Elképzelte, amint a túloldalon lévő ember lekéri a terminálján a szabályzat ide vonatkozó részét, nehogy valami olyat csináljon, ami miatt elküldhetik, vagy jól letolhatják, s közben talán azon jár az esze, hogy miért éppen ma este kellett idejönnie egy ilyen Ariel Burgess-félének, aki miatt neki most az állásán kell töprengenie.

– Rendben – szólt végül az ember.

A szkanner kiadta Ariel azonosítókártyáját, s az ajtó kinyílt.

– Massey? – kérdezte Derec gúnyosan.

Ariel csak a szemöldökével intett, de nem szólt semmit. Elindult befelé a hullaházba.

A recepció egy hosszú, keskeny helyiség volt, egyik végében azzal a kis fülkével, ahol az éjszakás dolgozott, a másik végében pedig a voltaképpeni halottaskamrába bevezető ajtóval. E kettő között két sor fülke volt, minden fülkében telefonnal és laptoppal. A színek, bár hétköznapiak voltak, furcsa módon nem illettek a helyhez: a bútorkárpit sötétzöld volt, a padló pizskosszürke, a falak pedig világoszöldek. Derec még itt kint is érezte a vegyszerek fertőtlenítőszagát, és egy olyan fémes szagot, mely áthatóbb és valahogy kellemetlenebb volt, mint az ismerős és jellegzetes kórházi szagegyveleg.

Az alkalmazott fölnézett az asztaláról, mogorván rájuk pillantott, majd visszadugta a fejét abba a munkába, amivel azelőtt foglalkozott, mielőtt Derec és Ariel megzavarta volna a lelki békéjét.

Ariel bebújt a legközelebbi fülkébe, Derec pedig megállt a széke mellett.

– Megvan a szállítmány száma – mondta Ariel.

– Szállítmány?

A nő fanyar pillantást vetett rá, majd megadta az utasításait a terminálnak. Derec pillantása eközben szemek vagy fülek után kutatva végigsiklott a falakon és a mennyezeten, de már eközben is tudta, hogy nyilván nem venné észre őket. Az éjjeli szolgálatra beosztott emberre nézett, aki feltűnően nem törődött velük.

– Nem valami nagy létszámú itt a személyzet, igaz? – kérdezte.

– A napló szerint ma éjjel két orvos és három műtősségéd tart ügyeletet.

Derec közelebb hajolt, hogy a nő feje fölött olvashassa a képernyőt.

– Amióta itt vagyunk, miért nem látunk...

– Most nézem! – vágott közbe Ariel. Pár másodperc múlva egy meglepett kiáltást hallatva hátradőlt a széken. – Mindnyájan ugyanabban a laborban vannak.

Derec figyelmesen nézte a képernyőt. Nyolc laboratórium volt, és mindegyik saját raktározóhellyel rendelkezett. Végignézte az Ariel által lefuttatott listát, és látta, hogy az Egyesült Állomáson történt incidens minden áldozatának neve mellett ugyanazt a labort – a 6-ost – jelölték meg.

Ariel ekkor megnyomott egy másik gombot, mire egy lapocska csúszott ki a képernyő mellett lévő kis nyílásból.

– Kérjük, kövesse az irányjelet! – szólt egy vékony kis hang a terminálból.

A lapka zölden világított Ariel kezében.

Közeledtükre kinyílt a laboratóriumba vezető ajtó. A padlón végigfutó, zöld fénnel pulzáló csík mutatta az utat végig a széles, hosszú folyosón, egyik számozott ajtótól a másikig, mígnem az Ariel kezében lévő zöld kártya pirossá változott.

Akkor beillesztette az ajtó melletti nyílásba, mire az ajtó síkja besiklott a falba.

Derec nem tudta beazonosítani a szagot. A fertőtlenítő szagával kevert dohos levegőbe vélhetőleg beleérezte azt, amit temetőszagnak képzelt: a rothadás, a nedves kő, a penész kigőzölgését. Pedig itt nem látott semmiféle nedvességet: minden csupa fém és műanyag volt, itt ugyan nem rothadt semmi.

Leginkább könyvtárra emlékeztette a helyiség: szép rendben sorakoztak benne a szekrények, fiókjukon egy-egy számmal, amely szerepelt a felboncolásra várók listáján is. Derec egy pillanatra elképzelte magát, amint itt fekszik az egyik fiókban, mozdulatlanul, élettelenül, üresen, elszakítva mindattól, amit valaha csinált. Megborzongott.

Egy újabb ajtó vezetett a laboratóriumba, ahol a boncolásokat végezték. Megint összerázkódott, ezúttal látványosan.

Ariel megállt a bejáratnál jobbra eső falba épített kis számítógép előtt. Derec odament hozzá.

– Itt vannak a nyilvántartások – mondta Ariel csak úgy mellékesen, és lassan haladt lefelé a neveken. A Cs-nél tartott.

– Aspil, nem? – emlékeztette Derec.

– Hm... De igen. – Ariel visszament a lista elejére. – Harmadik sor, D 5-ös.

Derec egy lépéssel mögötte haladva követte. Ariel ezúttal lassan lépkedett, és Derec úgy gondolta, érti. Húzódozás, kényelmetlenség, szomorúság keveredhet benne. Ismerte ezt az embert, nem úgy, mint a többieket, akik közül néhányal találkozott ugyan, de csak futólag, és egyik sem jelentett számára többet pár életrajzi adatnál, vagy legföljebb egy pohár itallal a kezükben váltottak pár lényegtelen mondatot. Még Aspil sem ismerte igazán jól, csak épp annyira, hogy az ő halála más legyen. Az Aurorán ismerkedtek össze, a Calvin Intézetben. Három napot töltött el vele, mialatt tájékoztatta a férfit arról, hogy mi az Intézet álláspontja a telepes kolóniák robotexportja kérdésében. Három nap – üzleti megbeszélések, azután vacsorák, melyek közben volt idő személyes természetű beszélgetésekre. Ennyi elég is volt, hogy több legyen pusztán arcánál, névénél és feladatnál. Egy hét múlva úton volt a Földre, már más kötötte le a figyelmét, és Tro Aspilre nem is gondolt többet mindaddig, amíg a neve fel nem bukkant egy listán, amelyen halottak szerepeltek.

Elballagott a harmadik sorhoz, s közben olvasta a számokat. Hat fiók volt egymás fölött. Valahol lennie kell egy emelőplátónak is, gondolta Derec. De a D vállmagasságban volt. Ariel csak nézte a sötét négyzetet, s a közepén a fekete számot.

Derec már-már nyúlt volna a gomb felé, amikor Ariel keze kilöködött, és megragadta. Amikor a fiók kinyílt, hátralépett.

A meztelen test átlátszó védőtető alatt feküdt. Nem hatott igazának a hamis bőrszínével, a túl szorosan lezárt szemével, a túlságosan lenyalt és merev hajával. A nyaka közepén egy fodros szélű seb tátongott.

– Tro... – mondta Ariel vékonyka, de fegyelmezett hangon.

– Akkor ki ment vissza a jegyével az Aurorára?

– Nem tudom. – Ariel megnyomta a gombot, mire a fiók visszasklappolt a helyére. Nézte még pár másodpercig, aztán elfordult. – Milyen egyéb eltérések vannak még itt?

Visszament a számítógéphez, melynek képernyőjén még ott volt a névsor.

– Mi a... – szisszent fel.

Derec odapillantott a nő válla fölé.

– Mia Daventri – olvasta. – De hiszen...

– Az Egyesült Állomásról minden halottat idehoztak. Erre értettem, amikor azt mondtam, hogy mindőjüket egy helyen tartják.

– Miát nem az Egyesült Állomáson ölték meg.

– Ugyanaz az esemény, csak órá pár órával később került sor. – Ariel összevonta a szemöldökét. –

Van hat holttest, akiket nem tudok beazonosítani az áldozatok listáján.

Derec végigfutott a neveken, melyeket Ariel mutatott. Rimmer, Iklan, Cutchin, Milmor, Rotison és Wollin.

– A támadók?

– Az nem szerepel rajta, igaz? – Ariel előhúzta a dzsekijéből a palmtopot, bepötyögte a neveket és a halottasházi nyilvántartási számokat. Nem volt más információ.

Derec zavartan nézett vissza a bejárat felé.

– Valahogy azt vártam volna, hogy őrzik ezt a helyet... vagy valami...

– Senki sem jön el egy halottasházba, csak akinek muszáj. Mit védjenek? Ki akarna ellopni egy hullát?

– Mégis...

Ariel bólintott.

– Mindenesetre rossz érzés, ugye?

Derec megkocogtatta a képernyőn Mia Daventri nevét.

– Ez biztos, hogy rossz.

Ariel a szája elé tette a mutatóujját.

– Nézzük meg, jó?

Mia fiókjában egy csúnyán összeégett koponya volt. Derec összenézett Ariellel az átlátszó tető fölött, és ugyanazt a kérdést látta az ő szemében is: ki ez?

Eliton fiókja a szomszédos sorban volt. Derec hevesen dobogó szívvel nyomta meg a gombot. Miután meglátta Elitont, furcsa megkönnyebbülést érzett.

A vonások stimmeltek, de hiányzott belőlük az a vitalitás, amire Derec olyan jól emlékezett. A tetem semmi jelét nem mutatta annak az óriási energiának, amellyel Eliton rendelkezett, és az ő határtalan szenvedélyességére sem utalt semmi. Három apró, ráncos dombocska húzódott egy vonalban a bal vállától a szegycsontjáig.

– Úgy néz ki...

– Igen – mondta Ariel. – A halál mindentől megfosztja az embert. – Összeráncolt homlokkal, lassan végignézett a holttesten.

– Mi van? – kérdezte Derec.

– Én... semmi. – És becsukta a fiókot.

– Humadros?

Ariel vett egy nagy levegőt, és megrázta a fejét.

– Mindet ellenőriznünk kellene – mondta Derec, és egy pillanatra úgy tett, mintha felnézne a mennyezetre.

Ariel megértette, és bólintott.

– Jól van. Fejezzük be!

Derec mélységes megkönnyebbülést érzett, amikor a limuzin kigördült a halottasház parkolójából. Lerángatta magáról a túl szoros dzsekit, és visszavette a sajátját. Ariel kibámult az ablakon; orrtöve felett mély ránc vésett barázdát a homlokába.

– Valami nyugtalanít... – jegyezte meg Derec.

– Óriási! Mennyi időbe telt, mire rájöttél?

– Gúnyolódsz... Azt hittem, már nem érdekel.

Az éles visszavágás helyett, amire számított, csak egy halk válasz jött.

– Az egésznek nincs semmi értelme. Csak az a baj, hogy nem értem, hogyan nincs értelme...

– Úgymint?

– Ha Tro ott fekszik holtan a hullaházban, akkor ki ült a székében a kompon?

– A klónja?

Ariel elfintorodott.

– Bizonyos, szigorú keretek között engedélyezett szervregeneráción kívül a klónozás teljes mértékben tiltott művelet a Földön. Jobban félnek tőle, mint a robotoktól.

– De mi itt nem törvényes dolgokról beszélgetünk, nemde?

Ariel rándított egyet a vállán, de nem válaszolt.

– Hacsak nem valami tévedés csúszott be – folytatta Derec. – Megvették a jegyet, a nevet nem törölték ki, és a hely maradt lefoglalva. Hiszen olyan gyorsan történt minden...

– Ezt le tudjuk ellenőrizni. Kocsi, vigyél bennünket az Egyesült Állomásra!

– Igenis, nagykövet asszony – felelte az autó színtelen hangon.

– Aztán itt az a megégett holttest Mia neve alatt.

– Igen... Ez még akkor sem volna lehetséges, ha csakugyan meghalt volna. Én láttam azt a szobát.

Ami ott volt, az mind elpárolgott.

– Hogy lehet, hogy nem robbant fel az egész épület?

– Korlátozott hatású, úgynevezett "buborék atomrobbantás" volt. Stasis-mező és egyebek. Nagyon bonyolult, nagyon költséges dolog.

– Parapoyos?

Derec vállat vont.

– Kynig Parapoyossal az a gond, hogy úgy látom, mindenütt ott van. Ezzel az erővel az ördögöt

vagy valami egyéb természetfölötti erőt is hibáztathatnánk. De egy ilyen dolog csakugyan beleillik a profiljába. Ráadásul nagyon alapos munka. Sathen ügynök azt mondta nekem, hogy semmi sem maradt a helyszínen.

– Sathen?

– Ismered?

– Tegnap beszéltem vele. Nagyon elutasító volt. De nem szándékosan. Olyan érzésem volt, mintha parancsot kapott volna rá, hogy ne beszéljen a helyzetről.

– Hm... Jómagam nyílt embernek ismertem meg, igaz, én közvetlenül az események után beszéltem vele. Mindenesetre holttest akkor sem maradt volna, ha Mia nem menekül meg.

– Akkor azt a tetemet... – kezdte Ariel.

– Akárkié legyen is...

– Nem pusztán azért tették oda, hogy legyen ott egy holttest...

– Hanem hogy cáfolja a robbanás intenzitását...

– És elejét vegye annak, hogy bárkiben feltámadjon a kíváncsiság a forrás iránt.

– Pontosan.

– És Sathen? – nézett a férfira Ariel.

– Ki tudná őt elhallgattatni?

– A saját honfitársai.

– És éppen ez az, amire Mia barátnőd gyanakszik.

– Beszéltem a nővérrel, aki aznap éjjel szolgálatban volt. Elmondta, hogy két másik ügynök is jött, és Sathen vitába keveredett velük.

– Emlékezett a nevükre?

– Az egyikére. Cupra.

Derec élesen felnevetett.

– A másik pedig Gambel ügynök.

– Te ismered őket?!

– Ők ketten dobtak ki az Egyesült Állomásról. Minden dokumentum a kezükben volt. Amikor ellenőriztem, láttam, hogy felhatalmazták őket rá. Nem szállhattam vitába velük.

– De megtartottad az RI másolatát.

– Miféle másolatot?

Ariel kuncogva ingatta a fejét.

– Derec, Derec, Derec... te haszontalan fiú...

Derec elmosolyodott.

– Tudtam, hogy méltányolni fogod a kifinomultabb képességeimet.

– Kérdés, hogy miért ugyanez a két ügynök bukkant fel abban a kórházban, ahol Mia feküdt?

– Őket bízták meg az egész nyomozás levezénylésével. Az a gyanúm, hogy ki kellett volna kérdezniük őt.

– És ehelyett megpróbálták megölni.

– Itt van egy ugrás, nem gondolod?

– Van? – kérdezte vissza Ariel.

– Hát, lehetett volna Bok Golner az.

– Valakinek ki kellett volna adnia magát neki.

Egy darabig csendben voltak. Derec figyelte a városias környezetet, s közben a szeme előtt lebegő, mégis megfoghatatlan következtetéseken rágódott. Egyetértett Ariel Cuprával és Gambellel kapcsolatos gyanújával, de itt csak egy véletlen egybeesésre lehetett alapozni. Azzal együtt, hogy Mia állította, az egész ügyben valakinek a Különleges Szolgálatól is részt kellett vennie, Derec valami konkrétumot keresett, hogy elhihesse: a Föld saját biztonsági emberei a felelősek azért, amiből az évtized – ha nem az évszázad – legszörnyűbb diplomáciai katasztrófája kerekedett ki.

– Nagykövet – szólalt meg váratlanul a limo –, valaki követ minket!

– Mutasd! – hajolt előre Ariel.

A velük szemben lévő ülések közé felszerelt képernyő villódzni kezdett, majd feltűnt rajta a hátsó szélvédő képe. A limo élesen jobbra kanyarodott, s pár pillanatra rá egy másik jármű is befordult

utánuk.

- Azonosítsd! – adta ki az utasítást Ariel.
- Nincs elérhető regisztráció – válaszolta a limo.
- Ugye, nem pozitronikus? – kérdezte Derec.
- Remélem, nem. Autó, milyen messze vagyunk az Egyesült Állomástól?
- Tíz perc a jelenlegi útvonalon és sebességgel.
- Haladj tovább így! Tudasd velem, ha a másik kocsi utol akarna érni bennünket!
- Igenis, nagykövet.
- Mikor léptettek elő? – érdeklődött Derec.

Ariel elutasító kézmozdulatot tett.

– Be van programozva, hogy így szólítsa a legfontosabb utast, hacsak kifejezetten nem kap más utasítást. Néha nagyon utálok utazni benne.

– Hiányoznak a robotjaid...

– De még mennyire, hogy hiányoznak! Legalább lenne kivel játszani, amikor nem épít az ember gyilkosokat.

Derec arcát melegség öntötte el.

– Tessék?

Ariel összevonta a szemöldökét, de nem nézett rá.

– Bocsánatot kérek... Nem gondoltam komolyan.

– Dehogynem! Megmagyaráznád?

– Miért kellene megmagyaráznom? Pontosan tudod, hogy mire utaltam.

– Bogardra.

Ariel tenyérrel fölfelé felemelte mindkét kezét. "Na tessék, látod? – mondta a mozdulat. – Ugye, tudtad, hogy mire utaltam?"

– Bogardnak az a rendeltetése, hogy védje az embereket – mondta Derec.

– S ezért hajlandó ártani más embereknek.

– Ez nem ilyen egyszerű.

– Nyilván nem. Bele is bukott.

– Davenporti ügynökkel nem.

– Ja, első alkalommal eltolta a dolgot, és most jól viselkedik, hogy kompenzáljon? Miért engedte, hogy Eliton szenátor meghaljon? Három lyuk van azon az emberen, holott egynek sem volna szabad ott lennie!

– Nem tudom, miért vallott kudarcot Bogard! Nem is fogok rájönni mindaddig, amíg át nem engedi nekem, és nem futtathatok le rajta egy rendes diagnosztikai programot! – Derec hirtelen dühbe gurult. – Te soha nem fogadtad el azt az elgondolást, hogy a robotokra nem kell ráhúzni a Három Törvény kényszerzubbonyát, hogy a pozitronika természete tágabb értelmezésben is alkalmazható... Hirtelen elhallgatott, mert észrevette, hogy Ariel már nem figyel rá, hanem előrehajolva, kifejezéstelen arccal, de csillogó szemmel mered a nem túl messze távolba.

– Mi van? – kérdezte a férfi.

– Hm? Én... – Ariel megrázta a fejét. – Ne haragudj! Nem akartam ezt most felemlíteni.

És úgy fordította el a fejét, amiből világos volt, hogy le akarja zárni ezt a beszélgetést. Derec ismerte annyira, hogy ne erőltesse tovább a témát. Ült hát némán, míg meg nem érkeztek az Egyesült Állomáshoz, és csak forrt benne a méreg.

– Szóval, mikor léptettek elő? – kérdezte ismét.

– Azok közül a holttestek közül kettő Setaris nagykövet asszony két főmunkatársa volt. Én következtem a sorban.

– Nem, nem te következél. Beoszthatnának egy alárendelt követet is.

Ariel vállat vont.

– Mivel a dologban érintett egy pozitronegység is, tökéletesen érthető, hogy engem tettek meg Setaris főmunkatársává. Átmenetileg.

– Azért tettek oda, hogy téged okolhassanak, ha valami rosszul sül el.

– Ez meglep téged? Tipikus aurorai politika.

A hangja még mindig zavartnak tűnt. Derec meglepetten kapta rajta magát, hogy aggódik érte, de ez e pillanatban mintha nem érdekelt volna Arielt. A limo megállt a főgaléria beton kifutóján.

– Autó – szólta Ariel –, most menj vissza a nagykövetség garázsába!

– Igenis, nagykövet.

– Találunk másik utat visszafelé? – kérdezte Derec, miközben kiszállt a kocsiból.

– Használhatjuk az aurorai nagykövetség itteni irodáit – felelte Ariel.

Derec fürkészve nézett végig a forgalmas főútvonalon, látja-e valahol a követőiket, de semmi szokatlant nem látott a kifutó felé tartó taxikon és limókon.

Az Egyesült Állomás megszokott, hétköznapi élete zavarba ejtette. Két nappal ezelőtt az erőszak és terror jelenetei tárultak itt a szeme elé; most úgy tűnt, mintha semmi sem történt volna ezen a helyen. A galéria léptek kopogásától és beszélgetéstől volt hangos. A hangosbemondó épp egy komp érkezését adta hírül. A padló mindenütt friss fényezésről csillogott.

A fal mentén még ott voltak a puskapor égésnyomai.

Derec egész úton, míg az ügyfélszolgálati asztalhoz nem ért, ideges volt. Csak ekkor jött rá, hogy félig-meddig arra számított, majd jön egy biztonsági őr, és kipenderíti. Feltekintett a galériára néző ablaksorra, ahol két nappal ezelőtt járt.

Úgy tervezte, hogy az asztalnál majd egy automata számítógépet használ. Csakhogy a kis konzolokat egytől egyig lezárták. Egy kissé bizonytalanul mosolygó fiatalember fogadta őket.

– Segíthetek valamiben?

– A laptopok ki vannak kapcsolva? – érdeklődött Derec.

– Pár napig. Átvizsgáljuk a rendszert. Addig vegyék igénybe a segítségemet!

– Jól van – rántott egyet a vállán Ariel. – Egy elutazást szeretnék megerősíttetni.

Az alkalmazott bólintott, majd lenézett a saját konzoljára, melyet az asztal elrejtett Derec és Ariel szeme elől.

– Tudják a járat számát?

Ariel megnézte a noteszában.

– Kettő-hét-K-kötőjel-egy-egy-kilenc-A jelű kompjárat. Tegnap hajnali négy tizenötkor.

– Kompjárat a Kopernikusz Állomásra. Menetrend szerint szállt föl.

– E-20-as ülés.

– Visszaigazolva bizonyos Mr. Aspil, Tro névre. Végző célállomás... Aurora a Corismun menetrend szerint közlekedő űrhajóval.

– Szeretnék megerősítést kapni, hogy valóban felszállt-e a gépre.

A fiatalember felnézett, és éppen csak nem vonta össze a szemöldökét.

– Hivatalos ügyben?

– Az illető aurorai polgár – felelte Ariel az azonosítókártyája után kutatva –, én pedig az aurorai nagykövetségről jövök.

– De...

– Még nem hivatalos, de az lehet. Igyekszem mindenkit megkímélni az esetleges fejfájástól.

Az alkalmazott megnézte Ariel azonosítókártyáját. Pár pillanatig jól látszott az arcán, milyen szerencsétlenül érzi magát, aztán vállat vont.

– Gondolom, abból még nem lehet baj, ha megnézzük, valóban felszállt-e.

Visszaadta a kártyát, és dolgozni kezdett a konzolján.

Derec megfordult, hogy végignézzon a galérián. Valami zavarta a látványban. Az üzemi területekre vezető bejáratot egyenruhás biztonságiak őrizték. Egy Imbitek-logót viselő kis targonca állt a falnak támasztva. Ez feltűnő különbség volt. De ami őt nyugtalanította, az kevésbé volt megfogható, kevésbé volt...

Nincsenek robotok! – eszmélt rá hirtelen. Egy se, még az értelem nélküli mobil kiszolgálóegységek sem, amelyek rendszerint ide-oda rohagáltak csomagokkal, üzenetekkel vagy ennivalóval felpakolva. Látta, hogy most ezeket a munkákat is emberek végzik.

– Mr. Aspil három óra húszkor jelentkezett be, hogy felszálljon a négy óra tizenötös járatra – közölte az alkalmazott. – A nyilvántartás szerint vizuálisan és igazoltan lett regisztrálva.

– Jó – mondta Ariel egy sóhajjal. – Köszönöm!

Derec visszafordult a fiatalemberhez.

– Megkérdezhetem, mikor vásárolták a jegyét?

– Hm... Hat héttel ezelőtt.

Ariel pislogott egyet.

– Ki vette neki?

– A napló szerint ő maga.

– Megadná nekünk a számlaszámot? – kérte Derec.

Az alkalmazott erre már csakugyan összevonta a szemöldökét.

– Mi tulajdonképpen nem...

– Ide figyeljen! – mondta Derec, és egyik kezét letámasztotta az asztal lapjára, a fiatalember elé. – Van itt néhány szabálytalanság, és ha kell, megszerezzük az engedélyt, hogy a maga segítségével nélkül végignézzük a bejegyzéseket. De abból magának akár még baja is lehet, ha majd meg kell magyaráznia a főnökeinek, hogy azért kell végigmennünk az összes tételen, mert valaki nem mutatott segítőkészséget, holott azzal sok időt és gondot lehetett volna megtakarítani!

A fiú arca egy pillanatra elsötétült. Aztán ismét megrántotta a vállát.

– Annyit nem ér, hogy elveszítsem az állásomat... Tessék! – És átnyújtott Derecnek egy kinyomtatott oldalt. – Nem tölem kapták.

– Soha életemben nem láttam magát... – felelte Derec, és átvette a papírt.

– Köszönjük! – mondta Ariel. Elmenőben halkán megjegyezte: – Ellenkezik a szolgálati szabályzattal, hogy kifejezett engedély nélkül személyekre vonatkozó információt szolgáltatassanak ki.

Derec vállat vont.

– Jövő héten már amúgy sem lesz állása, csak ideiglenesen vették föl. Lehet, hogy nem ismeri a szabályzatot. De az biztos, hogy nem szívesen venné, ha egy kellemetlen bejegyzés kerülne a teljesítménylapjára. – Körbemutatott a galérián. – Észrevetted? Nincsenek robotok.

– Kár. Ez a hely...

– Otthonos volt?

Ariel felhördült.

– Ilyen hely nem létezett a Földön. "Civilizáltat" akartam mondani, de ez nem igaz. Inkább biztonságos volt.

– A robotok miatt?

Ariel bólintott. Fölemelte a palmtopot.

– Ki vette meg Tro jegyét visszafelé hat héttel azelőtt, hogy egyáltalán megérkezett ide?

– Előrelátó gondoskodás, nem igaz?

– De kinek a részéről?

Derec újra a szervizbejáratra pillantott.

– Be kell jutnom oda, még mielőtt mindent kirámolnak.

– A követségi irodák arra, odaát vannak – mutatott Ariel egy boltíves átjáróra, melyet két egyenruhás biztonsági ember őrzött.

Az átjárón túl egy hosszú csarnokba jutottak, melyben kétoldalt tíz méterenként lépcsősorok vezettek föl szűk folyosókra. Ariel belépett a csarnok túlsó végéhez legközelebb esőre. A folyosó öt méter után egy díszes, fémmel keretezett ajtóhoz vezetett, melyet Derec gyanúja szerint erősen megvasaltak. Ariel becsúsztatta azonosítókártyáját a leolvasóba, s az ajtó kisvártatva megnyílt előttük.

A recepciós asztal kecses íve pontosan kettéosztotta az előteret. Egy szál alkalmazott szundikált mögötte, fejét az öklére támasztva, szemben a tőle jobbra sorakozó, elegáns formára öntött monitorokkal. Derecnek időnként hiányzott az aurorai fényűzés, ami ugyanakkor nyomasztó is tudott lenni. Ahogy elhaladt előtte, a falakon látható bonyolult kék-sárga mintázat mint valami vízesés zuhogott alá. Az asztal fényezett felülete valósággal csillogott-villogott. A levegő illatos volt, s a két centiméter vastag, bolyhos szőnyeg teljesen elnyelte lépteik nesztét.

– Szolgálatban vagyunk, vagy most van a szieszta ideje? – szólalt meg Ariel.

Az alkalmazott felriadt szundikálásából, és pislogva nézett fel rájuk. Egy pillanatra elvörösödött, és

megköszöri a torkát.

– Bocsánat, nagykövet asszony! Miben lehetek szolgálatára?

– Egy irodára van szükségem.

– Igen, nagykövet asszony. Khm... Senki más nincs itt, használhatja bármelyiket. – És egy tétova mozdulattal a háta mögé mutatott.

– Köszönöm!

Derec követte Arielt egy kis előtérbe, majd elhaladtak három ajtó előtt, és a negyediken beléptek egy alig kevésbé díszes irodába, mint a kinti várószoba volt.

– Nem vagy kíváncsi rá, kik követtek a hullaházról? – kérdezte Derec.

– Dehogynem! De szerinted hogyan derítsük ki anélkül, hogy jelenetet rendeznénk?

– Mióta aggaszt téged az ilyesmi?

– Nem aggaszt, de nem akarok kockáztatni. Ki akarom deríteni, mi folyik itt. Ha túl hamar kerülünk összeütközésbe emberekkel, egyszer csak azon vesszük észre magunkat, hogy lefotgok bennünket.

De legalábbis akadályt gördítenek elé. – Kinyújtotta az egyik kezét. – Hadd lássam azt a papírt!

Derec elővette a zsebéből a kinyomtatott másolatot, és jól megnézte.

– Rajta van egy számlaszám, de Aspil neve mellett másé nem szerepel. – Átnyújtotta a lapot Arielnek.

– Annyit mindenesetre meg tudunk állapítani, hogy nagykövetségi számla-e – felelte Ariel, és leült a számítógép terminálja elé. Beadta a számot, és várt. – Ez érdekes... – mondta a homlokát ráncolva.

– Nagykövetségi számla, idáig rendben van, de nem a miénk. A Solariáé.

– De hát...

– Úgy van, Tro aurorai volt... És az úticél is az Aurora.

Ariel másodperceken át bámulta a képernyőt, aztán továbbította az adatokat a lakására.

– A menetjegyet hat héttel ezelőtt váltották meg – mondta Derec.

Ariel bólintott.

Mielőtt Tro megérkezett volna. És a jegyet itt váltották meg.

– Miért ölnék meg a solariaiak a saját emberüket?

– Ennek semmi értelme, igaz? És ezen kívül büszkék voltak az Egyesült Állomás RI-jére.

Végignézni, amint az egész elpusztul...

– Ha már szóba került, jó lenne, ha visszamehetnék oda, hogy megnézzem az RI-t.

– Hm? Ó! – Ariel ismét a terminálján végzett valami műveletet. – Várj egy pillanatra... Mielőtt elmentünk, elindítottam egy naplókeresést azzal az állítólagos utasítással kapcsolatban, hogy az apróbb hibákat ne jelentsék neked. Meg szeretném nézni, talált-e valamit... – Gondterhelten nézett a terminálra. – Nem. Nem tőlünk jött... És nem is valamelyik aurorai nagykövetségi irodából. – Derecre pillantott. – Kezdeményezhetek egy bolygón kívüli keresést, hátha valamelyik elődöm adta ki ezt az utasítást, de kétlem, hogy találunk bármit is. Az összejátszásra vallana, és annak ügyem lenne nyoma.

– És semmi egyébnek, ami említésre méltó volna. – A férfi a számítógépre mutatott. – Izé... az RI?

– Ja, igen! – Ariel megérintett néhány billentyűt. – Tessék, a vázlatrajz!

Derec az asztalon áthajolva tanulmányozta a képernyőt.

– Jól van... Létezik szervizbejárat a robotszemélyzet számára. Ez azt mutatja, hogy elvágta a többitől.

– Rendben – mondta Ariel, majd szomorúan elmosolyodott. – De ha elkapnak, ez az iroda nem tud semmiről...

Derec felhorkant, és elfordult. Ariel nevetett.

Az irodák előtti rövid folyosó a legvégén éles szögben elkanyarodott, és még jobban összeszűkült. Épp csak annyi hely volt, hogy egy tálcát vivő ember elférjen rajta, de ennyi bőven elég volt egy ugyanezt a tálcát vivő robot számára.

Innen egy kör alakú helyiségbe lehetett jutni, amelyben három falifülke volt – ezúttal robotok nélkül. A földi hatóságnak tett engedmény értelmében itt még a követségi robotok is kötelesek voltak az RI-t szolgálni. Balra egy sima fémajtó volt, egyszerű pozitronikus leolvasóval ellátva. A szkener alatt egy kioldókapcsolót látott.

A dzsekije zsebéből Derec elővett egy azonosítólapkára hasonlító kis négyzetlapot. A felszínén azonban egy billentyűzet halvány körvonalai látszottak, és az egyik pereme vastagabb volt, mint a négyzet többi része. Derec büszke volt erre az eszközre, habár eddig még soha nem tartotta szükségesnek, hogy használja. Most beillesztette a kioldószerkezet letapogatójába, és megnyomta az egyik érintkezőkapcsolót. Egy perc, és a kapcsoló lámpája kigyulladt. Megnyomta a következőt, és így tovább, mígnem az ajtó elfogadta a kódot, melyet az eszköz a szerkezettel való interakció nyomán létrehozott, és kinyílt.

Az ajtón túli alagutakban csak a készenléti vészvilágítás pontfényei derengtek. Derec tapogatózva haladt, mígnem elért egy jobban megvilágított részre, s onnantól a robotjáratokból átlépett egy emberek által használt, halványsárga panelekkel bevont falú folyosóra. Addig ment, amíg egy elágazáshoz nem ért, s innentől az emlékezetére hagyatkozva indult tovább.

Az állomás valamennyi berendezését működtető gépezet a falakban és a padlózatok alatt rejtőzve vette körül az utastereket. Ha kívül-belül lehántották volna az Egyesült Állomás bőrét, csövek, folyosók, vezetékek, aknák és kábelek bukkantak volna elő, s az egész látvány a maga bonyolult összességében roppantul hasonlított volna egy élőlény belső szervizgócainak képéhez. Miután utólag igazították hozzá az RI-hez és a robotikához, a hálózat jó részében bőségesen volt tér az emberek, berendezések és karbantartó állomások számára, ami megkönnyítette Derec számára a tájékozódást. Táblák jelezték a különböző helyeket és irányokat.

Későre járt. Derec nem tartotta valószínűnek, hogy összefut valami munkással, de azért óvatosan haladt előre.

Valamelyik karbantartó csatlakozóponthoz szeretett volna eljutni, mivel a Rana által talált különös adathurkok mindegyike karbantartó csatlakozásokra összpontosult. Ezek a többféle célt szolgáló csomópontok elszórva voltak jelen az egész hálózatban; többek között itt ellenőrizték az egész rendszeren fénysebességgel végigszárguló adatforgalmat is. A csomópontok különválasztották a fenntartás és a javítás feladatait, és ellenőrizték azokat a nap, mint nap ismétlődő funkciókat, melyek saját ellátó és karbantartó személyzettel rendelkező okos szerkezetek révén működtették az Egyesült Állomást. Az incidensig ez a személyzet robotokból állt. Az RI installálását és az Állomás pozitronikára való átállítását megelőzően emberek végezték ezt a munkát. Derec feltételezte, hogy most újra ők csinálják.

Befordult egy sarkon, de rögtön vissza is lépett, amikor meglátott egy sor embert. Várt, vajon megindulnak-e felé. Mivel nem jöttek, újra kinézett, s akkor látta csak, hogy mindössze egy sor robot áll, ki-ki a saját fülkéjében.

Szaporán vert a pulzusa, amikor sietve elhaladt mellettük.

A sor végén meglátott egy karbantartó csatlakozópontot. Beprézelte magát a szűk nyíláson a hatszögletű kamrába. A jelenlétét érzékelve automatikusan kigyulladt egy üzemi lámpa.

Az állomás a szétszerelés állapotában volt. Kábelek és kapcsolódobozok lógtak kitépve a helyükből, és itt felejtve a legnagyobb összevisszaságban. Derec megpróbálta újra működőképes állapotba összerakni őket, de túl sok volt a hiányzó alkatrész. Felemelte az egyik elosztódobozt, és megfordította. Azon a felén apró lyukak százait látta, s az egész műanyag borítás elszíneződött, mintha túlforrósodott volna. Két másik dobozt is talált ugyanilyen állapotban.

De a következő ép és sértetlen volt.

Kinyitotta az ajtót, és bekukkantott a gondosan elrendezett alkatrészekre. Semmi jele, hogy hozzányúltak volna. Megnyomogatott, meghúzogatót pár kábelt, hogy beférjen a keze, és körbetapogassa – maga sem tudta, mit keresve.

És mégis megtalálta az egyik rácson, a falak tövében.

A hely tele volt transzfertárolókkal, hatalmas memóriatelepekkel, melyek az állomás működtetéséhez szükséges sokmilliónyi adatot tárolták, és amelyeket szükség esetén innen lehetett lekérni. Ahol két ilyen tároló érintkezett, ott vastag, zöldeskék korrózió keletkezett.

Nem, nem korrózió. Sokkal inkább valami penész vagy más gombafajta. Derec megnyomogatta, de a teteje nem süppedt be, és törékenynek sem tűnt. Olyan volt, mintha odanőtt volna a transzfertárolókhoz. Körmével benyúlt a tároló fala és a bevonatot képező anyag közé, s lekapart belőle egy keveset. Apró indaszálak nőttek bele a tárolóba.

Nem volt nála semmilyen szerszám, amivel megdolgozhatta volna az anyagot. Visszament egy másik karbantartó állomásra, ahol a munkások otthagytak néhány szerszámot, és magával hozott egy egyszerű csavarhúzó. Addig feszegette, véste-faragta a képződményt, míg sikerült leválasztania egy keveset. Begöngyölte az állomáson kinyomtatott papírlapba, és bedugta a zsebébe. Ezután elindult vissza a követségi épületszárnyba. Képtelen volt megszabadulni a rémülettől, mely lassanként hatalmába kerítette, és minden porcikáját átjárta.

16. fejezet

Valahányszor Ariel ránézett a robotra, mindig összeresztett. Saját reakcióján felmérgeződve elhaladt mellette, és a közvetlenül mögötte haladó Dereckel együtt bevonult a nappalijába.

Mia most is a pamlagon feküdt, ölében a laptopjával, s a bekapcsolt szubéteri az öldöklés egy kimerevített pillanatának felnagyított képét mutatta. Félelemtől eltorzult arcú, kicsavart testű emberek, olyan szögben, mintha a következő pillanatban végigzuhanának a földön. Az öltözkük alapján egy földi csoport lehetett. Ariel senkit sem ismert fel közülük. A kép annyira más volt, mint az Egyesült Állomáson szűk két órával ezelőtt látott jelenet, mintha egy másik valóságból való lett volna.

Mia fölneézett.

– Na? – kérdezte huncut mosollyal.

Ariel mereven bámulta a képet.

– Minden bemutatva és igazolva, téged is beleértve. Valaki gondosan belehelyezett egy összeégett tetemet a hullaházi stasis-fiókba.

A fiatalabb nő arckifejezését látva Ariel rögtön megbánta a szavait. Mia szája félig kinyílt, arca láthatóan elfehéredett, amitől a szeme még inkább elsötétülni látszott, tekintetéből pedig még több szomorúság áradt.

– Ellenőriztük az Egyesült Állomáson is – szólalt meg Derec. – Valaki, aki Tro Aspilnek adta ki magát, csakugyan megjelent ott, hogy elfoglalja a helyét a kompon. Ezek szerint vagy a hullaházban lévő halott az igazi Aspil, és valaki más van úton az Aurorára...

– Vagy Aspil hullája hamisítvány – bólintott Mia. – Akárcsak az enyém.

– De a te alteregódnak még csak nem is kell hasonlítania rád – jegyezte meg Ariel. – Csak DNS-mintavétellel lehet bebizonyítani, hogy nem te vagy az.

– Biztos vagyok benne, hogy már el is készítették – mondta Mia, majd megrázta a vállát, mintha valami feszültség alól akarna megszabadulni, és a képernyőre mutatott. – Épp egyeztetek.

Ariel leült mellé a pamlagra. Mia képernyőjén két oszlopban nevek sorakoztak.

– Bogardnak megvan az eredeti listája mindazokról, akik hivatalosak voltak a ceremóniára – magyarázta Mia. – A hírhálózatok közlése alapján összeírtam az áldozatokat, és elkezdtem összevetni a kettőt.

– Van valami eltérés? – kérdezte Ariel.

– Eddig semmi, de hozzákezdtam a röppályák megrajzolásához. Amikor rájöttünk, hogy a támadók közül többen csak vetített alakok, kíváncsi lettem, vajon mennyi valódi lövedéket lőttek ki. Bogard segített egybeszerkeszteni a te összes hírügynökségi felvételedet.

– Hogy csinálja a lövedékek nyomkövetését? – tudakolta Derec. – Bogard szenzoros hálója van olyan jó, hogy érzékeli, de még a szubéteri felvételek sem rendelkeznek ilyen részletes felbontással.

– Bogard kilenc valószínű támadót tudott beazonosítani a huszonegy látszólagosból. A fegyverek visszarúgását tanulmányozva megbízható becslést tud adni a ténylegesen kilőtt lövedékek számáról. Aztán már csak a következményekhez kell eljutni.

– Kilenc... – töprengett fennhangon Ariel. – Te elkaptál közülük hármat. Hármat a helyszínen öltek meg.

– Ezek szerint feltételezhetjük, hogy még hárman vannak szabadlábban. Lehetnek cinkosai is a galérián kívül, akik arra vártak, hogy elősegítsék a szökésüket. Ezt nem tudhatjuk.

– Hat holttestet nem tudtam azonosítani a halottasháznak ugyanabban a részlegében, ahol az összes áldozat volt – mondta Ariel. – Van egy listám a nevekről és a hivatkozási számokról.

Mia homloka ráncba szaladt.

– Az a három, akit én fogtam el, még élt, amikor Bogard visszahozott bennünket a galériára.
– Könnyen lehet, hogy ez a hat csupán ártatlan báméskodó volt, akik egyszerűen csak útban voltak. Ellenőriznünk kell a neveket.

Mia vállat vont.

– Megpróbáltam kiemelni és felerősíteni a képüket, hogy lássam, ki lehet-e venni az arcvonásaikat a maszk mögött, de kipárnázták a maszkjukat. Amit viszont már eddig is ki tudtam deríteni, az az, hogy előre kitervelt dolog volt. Még nem vagyok kész, az egész tehát még nem végleges, de úgy tűnik, mintha pontos névsorból dolgoztak volna. Nem pusztán ötletszerűen elkövetett terrortámadás volt.

Ariel hunyorogva nézte a szubéteri képét.

– Hát, azt tudjuk, hogy Humadrost akarták, meg Elitont...

– Lehetséges. Mindenesetre igen, ők is köztük voltak. Hadd fejezzem ezt be, mielőtt bármi többet mondanék! – Mia a robothoz fordult. – Bogard? Folytassuk!

– Egyszer majd még vissza kell kapnom Bogardot, hogy lefuttassak rajta egy teljes diagnosztikai programot, és hogy kikérdezhessem – szolt Derec.

Mia föl se pillantott a laptopjáról, csak bólintott. Ariel számára nyilvánvaló volt, nem tetszik neki a gondolat, hogy átengedje a robotot. Még nem.

– Hogy érzed magad? – érdeklődött. – Tudsz már járni?

– Ó, már kétszer kibicegtem a fürdőszobába, mialatt nem voltatok itthon! Már sokkal jobb. Az orvosrobot azt mondta, még három nap kell, hogy a gyógyulást felgyorsító szer tökéletes hatást érhesen el.

– Semmi gond. Ennyi ideig garantálhatom a zavartalan lábadozást. Na persze, ez tönkreteszi a társasági életemet.

– Bocsánat... – mosolygott bátortalanul Mia.

– Ne izgasd magad miatta! Még legalább egy hónapig nem tervezek semmi ehhez foghatóan izgalmas programot. – Ariel felállt, jelentőségteljesen Derecre nézett, majd elindult a hálósobájába felé.

Ahogy remélte, Derec utánament.

Ariel becsukta az ajtót a férfi mögött.

– Ne nyaggasd már Bogard miatt! – mondta.

– Mi van? – nézett rá bosszúsan a férfi.

– Halálra van rémülve. E pillanatban egyedül Bogard mellett érzi biztonságban magát.

Valahányszor arra kéred, hogy adja vissza neked, teljesen begyullad. Hagyd abba!

– Nézd, Bogardnak olyan adatai vannak, amikre szükségünk van. Nem kérhetjük le simán, le kell töltenem a tárolóiból. Hogy ezt megtehessem, vissza kell vinnem a Phylaxisba.

– Adj egy kis időt...

– Mennyit akarsz? Most vagyunk helyzetben, és nem hiszem, hogy megengedhetjük magunknak azt a fényűzést, hogy napokat vagy egy hetet várjunk a Bogardtól megszerezhető információkra.

– Már jelenleg is annyi információnk van, hogy nem is tudjuk, mit kezdjünk vele. Egyik sem tűnik értelmesnek.

– Mint ahogy te sem! Mióta lehet az embernek túl sok információja?

– Ha a legtöbbje haszontalan, akkor az egész csak üres zaj. Mint az a zagyvaság, amit az Egyesült Állomás RI-jétől kaptál.

Derec kihúzta magát, és Ariel felkészült a küszöbön álló összecsapásra. Ismerte ezt a tekintetet, és előre meg tudta jósolni, mi következik ezután. Ettől hirtelen nagy-nagy fáradtság fogta el. Fölemelte mindkét kezét.

– Csak most mondj le arról, hogy elkéred Bogardot! Majd reggel beszélek Miával, és akkor meglátom, mit tehetek. Ő a barátom.

Derec váratlanul hosszan kiengedte a benne rekedt levegőt, és bólintott.

– Rendben van. Egyébként is Ranával együtt kell megvizsgálnom. – Csípőre tett kézzel elfordult, és jól megnézte Ariel hálósobáját. – Szép! – mondta. – Kényelmesen berendezkedtél.

– Ha volna időm élvezni, az élet egyenesen csodálatos volna – felelte Ariel. Összerezcent, látva a férfi sebzett pillantását. – Derec, már ahhoz is túl fáradt vagyok, hogy normálisan tudjak gondolkozni...

– Megyek.

A nő kikísérte a lakás ajtajáig.

– Reggel az első dolgom lesz, hogy felhívjalak – mondta a férfi. – Ez az egész helyzet...

– Kész káosz, ugye?

Derec csak morgott rá valamit.

– Vigyázz magadra! – mondta Ariel.

Derec bólintott, ácsorgott még egy pillanatig, mintha mondani akarna valamit, de aztán csak kényszeredetten elmosolyodott, és elment.

Mia a pamlagon nyomkodta a laptopja billentyűit, miközben Bogard mozdulatlanul állt a szubéteri előtt. Emberek mozogtak a képernyőn, lassan, mint valami sűrű massa, és újra utolérte őket a halál. Ariel visszament a hálószobájába. Arra, hogy lefeküdt volna, már nem emlékezett.

– Ariel!

– Hm?

– Ébredj, Ariel! Ariel!

– Mi... Ki...?

– Ariel, ébredj! Kérdeznem kell valamit.

– Menj innen...

Valaki megragadta a jobb vállát, és megrázta. Ariel szeme kipattant, és elgurult a kéz alól.

– Mi van?

– Ariel!

Megdörzsölte a szemét. Kába volt és zavarodott.

– Mia? Mennyi az idő?

– Ne érdekeljen! Kérdeznem kell tőled valamit.

– Mit?

– Ki állította össze az emelvényre meghívandók végső névsorát?

Ariel kiült az ágya szélére. Csak ekkor vette észre, hogy még mindig ruhában van.

– Jennie – kiáltotta –, hozz nekem egy csésze kávé! – Felállt, nyújtózkodott. Karja-lába remegett a kimerültségtől. Most sem sikerült eleget aludnia.

Mia várakozón állt az ágy túloldalán.

– Ki állított össze micsodát?

– A meghívottak végső listáját. Ki csinálta?

– Te nem tudod?

– Mi csak biztonságiak vagyunk. Mi megkaptuk a lista végső változatát és a hozzá tartozó utasításokat.

– Hát... közös döntés volt... Humadros maga véglegesítette a saját listáját, és annak egy másolatát elküldte nekünk... Azután Setaris és Chassik nagykövetek együtt dolgoztak itt a névsoron Eliton szenátorral. Miért?

Mia bicegve elindult az ajtó felé.

– Valaki más is megkaparintotta. Mint már mondtam, annyi máris világos, hogy a célszemélyeket előre kiválasztották. Pontosán tudták, hogy kiket akarnak kiiktatni. Bogard igazolta a feltevést.

Ariel nézte, amint Mia kisántikál a szobájából. "Ki állította össze a listát?" – törte a fejét, és dühös volt magára, amiért ilyen kótyagos a feje. R. Jennie lépett be, egy tálcán egyetlen csésze gőzölgő kávéval.

– Hozz nekem egy serkentőt is, Jennie! – mondta Ariel, és a csészét elvéve elrobogott a robot mellett.

Amikor belépett a nappaliba, az órára pillantott, és hangosan felnyögött. Csak négy órát aludt. Rémesen érezte magát, és a nap további része sem ígérkezett sokkal jobbnak. Belekortyolt a kávéba; összerándult, olyan forró volt.

– Mire gondolsz? – kérdezte.

Mia lehuppant a díványra.

– Bogard, mondd el Arielnek, mit találtunk!

Bogard a szubéteri képernyője mellett állt, kezében a távirányítóval. A vetített jelenet többször változott, mígnem a képen megjelent az egész emelvény, és az emelvény széléhez lapuló fekete ruhás támadók sokasága.

– Mihelyt különválasztottuk a hús-vér személyeket a vetített alakoktól, hozzáfogtunk, hogy meghatározzuk a kilőtt lövések és az eltalált célszemélyek számát – magyarázta Bogard. – Ezt úgy valósítottuk meg, hogy kombináltuk az egyes találatok beazonosítását és egy adott fegyverhez vezető röppálya visszakövetését minden egyes fegyver elsütésének pontos számával.

– Ezt hogy csináltátok?

– A lövedék kiröpítéséhez használt robbanótöltet a jelek szerint egy magas hőmérsékleten gyorsan eléggő anyag volt, amely elégeti a saját üledékét is, ennél fogva a lövedék kilépési pontján nem hagy hátra látható anyagtörmelékét. Megjelenik viszont a fegyver csövének végén egy hőkicsapódás, amely elhajlítja a rajta keresztülhaladó fényt. Minden ilyen esethez egy adott hangot csatlakoztatva kilencvennyolc százalékos pontosságáig meghatároztuk a leadott lövések számát. Ezt párosítva a találatok nyomaival megkaptuk a sebet ejtő találatok konkrét számát.

– Vagyis?

– Kilencvenhárom pont.

Ariel hosszú másodpercekig bámult szótlánul a robotra. Ivott egy korty kávé, aztán észrevette, hogy R. Jennie ott áll mellette egy tálcával, rajta egy szem tablettát. Levette a tablettát, és lenyelte.

– Várj! – szólt Bogarának. – Úgy érted, hogy egyszer sem tévesztettek célt? Egy golyó se ment mellé?

– Kettő ment mellé. Hús halott, harminchárom sebesült. A fizikai testtel rendelkező támadók ötvenöt lövést adtak le.

– Én vagyok az egyik, akit nem találtak el – jegyezte meg Mia. – A jelek szerint. Feltéve, hogy Gelt és Mattut, a csoportbeli társaimat megölték.

– Voltak más lövések is?

– Igen – felelte Mia csendesen. – Néhányan visszalőttünk. Meg is öltünk hármat, de meg mernék esküdni, hogy energiaelérítő diffúziós mellényt viseltek. Csakhogy főleg a projekciókra tüzeltünk.

– De ha ezek csak vetített alakok voltak...

– Az energiasugár keresztülhatolt rajtuk, és a körülöttük állókat találta el. A nézők közül jó néhányan a mi fegyvereinktől kaptak sebet.

Ariel Miára nézett. A lány szeme csukva volt, arca sápadt. Oldalt az állán alig észrevehetően mozgott egy dühös kis izom. Akkora traumát okozhatott neki a felismerés, hogy ő maga sebezhetett vagy ölhetett meg ártatlan embereket, amit Ariel csak nehezen tudott elképzelni. Várt, míg Miában elcsitul a lelkiismeret-furdalás rohama.

Végre kinyitotta a szemét.

– Rendkívül különös, de találtunk egy lényeges eltérést ezekben a számokban. Annyi világosnak látszik, hogy a szándék az volt, hogy mind az ötvenhárom eltalált embert megöljék. Akik túléltek, a pusztaszerencsének köszönhetik az életüket. De az ötvenhárom közül egyik sem volt Eliton szenátor.

– Nem...?

– Bogard? – nézett a robotra Mia.

– Nincs korreláció a felvételek bármelyikén kimutatott sebesülés és a támadók egyetlen lövése között sem – közölte a robot. – Mind az ötvenhárom leadott lövésnek megvan az áldozata, egy célt tévesztett golyót Daventri ügynöknek szántak, és marad még egy, amelyet láthatóan Eliton szenátor felé irányoztak, de amely szintén célt tévesztett.

– Eliton is a halottak között van – mondta Ariel.

– Ez a megállapítás jelenleg nem igazolható – jelentette ki Bogard. – Ténylegesen leadott lövés nem találta el őt. Bár sebesültnak látszik, nem találok konkrét összefüggést egyetlen gyilkos golyóval sem. Ezért nem számítom őt az áldozatok közé.

– A felvételen látszik, hogy megsebesítették – ellenkezett Ariel. – Láttam a holttestét. Láttam a... Ariel hirtelen elhallgatott. Eszébe jutott a hullaházban látott tetem. Még egyszer alaposan végiggondolta, jól emlékszik-e, de tudta, nem tévedett.

– A holttesten, amit láttam, három seb volt – jelentette ki.

Mia összeráncolta a homlokát.

– Ezek az emberek, akárhik voltak is, kiváló mesterlövészeknek mutatkoztak. Egy lövés, egy találat. Ez igazolni látszik azt a feltételezést, hogy olyan leszerelt katonák lehettek, akik egy gyilkolásban elsőrangú embertől, nagy valószínűség szerint Bok Golnertől kaptak kiképzést. Amennyire én meg tudom állapítani, egyetlen alkalommal sem pazaroltak második golyót senkire. Bogard nem találta meg a lövést, azt a bizonyosat, amelyik megölte Eliton szenátort, és a felvételek szerint csak egy lövés érte. Biztos vagy benne, hogy három sebet láttál rajta?

– Tökéletesen. Egyet itt – érintette meg Ariel a bal vállát –, aztán itt – mutatta a szegycsontját –, és itt – bökött a jobb oldalára, közvetlenül a bordák alatt. Aztán megrázta a fejét. – Eliton volt az, habár...

– Aha. Talán ugyanúgy, ahogy a csontváz, amit láttál, én voltam?

Ariel fűjt egyet.

– Menjünk át rajta még egyszer! Bogard, vegyük át újra az egész forgatókönyvet! Jeannie, készíts még kávét! – Savanyú képpel Miára nézett. – Majd később, a munkában megfizetek ezért.

Percek kérdése volt, és hajnalodon. Az ég alja már kezdett világosodni. Ariel látta is, meg nem is – a feje tele volt röppályákkal, találatokkal, lehetséges célszemélyekkel és meghívandók listájával, valamint egy katasztrófa minden apró részletével. A szubéteri be volt kapcsolva, a hangja halkra véve, de már nem figyelt rá, csak próbált valami rendet teremteni a fejében kavargó gondolatok között. Mia a pamlagon szundikált.

Túl sok az információ, mondta volt Derecnek, s főleg az értelmetlen és lényegtelen zajokból összetevődő információ. Most azon töprengett, hogy létezhet-e túl sok értékelhető adat. Abból, amit az elmúlt órákban kiderítettek, semmit sem lehetett figyelmen kívül hagyni, mint lényegtelen dolgot.

Kezdetben a támadás nyilvánvaló céljának tűnt, hogy eltegyék láb alól Humadros nagykövet asszonyt és közvetlen kíséretét, Eliton szenátort és szárnysegédeit, továbbá a fontos személyiségek közül amennyit csak lehet. De Ariel most már nem volt ebben olyan biztos. Chassik nagykövet sértetlenül megúsza, míg munkatársai közül ketten nem. Setaris szárnysegédeinek meggyilkolása értelmetlennek tűnt, hiszen Setarishoz hasonlóan egyiküknek sem volt fontos szerepe a konferencián. Eliton biztonsági embereinek megölése is elég érthetetlen volt, hiszen ők tényleg nem tudtak semmiről semmit.

A fegyverek kézi gyártmányúak voltak. Ősrégi szerkezetek – az eredetiktől csak múzeumi darabok maradtak fenn –, valaki mégis vette a fáradságot, hogy újra megépítse őket. Eddig egy szó sem hangzott el róluk a hírműsorokban. Ezek a régi, talán elavult fegyverek mindazonáltal rettentően hatékonyak voltak, visszataszítóan azok, tekintve, hogy lövedékük képes volt áthatolni egy testen, és sebet ütni a mögötte álló személyen. A beesési szög és egyéb tényezők miatt ezúttal ilyesmi nem fordult elő, de Mia felhívta rá a figyelmet, hogy ha ebből a fegyverfajtából kilenc létezik, akkor jó okkal feltételezhető, hogy valahol sokkal több is lehet belőlük.

Mia – kihasználva, hogy Arielnek felhatalmazása van a polgári személyek irataihoz való hozzáférésre – kinyomozta a halottasházban látott hat ismeretlen holttest nevét. Gyári munkások, egy tisztviselő, két segélyen élő munkanélküli. Az egyetlen közös dolog, amit felfedezett közöttük, hogy tagjai voltak az EUFR-nek – az Ember Új Felsőbbrendűségének Rendjének, más néven az Emberújnak. Mia úgy gondolta, valami más is lehet a háttérben ezeknél az embereknél, de ennek felderítése időbe telt volna. Most csak annyit feltételezett, hogy ők voltak az a hat gyilkos, akik nem úsztak meg élve, és közülük háromnak nem kellene halottnak lennie. Előzőleg a Szolgálat tartotta őket őrizetben. Egyikük Lemus Milmor volt.

Arielt leginkább a meghívandók listája zavarta. Csak nagyon kevés forrásból szerezhettek róla másolatot. Elitonnak volt egy példánya, de volt Setarishoz is és vélhetőleg Chassiknak is. A

Különleges Szolgálatnak azért, mert Bogardnak megvolt a lista. Csak tíz nappal korábban véglegesítették a névsort. Ez alatt az idő alatt persze ki lehetett szivárogtatni, de akkor is csak valamelyik forrásból szivárogtathatták ki. Másvalaki? A jelenlévő gyáriparosok valamelyikének is volt talán egy másolata. Ezt nem lehet tudni. Az Emberújak valami módon megszerezték, és a gyilkosok egy csoportja kijelölte a célpontokat. Volt-e valami a célszemélyek listáján, ami sejtetni engedte? Talán igen, de Ariel kimerült volt, és ma még követségi munkát is kellett végeznie.

De már nem tudott elaludni. A fejében zsongott a sok információrészlet.

Ránézett a szubéterire, és Jonist pillantotta meg a képernyőn. Gyorsan fölkapta a távirányítót, és feljebb vette a hangot.

– ...olyan alaposan, amennyire az emberileg csak lehetséges – mondta éppen Jonis –, de eddig, úgy tudom, nincsenek nyomra vezető információink.

– Mi van az elfogott fegyveresekkel? – kérdezte egy riporter. – Az ő kihallgatásuk járt valami kézzelfogható eredménnyel?

Jonis láthatóan zavarba jött.

– Öszintén szólva, tőlük már nem fogunk megtudni semmit. Nyilván véletlenül megölték őket, amikor elfogták és őrizet alá helyezték őket.

– Megölték? Kik? A Különleges Szolgálat ügynökei?

– Nem, nem egészen. Én, khm... nem kaptam tájékoztatást az ügy részleteiről, amely pillanatnyilag szigorúan bizalmasan van kezelve, de a... khm... az Eliton szenátor biztonsági osztágához kirendelt robotnak lehetett valami köze hozzá.

– Úgy érti, hogy ugyanaz a robot, amelyik nem tudta megvédeni Eliton szenátort, és később felrobbant, megölve ezzel a szenátor biztonsági csoportjának utolsó, életben maradt tagját?

– Nos, igen, erről a robotról van szó. Talán nagyobb erőket kellett volna bevetnem a... khm... gyanúsítottak elfogásakor. Vizsgáljuk az ügyet.

Ariel egy pillantást vetett Mia felé, és látta, hogy barátnője mereven bámulja a képernyőt, s úgy figyel, hogy egész teste megfeszül belé.

– Ez nem nagyon vág össze Eliton szenátor közismert erőfeszítésével, hogy elősegítse a robotok újrarahonosítását a Földön – jegyezte meg a riporter.

– Ne vágjunk a dolgok elébe! – felelte Jonis, de közben olyan arcot vágott, mint aki egyetért a kijelentéssel. – Mielőtt levonnánk a végső következtetést, meg kell várnunk, míg megtörténik a tények és megállapítások kiértékelése. Nem szeretnék semmit sem mondani, amivel rossz színben tüntetném fel Clar, illetve Eliton szenátor meggyőződéseit.

– Természetesen. Ha megkérdezhetem...

– Ennyi elég egyelőre! Vár a bizottságom.

– De szenátor úr...

Ariel lekapcsolta a szubéterit.

– A francba... – morogta.

– Ámen – mondta rá Mia.

Ariel kiegyenesedett. Fel kell hívnia valakit. Mire odaért a telefonhoz, már tudta is. Fel kell hívnia Derecet.

17. fejezet

"Haza kellett volna mennem a lakásomra" – gondolta Derec, amikor belépett a Phylaxis laborjába. Megállt az ajtóban, s míg bámult befelé az üres laborba, minden porcikájában érezte az egész napi fáradtságot.

Nem, nem volt üres. Hallotta az ujjak kopogó neszezését a billentyűzeten, aztán az alakot is meglátta az egyik gép előtt. Rana konzolja elhagyatott volt, képernyői sötétek. A világítás le volt véve.

Derec halkán elindult a hang irányába. A bal oldali közlekedőfolyosó közepe táján, a berendezések és a munkaasztalok sorai között meglátott valakit, aki a szoba végéhez közeli egyik konzolon dolgozott. Felgyorsult a pulzusa, mígnem pár méterrel közelebb lépve felismerte az illetőt.

– Caro! – mondta.

Az ember megrettenve kapta el a kezét a billentyűzetről, és ültében hátrafordult. Aztán nagyot sóhajtott, és megcsóválta a fejét.

– Szia, Derec!

– Nem akartalak megijeszteni.

– Jól van – legyintett Caro, majd ásított egy nagyot. – Utolsó jelentés az Egyesült Állomás mobil egységeiről.

Röpke gondolkodás után Derecnek eszébe jutott, hogy Carót és Amsont bízták meg, segítsenek leszerelni az összes emeleti robotot.

– Épp végeztél?

– Hacsak az a szívtelen rabszolga-kereskedő Chassik nem hív vissza bennünket. Amsont hazaküldtem. Még nem láttam így kimerülve azt a lányt. Tudod, mióta dolgozunk rajta? – A csuklójára pillantott. – A szentség, majdnem harminc órája!

– Volt valami bajotok a Különleges Szolgálattal?

– Nem, ezúttal majdnem mindent külső helyeken csináltunk. Mire értesítettek, hogy a Különleges Szolgálat veszi át a nyomozás irányítását, a mobilok többsége már eltűnt; visszakerültek a raktárba, s most ott várják az elszállítást.

– Elszállítást... Hova?

– Vissza a Solariára, gondolom. Chassik nagykövet ragaszkodott hozzá, hogy az elszállítás előtt zárják le valamennyit, és a pozitronikus naplókat, úgy, ahogy vannak, töltsék le, és tárolják. Chassik... Derec elballagott a saját helyéhez, és leült. Elővette a zsebéből az Egyesült Állomáson szerzett és összehajtott papírba csomagolt mintát, s betette a konzolja alatti egyik fiókba.

– Korán keltél – jegyezte meg Caro.

– Inkább későn. Rana mikor ment el?

– Amikor ideértem, körülbelül egy órája.

– Hagyott valami üzenetet?

– Nem tudok róla.

Derec egy darabig nézte, ahogy Caro dolgozik, majd feltápászkodott.

– Muszáj aludnom – mondta.

– Hazamész? – kérdezte Caro.

– Nem, itt maradok.

Caro szórakozottan bólintott. Derec lassan átvágott a laboron a telefonhoz, és az állomásnaplót megérintve megnézte, milyen üzenetek vannak a tárbán. Taprin szenátortól nem jött semmi. Jött viszont egy Joler Hammistól. Kettő Gale Chassiktól a solariai nagykövetségről. Három névtelen hívás. És egy utolsó megjegyzés Ranától. Az ügyvédjétől semmi. Megnyitotta Rana üzenetét.

"Az agy lázadozik – üzenté Rana. – Mármint az enyém. Akármennyire gyűlölöm is bevallani, aludnom kell. Egy tapodtat se haladtam előre, miután Ms. Burgess társaságában elmentél.

Sajnálom. Holnap beszélnem kell veled."

Megnyitotta Joler Hammis üzenetét is. Meglepetésére a rövid üzenet mellett egy rezümét is talált.

"Úgy látszik, az Egyesült Állomásnak már nincs szüksége pozitronikai specialistára, Mr. Avery.

Állok rendelkezésére. Kérem, hívjon fel!"

A három névtelen hívó nem hagyott üzenetet. Leapta a telefont, és fölment lefeküdni. Az agya közben lomhán tovább dolgozott.

Chassik... Hammis... A robotokat visszaröpítik a Solariára...

Részletek...

Borzasztóan nagy szüksége volt az alvásra.

– Derec!

– Mmmm...

– Ariel Burgess van a telefonnál. Addig nem teszi le, amíg nem beszélt veled.

Derec csipás szemmel hunyorgott.

– Alszom. Majd fölhívom.

– Derec! Mr. Avery!

Derec erre már megfordult. Rana sohasem hívta Mr. Averynek, csak ha nagyon ideges volt. Megdörzsölte álmától bedagadt szemét.

– Idő?

– Hat harmincegy.

Derec felnyögött.

– Itt már soha senki sem alszik? – Felült, és beleszagolt a levegőbe. Orrát megcsapta a frissen főtt kávé illata. Kinyújtotta az egyik kezét, és a következő pillanatban egy csészét érzett a tenyerében. Meleg volt. A szájához vitte, és óvatosan belekortyolt. – Jól van... Jól van, mondd meg neki, hogy mindjárt megyek!

– Kapcsoljam föl ide? – kérdezte Rana, már útban az ajtó felé.

– Naná!

– És ha befejezted a beszélgetést, gyere le a laborba! Meg akarok mutatni valamit.

Derec érezte, hogy bólint. Aztán csak ült a hirtelen támadt csendben, kezében a kávéscsészét dédelgetve, s közben azon tűnődött, vajon mi lehet olyan fontos, hogy félbe kellett miatta szakítania egy emlékezete szerint nagyon kellemes alvást.

– Derec?

Ariel hangjára felkapta a fejét.

– Ó! Tessék, Ariel!

– Tudsz képet adni?

– Muszáj? Ebben a pillanatban ébresztettél föl.

– Ne henceg! Én, azt hiszem, négy óra óta főt vagyok. Mit csinálsz?

– Kávét iszom.

– Utána!

– Át kell nézmem, amit Rana kiásott.

– Helyes! Amikor találkozunk, elmesélheted, hogy mit talált.

– Találkozunk?

– Együtt ebédelünk. A Franklin Park Kifőzdében.

– Mi van?

– A régi szép napok emlékére. Tudod, hol van, nem?

– Persze...

– Jó! Akkor ott találkozunk... mikor is? Fél tizenkettő?

– Biztos...

– Nagyszerű! Már alig várom.

A kapcsolat megszakadt, és Derec csak bámult a telefonra. A Franklin Park Kifőzde a K Utca Folyosón? Kifőzde? Évek óta egyikük sem ehetett nyilvános helyen. Nem tartotta valószínűnek, hogy Ariel négy éve, amióta visszatért a Földre, járt volna kifőzdében. És miért oda, amikor olyan messze van?

Az úrlakó követségek délen voltak, az Anacostia-negyedben, a Franklin Park meg északon.

– Nem vagyok ébren – mondta fennhangon, és lenézett a félig kiürült kávéscsészére.

Felhajtotta a maradék italt, aztán letusolt, és még mindig kicsit kótyagosan lebaktatott a laborba.

– Jó reggelt! – köszönt.

Rana bólintott, de szemét nem vette le a képernyőiről. Derec a telefonhoz ment, és beütögette Joler Hammis kódját. Felszólítást kapott, hogy hagyjon üzenetet.

– Derec Avery vagyok, Mr. Hammis! Nagyon szeretnék beszélni önnel, amikor önnek megfelel.

Kérem, értesítsen, milyen időpont lenne jó önnek! Köszönöm!

Töltött magának még kávé, és leült Rana mellé. A lány nyomban beszélni kezdett, mintha elfordítottak volna rajta egy kapcsolót.

– Oké, az ásatás során kaptam három különálló, tanulmányozásra érdemes szegmenst. A teljes mátrixot épp azt megelőzően kaptam meg, hogy az RI egy szegmensben lekapcsolódott volna a hálózatról, aztán mialatt off-line volt, és közvetlenül azután, hogy visszakapcsolt, és kezdett összeomlani. Mindegyiket elkülönítettem egymástól, de felállítottam egy jelző alappontot, hogy

tudjam követni a kapcsolódásokat.

– És mindezt azután csináltad tegnap, hogy én elmentem? Mikor mentél haza?

Rana vállat vont.

– Nem tudom, éjfélkor. – Rámutatott a képernyőre. – Tehát: e három rész szétszedése adott egy kulcsot a problémához. Azok a parancs-csatlakozások lennének, amelyeket visszakövettünk a karbantartáshoz? A lekapcsolódás időtartama alatt az egész rendszer minden figyelmét áthelyezte rájuk. Úgy képzeld el, mintha az RI egyszerűen engedné kiszívni magát a saját mátrixából valahová máshová. Természetesen meghagyott egy csomó automatikus funkciót, de ezen időperiódus alatt még azok is alárendelődtek egy másik operációs paraméterkészletnek.

– Várj, várj! Azt mondod, hogy valami elszívta az eredeti működés összes magasabb szintű funkcióját?

– Többé-kevésbé. A karbantartó csatlakozópontok exponenciálisan növekvő stimulációt mutatnak, mintha hirtelen hihetetlenül nagy mennyiségű adatot préselnének az adott helyekbe, azzal az igénnyel, hogy az RI figyeljen ezekre. És ő megtette. Teljes figyelmével odafordult. Alapvetően mindaz, amire összpontosítania kellett, másodlagossá vált. Sőt! Lényegtelen. Az egyetlen, amit csatlakozópontokon túl észrevenni látszott, a mobil egységek voltak.

– És amikor visszakapcsolódott a hálózatra?

– Annak alapján, amit látok, pontosan oda tért vissza, ahonnan elment... egy különbséggel, és az az időeltérés. Tudta, hogy mialatt nem figyelt, percek teltek el. Nem bújhatott el a következtetés elől, hogy kudarcot vallott. Az összeomlás szinte abban a pillanatban elkezdődött.

– Thales – szólt fennhangon Derec –, még mindig te működteted az Egyesült Állomást?

– Nem, Derec, nem az egészet – válaszolta az RI. – Fokozatosan, ahogy a rendszerek átváltanak az újonnan installált Imbitechhálózatokra, újabb és újabb részt kapcsolnak ki bennem.

– De előtte te csináltál mindent?

– Tizenkét óra huszonhárom percig, Derec.

– Azalatt, míg te felügyeltél az egész Egyesült Állomásra, készítettél szatellitrendszerekről diagnosztikai vizsgálatot?

– Igen, Derec. Tudnom kellett, mivel kell dolgoznom. Szabvány eljárás új környezetben.

– Magától értetődik. Találtál valami szokatlant?

– Néhány rendszer a beépített technológia egy típusát képviselte, amelyet nem ismerek. Csupa új konfiguráció, amiket sem értelmezni, sem működtetni nem tudok.

– És mi van a... Rana, létezik egy lista azokról a karbantartó csatlakozópontokról?

– Persze! – A lány megérintett néhány billentyűt, mire a képernyőjén megjelent egy lista.

– Mi a helyzet ezekkel a helyekkel, Thales? – kérdezte Derec.

– Semmi nem volt azokon a helyeken, Derec.

– Hogy érted azt, hogy semmi?

– Úgy értem, hogy azokon a helyeken nem találtam a diagnosztikai célú kérdéseimre válaszolni tudó rendszereket.

– De az Egyesült Állomás RI működőknek jelezte őket.

– Nem tudom mivel magyarázni az eltérést, Derec. Tudomásul veszem az RI-től jövő adatokat, de az én saját diagnózisom és analízisem semmit nem mutatott azokon a helyeken. Lehet, hogy károsodás érte őket, vagy úgy lettek programozva, hogy egy előre meghatározott időpontban lekapcsoljanak.

– Mennyi hozzáférése van még az Egyesült Állomáshoz?

– A rendszerek hatvankét százalékából ki vagyok zárva – közölte Thales.

– Figyeled még azokat a helyeket?

– Jelenleg még három az én hatáskörömben van.

– Figyeld őket! Tudni akarom, mutatkozik-e még ott egyáltalán valamiféle aktivitás. Ami pedig a kizárásos módszert illeti: meg tudod kerülni?

– Úgy értem, figyelmen kívül tudom-e hagyni?

– Igen.

– Tudnám, Derec, de ellenkezik a...

– Ne törődj vele! Ennek most prioritása van. Emberek kerülhetnek veszélybe, ha azok a helyek tovább működnek. Azt akarom, hogy ha lehet, úgy hagyd figyelmen kívül a kizárásokat, hogy a Phylaxison kívül ne riadóztathasson senkit. És tartsd őket megfigyelés alatt! Érted?

– Értem, Derec.

– Folytasd, Thales!

– Ott nincs semmi? – kérdezte Rana, és kezével intett azok felé a képernyők felé, amelyek az RI darabokra tört maradványait mutatták. – Sok-sok pusztítás semmiért.

– Azokat a helyeket lekapcsolták – felelte Derec. – De azt azért jó lenne tudni, hogyan csinálták, anélkül, hogy fizikailag nyomot hagytak volna maguk után. Valaminek lennie kell ott, ha csak egy I/O portnak is! Jut eszembe, tegnap éjjel bejutottam oda.

– Hova? Az Egyesült Állomásra?

– Igen, hátra, a szervizrészlegekbe. Találtam valamit... – Elment a saját konzoljához, és elhozta onnan a papírba göngyölt mintát. – Ezt analizálni kell – mondta, miközben szétbontogatta a papírt.

– Ez az anyag vonta be az egyik karbantartó állomás teljes áramkörkapcsolási sémáját. Kemény és törekeny. Remélem, ennyi elég lesz.

– Majd analizáltatom Thalesszel – mondta Rana, miközben gyanakodva vizsgálta a levakart forgácsokat.

Derec a képernyők felé pillantott.

– Egy pozitronagy csatlakozik egy az egyhez arányban a valós idejű érzékeléséhez. Így kell lennie, különben értelmezési tévedések csúsznának be, és az szubjektív irányultságot eredményezne.

– De hiszen mindig is robotok értelmezik a dolgokat!

– Ez igaz, de ehhez ők egyfajta szabványt használnak. Ha megnézed, hogyan értelmeznek, látni fogod, hogy átkozottul fantáziátlanok. Ismered a klasszikus történetet az újonnan üzembe helyezett robotról, amely egyszerűen nem akarta elhinni, hogy emberek építették. Egyedül az őt ellenőrző emberek voltak számára kézzelfoghatóak, s mivel ők nyilván nem tudtak robotot építeni, az egészet hazugságnak tartotta. A Három Törvény megakadályozta, hogy a kötelességén túl – vagyis hogy védje őket és engedelmességen nekik – mást is tegyen, de azt is csak bizonyos határok között tette, és közben meggyőződésévé vált, hogy a robotokat egy másik gép alkotta meg.

– Azt hittem, ez apokrif történet.

– Lehet. De akár apokrif, akár nem, a lényegre mutat rá. A pozitronikus robotok a valóságra támaszkodva tudnak csak működni. Ha nem így tennének, könnyen neurotikussá válhatnának az olyan elvont emberi fogalmaktól, amelyek értelmetlenek fel sem ismerik.

– Egzisztenciális válságba jutott robotok...

– Valami ilyesmi. Ezért pontosan meghatározott asszociációs és szenzoros paramétereket adunk meg nekik, amelyek alapján felismerik, hogy mi a valóságos. Így meg tudják határozni a legelőnyösebb rangsor szerinti válaszokat az olyan emberi utasításokra, amelyek ütközhetnek az Első Törvény parancsaival, továbbá hasonló értékeléseket végezhetnek el a Harmadik Törvény hatálya alá eső helyzetekben. Ilyen természetű ítéleteket csak konkrét meghatározások alapján lehet meghozni.

– De mi történik akkor, ha ezeket a definíciókat másokkal helyettesíted? Vagy egy észleléssor helyébe egy másmit teszel?

– Úgy tervezték őket, hogy rögtön leálljanak, mihelyt észlelik ezt a fajta szenzoros váltást. Ehhez tulajdonképpen ki kell kerülni a szenzoros berendezésüket, de úgy, hogy közben az érzékelés zavartalanul folyjon tovább, és az összhang se boruljon fel.

Rana megkocogtatta az egyik képernyőjét.

– Ez az agy úgy gondolta, hogy egy játékot játszik. Láthatóan minden érzékelése a játszámára vonatkozott. A játék vált az ő konkrét definíciójává.

– Ami lehetetlen... Bármilyen kívülről bejövő kód teljes szétesést okozna a normál funkcióban.

– Hacsak nem kívülről jött kód volt.

– Arra gondolsz, hogy mintha egy párhuzamos rendszert építettek volna be a mátrixába?

– Bogard így működött.

– Nagyon korlátozott keretek között. Bogard pufferei egyszerűen kitértek a válsághelyzetek elől.

Továbbra is a valóságot érzékelte...

– Miközben kényelmesen megfeledezett egyes részeiről. Mi a különbség?

"Semmi" – gondolta Derec, a képernyőket bámulva. Felismerte az azonosságot a minap éjszaka látott paradoxonhurkokban. Akkor azt remélte, hogy pusztán véletlen lehet, de volt abban valami, amit Rana mondott. Valaki egy teljes utat megtervezett, hogy eltérítsen egy pozitron-mátrixot, és nem csak valamely részét.

Csilingelni kezdett a telefon.

– Igen?

– Mr. Avery?

– Az.

– Chassik nagykövet vagyok!

– Tessék, nagykövet úr! – rezzent össze Derec. – Elnézést, amiért nem válaszoltam a tegnapi hívására, de nem jártam bent a labor...

– Megértem, Mr. Avery. Most viszont sikerült elérnem, úgyhogy rendben van. Szeretnék találkozni önnel, hogy megbeszéljünk néhány dolgot az RI Egyesült Állomásról való eltávolításával kapcsolatban.

Derec az órára pillantott.

– Még elég korán van, nagykövet úr. Mikor gondolja?

– Minél előbb! Elküldök önért egy autót.

– Most? De...

– Köszönöm, Mr. Avery! Hamarosan találkozunk.

– Nem szeretted, ha nem neked kell döntenem? – kérdezte fülig érő szájjal Rana.

Gale Chassik olyan ember benyomását keltette, aki nem kevés fizikai munkát végzett életében. Ez azonban elképzelhetetlen volt az ő esetében, solariai illetőségű lévén. Az úrlakók nem tettek egyetlen fölösleges mozdulatot sem; az ilyesmit a robotjaikra hagyták.

– Elnézést kérek a körülményekért, Mr. Avery! – mondta, miközben egy borostyánsárga italból kitöltött két pohárral. Az egyik poharat letette a Derec melletti asztalra, a másikat magával vitte a vele szemközti székhez. – Balszerencsés időket élünk.

– Miben segíthetek, nagykövet úr? – kérdezte Derec, figyelmen kívül hagyva az italt. Kezét összekulcsolta az ölében, és várt.

– Mindenképpen beszélni szerettem volna önnel az Egyesült Állomás RI-ről.

– Milyen vonatkozásban?

– Az állapotáról készített elemzéséről. Hogy ön szerint mi történt.

– Fogalmam sincs, hogy mi történt.

– Már két napja...

– Majdnem három, nagykövet úr, és a Phylaxist az első nap végén eltávolították, hogy semmilyen módon ne foglalkozhasson az ügygel.

Chassik összeráncolta a homlokát.

– Eltávolították? De én úgy tudtam...

– Normális körülmények között a Phylaxis Csoport végzi a törvényszéki vizsgálatokat, de a Különleges Szolgálat teljesen a maga hatáskörébe vonta a nyomozást, és elzárt előlünk minden idevonatkozó anyagot. Ön bizonyára tudott erről.

– Az embereink együtt dolgoztak velük a mobil egységek leszerelésékor. Feltételeztem...

Derec bólintott.

– Hogy válaszoljak a kérdésére, uram, sejtelmem sincs, mi történt az RI-vel. Az egység solariai agy, nemde? Az a cég, amelyik eredetileg az installációt végezte, most eltávolítja. Erről önnek nem szóltak semmit?

– Földi előírások – horkant fel Chassik. – Nem beszélhetik meg senkivel, még velem sem, mindaddig, amíg... satöbbi, satöbbi. Biztosan ön is hallotta már ezeket a kifogásokat. – Összehúzott szemmel nézett Derecre. – Még az eltávolítását sem felügyelhetik?

– Nem, uram.

– Hm... Furcsa.

- Nem állíthatom az ellenkezőjét.
- Nos, Mr. Avery, és nincs valami elmélete?
- Nem, még elképzelésem sincs. Legjobb esetben is csak vaktában találgathatok.
- Kérem!
- Valami módon olyan kódot vittek be az RI-be, amely hatékonyan eltérítette az elsődleges feladataitól, és más vágányra állította át. Amikor a támadás bekövetkezett, az RI éppen játszott. Nem is látta, hogy mi történik.
- Ilyen nincs.
- Ezzel sem tudok vitatkozni. De anélkül, hogy hozzáférhetnék, nem sejthetem sem a miérteket, sem a hogyanokat.

Chassik pár pillanatig elgondolkodva szürcsölgette az italát.

– Mr. Avery – szólalt meg aztán –, bizonyára nem kell önnek elmondanom, miféle következményekkel nézünk itt szembe. Nem tartom elképzelhetetlennek, hogy a Földdel való kapcsolatunk kárt szenvedhet.

Derec szeretett volna vitatkozni vele, de amit Chassik mondott, valójában nagyon is valószínűnek tűnt. A konferencia egyik fő témája – a sok kereskedelmi és jószolgálati nyilatkozat mögött – egy olyan megegyezés tető alá hozatala lett volna, melynek értelmében engedélyezték volna a robotok által végzett ellenőrzést a Föld és az űrlakó világok közt közlekedő űrhajókon. Ez azt jelentette volna, hogy engedélyezik a robotokat a földi hajókon, amit eddig itt csak nagyon kevesen hagytak jóvá. Ez is csak Eliton erőfeszítései és a Humadros nagykövet asszony iránti általános megbecsülés miatt látszott lehetségesnek, továbbá mert nagyon sok pénzről volt szó. Az Egyesült Állomás RI-jének és szatellitrendszerének kvázi bemutatót kellett tartaniuk a Földön a pozitronikáról, hogy ezáltal "tanítsák" a földieket, és csökkentsék az előítéleteiket. Most, hogy ilyen drámaian és katasztrófálisan csődöt mondott...

- Nem tudom, mit tehetnék, ami segítene, nagykövet úr... – mondta végül Derec.
 - A Solaria sokat veszíthet emiatt az incidens miatt. A jó hírünk forog kockán mind itt, mind otthon. Így hát megértheti, miért szeretnék lehetőség szerint minél többet megtudni abból, ami történt. Hajlandó lenne elemzést végezni az RI-n, miután eltávolították az Egyesült Állomásról? Nem hivatalosan?
 - Nem... Attól tartok, nem értem.
 - Bizalmasan. Félek, hogy rajtam kívül senki más nem járulna hozzá. Én "kölcson vehetnem" az egységet, mielőtt hajóra tennék, és visszaküldenek a Solariára...
 - Mi jó származna abból? Ha találnék valamit...
 - Az már az én gondom lenne, és én tudnék mit kezdeni vele. De anélkül, hogy bármit tudnék arról, ami történt, tehetetlen vagyok.
 - Jobb lett volna, ha nem távolítják el az egységet.
 - Nem tudom megakadályozni – vont vállat Chassik.
 - Hadd gondolkozzam rajta, nagykövet úr! – mondta Derec. – Nem vagyok benne biztos, hogy egy ilyen analízisből megtudhat bármi használható adatot. Az ilyen, nem az esemény helyszínén végzett vizsgálatról, ahol az eljárásnak nincs szemtanúja, azt állíthatják, hogy bármi, amit találok, utólag készült.
 - Fogják?
 - Mit?
 - Állítani. Maga kicsivel talán jobban ismeri ezeket a földieket. Régebb óta van itt.
 - Gondolja végig, nagykövet úr! Hasonló körülmények között ön mit állítana? Valójában ők sem annyira mások.
- Chassik szemöldöke több szakaszban felkúszott a homlokára, de aztán bólintott, és elmosolyodott.
- Ne késlekedjen sokáig a válasszal, Mr. Avery! Most van az alkalmas idő.
 - Értem, nagykövet úr.
 - Hozzá sem nyúlt az italához – mutatott Chassik a Derec mellett álló pohárra.
 - Nekem még kicsit korán van.
 - Nagy kár! Úgy hívják, hogy Beam Kedvence. Bevallom, nem sokra tartom azokat a dolgokat,

amikkel a Föld büszkélkedik, de a whiskyjük jó. – Lehajtotta a poharában lévő maradék italt. – Ajándék az egyik gyáripárosuktól. Itt szeretnek különböző emléktárgyakat ajándékozni.

– Ha módjukban áll.

Chassik bólintott, majd felállt.

– Jó volt önnel beszélgetni, Mr. Avery! És értesítsen mielőbb a döntéséről!

– Úgy lesz, uram. Köszönöm!

Derec követte a derekáig érő mobil egységet végig a folyosón, egészen a liftig, s közben megpróbálta kilazítani a két válla közötti görcsös merevséget. Az imént elhangzottak a világon semmin sem változtattak; az egész találkozó nyugodtan lebonyolódhatott volna a megszokott kommunikációs csatornán keresztül is, leszámítva a törvénytelen ajánlatot, mely szerint a Phylaxisnak hozzáférést biztosítanának az RI-hez, miután azt leszerelték. Ezek szerint ez volt a találkozó igazi célja – vonta le a következtetést Derec.

Ennek viszont nem volt semmi értelme, ha a Különleges Szolgálat zárolta az RI-t. Ha nem, akkor meg mi célból vonták teljes fennhatóságuk alá a nyomozást? És ha megtették, akkor hogyan tehetné rá Chassik a kezét? Való igaz, az RI jogilag a Solariához tartozott, és végül vissza is viszik oda, de előbb még a földi elemzők ízekre szedik. Addigra tökéletesen használhatatlan lesz az az elemzés, amit Derec elvégezhet. Nem marad semmi, amit elemezni lehetne.

Miközben a lifttel lement a garázsba, egyre csak nőtt benne a kényelmetlenség érzése. Chassiknak tudnia kellett, hogy a Phylaxist eltiltották a vizsgálódástól. Jó, a bürokratikus territorialitásra tett célzásban volt igazság – lehetséges, hogy sem a Különleges Szolgálattól, sem az Állomástól, sőt talán még a saját emberei közül sem szólt neki senki –, de Ariel biztosan mondott valamit, hiszen ő a Calvin Intézet összekötője.

Túl sok dolog volt itt, aminek egyre kevesebb értelmét látta.

– Hol tegyem ki, uram? – kérdezte a limo.

Derec elbizonytalanodott.

– Mennyi az idő? – kérdezte vissza.

– Kilenc óra tíz, uram.

Még két órája van az Ariellel való találkozó előtt. A Franklin Park a Capitol Malltól északra van – jó félórás autótút.

– A Ford Színházhoz, légy szíves!

– Igen, uram.

A limo indított, és a kijárat felé vette az irányt.

18. fejezet

Ariel idegesen várakozott az egyik vaskos oszlop melletti kis asztalnál, és közben elnézte a sok embert, akik szünet nélkül jöttek-mentek. Évek óta nem járt már ezekben a hatalmas gyorséttermekben; a hely most emlékeket idézett fel benne: kellemeseket, kellemetleneket és rég elfeledetteket.

Derec egy csapat iskolás gyerekekkel együtt jött be. A gyerekek mind világoskék-sárga zubbonyban voltak, nyakukban jól láthatóan viselték személyazonossági jelvényüket. Derec beállt a sorba, felkapott egy tálcát, majd keresztülvágott a soron.

Elhaladt Ariel asztala mellett, majd visszanézett. Széles mosoly jelent meg az arcán, és a felajzott hím izgatott elszántságával visszakocogott.

– Bocsásson meg, de nem állhatom meg szó nélkül... – mondta a kelleténél kissé harsányabb hangon. Néhányan odafordultak, de mindjárt el is kapták a fejüket. – Olyan magányosnak látszik. Nem bánja, ha leülök az asztalához?

Ariel kis híján elnevette magát. Olyan égbekiáltóan közhelyes jelenet volt, hogy kíváncsi lett volna, bedőlne-e neki bárki is.

– Nem hiszem... – kezdte.

– Maga Kate barátnője, ugye? Az adatbehozatali csoporttól, igaz? Én Massey vagyok.

Ariel fejét elfordítva küszködött a nevetéssel.

– Bocsánat, nem ismertem meg... Kérem, foglaljon helyet!

Derec besiklott a szemközti székbe.

– Gyakran jársz ide?

– Elég gyakran. – Ariel felszisszent.

– Bocsánat... Nem tudtam ellenállni. – Hozzáfogott, hogy leszedegesse az ételeket a tálcájáról. – Szóval, miért itt?

– Egy szolgálati kapun át jöttem ki, és a gyorsjárdákat használtam. A szalagokat. Semmi limo.

– Látom, az öltözködésben is lejjebb adtad.

Arielen viseltes, egybeszabott barna ruha és világospiros dzseki volt, mely nedvesen csillogott.

– Könnyen lehet, hogy érdemes volt.

– Lehet. – A férfi letört egy darabot a kenyérből, és beletunkolta a hússzelet alatt lévő sűrű mártásba. – Tudod, ettem már a legjobb helyeken is, de ennek itt van valami varázsa, amit sehol másutt nem éreztem.

– Tréfálsz. Ez egy gusztustalan hely.

A férfi rábökött a nő előtt lévő pohár tejre.

– Kifejezetten furcsának látszol, ahogy itt ülsz minden étel nélkül, mintha a saját konyhádban ülnél.

– Nem maradunk itt sokáig. Igyekezz!

– Elárulod, hogy tulajdonképpen miért vagyunk itt?

– A holttest miatt, amit láttunk.

– Melyikre gondolsz? Elitonéra?

– Igen. Nem ő volt az. – Ekkor Ariel elmesélte a hat emberújat, és hogy Jonis Taprin szenátor szerint Bogard megölte azt a hármat, akiket Mia elfogott, aztán végzett magával, és persze Miával.

Derec összevont szemöldökkel dugta be a szájába a villájára tűzött húsdarabot. Egy darabig elgondolkozva rágta, majd azt mondta:

– Természetesen te tudod, hogy ez nem igaz.

– Persze, hogy tudom! – A férfi kételkedő pillantását látva Ariel ingerülten folytatta. – Lehet, hogy nem értek egyet azzal a "szabadossággal", amit beépítettél Bogardba, de ha megölt volna valakit, azt sem szándékosan tette volna, legfeljebb csak mert képtelen volt megbirkózni a helyzettel. Az a három ember élt, amikor Miát kivitték a kórházból.

– Rendben. Akkor most mit csinálunk idefönt északon?

– Mentőautókat keresünk.

A férfi zavarba jött, aztán elmosolyodott. Rágta a falatot, és közben bólogatott.

– Tudod, te aztán...

– Ne ess túlzásokba! – emelte fel az ujját Ariel.

Derec kuncogott. Ariel nézte, ahogy mindent elpusztít, ami a tálcáján volt.

– Befejezted?

– Egyelőre. Reggel csak egy kávét ittam.

– De az biztosan finom volt.

Derec fölállt.

– Hát akkor induljunk arra a mentőautó-vadászatra!

Felszálltak egy keletre, a kongresszusi kerület felé tartó gyorsjárdára.

– A híradók kamerái végigkövették Eliton holttestét ki a galériáról a mentőautóig – mondta Ariel. –

A járművön tisztán látszott az azonosító jel. Mia fölhívta a Reedet, azt mondta nekik, hogy ő egy biztosítási kárbecslő, és ellenőriznie kell a mentőautóikon lévő azonosító számokat.

– Miért?

– A holttestet valahol kicserélték. Ha magában a kórházban, akkor máris van egy hely, ahonnan elindulhatunk.

– Ésszerűen hangzik. És?

– A kórház roppant segítőkészen összekapcsolt bennünket az adminisztrációs adatokat tartalmazó számítógéppel, és Mia kényelmesen végig tudta böngészni. Azt a mentőautót annak idején a Reednek utalták ki, de tavaly visszarendelték. Túl öreg volt már ahhoz, hogy gazdaságosan fel tudják javítani.

– Nem figyelt fel rá senki a helyszínen? – kérdezte Derec.

– Ki? Egy mentőorvos? Nem, ők ugyanolyan betegszállítókat használnak. A feljavítás csak a benne lévő felszerelésre vonatkozik.

– Ezek szerint a mentő nem a Reedé. Lehet egy másik kórházé is.

– Vagy a mi kis klinikánknak dolgozik. De egy járművet a saját adatai nyomán követni lehet mindenhová, még akkor is, ha "hivatalosan" visszavonták. Itt viszont nincs nyoma a feljavításnak, se annak, hogy valahová máshová rendelték volna szolgálatra. Hivatalosan már nincs is használatban.

– És mi van a híradós kamerákkal? Ott voltak a Reedben, amikor Eliton holtteste megérkezett.

– Mia megpróbál egy elérhető felvétel nyomára bukkanni – bólintott Ariel. – Azok közül, akikkel felvettük a kapcsolatot, két ügynökség azt mondta, ők nem voltak ott Eliton holttestének megérkezésénél, mert olyan biztosított útvonalon szállították, amelyről senki sem tudta, merre vezet. Már csak arról értesültek, hogy a holttest megérkezett a Reedbe. – Ariel ránézett a mellettük elmaradó táblákra, majd kimutatott. – Erre megyünk.

Megkezdték az óvatos átszállást a lassúbb szalagokra, majd a Hatos Folyosónál kiszálltak. Ariel egyenesen a legközelebbi címjegyzék felé indult el. Az alsó E szintet kereste. A címjegyzék a legközelebbi lépcsőt és liftet jelölte meg.

– Az én délelőttömre nem vagy kíváncsi? – kérdezte a mögötte lépkedő Derec.

– Dehogynem! Milyen volt a délelőttöd, Derec?

– Volt egy megbeszélésem Chassik nagykövettel.

– Chassikkal? – torpant meg Ariel. – Miért?

– Szívességet akart tenni nekem.

– Chassik senkinek sem tesz szívességet.

– Felajánlotta, hogy analizálhatom az Egyesült Állomás RI-t, miután eltávolították.

– Minek?

– Nem tudom. Mondtam neki, hogy majd gondolkodom rajta.

Mentek tovább a lépcső felé. Miközben lefelé tartottak az alsó E szintre.

Ariel felfigyelt rá, hogy milyen kevés ember jár errefelé. A szint túlnyomó részét a karbantartó, kiszolgáló és elosztó berendezések foglalták el, s az a néhány, sima overallt viselő ember, aki itt tartózkodott, munkásnak látszott. A nehéz gépek egyenletes dohogása szolgáltatta a háttérzajt, s a levegőben érezni lehetett a felforrósodott fém szagát.

Megálltak ott, ahol a főfolyosót egy keskeny átjáró keresztelte. Ariel elővette a dzsekije alatt rejtvegetett palmtopot. A kis képernyőn megjelent a hely térképe, s rajta az a pont, ahol e pillanatban álltak.

– Arra! – mutatott a folyosón túlra, és gyorsan visszadugta a miniszámítógépet a tasakjába. Aztán óvatosan körülnézett. – Van még valami ezzel a hellyel kapcsolatban...

Befordultak egy szűk átjáróba, melyben egy szürke anyagból készült széles szállítószalag volt lefektetve. A folyosó végére érve tágas térésbe jutottak, pontosan szembe egy garázs bejáratával. Jobbra, a fal mellett régóta nem használt, ócska, piszkos szállítójárművek sorakoztak, poros, kopott azonosító jelük olvashatatlan volt. Az előtér mindkét oldalán két széles kijárat nyílt a teherszállító járművek számára.

– D.C. Városi Teherfuvarozó Szolgálat Végállomás – olvasta Derec a főbejárat fölött lévő táblán. – Hatos Alállomás, Vernon Körzet.

– Ez az – mondta Ariel, és szemöldökét összehúzza körülnézett.

– És most? Várnak bennünket?

– Őszintén remélem, hogy nem. Csak... van még valami ezzel a hellyel kapcsolatban... – Vállat vont. – Bemegyünk, és megkeressük azt a mentőautót.

– Hogyan?

– Erre kellett nekem. Te értesz hozzá, hogyan kell elmenni az MI-rendszerek mellett, nem?

– Engem szemeltél ki tolvajnak? Erre Bogardot is magammal kellett volna hoznom.

– Ó, persze! Hozzunk be egy robotot a munkásosztály egyik fellegvárába. Itt aztán senki nem bánná...

– Bogard tud óvatos lenni. Senki nem venné észre.

Ariel maga is meglepődött azon, hogy milyen dühös lett. Lassan beszívta és visszatartotta a levegőt.

– Mia nem fogja még elengedni.

– Ennek muszáj lesz megváltoznia.

– Fél.

Derec vállat vont.

– Rendben, kell lennie más bejáratnak is, a karbantartók vagy az ellenőrök, vagy tudom is én, kik részére...

Tompa, színtelen hangja vegyes érzelmekről árulkodott. Arieltől eltávolodva végigment a garázs széles előterének peremén, és eltűnt a homlokzattól balra.

Ariel pillantása kutatva járta végig a garázst körülvevő szerkezeteket – a függőjárdákat, tetőket, bespalettázott ablakokat, a magasan a fejük fölé felnyúló, masszív támasztóoszlopok körül felhalmozott, éles körvonalú idomvasakat. A tető fő részét ködfátyol takarta el, mely fényudvarrá kerekítette a ragyogó fénypontokat. Nem látott senkit, de ez nem nyugtatta meg. Elindult Derec után.

A feljáró a bejáratától pár méterre elfordult jobbra. Arielt enyhe klausztofóbia fogta el, amikor fölnézett a szűk kanyont formázó falakra.

Derecet egy pár fokos fémlépcső tetején érte utol; épp egy emberre méretezett ajtó melletti kis kapcsolótáblába táplált be próbaképpen adatokat. Az arcáról nem lehetett leolvasni semmit, csak a szeme csillogása mutatta, hogy erősen összpontosít. Ariel megállt a néhány méterrel távolabb lévő sarkon, és úgy figyelt, mintha tehetne bármit is, ha elkapnák őket.

Derec felmordult, majd becsúsztatott valamit a billentyűzet alaplapjában lévő leolvasóba. Beadott még néhány utasítást, mire az ajtó – idegtépő pillanatokat szerezve Arielnek – csikorogva kinyílt.

– Nem hinném, hogy sűrűn használják – jegyezte meg Derec, miközben kivette az ostyavékony kártyalapot.

Ariel fölsietett a lépcsőn, és mindketten bebújtak az ajtónyíláson. Derec ráütött egy fakövörös lámpa alatt lévő kapcsolóra, és az ajtó bezárult. Odabent sötét volt, csak a piros lámpa égett.

– Nagyszerű! – mondta Derec. – Automatizált garázs.

– Kell lennie valahol egy irodának vagy szervizállomásnak.

– Hm... Lehet. Vagy lehetett valaha... Várj!

Ariel hallotta, hogy a férfi távolodóban végigkopogja a falat. Aztán egy éles kattanás hallatszott, és nyomban utána sápadt fény öntötte el azt a területrészt, ahol álltak. Derec egy újabb kapcsolótábla mellett állt. Közvetlenül a fal mellett gyalogjáró vezetett, ettől kijebb maga a garázs továbbra is sötétségben maradt.

A keskeny út túlsó végében egy sor fülkéhez érkeztek, mindegyikben egy íróasztal és egy számítógép-terminál volt. Az átlátszó falakat borító por elfedte előlük a benti részleteket. Derec végighúzta rajta az ujját, s e vonal mentén átlátszóvá vált a fal.

– Biztos, hogy ez az? – kérdezte, ujját a nadrágjába törölgetve.

– Nem. Ez csak az utolsó ismert cím.

Derec lassan végigsétált a soron, majd megállt.

– Ariel!

A fülke falán, az ajtó közelében elmozduló ujjak nyomai látszóttak. Odabent az íróasztalról és a számítógépről letörölgették a port, s a sötét padlóburkolaton tisztán kivehető lábnyomok sorakoztak.

– Az állandó személyzet is lehetett – kockáztatta meg Ariel.

– Kétlem. Ha volna állandó személyzet, nagyobb tisztaság lenne. – Derec belépett a fülkébe, odament az íróasztalhoz, leült, és bekapcsolta a terminált. – Milyen azonosító szám volt a mentőautón?

Ariel elővette a tenyérszámítógépét.

– Itt van – mutatta a számot.

Derec begépelte a kódot, majd hátradőlt, és egyik mutatóujjával szórakozottan ütögetni kezdte az állat.

– Forgalmából kivonva tizenhárom hónappal ezelőtt – olvasta a képernyőről. – Megadja egy generáljavítás várható költségeit, aztán listázza az alkatrészek értékeit, amennyiben újrahazsnosításra kerülnek... és közli a használtpiaci értékét közvetlen újraértékesítés esetén... Tizenegy hónappal ezelőtt árajánlatot tettek rá.

– Megvette valaki?

– Azt nem mondja. Csak hogy volt rá árajánlat. Csak egy aukciós számot közöl. – Derec összehúzta a szemöldökét. – Több semmi. Nyilván eladták.

– Itt van?

– Azt sem mondja, de az elején, amikor beléptem, megadta egy állás számát. Szerintem menjünk el, és nézzük meg!

– Menjünk!

Derec beadott még pár utasítást, majd elvette a nyomtatóból kijövő vékony papírlapot. Aztán lezárta a terminált, és fölállt.

– Negyedik szint, F sor, 28-as állás.

– És mi lesz a világítással?

Derec sorra kihúzogatta az asztal fiókjait, majd odament az ajtó mellett álló fiókos szekrényhez.

– Á! – kiáltotta, s amikor felegyenesedett, egy zseblámpát tartott a kezében.

Visszhangzó lépteik kopogása elvegyült a garázs ismeretlen eredetű, kóbor zajával. A szinte teljes sötétségben – melyet csak néhol tört meg egy-egy készenléti világítás csillagképe, no meg saját zseblámpájuk előttük haladó fényköre – e zajoktól a hely, ahol jártak, hatalmasnak és szövevényesnek tűnt. Ariel Derec mellett lépkedett, s minden igyekezetével azon volt, hogy úrrá legyen a minden kattanásra, zümmögésre, berregésre és csöppenésre reflexszerűen fellépő félelmén. Nem is annyira félelem volt ez, mint inkább valami alakatlan szorongás amiatt, hogy nem tudta, hol van, sem hogy a hely, ahol van, hogy néz ki.

Elértek egy lépcsősorhoz. A halogén égő fényében jól látszott a fakósárga felirat: MÁSODIK SZINT. Derec megindult fölfelé a lépcsőn.

A lépcső a B sor tőszomszédságába vezetett. Az állásokat járművek foglalták el. Valamennyit kábelek és csövek kötötték össze egy diagnosztikai egységgel, de amiket megnéztek, mind tartalékon voltak. A gépek elhanyagoltnak, a járművek piszkosnak tündek, némelyik a szétszerelés különböző stádiumában, de még ebben az állapotában is elhagyatottnak látszott.

Nem úgy az F sor 28-as állása.

A diagnosztikai műszer öreg volt, de korántsem elhanyagolt. Csak a készenléti lámpa világított, de a zseblámpa fényénél Ariel jól látta, hogy a műszerfal makulátlanul tiszta. Az egész mentőautó kifogástalan állapotú és sértetlen volt.

– Lám-lám... – mondta Derec, belépve a parkolóállásba. A feje fölött nyomban kigyulladt egy üzemi lámpa. Derec összehúzott szemöldökkel lekapcsolta a zseblámpát. – Jobb, ha nem maradunk itt sokáig. Mire van szükséged?

– A naplójára – felelte Ariel, és átnyújtotta a palmtopot. – Tudod, hogy kell?

Derec átvette a kis számítógépet, majd kinyitotta a jármű hátsó ajtaját. A csendet észelve fölnézett.

– Vagy nincs benne riasztó, vagy...

– Hamarosan látogatókat kapunk... – fejezte be Ariel a mondatot.

Derec bemászott a mentőautóba. Ariel fürkészve nézte a sötétséget, s közben hallgatózott. A parkolóállás üzemi lámpájának fénye befogta a szemközti sor szélét is. Nem annyira garázsnak, mint inkább temetőnek látszott, ahogy a törött formák egymáshoz bújnak, mintegy vigaszt merítve a másik közelségéből.

Ariel háta mögött egy tompa puffanás hallatszott.

– Minden rendben?

– Igen! – kiáltott ki Derec. – Egy perc, és kész vagyok!

Ariel távolabb lépett az állástól. Már kevésbé érezte baljósna a hely különböző zajait. Mindössze egy régi, már-már elfeledett raktár. Vajon hány ilyen hely lehet szerte a Földön, ahová az emberek begyömöszölték mindazokat a dolgokat, amikről úgy gondolták, hogy egyszer még szükség lehet rájuk, aztán szépen megfeledkeztek róluk? Városok épültek rájuk, egyik réteg a másik után, ki

tudja, hány szint, s legeslegalul, ami alatt már a pusztaság föld, a talaj rétege húzódtott, semmi más, csak raktárak, garázsok, kamrák, lomtárak, rekeszek, tárolók, szeméttetelek, lerakatok, s bennük a kísérletezés és a célszerűség történelmi múltja...

Egy új hang riasztotta fel mélyénél. Nem kattánás, se zümmögés, inkább valami halk zörgés, mint amikor valami keresztülgurul egy hepehupás úttesten. Még egy lépéssel eltávolodott a háta mögött égő fénytől, és visszafojtott lélegzettel, némán hallgatózott. A zörgés abbamaradt.

Karján libabőr futkározott. Érezte, hogy figyelik, és tekintetét a sűrű homályba fúrva kutatta a szemeket.

Tőle balra valami megmozdult, s ettől egy hirtelen rándulással jobbra szökött. A szíve vadul vert. Visszahátrált az állásba, és odament a mentőautó hátsó ajtajához.

– Derec! – szólt be.

– Kész! – Derec kimászott, és becsukta az ajtót. – Tiszta. Akárcsak a minap.

– Ideje indulnunk.

A férfi visszaadta a palmtopot, és a parkolóállás végébe ment. Mozdulatlanul állva fülelt, majd intett a nőnek, hogy kövesse. Átrohant a kocsifeljárón, és találmra belépett három újabb parkolóállásba. Kettőben kigyulladt az üzemi világítás. Visszaszaladt az innenső oldalra, és itt is belépett három állásba. Itt egy lámpa gyült ki.

Ismét megszólalt a hang, ezúttal hangosabban és tisztábban. Lépések.

– Talán egy automata ellenőrző egység – vélte Derec. – Elindítottunk egy belső biztonsági programot, ennyi az egész.

A lépcsőpihenőhöz érve Ariel megállt. Lentről hangok gyenge visszhangja jutott fel a magasba.

– A fenébe! – szisszent fel.

– Hová? – kérdezte Derec.

– Föl!

Amilyen gyorsan csak tudtak, felrohantak a lépcsőn, majd kiléptek a hatodik szintre.

A lépések zaja erősödött. Ariel elől egy fakóvörös tükröződést vélt felfedezni; gyanította, hogy ez lehet a hang forrása.

Egy szinttel lejjebb mentek, és végigrohantak a sötét állások mentén. Egy újabb géphang indult el feléjük. Beosontak az egyik állásba. A fejük felett nem kelt életre az üzemi világítás, így némán bekuporodtak egy terjedelmes tömeg mögé, amely valaha működő jármű volt.

A parkolóálláson kívül valami széles alakzat robogott el; körvonalait csak az apró, sárga-vörös-kék lámpák rajzolták ki. Derec kézen fogta Arielt, és kihúzta maga után az állásból. Nézték, amint a kiszolgálóegység körbefordul, majd eltűnik a lépcső melletti kereszteződésben. Nyugodt, halk léptekkel elindultak a nyomába.

Hirtelen nagy csend lett. Úgy látszott, ellenőrzésüket befejezve az összes kiszolgálóegység leállt.

Ariel a távolból kettős lábdobogást hallott.

Két ember lépkedett lefelé a lépcső fémfokain. Alattuk.

Amikor csend lett, megveregette a férfi vállát, és mentek tovább fölfelé.

A nyolcadik szinten véget ért a lépcső.

Derec felkapcsolta a zseblámpáját. Itt a legtöbb állás üres volt. A sor távolabbi végén egy nagy, széles ajtót pillantottak meg.

– Derec? – torpant meg félúton Ariel.

– Mi van? – lépett vissza a férfi, és lámpájával bevilágított az állásba. A helyet mintegy negyven centiméter oldalmagasságú csomagolórekeszek töltötték meg. Ismerősnek tunk; Ariel letérdelt a legközelebbi mellé, és fölemelte.

– Hat vagy hét kiló lehet – jelentette ki. Megfordította a lábát, de a szürke felületen semmiféle jelzés nem volt.

– Hé! – mondta Derec. A fénysugárral megcélozta a következő állást. Újabb rekeszek. És még két állás volt tele a dobozokkal.

A távolból sziszegő hang hallatszott. Ariel talpra szökött.

– Menjünk! – szólt Derec, és sietve elindult az ajtó felé. Pár pillanatig figyelmesen nézte az ajtósíkot, majd itt is megpróbálkozott a kártyájával. A panel egy perc múlva kilódult a helyéből, s

ők kiléptek rajta.

Egy szűk folyosón találták magukat, mely két újabb építmény között vezetett. Ez az átjáró egy falnál ért véget, amelyhez egy körülbelül tizenöt méter magasra nyúló létra volt támasztva. A sarkokban mindenféle szemét gyűlt össze: koromtól szennyes papírok, felismerhetetlen műanyag darabok, a lábuk alatt recsegő-ropogó törmelékek.

Ariel odaadta Derecnek a dobozt, és elsőnek mászott fel a létrán. Mire fölért, a megerőltetéstől sajgott a karja. Fölmászott a tetőre, és lenézett Derecre. A férfi, hóna alatt a dobozzal, fél kézzel kapaszkodott fölfelé. Ő is lihegett, mire fölért, de mindjárt meg is jutalmazta magát egy diadalmas kiáltással.

A tetőn ülve Ariel fölnézett D.C. magasan a fejük fölött feszülő mennyezetére, amely kis híján elveszett a tartóbordák, útpályák és a környező épületek fölfelé nyújtózkodó tornyainak szövevényében. Az egyik épületet épp bontották, vagy talán felújították, s lehántott burkolata alól kilátszott a puszta csontváza. A város egy régi negyede volt ez, s Arielt megdöbbenette, hogy hirtelen milyen üresnek tűnt. Innen semmi mást nem láttak, nem hallottak, mint a sokezernyi gép zúgásának halk háttérzaját.

Érezte, hogy a pulzusa felgyorsul.

– És most merre?

Derec körbepillantott.

– Nézzük meg a térképedet!

Ariel átnyújtotta neki a tenyérkomputerét, melynek képernyőjén már ott volt a térkép.

– Lássuk csak... Ha állandóan délnek tartunk, akkor egy emelt szintű pályához kell eljutnunk.

– Merre van dél? – kérdezte a nő.

Derec elmutatott mellette. Ariel arrafelé fordult, s meglátott egy alacsony falat, azon túl pedig gyárépületek négy- és sokszögeit. Még följebb kellett mászniuk.

– Hadd lássam! – A térképet tanulmányozva megint ismerősnek érezte a környéket, de most sem jött rá az okára. – Nagyszerű! – jegyezte meg. – Nos, mit gondolsz, ki volt az?

– Talán az épület egyik biztonsági őre?

– Elég hosszú időbe telt, mire rászánta magát, hogy elinduljon a keresésünkre.

Derec visszanézett arra, amerről jöttek.

– Ez borzasztóan könnyű volt. Az ember azt gondolná, megváltoztatták annak a mentőautónak az azonosító kódját.

– Kinek jutna eszébe keresni?

– Lehetséges. Eddig eléggé követhetőnek tűnnek.

– Komolyan? Akkor miért próbálták megölni Miát? És ha már erről van szó, miért hamisították meg a holttestet a hullaházban? – tudakolta Ariel.

– Sőt, két holttestet, amennyiben igaz, amit mondtál. – Derec megcsóválta a fejét. – Az egésznek nincs valami sok értelme. Elitont egyszer lelőtték az Egyesült Állomáson, és még kétszer utána? Miért?

– Talán mert a helyettes hullá nem akart meghalni.

– A második tetem... plasztikai sebészlet vagy klón?

– Bármelyik lehetett. Az a mentőautó, amelyik fölvette, nem a Reedbe vitte.

– Nem annyira álcázásnak, mint inkább összecserélésnek tűnik. Ami akár még jobban be is válhatott. – Derec felemelte a lábát. – Ezek valószínűleg nem lesznek ott sokáig, bármik legyenek is. Ami pedig a mentőautót illeti, egy ponton túl nyilván nem törődnek tovább azzal, hogy mire jön rá bárki is. Az álcázás csak rövid időre szól. A kérdés továbbra is az, hogy mennyit lepleztek el, és ki elől? Az egész Különleges Szolgálat vagy csak az a két ügynök formált jogot a nyomozás levezetésére? Kit kérdezzünk meg anélkül, hogy magunkra vonnánk Cupra és Gambel figyelmét...

– Nem fog sikerülni nekik – szögezte le Ariel. – Különben is, megakadályozhatna-e téged pusztán két ügynök abban, hogy az RI-n dolgozz?

– Nem gondolnám – felelte Derec, és fölállt. – Voltaképpen milyen messze van innen a következő útpálya?

Ariel felsóhajtott, és kinyitotta a gépét. Rövid tanulmányozás után ő is felállt, kezével mutatta az

irányt, és elindult.

19. fejezet

Mia erőt vett magán, és még egyszer végigment a lakáson, noha jobb lábában minden lépésnél a csípőjéig nyílaik fel az éles fájdalom. A gerince tövénél és a nyaka körül cseppekben gyűlt össze az izzadság.

– Kérem, Ms. Daventri, tartózkodjék a további testedzéstől! – kérlelte újra R. Jennie. – Már teljesen kimerítette magát. Kötelességem...

– Tudom, mi a kötelességed, Jennie – mondta összeszorított foggal Mia. A fal már csak egykét méterre volt. Ott meg kellett fordulnia, és indulni vissza a pamlaghoz. – Muszáj ezt csinálnom, hogy erőre kapjak, és meggyógyuljak. Ha nem csinálom, akkor a szükségesnél tovább leszek a pamlaghoz vagy az ágyhoz kötve.

– De további sérüléseket is okozhat magának, és ezzel meghosszabbítja a gyógyulás idejét.

Mia ezalatt elért a falhoz, és lihegve megállt.

– Részesültél orvosi kiképzésben, hogy diagnosztizálhass, Jennie?

– Ápolónői és elsősegélynyújtói képesítésem van.

– De...?

– Szakorvosi képzettséggel nem rendelkezem.

Mia megfordult, és hátát a falnak vetve megpihent. A pamlag mintegy négy méterre volt tőle.

– Akkor légy szíves engedd, hogy magam döntsem el, mennyit bírok ki!

R. Jennie a hálósobákba vezető előtér közelében állt mozdulatlanul, oldala mellé leengedett karral, ennek ellenére egész testtartásán valami mélyen mély aggodalom érződött. Egy pillanatra ránézett a lakás bejárata mellett álló Bogardra, mintha támogatásért folyamodna robottársához. De R. Jennie már megpróbált segítséget kérni Bogardtól, hogy Miát jobb belátásra bírják, és kemény visszautasításban részesült. Bogard ugyanis értette, hogy mit csinál Mia; ha rosszalotta, a véleményét megtartotta magának.

Mia elrugaskodott a pamlag felé. A fájdalomtól minden egyes lépés egy örökkévalóságnak tűnt.

Támolyogva tette meg a távolságot, majd lerogyott a párnákra.

Mozdulatlanul feküdt egészen addig, míg a lábában fokozatosan megszűnt a fájdalom. Amikor már csak egy tompa lüktetés volt, mintha mindössze csúnyán megütötte volna magát, úgy érezte, talán újra meg tud mozdulni. A szervezetében lévő fájdalomcsillapítók nem szüntették meg teljesen a fájdalmat, de gondoskodtak róla, hogy fizikailag ne terhelhesse túl magát. Amíg viszonylag mozdulatlan volt, az érzés, bár nem múlt el, távolinak tűnt, mintha izomláza lett volna. De minél többet dolgoztatta, annál jobban fájt. Ezt jó jelnek tekintette, különben könnyen túlfeszíthette volna a húrt, újabb sérülést okozva ezzel önmagának.

Úrlakó gondolkodás...

R. Jennie megállt mellette egy tálcával, rajta egy pohár hideg vízzel. Mia lenyelte a bosszúságát, és elvette a poharat.

– Kösz – mondta.

– Mostantól nem fog többet mozogni? – kérdezte R. Jennie.

– Nem. Azt hiszem, egyelőre elég lesz ennyi.

– Van még valami, amiben segíthetek?

– Nem, még semmi. Ariel jelentkezett már?

– Nem, Ms. Daventri.

– Kérlek, hívj Miának! Szólj, mihelyt jelentkezik!

– Természetesen.

R. Jennie visszament a konyhába. Az elmúlt pár nap jó nevelőiskola volt Mia számára. Soha életében nem töltött még ennyi időt pozitronrobotok közelségében, és már kezdett arra gondolni, hogy a Földről való kitiltásukban talán nem is annyira a morális vagy etikai visszatetszés, mint inkább az örökös aggodalmaskodásuk játszott szerepet.

Élvezte, ahogy a víz lefolyik a torkán.

Fektében kiegyenesedett, és átnézett a nappali túloldalára. Jó tizenkét méter széles volt, és tízszer sikerült fordulnia egyik faltól a másikig. Tegnap csak hat fordulót tudott megtenni. Akárhogyan is, nagyot haladt, de így is túl lassúnak érezte a gyógyulást. Nagy szükség lett volna rá, hogy mozogni tudjon. Túl régóta volt már e lakás foglya, s ha még sokáig rá lesz utalva a kötelességtudó R. Jennie társaságára, a végén még megváltozik a véleménye Elitonnak arról az álmáról, hogy visszatelepíti a robotokat a Földre.

Eliton... Vajon mi lesz most az álmával? Még ha sikerülne is rájönniük, ki tervelte ki a gyilkosságokat, úgy tűnt, hogy a tervnek vége, az vált az erőszak igazi áldozatává.

Előtte az asztalon a laptop jelezte, hogy működik. Közel két órája futott már rajta az algoritmus, sorba kapcsolásokat keresve, melyek, ha lettek volna is, csak bizonytalan és lényegtelen véletlenek lehettek. Sejtései bizonytalansága elvette a kedvét a keresésnek még a megkezdésétől is, de az elmúlt két napban keletkezett listákon egyes nevek ismerősnek tűntek. Kétkedett benne, hogy bármi is kiderülhet, de más ötlete nem lévén – ezzel szemben csak egy megbízható lába –, érdemesnek látszott vállalnia a fáradozást. Akadémiai tanulmányai során meglepve tapasztalta, az írott történelemben hány bűnügy oldódott meg azáltal, hogy ott is rátaláltak értékelhető mozzanatokra, ahol a legkevésbé várták. Az egész kiképzés semmit sem ért, ha nem számolhattak a véletlennel. Az bizonyult jó nyomozónak, aki tudta, hogyan használja ki a kínálkozó véletleneket. Például azt a tényt, hogy a DyNan Kézműipartól egyetlen embert se lőttek le.

A híradós kamerák által felvett anyagokat újra meg újra végignézve Mia mindig fennakadt ezen a furcsaságon. Többször is elvégeztette Bogarddal a röppálya-analízist, de nem talált magyarázatot arra a különös tényre, hogy a DyNan-csoport egyetlen tagját sem vették célba. Csak három ügyintéző és egy biztonsági ember alkotta a csoportot, de közvetlenül az Imbitek és egy másik, csupa kiegészítő technológiát – szállító-, emelőszerkezeteket, traktorokat és egy sor más szállítóberendezést – gyártó cég, a Porvan-Standard-Mech mellett álltak. Az Imbitek-csoporttól ketten, a PSM-csoporttól hárman megsebesültek, s ott még egy halott is volt. Rega Looms emberei, noha e két másik közé voltak beékelve, sértetlenül megúszták az egészet.

Mivel nem mehetett oda hozzájuk, hogy megkérdezze tőlük, Mia kénytelen volt az adatokból dolgozni.

Most, hogy már kielégítően bebizonyosodott számára, hogy nem véletlenül sebesültek és haltak meg az áldozatok, hogy a gyilkosok csakugyan értettek hozzá, hogy azokat találják el, akiket megcélzottak, akaratlanul is azon kezdte törni a fejét, vajon mit jelentettek az egyes áldozatok az ok és okozat rendjében.

Nyilvánvalóan Humadros és Eliton képviselték az elsődleges célpontot. Nélkülük a konferencia meghalt, még akkor is, ha több résztvevő hősiiesen küzdött az életben tartásáért. Persze, biztosan lesz valami találkozó, de valójában most már mit lehet elérni vele? Humadros küldötteinek nagy része meghalt. A megmaradtak kezdők, inkább csak zöldfülű diplomata-tanoncok, semmint igazi tárgyalófelek. És persze, ott volt az Ariel ismerősével, Tro Aspillal kapcsolatos anomália: halott volt, ugyanakkor útban vissza az Aurorára. De a tágabb képletet tekintve még ő sem számított a küldöttség jelentős tagjának.

Eliton összes biztonsági embere.

Őt magát is beleértve.

Miért? Ők képviselték a Különleges Szolgálaton belüli egyetlen becsületes csoportot? Akármilyen könnyű volt is így gondolkodni, nem látszott valószínűnek. De várható volt, hogy Mattu, Gel és Mia rá fognak jönni az álcázásban rejlő következetlenségekre. A célszerűség azt diktálta, hogy azonnal elejét vegyék minden, ebből az irányból fenyegető bajnak. Miát nem találták el a galérián – valószínűleg ez volt az egyetlen célt tévesztett golyó.

Vagy az is lehet, hogy nem. Lehet, hogy élve akarták elkapni, hogy aztán Bogarddal együtt hamis vádat emeljenek ellene. Könnyen megtehették volna.

Akkor meg mire való volt a kórház elleni támadás? Meggondolták magukat? Egy hibát akartak kijavítani?

Biztonságosabb arra gondolni, hogy ő kezdettől fogva célpont volt.

Eliton stábja – két ember – halott. Velük együtt megölték Humadros csapatának öt tagját. Az

összesen tizenhárom. Egy halott van a PSM-csoportból. Tizennégy. A többi hét?

Crol Dushek, a solariai küldöttség vezetője, és két szárnysegédje. Tizenhét. A három aurorai az itteni követségről. Húsz.

Az utolsó még mindig érthetetlennek tűnt: egy Viansa Risher nevű nő, akinek első látásra nem is volt oka rá, hogy az emelvényen legyen. A Telepes Koalíció egy részlegének, a Telepes Szállítmányozási Bizottságnak volt a tagja, tisztviselő, akinek senki mással nem volt közvetlen összeköttetése. Afféle jelképes meghívásnak látszott.

Ám amikor Mia lehívta a hírhírlő cikkeit, rájött, hogy Risher jelenléte valójában fontos volt. A telepes világok a konferencia legelső bejelentésétől kezdve igényt tartottak egy helyre az asztalnál, és mind a földi, mind az űrlakó kormányok következetesen figyelmen kívül hagyták őket. Risher a Telepes Koalíció szóvivője volt a Földön, és ügyesen képviselte azt az álláspontot, hogy neki is ott kell lennie. Az űrlakó világok és a Föld közötti kereskedelmi kapcsolatok potenciálisan csakugyan sérthették a telepes világok érdekeit, és nyilvánvalóan érdekelte őket a kalózkodás témája, mivel magában mindenki azt gondolta, hogy a kalózkodók telepesek, vagy legalábbis valamelyik telepes világot használják bázishelyül. A kizárásnak nem sok értelme volt, és egyikük sem hangzott meggyőzően. Végül az utolsó hónapban Eliton irodája elküldött egy meghívót Rishernek, és a konferenciabizottság visszaigazolta a részvételét. De csak az övét.

Huszonegy hivatalosan elismert halott (vagy húsz, Eliton tényleges állapotától függően).

Harminchárom sebesült. Ötvenöt lövést adtak le. Vajon a harminchárom közül kiket akartak megölni?

És miért nem akartak senkit a DyNan Kézműipar csoportjából?

A laptop képernyőjén továbbra is a DOLGOZIK jelzés volt látható. Mia kiitta a maradék vizét, és szemét a kis képernyőre szegezve várt.

Ariel telefonja újabb hívást fogadott. Mia odabicegett, és leült. Nyugtalanul futtatta végig az üzenetek egyre növekvő listáját. Három üzenet Setaris nagykövet asszonytól, kettő Korolin küldöttől, öt Hofontól, a titkáráról, egy Taprin szenátortól...

Ez a mostani Coren Lanrától jött, a DyNan biztonsági emberétől.

Mia kikapcsolta a képet, és megnyomta a HÍVÁSFOGADÁS gombot.

– Ariel Burgess!

– Ó, Ms. Burgess! – Lanra érdes hangon és kicsit az orrából beszélt. – Már próbálkoztam az irodájában, de azt mondták, nincs bent...

– És ezért itt hívott. Honnan szerzett tudomást erről a számról?

– Coren Lanra vagyok, a DyNan Kézműipar biztonsági tisztje.

Úgy mondta, mintha ez mindent megmagyarázna. Mia minden bosszúsága ellenére is elmosolyodott.

– Értsem ezt úgy, hogy semmi közöm hozzá? Mit tehetek önért, Mr. Lanra?

– Hát... – A férfi hallhatóan elbizonytalanodott. Egészen biztos nem ezt a választ várta. – Reméltem, hogy meg tudjuk beszélni az Egyesült Állomáson történt incidenst.

– Van valami oka, hogy miért akarja megbeszélni velem?

– Több emberrel is megpróbáltam beszélni a dologról az önök követségén, de senki sem tudott időt szakítani rá. Érthető, tekintve, hogy Setaris nagykövet közvetlen munkatársai mind meghaltak. Én azonban végignéztem a listát. Már azon voltam, hogy feladom, amikor elérkeztem a karbantartó részleghez.

– Nálunk a karbantartás munkáját robotok végzik, Mr. Lanra.

– Nos, igen, mint mondtam.

– Még mindig hiányolom az okot.

Lanra hosszú másodpercekig hallgatott, és Mia arra gondolt, mindjárt elnézést kér, és leteszi a telefont.

– Vannak bizonyos... szabálytalanságok... a történetek körül – mondta a férfi nagy sokára.

– Mégpedig?

– Az alkalmazottaimmal kapcsolatban, például.

Mia az ajkába harapott.

– Olyasmire gondol, hogy a DyNan emberei közül senki sem sebesült meg?

– Például, igen.

– Gondolja, hogy ez magyarázatra szorul?

– Határozottan.

– És szeretné megmagyarázni nekünk. Miért? Szerintem ezzel a földi hatóságokhoz kellene fordulnia.

– Ők e pillanatban nem túlságosan fogékonyak a magyarázatokra.

Mia nem kételkedett benne, hogy a DyNan előkelő helyet foglalhat el a gyanúsítottak listáján. Még anélkül a visszásság nélkül is, hogy nem voltak sebesültjeik, Rega Looms, a DyNan tulajdonosa, hallgatólagos vezére volt egy szélsőségesen robotellenes szektának, a Szerves Értelme Egyházának. De nem csak robotellenes volt – a DyNan olyan ergonómiai és organikus sokszorosító technikákat és eszközöket gyártott, amelyekkel egy ember saját kezűleg végezhetette a munkáját; sőt, kellett hozzá emberi erő, hogy a dolog működjön. Filozófiájuk az önbizalom egy módosított formája volt: azt állították, hogy minden olyan eszköz, amely az emberi irányítástól függetlenül működik, az ember életerejét csapolja meg. A pozitronika annak a technikai piramisnak a csúcsán foglalt helyet, amelyet a DyNan ellentétesnek tartott az emberiségről alkotott fogalmával, de nyilvánvalóan nem állt meg a robotoknál. Szerintük azok a dolgok, amelyeket az Imbitek gyártott, alig voltak jobbak. A beépített technológia simán megcsinált olyan dolgokat, amikről az emberek még csak nem is tudtak, mert el voltak rejtve, el voltak felejtve. Az emberiségnek sejtelve sem volt, miféle képességeket vesztett el a gépek miatt, amelyek elvégezték helyette a munkát. Abból, amit a DyNan készített, semmi sem működött magától. A Szerves Értelme Egyháza kiterjesztette ezt a hitet a vallásra is, azt állítva, hogy az emberiség valódi természete a technikai kor előtti időből származik, hogy az Édenkertben nem voltak gépek, és hogy az egyetlen igazi kegyelmi állapot az az állapot, amelyben az emberi lények nem igényelnek, és nem birtokolnak semmi mást, mint a saját testüket és értelmüket.

Ám ha csakugyan ők álltak a támadás háttérében, okoskodott Mia, akkor butaság volt tőlük, hogy nem ajánlottak föl legalább egy jelképes áldozatot.

– Feltételezem, hogy a lehallgatás nem árthat, Mr. Lanra – mondta végül. – Mire gondol?

– Ha esetleg találkozhatnánk valahol...

– Adjon meg egy kódot, ahol elérhetem! Néhány bűvészmutatványra szükségem lesz, de meg fogom keresni.

– Kérem, Ms. Burgess, ne térjen ki előlem! Úgy vélem, ez nagyon fontos...

– Nem áll szándékomban kitérni ön elől, Mr. Lanra. De van még néhány elintézendő kötelességem. Meg fogom keresni.

– Rendben van... – sóhajtotta elkeseredetten Lanra. – Itt elérhet.

Egy szám jelent meg a telefonon.

– Köszönöm, Mr. Lanra! Meddig lesz ott?

– Ameddig csak szükséges.

– Megkeresem.

Mia remegő kézzel nyomta meg a szétkapcsoló gombot, és az ijedtségtől felzaklatva dőlt hátra a székben.

"Valami – gondolta. – Végre valami!"

Már csak egy probléma van: meg kell találnia Arielt.

– Bogard! – kiáltotta.

– Tessék, Mia.

– Be tudsz még menni közvetlenül a biztonsági komvonalakba?

– Azóta, amióta megérkeztünk ide, nem próbáltam – válaszolta a robot. – Elképzelhető, hogy lezárták előlem a belépést.

"Kétlem – gondolta Mia –, különösen ha azt gondolják, hogy meghaltál..."

– Próbáld meg most! Nézd meg, kering-e valami szóbeszéd az itteni biztonságiak között Ariellel és Dereckel kapcsolatban.

Bogard elvonult a kommunikációs konzolhoz, és bal kezéből egy vékony kábelt vezetett be

közvetlenül az I/O porthoz. A képernyőn gyors egymásutánban adatok villantak fel.

– Nem – közölte Bogard.

– Küldj el egy névtelen jelentést róluk!

– A központi koordináción keresztül, vagy keressek kint a terepen egy külső egységet?

– Próbálj külső egységet keresni, természetesen!

Pár másodperc múlva Bogard már jelentette is:

– Van egy járórkocsi a hálózatban akörül a garázs körül, amelyet Ms. Burgess átkutat. Kiküldtem egy szimulált jelentést a helyszínre.

– Nagyon helyes, Bogard! Köszönöm!

– Folytassam a megfigyelést?

– Folytasd, Bogard! További kommunikációra nincs szükség, csak akkor szólj, ha történik valami!

– Rendben, Mia.

Mia visszabicegett a fekvőhelyhez, otthagya Bogardot a konzollal összekapcsolódva. Korábban nem hitte, hogy Bogard meg tudná ezt csinálni, de most, hogy utánagondolt, nagyon is logikus volt. Csak bámult a robotra, s közben az járt a fejében, hogy vajon miféle képességei lehetnek még, amikre ő – és a részlegében senki – nem gondolt.

Aztán hosszú másodpercekig nézte a laptopja képernyőjét. Már nem az állt rajta, hogy DOLGOZIK, hanem az a két szó csillogott zölden, hogy KERESÉS VÉGE.

Tétován megnyomta a HOZZÁFÉRÉS billentyűt.

20. fejezet

Derec leért az utcaszinten lévő járdára; megkönnyebbült, hogy végre nem kell a háztetőkön mászkálnia. Visszanézett a létra tetejére, D.C. messzeségbe vesző mennyezete felé. Azok a tetők, amelyek felértek abba a magasságba, a többi támasztószerkezettel együtt tartották a város fölé boruló védőburát.

Megrázta a karját, hogy oldja az égő fájdalmat. Úgy mászott le az épület aljáig – becslése szerint körülbelül tizenöt métert –, hogy közben a dobozt a bal hóna alatt fogta. Sajogtak az izmai.

– Tudod, régóta nem másztam már hegyet, és ez pótléknak igazán nem volt kellemes... – jegyezte meg.

Ariel körülnézett, majd bosszúsán elfintorodott.

– Mi van? – kérdezte Derec. – Amióta eljutottunk ebbe a szektorba, egyfolytában olyan képet vágsz, mint aki elvesztett valamit.

– Ez... nem tudom, nem találok megfelelő kifejezést rá. Még valamit tudnom kéne erről a helyről.

– A géped mit mond róla?

– Raktárövezet, kis szerelőműhelyek, leginkább kereskedők raktárai. Én...

Ariel előkapta a palmtopját, és gyorsan beírt valamit. Aztán megfordult, és mutatta az irányt.

– Arra!

Derec érezte, hogy megint elfogja az idegesség, de követte Arielt.

– Találkozód van?

– Úgy van.

– Jártál már itt valaha?

– Nem, de kötelességem ismerni bizonyos területeket.

Derec várt még valami magyarázatot, de hiába. Ha kellenél is, de engedelmesen baktatott Ariel után. Még várnia kell.

Ariel végigment egy keskeny átjárón, mely kivezetett egy rakodóhelyek között haladó, széles szervizútra. Ott balra, majd jobbra nézett, aztán elindult balra. A negyedik dokkhoz érve megállt, megnézte a térképét, majd ujjával egy helyre mutatott.

– Az a hely.

– Miféle hely? – kérdezte Derec.

Ariel fölmászott a dokk előterére, és megnézte, nyitva van-e az alkalmazottak bejárata. Hogy az ajtó nem nyílt ki, várakozóan Derecre nézett.

– Ne vidd túlzásba a használatát! – mondta a férfi, miközben csatlakozott hozzá, és kódfejtő lapocskáját beillesztette a nyílásba. A zár egyszerű volt, az ajtó pillanatok alatt kinyílt. Odabent egy tip-top kis irodában találták magukat. A falakon vállalkozási engedélyek sorakoztak.

– Ez aurorai – jegyezte meg Derec.

– Tudom.

– Mit keresünk?

– Csempészárut.

Maga a raktár tele volt plafonig érő polcsorokkal, melyeken ugyanolyan szürke lécládák sorakoztak, mint amit Derec szorongatott a hóna alatt, csak sokkal nagyobbak. Ariel odalépett a legközelebbihez, alaposan szemügyre vette, majd körülnézett.

A polcok végében egy kéziszerszám lógott; megfogta, és hosszában végighúzta a ládán.

A tető kinyílt, és felcsapódott. Egy emberformájú, fejetlen robot állt benne.

– Egy DP-8-as – mondta Ariel. – Teherhordó egység.

– Kicsit túl emberforma ide, nem? – jegyezte meg fanyarul Derec.

– Csak egy kicsit. – Ariel megnézett még három ládát, mindegyikben fejetlen DP-8-as kiszolgálóegység volt. – Szerinted hol lehetnek a fejek?

Elindultak a polcok között. Derec sok olyan ládát látott, amelyekben mindenféle kiszolgálóegység volt – gyári összeszerelő egységek, mezőgazdasági karbantartók, takarítók –, de összesen csak egy szekcióban voltak emberformájúak, s azok közül is, amelyiket felnyitották, mind fejetlen volt.

Lassan kezdett gyanússá válni, hogy mit cipel a hóna alatt.

– Derec! – hívta Ariel.

A hang után sietve egy széles ajtóhoz ért, amely egy másik, kisebb raktárhelyiségbe vezetett.

Gépeket és munkapadokat látott benne.

– Hogyhogy senki sincs itt? – kérdezte.

– A követség felszólította minden állampolgárunkat, hogy szüneteltesse üzleti tevékenységét, amíg a válság tart.

– Miért, válság van?

Ariel megrovó pillantást vetett rá.

Az egyik munkapadon emberforma fejek sorakoztak. Nem tökéletesen emberiek, csak többé-kevésbé – emberi arcok karikatúrái. A tarkójuk nyitva volt. Derec megfordította az egyiket, hogy belekukkantson.

– Üres.

– És...?

A férfi ránézett Arielre.

– Könnyen beleilleszthető egy pozitronagy, ha erre gondolsz.

– Erre gondolok.

Derec előbb a hóna alatt lévő dobozra, majd ismét Arielre nézett.

– Ez a hely nincs messze a garázstól – mondta a nő. – A közelség rendszerint nem sokat jelent, de ebben az esetben azt kell mondanom, hogy kicsit túl sok a véletlen egybeesés.

– Azt hiszem, jobb lenne elmennünk, mielőtt bekövetkezik egy újabb incidens.

Ariel bizonytalanul bólintott, s hagyta, hogy Derec visszavezesse a kis irodába. De azért odament a három íróasztal egyikéhez, és bekapcsolta a terminált. Elővette a tenyérkomputerét, és hozzacsatolta az I/O-hoz.

– Ariel...

Ariel fölemelte az egyik kezét, mire Derec összeszorította a száját. Tudta, hogy kár vele vitatkozni, ha egyszer a fejébe vett valamit. Így aztán várt, míg Ariel végiglapozta a rendszert, és elkészült az adatátvitellel.

Végre kikapcsolta, és zsebre tette a gépet.

– Menjünk!

Derec megkönnyebbülve lépett ki a rakodórámpára.

– NE MOZDULJANAK! TEGYENEK LE MINDEN TÁRGYAT A FÖLDRE, ÉS EMELJÉK A MAGASBA A KEZÜKET!

Derec jobbra kapta a fejét. Egy rendőrségi járőrökocsi vesztegelt az átjáróban, mögötte két rendőr állt rájuk szegezett fegyverrel.

– A francba! – morogta, és lassan letette a dobozt a lábához.

– Mit kerestek?

Ariel dühös szemeket meresztett a zsarú tarkójára. A hangja higgadt volt és mérlegelő, tökéletesen ellentétes azzal a csalódottsággal, amelyet Derec az arcán látott.

– Egy szakmai konferencia helyszínét – mondta. – Az úrlakó iparnak lesz itt egy kereskedelmi bemutatója. Ez a munkám, én vagyok az aurorai nagykövetség kereskedelmi összekötője.

– Konferencia? Ezen a helyen nincs semmiféle konferenciaterem, nagykövet asszony, ez itt egy magántulajdonban lévő raktár volt...

– De hiszen minden térképen úgy szerepel, mint Kongresszusi-negyed.

– Az igaz – felelte barátságosan a zsarú. – De itt akkor sincsenek konferenciatermek.

– Akkor miért hívják így?

– Mindig is ez volt a neve – kapcsolódott be a másik zsarú. – Ön bizonyára új jövevény a Földön.

– Akkor ez csak valami tréfa lehet, ugye? Meghagyják az összes régi nevet a térképeken, hogy a frissen ide érkező turisták feltétlenül eltévedjenek. Persze, hogy tréfa, hiszen a Terra Turisztika és az idegenforgalmi minisztérium esküszik rá, hogy nincsenek elzárt helyek D.C.-ben, se a bolygó egyetlen más nagyobb városközpontjában.

– Ők nem kérdezik meg a rendőrséget, Ms. Pardon.

– Az ilyet meg kell kérdezni – folytatta Ariel, s érezni lehetett a hangján, hogy kezdi elveszíteni a türelmét.

Derec titkon nagy elismeréssel figyelte, hogyan lovalja bele magát a mind fellengzősebb handabandázásba, míg visszafelé haladtak az aurorai nagykövetség felé vezető több kilométeres úton, előbb csak bosszantva, aztán már dühítve is a két derék rendőrt, akik pusztán a munkájukat végezték. Akármilyen magyarázattal próbáltak szolgálni, belekötött minden szavukba, míg a végén elhallgattak, és már csak egyszavas válaszokat adtak. Látszott rajtuk, már alig várják, hogy kirakhassák a járőrökocsiból. Nem tartóztatták le őket, mert Arielen rajta volt a követségi azonosító jelvénye, és már amúgy is elhitette velük, hogy hivatalos dologban járt odalent abban a raktárban. Derecnél még mindig ott volt a doboz, melyet ugyanazzal a magyarázattal védett meg, habár a rendőrök láthatóan nem voltak túl boldogok tőle. Mindazonáltal nem akartak bajt csinálni azzal, hogy letartóztatnak egy nagykövetet. Most Ariel eljuttatta őket arra a pontra, hogy már semmi mást nem akartak, csak visszavinni őket az aurorai nagykövetségre, annál is inkább, mivel nyilván megkapták a parancsot, hogy több úrlakót nem érhet bántódás azok után, ami az Egyesült Állomáson történt. Ariel ezt kihasználva úgy felbőszítette őket a Föld ellen irányuló kicsinyes sértéseivel, hogy el se kérték Derec azonosítólapját, és olyan kérdéseket sem tettek fel, amelyekre esetleg Ariel nem szívesen válaszolt volna.

A követség ötödik szintjének leszállóállására érve kimásztak a járműből. Ariel sértett haraggal szállt ki, míg Derec visszanézett a két zsarura.

– Köszönjük, igazán méltányolom a szívességüket! – mondta. A közelebb ülő mereven bámult föl rá.

– A főnöke tanulhatna egy kis megfontoltságot!

Derec rántott egyet a vállán.

– Hát...

– Kellemes napot, uram!

Miközben fölemelkedtek, Derec hátrahőkölt a forrón kiáramló sűrített levegő elől. Arra gondolt, vajon mennyit fognak ebből jelenteni.

A liftnél érte utol Arielt.

– Ez...

– Fölösleges volt? – villantotta rá a szemét Ariel.

– Mesteri volt!

A nő egy pillanatra összevonta a szemöldökét, aztán felnevetett.

– Azok a szegény...

Kinyílt a lift ajtaja, s hárman kiszálltak belőle. Ariel nem fejezte be a mondatot.

– Minden rögzített naplóadat a dátum, a rendeltetési hely és a távolság volt – közölte Derec. – Egyszer használták az elmúlt tizenegy hónapban.

– Egyesült Állomás? – kérdezte Mia.

– Pontosan! És vissza abba a garázsba. Nincs felvétel se a vezetőről, se az orvosi személyzetről, se a betegről.

– Akkor hát nincsenek meglepetések – állapította meg Ariel.

– De igazolja a feltevést – bólintott Mia. – Abban mi van? – mutatott az asztal végében gubbasztó dobozra.

Derec megmagyarázhatatlanul húzódozott attól, hogy felnyissa. Dobogó szívvel nézett Arielre.

– Még megvan az a kulcsod?

Ariel átnyújtotta neki a raktárból elhozott ládanyitó kulcsot. Derec rákapcsolta, és végighúzta a forrasztás mentén. A doboz fedele felpattant.

Kipárnázott belsejében egy műanyag burkolatú ezüst és arany hártyszövet kupac volt szorosan becsomagolva, és sötétebb csomókkal vegyítve.

– A fenébe! – szisszent föl Ariel.

– Mi ez? – kérdezte Mia.

– Egy pozitronagy – válaszolta Derec. – Csempészáru a javából!

– Csukd be! – szólt rá Ariel.

Derec engedelmeskedett, majd Miára nézett.

– Te hívtad a rendőrséget, ugye?

Mia bólintott.

– Valami megjelent. Szóltam Bogardnak, küldjön utasítást a csatornáikon keresztül. Ne sokat, csak egy járőrökocsit, hogy nézzenek körül.

– Ravasz fiú ez a Bogard – mondta Ariel jeges hangon. – Kár, hogy a legfontosabb feladatát nem tudta ugyanilyen jól ellátni.

Derec Arielre nézett. A nő karba tett kézzel, arcán a leplezetlen harag kifejezésével bámulta Bogardot.

– Küldtél nekem egy üzenetet az Incidens után – mondta. – Úgy szólt, hogy "Látom, teljesült a kívánságod." Mit akartál ezzel mondani?

– Tudtad, hogy az üzenet tőlem jött. Arra nem jöttél rá, hogy mit jelent?

– Eliton halála...

– Ez most mellékes. Azzal, hogy meg tudtál alkotni egy közveszélyes robotot, elérted, amit akartál. Nem hiszem, hogy meg akartad ölni Elitont.

Azt hiszem, hogy te robotokat akartál építeni, amelyeket csak tudsz és akarsz.

– Hogy lesz tovább? – kérdezte Derec. – Eliton halála után többé senki sem lesz képes robotokat építeni a Földön!

– Nem hiszem, hogy ez számít. Most majd valaki szerződtetni fog, hogy építs testőröket, mindegy, milyeneket.

– Bocsáss meg, de ezt nem sikerült megcsinálnom.

– Egyszerű működési hiba – legyintett Ariel. – A Földön senki nem venné meg, de az űrlakók tisztában vannak vele, hogy a prototípusokban mindig akadnak hibák, amiket ki kell küszöbölni. Ez egyáltalán nem érinti a lényegét. Most megkaptad a lehetőséget, hogy megépítsd a te spéci pozitronikus gépedet. Még több eltéréssel, még nagyobb cselekvési szabadsággal, még inkább emberformájúra. Az ördögbe is, még hibázni is fognak!

– Ariel...

– Bocsánat! – szólt közbe Mia. – Úgy érzem magam, mintha egy nagyon bonyolult vita végére toppantam volna be.

– Derec és én alapvetően nem értünk egyet Bogarddal kapcsolatban. Hogy mit képvisel.

– Erre már rájöttem. Miért?

– Derec robotja annak a kísérletnek a végeredménye, amely megpróbálja kijátszani a Három

Törvény programozását...

– Ez tökéletes félreértés! – kiáltotta Derec. – Te sohasem értetted meg, hogy én mit akarok megvalósítani!

– Igazán? Árulj el nekem valamit: miért működik még mindig ez a robot?

– Mi? Én nem...

– Csődöt mondott! – csattant fel Ariel. – Hagyta, hogy egy ember, aki a gondjaira volt bízva, meghaljon. Szemtanúja volt halálos és súlyos sebesülések tucatjainak. Egy halom pozitronkocsonyává kellett volna szétesnie. Ehelyett ő vígan működik tovább.

– Mi jó származott volna abból, ha csakugyan összeomlik?

– Tehetetlen volna. Nem jelentene további fenyegetést.

– Miféle fenyegetést?

– A vétkes gondatlanság fenyegetését!

– Nem volt gondatlan! Nézd meg, hogy gondoskodott Miáról!

– Akkor hogy lehet az, hogy Eliton halott?

– Nem tudjuk, hogy halott-e!

– Bogardtól nyugodtan az lehet! Miért?

Derec nem tudta. Mindazok közül, amiket bele akart tervezni és építeni Bogardba, pontosan ez volt az, aminek soha nem lett volna szabad megtörténnie. Ránézett a mozdulatlan, érzéketlen gépre, és nem értette, mi romlott el benne annyira, hogy hagyta meghalni az embert, akinek a kizárólagos védelmére programozták.

– Megmagyarázná ezt nekem valaki? – kérdezte Mia.

– Derec építette, próbálja meg ő! – válaszolta méla undorral Ariel.

– Normális körülmények között... – kezdett bele Derec, de hirtelen összeszorult a torka, és köhögnie kellett. – Normális körülmények között... most mindegy, mit értünk ez alatt... a Három Törvény bele van építve minden pozitronagyba, a magprogram részeként. Ezek képezik egy robot számára a legfőbb alapelveket, azt az alapot, amelyen minden későbbi tudása és tapasztalata nyugszik. Az első tervezők úgy vezették be, hogy ahhoz, hogy a robot működni tudjon, szinte valamennyi másodlagos programozáshoz alapfeltétel ezen törvények jelenléte. Ahhoz, hogy a Három Törvény nélkül lehessen megépíteni egy agyat, tökéletesen át kellene tervezni az összes gyártási eljárást, nemkülönben magukat az alapvető pályákat. Nem pusztán bele vannak égetve az agyba, de a megszerkesztésében is alapvető szerepük van.

– Ezt csináltad te? Újratervezted mindent?

– Nem. Ennyire nem vagyok jó. Sem ennyire felelőtlen. Mindössze a törvények alkalmazásának egy új paraméterkészletét helyeztem el benne.

– Kijátszotad őket! – csattant fel Ariel.

– Nem. Vettem egy elfogadott szabvány gyakorlatot, és kiterjesztettem.

– Miféle gyakorlatot? – kérdezte Mia.

– Szabályoztam azokat a feltételeket, hogy a robot mikor érzékelje úgy, hogy ő a felelős egy törvénysértésért – magyarázta Derec. – Gondold csak végig! Az Első Törvény értelmében, amennyiben szó szerint próbálnának megfelelni neki, valamennyi robot összeomolna. "A robotnak nem szabad kárt okoznia emberi lényben, vagy tétlenül túrnie, hogy emberi lény bármilyen kárt szenvedjen." Tekintsd ezt abszolút érvényű parancsnak! Az emberek szüntelenül kárt szenvednek. Egyedül az idő és a távolság garantálja, hogy egy robot ne akadályozhassa meg minden esetben a kár elszívását. Ha nem volna helyben valamiféle tározóna, egyfajta rangsor szerinti válaszadás, attól a pillanattól kezdve, ahogy a robotok megtudnák, hány ember szenved kárt azért, mert ők nem tettek semmit, hogy ezt megelőzzék, nem volna működőképes robotpopulációnk. Ezért ésszerű korlátozást vezetünk be a törvény alkalmazásában. Ha egy robot nem tesz semmit, hogy megakadályozza a mellette álló ember megölését, mondjuk egy vezető nélküli, nagy sebességgel közeledő jármű által, akkor csődöt mond, és bekövetkezik az összeomlás. Ha ugyanez a robot nem tehet semmit, hogy egy tőle egy kilométerre lévő ember ugyanerre a sorsra jusson, csak egy módon mondhatja fel a szolgálatot: ha egy másik ember határozottan azt állítja, hogy ő volt a hibás. A robot automatikusan nem tartja felelősnek magát.

– Ez ésszerű – bólintott Mia.

– Célszerű szerkesztés – hagyta helyben Derec. – De bizonyos feladatok elvégzésekor ily módon funkcionális falba ütközünk. Például a törvény alkalmazásakor. A legtöbb pozitronagy nem tud mit kezdeni az erőszakos bűncselekménnyel. Néhányat úgy programoztak, hogy bizonyos, nagyon sajátos helyzetekben egyfajta tudathasadás lépjen fel nála. Ha például halott embereket látnak egy bűncselekmény helyszínén, ne lépjen fel náluk a "háromtörvényes krízis". De még ilyen esetben sem képesek letartóztatni valakit, mert azzal potenciálisan kárt okozhatnak egy emberi lénynek.

– De egy bűnöző... – kezdte Mia.

– Az is csak emberi lény – erősködött Derec. – Attól, hogy egy ember olyasmit tett, amivel törvényt sértett, még nem csökken a robot ragaszkodása a Három Törvényhez.

– Hacsak újra nem fogalmazod azt, hogy mit jelent a kár – szólalt meg Ariel. – Ezzel megkerülheted a Három Törvény parancsát.

– Ez a dolgok túlzott leegyszerűsítése – tiltakozott Derec. – Én a felelősség tartományát fogalmaztam újra. Bogard éppúgy a Három Törvény elkötelezettje, mint az összes többi robot, de ő tágabban értelmezi ezt az elkötelezettséget. El tudja dönteni, hogy ha korlátoz egy embert a szabad cselekvésében, még akkor is, ha azzal bizonyos kárt okoz neki, például horzsolást vagy izomhúzódást, azzal esetleg megmentheti őt a más emberektől jövő kár elszenvedésétől.

– Azt akarod elhítni velem, hogy egyfajta morális barométert építettél bele? – támadt neki Ariel.

– Olyasmit. Rábízta arra az emberre, akinek a szolgálatára kirendelték, hogy meghozza ezt a döntést. Továbbá elismeri, hogy az embernek joga van veszélyes útra térni, ha a körülmények folytán csak ezen a kockázatos módon veheti elejét további, nagyobb károk elszenvedésének.

– És ha olyan helyzetbe kerül, amelyben feketén-fehéren szembe kell néznie a Három Törvény megsértésével?

– Vannak memóriatárolói, és van egy biztonsági kapcsolója, amely eltéríti az adatokat az elsődleges pozitron-mátrixból. Ez megakadályozza a pozitronikus összeomlást, és megteremti a lehetőséget az újabb kiértékelésre. Egy szabályos laborvizsgálat keretein belül magyarázatot lehet találni egy adott helyzet ok és okozat összefüggésére. Ezután az újraindított robot ismét munkába állhat.

– Szelektív emlékezetkieséssel ajándékoztad meg – mondta Ariel. – Megengedi, hogy egy ember kárt szenvedjen, és mégis működik tovább, mert az eset után nem emlékszik vissza arra, hogy mit tett.

– Ezért hagyott ki Bogard adatokat a jelentéséből! – kiáltott fel Mia.

– Ezért kell visszavinnem Bogardot a Phylaxisba, hogy ott kikérdezzem.

Mia elgondolkodva bólintott, majd megkérdezte:

– És ezt miért nem helyesled, Ariel?

– A robot egy gép – felelte Ariel. – Egy nagyon hatékony gép. Intelligens, képes döntéseket hozni. Azt akarom, hogy eltéphetetlenül ragaszkodjon a Három Törvényhez, hogy soha, de soha ne téríthessék el attól, hogy legfőbb gondja az én biztonságom megóvása legyen! Kapcsolják ki, ha nem tud megvédeni. Nem akarom, hogy meghányja-vesse magában a helyzetet. Nem akarom, hogy egy robot valaha is másod- vagy harmadrangúnak ítélhesse az én biztonságomat, és esetleg úgy döntsön, hogy feláldozhat engem a többiek érdekében. Vagy egy bizonyos egyén érdekében. Azt gondolom, hogy a kötelek ilyen meglazítása nem vezethet máshoz, mint működésbeli konfliktusokhoz, ami végső soron szükségtelen és fölösleges kárt fog okozni.

– Pedig csak ezen az egy módon lehet testőr robotot építeni – jegyezte meg Derec.

– Akkor ne legyen ilyen robot! – kiabálta Ariel. – Ez sem működött! Valahol a sületlen agyában hozott egy döntést, és feláldozta Eliton szenátort! Magyarázd el nekem, hogy szolgálta ez valakinek is a javát!

Derec szégyenkezve bámult rá. Nem tudott mit válaszolni Arielnek. Sőt saját magának sem tudott mit válaszolni.

21. fejezet

Mia némán figyelte, hogyan szabadulnak el az indulatok a vita hevében. Nem ismert rá Arielre.

Sokszor látta már türelmetlennek, de barátnője ilyenkor is megőrizte az önuralmát, higgadt kedélyét, és sohasem ragadtatta magát efféle dühkitörésekre. Arielnek erről az oldaláról nem voltak tapasztalatai. Az az esztelen gyűlölet, amelyet Bogarddal szemben tanúsított, Mia szemében sokkal inkább egy robotellenes fanatikusra volt jellemző, mint egy űrlakóra, akinek tudvalevőleg jól kellene éreznie magát egy robot társaságában.

– Ariel... – szólalt meg összeszorított szájjal Derec, aki láthatóan igyekezett megfékezni az indulatait.

Ariel egyszerűen kiment a szobából.

Derec lehunyta a szemét, és hátradőlt a székében.

– Maguk ketten régóta ismerik egymást? – kérdezte Mia.

– Néha úgy érzem, túlságosan is régóta... – mosolyodott el halványan a férfi. – Bizonyos értelemben amióta élek, ismerem őt.

– Nincs maguk között...

– Rokoni kapcsolat? Nincs. Csak én... mi... mindketten átestünk a mnemonikus járványon. A Burundi-lázon. Teljes emlékezetvesztés mindkettőnknél. Amikor rámtört a lázroham, Ariel volt az első emberi lény, akivel kapcsolatba kerültem.

– És vele volt, amikor ő került a roham állapotába?

Derec bólintott.

– Akkor... mi lenne, ha elmondaná, miről szólt ez a vita maguk között? A felét se értettem annak, amiről beszéltek.

Derec vett egy mély lélegzetet; látszott rajta, hogy kínosan érzi magát.

– Hát... kutatni kezdtem, hogyan működik a pozitronikus emlékezet, különösen az összeomlás követően. Néha előfordul, hogy rendbe lehet hozni egy összeomlott pozitronagyat. Nem sűrűn, de azért megesik. Van valami előre megjósolhatatlan... az összeomlás módjában. Erre voltam kíváncsi.

– Volt valami köze ennek ahhoz, hogy átesett egy emlékezetvesztésen?

– Nem is kevés. Ember és robot abban a módban különböznek egymástól, ahogy be vagyunk zárva az érzékelés tartományaihoz tartozó valóságokba. Ahogy a világgal érintkezünk. Az emberek rendelkeznek azzal a képlékenységgel, ami hiányzik a robotokból. Mi például adott esetben elnézzük a valótlaniságot, holott felismerjük a valóságtól való különbözőségét, még akkor is, ha a fikció a teljes érzékelési skálát átfogva a legapróbb részletekig a valóságot akarja leképezni. Egy robot nem képes erre. Ha azt mondod az érzékeinek, hogy amit érzékel, az "valóság", akkor ő erre az ingerre válaszolva fog cselekedni. Nem képes intuitív különbségtételre. Ha az, amit észlel, ellentmondásba kerül a Három Törvény parancsaival, valószínűleg össze fog omlani, hacsak a konfliktus nem oldódik fel nagyon gyorsan.

– Még színlelt krízis esetén is? – kérdezte Mia.

– Úgy van – bólintott Derec. – Győzd meg a robotot arról, hogy egy hazugság valóság, és neki nem lesz módja úgy kezelni azt, mint további adatok beérkezéséig feltételesnek elfogadott valóságot, ahogy egy ember tenné. Mármost az elfogadhatatlan valóság mindkettőnél "üzemzavart" okozhat. Az emberek idegösszeomlást, pszichés alapú emlékezetvesztést, reaktív pszichózisokat szenvedhetnek, egy sor elmezavart, melyben az agy igyekszik megbirkózni egy olyan érzelmi vagy fizikai megrázkódtatással, amelyet az értelem nem tud elfogadni. A dolog egy robottal gyorsabban és konkrétabb feltételek között történik meg. De emberek esetében a helyzet feloldására tett kísérlet egyszersmind próbálkozás is a trauma kivédésére, azért, hogy a szervezet tovább működhessen.

– Az amnézia áldozatai attól, hogy nem emlékeznek arra, kik ők, és honnan jöttek, még élhetnek tovább.

– Éppenséggel igen. Meg akartam nézni, hogy kvázi ugyanez a mechanizmus bemásolható-e egy pozitronagyba.

Mia elnézett Bogard felé.

– Úgy tűnik, sikerült.

– Nem teljesen. Való igaz, beépítettem egy áthidalást. Az emlék továbbra is ott van, de elérhetetlen a primer mátrix számára. Elvezettem egy tárhoz. Végül foglalkozni kell vele, különben Bogardon a diagnosztikai neurózis tünetei fognak mutatkozni.

– Az mi?

– Ezt próbáltam az imént elmagyarázni magának. A pozitronagy néhány óránként végigfuttat egy öndiagnosztizáló programot. Egy pontra elérve Bogard visszatérő problémaként fogja észlelni egy emlékkép hiányát. Nem fogja tudni helyreállítani, ezért úgy fogja érezni, hogy javításra szorul. Ez károsan befolyásolhatja a működését.

Miát egy pillanatra elfogta a nyugtalanság. Még nem akarta elengedni Bogardot.

– Akkor azt mondja el nekem, hogy Arielnek miért nem tetszik ez.

– Minden, ami megbolygatja a Három Törvény teljes és hiánytalan működését, az ő szemében mindössze egy lépésnyi távolságot jelent az eretnekségtől – válaszolta Derec. – Az ő szemében azzal, hogy képessé tettem Bogardot, hogy tovább működjön, miután összeütközésbe került a Három Törvénnyel, holott ki kellett volna kapcsolnia, egy szörnyeteget hoztam létre. Pedig az ő munkája nyomán indultam el ebbe az irányba... – tette hozzá morogva.

– Hogyhogy?

– Az ő Calvin Intézetben írt doktori disszertációja nyomán: "Kettős konkretizálás hatására fellépő összeütközés a Három Törvénnyel." Ő alapvetően egy információs hurok lehetőségére mutatott rá, amely akkor keletkezik, ha egy robotnak nincs elegendő adata, mely egyértelművé tenné számára a cselekvés szükségességét. – Derec összevonta a szemöldökét. – Sajnos a robot nem tudja eldönteni, melyik cselekvést válassza, mivel az információja hiányos. Valószínűségi forgatókönyveket kezd lefuttatni, hogy kitöltse – alapvetően Occam borotvája révén – a rendelkezésére álló információ hézagait, s ezáltal döntésre tudjon jutni. De még így sem képes rá. Elméletileg létre tudja hozni a saját, illúzió alapuló forgatókönyvét, amelyben az összeomlás is benne van, lévén a szituáció nem valóságos. Ariel egyik következtetése az volt, hogy egy pozitronagyat alapszinten meg lehet téveszteni, s ezáltal hamis valóságmintát lehet elébe állítani, így torzulni fog az észlelt dolgokra adott válaszainak rangsora. És itt meg fog akadni, mivel a hurok alternatív észlelések özönét fogja rázúdítani.

– És ezt hogy csinálja? Egyszerűen odamegy hozzá, és közli vele, hogy "apropó, a fekete fehér, és az emberek tudnak repülni"?

– Nem, egy kábelekből megszerkesztett agy nem vesz be ilyen típusú inputokat. Egy ennél közvetlenebb interferenciára volna szükség. Például, ahogy egy vírus váltogatja a pályáit az agyi struktúrában. Valamire, ami közvetlenül hatna magukra a pozitronikus pályákra.

– Nem pontosan ez történt az RI-vel az Egyesült Állomáson?

Derec nyugtalan pillantást vetett a lányra.

– De igen. Ezt akartam megnézni a fizikai vizsgálat lefolytatásával. Van jele bizonyos szenzoros góccokba való közvetlen beavatkozásnak, de azt nem tudjuk megállapítani, hogy melyekről van szó.

– Hozzáférhetett valaki a kutatásaihoz?

Derec megrázta a fejét, de Mia észrevette a bizonytalanságot az arcán. Ezek szerint már neki is megfordult a fejében, de nem akart túl nagy jelentőséget tulajdonítani neki.

– Ha jól értettem mindazt, amit eddig elmondott – folytatta Mia –, ez azt jelenti, hogy Bogard csak akkor működhetett rosszul, ha erre külön utasítást kapott. Ha kapott egy sor olyan operációs paramétert, amelyek lehetővé tették, hogy kicsivel másképpen észlelje a valóságot.

– Gondolom... igen. Ez látszik logikusnak. De...

– Tehát valaki mondta neki, hogy romoljon el. Csak így történhetett. Így van? Mert velem szemben kifogástalanul teljesítette a kötelességét.

Derec kínosan fészkelődött a széken.

– Nem egészen értem...

– Valaki valahogy meggyőzte Bogardot, hogy Eliton nincs veszélyben. Valaki beleprogramozta, hogy hagyja figyelmen kívül a valós helyzetet.

– De hiszen teljes védelmi üzemmódra állt! Pajzsként védelmezte Elitont.

– Bogard akkor az RI szenzoros hálózatára volt kapcsolva.

Derec hosszasan nézett a lányra, majd bólintott.

– Bogardra ugyanannak a dolognak kellett volna hatnia, amely módosította az RI valós idő érzékelését. De ő továbbra is védelmezte Elitont...

– Nekem úgy tűnt, mintha Eliton utasította volna Bogardot, hogy menjen, és védje Humadrost.
– Elitonnak ehhez szüksége lett volna a hatálytalanító kódokra. Ezekkel nem rendelkezett, ugye?
– Nem... hacsak valaki nem adta meg neki. – Mia öklével rávágott a széke karfájára. – Be kell jutnom a Szolgálat számítógépébe!
– Talán meg lehet csinálni. De mielőtt sokkal tovább jutnánk, ki kell kérdeznem Bogardot. Át kell engednie őt nekem!

Mia tudta, hogy a férfinak igaza van. Bogard olyan információk birtokában van, amelyekre szükségük volt, és ő maga nem rendelkezett a kellő szakértelemmel, hogy ezeket ki tudja szedni belőle. De még mindig fájdalmat okozott a járás, és sebezhetőbbnek érezte magát, mint életében eddig bármikor.

Bogard nem védelmezheti őt örökké, gondolta. Az egyetlen módja, hogy a maga erejére utalva is újra biztonságban érezze magát, ha ez a kérdés megoldódik. Ehhez azonban Derecnek szüksége van Bogardra. Át kell engednie őt neki.

"Vajon az úrlakók állandóan ezt érzik? – töprengett. – Sebezhetőnek érzik magukat a robotjaik nélkül? Elveszettek, bizonytalannak, tehetetlenek? Talán nem is volt olyan rossz dolog megszabadulni tőlük..."

A gondolat megrémítette. A robotok eszközök. Ha az emberek hagyták, hogy annyira függővé váljanak tőlük, hogy nélkülük már cselekvésképtelenek lesznek, vajon az az eszközök hibája? Aligha. De mindig könnyebb a körülményeken módosítani, mint a bennük élő embereket megváltoztatni. Sokkal könnyebb volt megszabadulni a robotoktól, mint elérni a szükséges – és talán üdvös – változásokat az emberekben.

"De voltaképpen mit tudok én? Én csak egy zsarú vagyok, nem filozófus."

– Jól van, Mr. Avery – mondta. Aztán a robot felé fordult. – Bogard?

Mia bekopogott Ariel hálósobája ajtaján. Semmit sem hallott, és már éppen fordult volna vissza a nappaliba, amikor az ajtó kinyílt. Ariel már átöltözött. Délután találkozója van a Telepes Koalíció képviselőjével, jutott hirtelen Mia eszébe.

– Bocsánatot kérek... – mondta Ariel.

– Miért?

Ariel vállat vont, elmosolyodott, majd szemöldökét összevonva, arcán az undor jól látható jelével elfordult – és mindezt egy másodperc alatt.

– Bizonyos témákkal kapcsolatban hajlamos vagyok elveszíteni a valóságérzékeimet. Gyűlölöm, ha mások előtt elveszítem az önuralmammat.

– Ha egyedül vagy, olyankor szereted?

Ariel meghökkent, aztán elnevette magát. Kilépett, és átment a nappaliba. Ott megállt, és körülnézett.

– Hol vannak?

– Én... khm... odaadtam Bogardot Derecnek. Ideje volt.

Ariel elgondolkodva bólintott.

– Tudod, ez az egyetlen dolog, amiben Derec és én sohasem értettünk egyet.

– Biztos vagyok benne.

Ariel savanyúan elmosolyodott.

– Nagyon diplomatikus vagy! De én komoly dolgokról beszélek, nem afféle bosszantó apróságokról, amikkel tele van az ember élete.

– Azon kívül, hogy testőrszolgálatot lát el, még mire jó egy robot?

– Hogy mire jó? Semmire. – Ariel kis szünetet tartott. – Nem, ez így nem tisztességes. Jó néhány helyzet van, ami megfelelne egy olyan robotnak, amelyik képes lenne tágabban értelmezni a Három Törvényt. Az úrhajók legénységében például ritkán vegyítik az embereket és a robotokat. A robotok rendszerint tartalékban vannak, amíg szükség nem mutatkozik irántuk. Az őrutazás még ma is veszélyes. Felderítés, kutatás, bizonyos labormunkálatok, néhány nehézipari ágazat. Elképzelhető, hogy ott, ahol most az egésztest vagy robotokra, vagy emberekre kell bízunk, egy Bogard-féle robot megvalósíthatóvá tenne egy vegyes jelenlétet. Például a rendőri munkában. A törvényszéki robotok

olyan labortechnikusok, amelyek sajátos programozásuk következtében figyelmen kívül hagyják a holttest egykori ember voltát, abban az értelemben, hogy az illető valaha védelmet igénylő személy volt. De ezek nagyon szűk korlátok közé szorított finomítások, egyáltalán nem hasonlítanak arra, amit Derec csinált.

– Komolyan helyteleníted őket – állapította meg Mia.

– Komolyan megijesztenek.

Csend ereszkedett közénk. Mia nem tudta, mit válaszolhatna barátnője beismerő vallomására. Vállat vont.

– Sok dolog van, ami épp elég munkát ad nekünk. Kaptál egy újabb érdekes hívást, mialatt Dereckel távol voltatok.

Mia lefuttatott egy keresést a garázzsal kapcsolatban a nyilvános számítógépen. A helyet egy Cyvan nevű karbantartó cég üzemeltette egy általános szerződés alapján. A Cyvan Szolgáltató tartott üzemben egy sor raktározóhelyet és néhány kormányépületet is. De a tulajdonos egy holdingtársaság volt: a Glovax Változat. Időbe telt, mire kiderítette, kié a Glovax, de a válasz, még ha másra gyanakodott volna is, nem lepte meg.

– Imbitek. Akárcsak a mentőautó esetében.

– Az Imbitek vásárolta a mentőautót? – kérdezte Ariel.

– Nem közvetlenül. Az egész időm arra ment el, amíg ti odavoltatok, hogy ezt felgöngyölítem. Az ajánlatot a Holden Transzport és az Egyesült Szolgáltató tette, azok, akik birtokba vették. De a hitelek a Lexington-Sievertől jöttek. Ők intézik a Holden Transzport pénzügyeit, de itt most nem a fő folyószámláról van szó, csak egy rövid lejáratú készpénzügyletről az előre nem látható költségek fedezésére. Nyilván ez is épp elég volt ahhoz, hogy nyélbe üthessék ezt a vásárlást, de másnap ugyanennek az intézetnek egy másik számlájáról visszafizették a hiteleket. Bizonyos Nis Garvander, a Glovax Változat igazgatótanácsa egy tagjának privát számlájáról. Az átutalás után három nappal Garvander megszüntette a számláját.

– Glovax... – mormolta Ariel elgondolkodva. – Szóval, visszajutottunk az Imbitekhez.

– Úgy néz ki.

Ariel ujjával a száját ütögette.

– De ez még mindig csak közvetett bizonyíték, igaz? Végére is, az Imbiteknek vannak áldozatai. Hogy lehet, hogy a DyNannek nincsenek?

– Jó kérdés. Nyilvánvalóan Rega Looms a gyanúsabb.

– És pontosan ez lehet az oka, hogy a DyNanre miért nem lóttek.

Mia Arielre nézett.

– Arra gondolsz, hogy be voltak szervezve?

Ariel bólintott. Miának tetszett Ariel éles megfigyelőképessége. Jó biztonsági szakember lett volna belőle.

– De – folytatta – nem szabad teljes egészében figyelmen kívül hagynunk a DyNant. Most épp azt próbálom kideríteni, hogy volt-e tőkemozgás a két társaság között. Még mindig elképzelhető, hogy a DyNan mindent előre kitervelt, és csak azért hagyta meg ezt a nyomot, hogy mi rátaláljunk.

– Sohasem tudnék zsarú lenni – csóválta meg a fejét Ariel. – Bele fogsz bolondulni, ha mindig mindenkit gyanúsnak kell találni.

– Ó, azért nem ennyire súlyos a helyzet! Rád például nem gyanakszom...

– Kösz – mosolygott szélesen Ariel. – Segítene, ha tudnánk, miért történt ez.

– Indíték. Mind a két cégnek van indítéka. A pozitronika közvetlen hatással lehet a piacokra, a DyNan esetében pedig felmerül egy morális szempont.

– Nem hiszem, hogy bárki is komolyan számol azzal a lehetőséggel, hogy a pozitronika még egyszer úgy lesz jelen a Földön, mint egykor. Párszor beszéltem Alda Mikelsszel. Ő sokkal értelmesebb annál, semhogy ezt gondolja.

– Ezzel mi van? – mutatott Mia a pozitronaggal felszerelt koponyára.

– Egyes emberek mindig is venni fognak tiltott holmikat, csak hogy bebizonyítsák a saját merészségüket. Kétségtelen, hogy a Föld elég piacot tud biztosítani, hogy fenntartsion egy illegális

pozitronika-kereskedelmet, de sohasem támogatna törvényes kereskedést.

– De hatással lenne a bolygóközi kereskedelemre, igaz? Arra gondolok, hogy Mikels exportálni akarja a termékeit. A pozitronika konkurenciája itt ugyan nem számottevő, de a telepes világokon? És az űrlakó világokon?

Ariel elgondolkozva csücsörített.

– Hm... De a konferencia érintette volna ezeket a kérdéseket.

– Ha ő bízik az eredményben.

– És Rega Looms?

– Ő még azt sem hiszi el, hogy nekünk egyáltalán ott kellene lennünk az űrben.

Ariel elhallgatott, s míg mélyen a gondolataiba merült, Mia a számítógép felé fordította a figyelmét. A mentőautó naplója, amelyet Ariel és Derec megszerzett, elég kevés információt nyújtott, de ahhoz elég volt, hogy összeállítsák a forgatókönyvet. Megérkezett az ál-mentős különítmény, fogták Eliton holttestét, és elvitték a garázsba. A rögzített menetidő kizárt minden más lehetőséget. Így legalább tudták, hogy a Reed Kórházi Komplexumhoz tartozó halottasházban nem Eliton holtteste fekszik. De akkor hol van az igazi tetem?

És egyáltalán: csakugyan meghalt Eliton?

Mia megköszörülte a torkát.

– Van itt még valami. Elvégeztem egy nyilvános adatkeresést arról, hogy milyen kapcsolatok léteznek a különböző emberek között ebben, és... – Utálta magát, amiért elhallgatott. – Találtam valamit, aminek nem kellene ott lennie. Derec említette, hogy az Imbitek végzi a helyreállítás munkáját az Egyesült Állomáson. A támadás után, mindjárt másnap reggel, vagyis hihetetlenül gyorsan kezdtek hozzá. Azt hittem, amolyan szükségintézkedés volt, a kialakult válsághelyzet miatt erőltették ennyire a dolgot, de aztán utánanéztem, és láttam, hogy a helyreállítási szerződés benne volt az Egyesült Állomásra vonatkozó eredeti megállapodásban. Amikor két évvel ezelőtt megszövegezték a szerződést, az Imbitek volt az első, aki jelentkezett a munka elvégzésére. Van egy záradék, amely meghibásodás esetén kizárólagos előjogot biztosít neki.

– Ez hihetetlen előrelátásról tanúskodik. Vagy...

– Vagy összejátszásról. Eliton szenátor, az ő bizottsága vizsgálta felül a szerződést.

– Természetesen – bólintott Ariel.

– Kiderül, hogy Eliton és Mikels között érvényben van egy másik szerződés. Mikels fia meghalt a hadseregben. A Ganümedeszen. Abban az akcióban Eliton volt a dandárparancsnok.

Ariel szemöldöke a magasba kúszott.

– Nem is tudtam, hogy Eliton a hadseregben szolgált.

Mia bólintott.

– Eliton és Mikels tehát ismerik egymást. Eliton intézte el, hogy Mikels fiát átvezényeljék az ő egységébe. Röviddel ezután Mikels jelentős részt adott neki az Imbitek részvényeiből. Amennyire meg tudtam állapítani, Eliton sohasem mondott le. Tizenöt évre visszamenőleg a privát akciókra vonatkozó szándékos elhallgatás néven ismert megszorítás van érvényben.

– Kényelmes megoldás. Szóval, Eliton és Mikels ismerték egymást. És Eliton ölette meg Mikels fiát. Akkor hát mi ez? Bosszú?

– Feltételezem, hogy attól függ, él-e még Eliton, vagy sem. De ha gyűlölték egymást, akkor miért ad Eliton egy ilyen koncessziót az Imbiteknek az Egyesült Állomáson?

– Zsarolás?

Mia vállat vont. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát.

– Erről jut eszembe: még egy találkozót le kell bonyolítanod.

– Hm? – nézett rá zavartan Ariel. – Ja, az ismerősöddel! Coren Lanra?

– Pontosan.

Ariel a telefonhoz ment.

– Mesélj róla!

– Azelőtt a Különleges Szolgálatnál dolgozott. Tavaly lépett ki tiltakozásul Eliton szenátor pozitronika iránti vonzalmai miatt. Elkötelezett robotellenes humanista.

– Hús, nem fém?

– Még nem ment el odáig, amikor kilépett, de ma már Loomsnak dolgozik.

– Szerinted miért kerestt engem?

– Ezt kell kiderítenünk.

Ariel beadta Lanra kódját, és várt.

– Lanra!

– Ismét Ariel Burgess vagyok, Mr. Lanra! – Miát meglepte, hirtelen milyen érdes, szinte már goromba lett Ariel hangja. – Hol találkozunk? Hol lenne önnek alkalmas?

Hosszú szünet következett.

– Biztos, hogy akar velem találkozni? A hangja...

– Hosszú volt a nap, és jóformán végigbeszéltem az egészet, Mr. Lanra. Hozzátartozik a munkámhoz. Nos, ha lenne szíves...?

– Értem. Rendben van. Hm... Ismeri a Sullivan's-t?

– Nagyon is!

– Mondjuk... négy óra múlva?

– Hogy fogom megismerni?

– Én ismerem önt. Majd én megyek oda önhöz.

A vonal megszakadt, és Ariel krárogott.

– Ezt miért csináltad? – kérdezte Mia.

– Te és én a hangunk alapján nem tűnünk túlságosan egyformának. És most?

Mia végignézett a különböző eszközökön, amelyeket Ariel vagy Mia egyik különlegességekkel kereskedő ismerősétől vagy a követség saját biztonsági embereitől szerzett be. Igazán kíváncsi volt, vajon elég lesz-e ennyi. Aztán fölkapott egy adó-vevő készüléket, és körbeforgatta a kis gyöngyszemeket a tenyerében. Jó néhány kilométerre jók lesznek. Felsőhajtott, és odanyújtotta őket Arielnek.

– A Sullivan's-ben találkozunk veled.

A Sullivan's három szintet foglalt el a Lexington–Coriolis Hotelban, és remek kilátás nyílt belőle a Mallra, amely a régi Lincoln Emlékműtől pontosan délre volt. Mia e pillanatban nem tudott visszaemlékezni, hogy vajon az emlékmű a helyreállított vagy az eredeti építmény-e. A hajdani Washington D.C. nagy részét lerombolták a Zavargás Évei alatt, amikor sok más egyéb között a robotokat is kitiltották a Földről. Zsúfoltnak és a helytől idegennek tűnt a tető alatt, mely ez idő szerint a Föld minden városi lakóhelyét beborította. Maga a Mall is anakronizmus volt, egy olyan múlt maradványa, melyet ma már csak a hivatásos történészek és néhány régiségek iránt rajongó ember ismert. Inkább csak arra emlékeztetett, hogy létezett egy múlt, nem pedig arra, hogy mit jelentett ez a múlt.

Mia a második szinten lévő terasz közelében ült le egy kis asztalhoz. Megrémült, amikor kilépett a követségről. Még mindig fájt a lába, de Ariel ellátta fájdalomcsillapítókkal és valami mellékvesekivonattal arra az esetre, ha a kelleténél gyorsabb mozgásra kényszerülne. De még így sem volt száz százalékosan rendben, ezért védtelennek és sebezhetőnek érezte magát.

Rettegése azonban enyhült, és jó volt újra kint lenni a világban. Most megint csinált valamit, és meglepte, mennyire hiányzott neki ez az érzés.

Szórakozottan megvakarta a bal fülét, és közben mélyebbre nyomta benne a kis gyöngyöt. A párját Ariel viselte díszítéként a kabátja hajtókáján.

A másik eszköz, amit magával hozott, a kabátja belső zsebében lapult: egy rövid, tompa végű cső, melynek elektromos ütése elkábította az áldozatát. Egy oldalfegyvert is el akart hozni, de aztán letett róla – ezúttal.

– Ms. Burgess? – hallotta a készülékből egy férfi hangját.

Mia mintegy mellékesen átpillantott a nagy étterem közepe táján lévő asztalhoz, melynél Ariel ült. Már ott állt Lanra is, bemutatkozásra készülve.

– Igen? – szólt Ariel.

– Coren Lanra vagyok, a DyNan Kézműipar biztonsági szolgálatának vezetője.

– Örvendek a szerencsének! – Ariel intett neki, hogy foglaljon helyet.

– Méltányolom, hogy eljött erre a beszélgetésre. Tudom, mennyire elfoglalt.

– Úgy van, Mr. Lanra, kérem hát, hogy bánjon takarékosan az idővel!

Lanra futólag elmosolyodott; láthatóan meglepte Ariel nyers modora.

– Nos, rendben van! A munkaadóim aggódnak az Egyesült Állomáson történt incidens hatása miatt. Bizonyos vádak fogalmazódtak meg. Attól félnek, hogy bármelyik percben letartóztatások történhetnek.

– Ugyan, miért történének?

– Láta a felvételeket? A mi csoportunkból senki nem sebesült meg. Minden más csoportnak vannak veszteségei, de a mi embereink közül senkit nem találtak el.

– Ezt úgy mondja, mintha baj volna.

– Ebben az esetben az is. Kifejezetten bűnösöknek látszunk.

– És azok?

– Nem. – Kis szünet. – Nem hisz nekem.

– Azt hiszem, annyit elfogadhatok, hogy ön nem bűnös, Mr. Lanra, legalábbis nem közvetlenül – felelte Ariel. – De Looms, amióta csak itt vagyok, nem szűnik meg sértegetni az úrlakókat és a robotokat, s meggyőződésem, hogy azelőtt is ezt tette. Elég egyértelműen kinyilvánította azt az óhaját, hogy szűnjön meg minden kapcsolat a Föld és az úrlakó világok között, továbbá vessenek véget a telepések kivándorlásának. Mármint annak a konferenciának az előestéjén, amelynek az volt a célja, hogy megerősítse ezeket a kötelekeket, és lehetőség szerint tegye lehetővé a bevándorlók és az eszmék még szabadabb áramlását, egyedül őt és a környezetében lévő személyeket kímélték meg a gyilkosok, akik maguk is tagjai lehetnek egy olyan csoportnak, amely rokonszenvezik Mr. Looms saját egyházával. Most mondja azt, hogy mindez nem szól meggyőzően ellene!

– De – bólintott Lanra. – Tökéletesen ellene szól. És éppen ebből kellene látnia, hogy nem igaz. Milyen gyakran szokott a valóság ennyire egybevágni a látszattal?

– Önnek természetesen más a nézőpontja.

– Looms köztudottan ellenez mindenféle technológiát, amely elszigeteli az embereket a közvetlen ellenőrzéstől.

– Így van.

– Akkor miért használná pontosan ezt a technológiát egy olyan bűn elkövetésére, amelybe minden valószínűség szerint bele fogják keverni? És honnan venné a szakértőt, aki ezt végrehajtaná?

– Szakértőket lehet vásárolni – mutatott rá Ariel.

– Mi célból? Hogy bezárjon egy konferenciát, amely olyan pódiumot biztosíthatna számára, amilyenről még soha életében nem hangoztathatta a nézeteit?

Ariel csak a fejét csóválta.

– Ön nem tesz mást, mint az indítékokról vitázik, Mr. Lanra. Épp annyi indítékot lehet találni a belekeverésére, mint amennyit a felmentésére.

– Jól van, de akkor ön szerint mit értek el ezzel a mézárlassal? Mi volt olyan fenyegető ebben a konferenciában, hogy valaki hajlandó volt gyilkolni azért, hogy ne tartsák meg?

– Hagyományok, érdekek, területiális kényszerek sokasága.

– Igen, ez mind. De valójában a pénz. Tegye csak föl magának a kérdést: a javasolt szerződés mely részének elfogadása került volna minden valószínűség szerint a legtöbb pénzbe?

– Kinek?

– Válaszoljon a kérdésre, és megtudja.

– Sok összetevője volt...

– Hadd adjak egy tippet: Tiberius!

– Az az incidens a csempészhajóval?

Lanra bólintott.

– Igen. Majdnem kitört miatta a háború.

– Nem biztos, hogy tudom követni, Mr. Lanra.

Lanra, összekulcsolt kezét az asztalra téve, feléje hajolt.

– Másfél évvel ezelőtt Mr. Loomst megkörnyékezte a gyáriparosok egy csoportja, hogy

csatlakozzon bizonyos hajózási társaságok befektetési portfóliójához. Mr. Looms udvariasan visszautasította az ajánlatot, miután ő helyteleníti a világűr gyarmatosítását, és, jóllehet a pénz nagyon kecsegtetőnek tűnt, nem engedhette meg magának, hogy ebben a dologban képmutatóan viselkedjen. A saját befektetői többségükben az ő egyháza tagjaiból kerülnek ki, és legalább annyira ideológiai megfontolásból fektetnek be a DyNanba, mint a lehetséges haszon reményében. Tény, hogy a DyNan korántsem szerepel olyan jól, mint a legfőbb versenytársai, úgyhogy ennek a lojalitásnak nagy jelentősége van. Sok pénzt keresünk, de az átlagosnál kevesebb haszonnal dolgozunk. Ez a csoport biztosította arról, hogy a részvétele teljes egészében anonim lesz. Ami azt illeti, mindannyian név nélkül és abszolút bizalmi alapon, feketén vettek részt az üzletben. A haszon közvetlenül a közös alapba ment, onnan kölcsönözték ki, majd kamatmentes kifizetésként térítették vissza, amikor is a pénzek úgy kerülhettek rá bármilyen számlára, hogy a gyanúnak még az árnyéka sem vetült rájuk. Amikor Mr. Looms más csatornákon keresztül érdeklődött e hajózási társaság felől, azt a választ kapta, hogy ilyen társaság nem létezik. Hivatalosan.

– Feketepiac – jegyezte meg Ariel.

– Pontosan.

– A kalózkod.

– Akik tulajdonképpen nem is kalózkod – mutatott rá Lanra. – A lopások előre le vannak vajazva. A szerződésnek az a része, amely ezt visszafogná, az a záradék, amely kimondja, hogy minden elismert telepes vagy űrlakó világról érkező hajónak belépéskor és távozáskor egy robotok által végzett ellenőrzésen kell átesnie.

– Gondoltam. Hogy tud ebből Looms kimaradni?

– Neki nincs befektetése ebben a vállalkozásban, és valójában nem bánna, ha volna ilyen ellenőrzés. Érzése szerint a földiek úgy megorrolnának érte, hogy az már jelentősen visszavetné a kereskedelmet. Idővel visszafogná a gyarmatosítást is. Ha a Föld kellőképpen megsérti az űrlakó és telepes világokat, akkor már látni a napot, amikor végre megszabadulhat a velük való zűrzavaros kapcsolatától.

– Ez azért kicsit optimistán hangzik, nem gondolja? – kérdezte Ariel.

– Lehet. Engem az egész dologban csak az foglalkoztat, hogy ez mérsékli Rega Looms bűnösségét.

– Csakhogy a konferencia szétzüllesztése is járhat ugyanezzel az eredménnyel. Mondjon nekem valami kézzelfoghatóbbat!

Lanra megrázta a fejét.

– Nem tudok. Vizsgálom a dolgot, de e pillanatban nem tudok. Találkoznom kellett önnel, hogy megtudjam, mit szándékozik tenni.

– Én? – vont a szemöldökét Ariel.

– Az űrlakók.

– Ne tekintsen bennünket valamiféle monolitnak, Mr. Lanra! A saját embereim is várakozó állásponton vannak. Ha a földi hatóságok letartóztatnak valakit, akkor majd meglátjuk.

– Rega Loomst valószínűleg le fogják tartóztatni. Akkor mi lesz?

– A bizonyítékokon múlik.

– Nézze! – mondta Lanra. – Mr. Loomst sem kedvelték itt különösképpen.

– Hogy érti azt, hogy őt "sem"?

– Ahogy az űrlakókat sem. Nézze, az emberek stabilitást akarnak, kényelemre, biztonságra vágyanak. Nem szeretik, ha valamiben törés áll be. A változások megrémítik őket. Ahogy a dolgok mostanság állnak, az nagyon is kényelmes nekik. Mind ön, mind az én munkaadóm a változásokat támogatja. Akárki rendezte is ezt így, valami olyasmit nyújt vele az embereknek, amit akarnak. A kellemetlen változáshoz vezető utak közül kettő most lezárult. Ki fogja majd pártját ebben az ügyben Rega Loomsnek, amikor évek óta szidja az embereket, hogy milyen lusta disznók, amiért nem maguk hámozzák a krumplijukat, és nem maguk készítik a saját ruháikat? Ő a mai átlagos technikai környezetet nem látja jobbnak, mint ha pozitronikával működne. Az emberek neheztelnek rá ezért, éppen eléggé ahhoz, hogy ne bánják, ha bűnösnek találják őt.

– Más szóval, ő a tökéletes bűnbak – mondta Ariel.

– Ahogy mondja.

– Még nem adott egy másik választási lehetőséget.
– Alda Mikels.
– Imbitek? Miért lenne ő?
– Meg kellene néznie a pénzügyeit. És meg kellene néznie a saját embereit. Ez a dolog nem teljes mértékben itt, a Földön történt. A feketepiac azért létezik, hogy az úrlakókat és a telepeseket éppúgy kiszolgálja, mint a földieket.
– Ön remekül ért ahhoz, hogy olyan általános kijelentéseket tegyen, amiket nem tud alátámasztani – közölte Ariel szárazon.
– Van egy ősrégi mondás a Földön, Ms. Burgess: "Kövessd a pénz útját!" – Lanra felállt. – Köszönöm, hogy eljött! Remélem, nem volt haszontalan.
Mia nézte, amint átvág az éttermen. A bejárat felé menet félúton a férfi lazán megfordult, és tekintetét végighordozta a helyiségen. Nagyon profi gesztus volt, számíttania kellett volna rá, de nem számított. Ahogy Lanra tekintete átsiklott rajta, majd egy pillanatra visszatért hozzá, Mia megdermedt. Úgy rémlett, mintha látott volna az arcán csöppnyi zavart homlokráncolást, majd egy másodpercre felvillanó mosolyt.
Aztán elment.

22. fejezet

A követségi limo begördült a Phylaxis garázsába. Derec meghagyta neki, hogy várjon, és fölment a főépületbe, hogy megnézzze, ki van bent. A kávézóban megtalálta Ranát, aki épp kávét készített.

– Senki sincs bent? – kérdezte Derec.
– Senki. Stu bejött ma, leadta a jelentéseit, aztán hazament. Rajta kívül senki. Tudod, ez a nap már eddig se volt semmi. Kaptál egy telefont, nem fogsz hinni a fülednek, és amit azzal az anyaggal kapcsolatban találtál...

– Később! Készítsd elő Bogard fülkáját!

A lány értetlenül pislogva nézett rá, majd hirtelen elkerekedett a szeme.

– Rendben.

Derec visszament a limóhoz.

– Bogard, gyere velem!

A robot kihajtogatta magát a hátsó ülésről, kifolyt a járműből, és csak Derec mellé érve vette föl megszokott szilárd formáját. Derec utasította a limót, hogy térjen vissza a követségre. Nézte, amint kihátrál a garázból, és elhajt. Akkor becsukódott az ajtó, és Derec fölvezette Bogardot a laborba.

– Emlékszel erre a helyre, Bogard?

– Igen, Derec. Itt építettek meg és programoztak be.

– Úgy van. Tudod, hogy miért hoztalak vissza?

– Azért, hogy megvizsgálj és újrahiteltesíts.

– Pontosán. Tudsz róla, hogy van egy kiesés az elsődleges memóriádban?

– I-i-igen... Igen – dadogta a robot.

– Jól van, Bogard, ne összpontosíts erre – mondta Derec nyugodtan. – Az az adathiány egy potenciális ellentmondást jelent. Ezt fogjuk helyrehozni.

– Iggenn, Derec...

Ez a váratlan torzulás Bogard beszédmódjában aggodalmat keltett Derecben. Enyhe tétovázásra számított, nem pedig a küszöbön álló összeomlás ilyen nyilvánvaló jelére. Több mint négy nap telt el az incidens óta, így talán nem volt ésszerűtlen efféle problémáktól tartani.

– Jaj, Istenem! – Rana megállt az ajtóban, és csak bámult Bogardra. – Az hittem...

– Tudom – vágott közbe gyorsan Derec. – Mindent előkészítettél?

– Huh! Igen.

Derec kivezette a robotot az ajtón a szomszédos kis helyiségbe. Itt is volt két munkapad, a nagylaborban lévők unokatestvérei. Az egyik falban volt egy robotfülke, oly módon átalakítva, hogy össze legyen kapcsolva egy harmadik, kissé távolabb, balra lévő konzollal. A jobb oldali falra egy széles asztal volt felszerelve; mindenféle szerszámok és félig kész alkatrészek heverték rajta.

Rana az egyik munkapadhoz ment, Derec a másikhöz.

– Bogard, légy szíves, lépj be a tartalék modulba! – szólt a robothoz Derec.

Bogard engedelmesen behátrált a fülkébe. Derec aktiválta a modult. A fülke százával bocsátotta ki magából a huzal vékonyságú I/O szondákat, és bekapcsolta Bogardot a rendszerbe.

Derec lazított; csak most döbbsen rá, mekkora feszültség gyűlt össze benne, mialatt a követségről elért ide. Ebben a pillanatban jött rá arra is, hogy nem tudta biztosan, Bogard hajlandó lesz-e együttműködni. Talán Arielnek volt igaza: hibát követett el azzal, hogy belepiszkált az abszolút érvényű háromtörvényes megszorításokba.

"Túl késő..."

– Jól van, kezddetted a hangolást – mondta Ranának. – Bogard tárolója most sakkban tart egy döntő ellentmondást. Azt hiszem, a beépített sorompók mindjárt megnyílnak a diagnosztika előtt.

– Mi volt? Négy, öt nap? – kérdezte Rana a konzolján dolgozva.

– Majdnem. Azt hittem, kicsivel több időnk lesz, de máris mutatkoznak rajta az összeomlás tünetei. Derec figyelmesen nézte a saját képernyőit. A tár-transzfer volt a kikérdezés legbonyolultabb része. A pozitronagy egy másodpéldányába bemásolták Bogard tárának teljes tartalmát, figyelembe véve mindazt a hatást, ami érte. Ezzel egyidejűleg egy egyszerű memóriatárba elhelyezték ugyanennek a tartalomnak a szó szerint rögzítését.

– Thales, légy szíves, ellenőrizd a pozitronikus átvitelt! – mondta Derec.

– Igen, Derec – felelte az RI.

– Hangolás kész! – jelentette Rana.

– Kezdd el!

Több dolog is történt egyszerre. Derec asztalán minden, de különösen a receptor agy aktivitását mutató három képernyőn hirtelen változások játszódtak le. Ahol eddig egy működő, de be nem programozott pozitronikus háló nyomokban előforduló jelzései látszottak, ott a skálák most egy gyorsan alkalmazkodó személyiség-algoritmus sort, alapmemória-notációt és programparamétereket mutattak. Nem egészen két perc leforgása alatt a felvevő pozitronagy Bogarddá változott. És itt kezdődtek a bajok.

– Derec – szólt Thales –, működésbe lépett egy elutasító algoritmus.

– Micsoda?

– A receptor kidobja a tartalmakat. Egy nem asszimilálható paradoxont közöl.

Most már Derec is látta: a memóriapályákon elkezdődött egy diszkontinuitás, és szétterülve behatolt a személyiségbe. A két aspektus egymáshoz képest időben szétcsúszott. A felvevő agy így próbálta elutasítani az információt. A pozitronagyak eleve bizonyos beépített önvédelmi mechanizmusokkal voltak megszerkesztve, hogy ne lehessen őket a Három Törvénynek ellentmondó módon beprogramozni.

– Mi van a memóriaürítéssel?

– Felvétel és kódolás megfelelő.

– Kerüld meg a személyiségsektorokat! – mondta Derec.

Rana bólintott, ujjai fűgén táncoltak a klaviatúrán. A diszkontinuitás lassan, fokozatosan kisimult, és az átvitel megindult. Azzal, hogy megkerülték a pozitronagynak azt a részét, amely a robot személyiségeként mutatkozott meg, az információ egyszerű adatként tudott letöltődni.

– Ha a teljes átvitellel készen vagyunk, megpróbáljuk hozzáadni a maradékot – mondta Derec.

Rana összevonta a szemöldökét, de csinálta tovább.

– Elkezdte, és dolgozik. Beletelik egy kis időbe... talán tíz percbe. Tizenötbe.

– Jó! – Derec végigsimított az arcán; érezte az egész napi fáradtság súlyát. Még öt napja sincs, hogy mindez megtörtént? Igen, és az incidens óta minden huszonnégy órából tizennyolcat végigdolgozott. De azt is tudta, hogy még ezzel együtt sem volna szabad ennyire fáradtnak lennie.

Az Ariellel folytatott vita mindig kimerítette.

– Jól láttam? Kávét főztél? – kérdezte.

– Azt bizony! – felelte Rana.

– Mindjárt jövök.

A legszívesebben fölment volna az emeletre, hogy végignyúljon a díványán, de ehelyett a kávézóba

ment, és kitöltött magának egy csésze kávé. Az elmúlt napok összezsugorodtak, egyszersmind meghosszabbodtak az emlékezetében, egyszerre tűnve túl rövid és túl hosszú időnek. Megviselte ez a torzított időérzékelés.

Ezzel együtt izgatott volt. Úgy érezte, közel van a válasz megtalálásához. Talán nem az igazihoz, de egy fontos válaszhoz, és ha már egyszer sikerült megragadnia egy tény, ami ide vonatkozik, a többit már kitartó munkával ki lehet deríteni.

Sajnos e pillanatban semmi értelmét nem látta annak, amit megtudott.

Megszólalt a telefon. Elindult felé, s útközben úgy döntött, elég, ha csak hallja, hogy ki az.

– Tathis Kedder vagyok, Mr. Avery! Az Egyesült Állomásról. Én, izé...

Derec odalépett, és megnyomta a HÍVÁSFOGADÁS-t.

– Hallgatom, Mr. Kedder! Miben segíthetek?

– Hát, nem is tudom... – Kedder idegesen felnevetett. – Végigmentem néhány régi naplóállományon, és, khm... találtam pár ellentmondást abban, ahogy az RI néhány dologról beszámolt, és ezek... nos, mindazok ismeretében, amik történtek, kíváncsivá tettek.

– Milyen jellegű ellentmondásokra gondol?

– Én, khm... jobban szeretném nem telefonon megbeszélni.

– Értem. Akkor hol akar beszélgetni?

– A lakásomon megfelel? Holnap délután?

– Küldje el a címet! Ott leszek, Mr. Kedder.

– Köszönöm, Mr. Avery! Én, khm... nagyra értékelem a szívességét.

A vonal megszakadt, és Derec felmordult. Hát ez meg mi akar lenni? Erről eszébe jutott, és újra megpróbálkozott Joler Hammisszal. Újra csak az ELÉRHETETLEN felirat gyulladt ki.

– Hogy lehet, hogy Kedder nem keres új állást? – morfondírozott fennhangon. – Az is lehet, hogy keres.

– Derec! – kiáltott ki Rana a nagylaborból. – Ezt látnod kell!

Derec visszament a laborba. Ranát épp egy munkapad fölé hajolva találta.

– Azok a lemezek, amiket a múltkor este adtál nekem. Nézd! – És rámutatott az egyik képernyőre.

A képen egy hatoldalú rácsszerkezet látszott. A minta szétterült az egész képernyőn... kivéve három helyet, ahol a hatszögű forma széthasadozott egy nyolclapú test körül.

– Mi ez...? – bámult Derec.

– A csúcsok oxigénatomok – magyarázta Rana. – A mátrix túlnyomó részében megkötik az alumíniumatomokat, kivéve itt – mutatott a nyolcszögű formákra –, ahol faujazit analógokat kötnek meg.

– Analógokat... vagyis szintetikusak.

– Amennyire meg tudom állapítani, az egész, úgy, ahogy van, szintetikus. Arra gondolok, hogy a faujazit molekulák hasonló összetevőkből állnak, csak az atomjaikban az elektronok helyén itt pozitronok vannak.

Derec érezte, hogy a tarkója bizseregni kezd.

– Pozitronok. Azt akarod ezzel mondani, hogy ez itt egy agyszerkezet?

– Szerkezetnek szerkezet, de nem nevezném agynak. Az alapforma egy zeolit.

– Zeolitok... szűrők, ipari szűrők... – Derec megrázta a fejét. – Mi van?!

– Azt mondtam, az alapforma – magyarázta Rana. – Azoknak a faujazit analógoknak van egy másik komponensük is, amit nem ismerek fel. A pozitronok kölcsönhatásba lépnek az alumíniumatomokkal, és mint egy elektromos áram, oktaéderről oktaéderre helyeződnek át. Az alumínium végül elektronokat "vesz kölcsön" az oxigénatomokból. A keletkező oxid valami módon követi az áramlást, s közben leadja a pozitronokat. Nincs olyan közönséges atom, amelyik meg akarná tartani a pozitront, tehát utazik.

– És hová érkezik?

– Keres egy másik pozitronikus mátrixot.

– Miért?

Rana vállat vont.

Derec elmélyülten tanulmányozta a képernyőt.

– Ipari szűrők... Zeolitokat az élelmiszerfeldolgozásban alkalmaznak, hogy bizonyos molekulákat különböző kombinációkban alkossanak újra... gázcsereélőkben alkalmazzák őket. Valójában mindössze az a rendeltetésük, hogy kiválasszanak más molekulákat, majd újra összerakják őket, vagy elektronokat kibocsátva hozzanak létre izotópokat. Mire használnák őket itt? – Száját rágva tépelődött. – Ez itt még befejezetlen, ugye? Voltak más atomok is?

– Ionok elszórtan, semmi koherens.

– Például?

– Platina, egy kevés piroxén, kóbor szenek... – Rana hangja elbizonytalanodott, majd el is hallgatott.

– És? – unszolta Derec.

– Hát, volt még egy hosszú szénatomlánc pár nagyobb töredéke... Nem esküszöm meg rá, de úgy nézett ki, mint egy fullerén.

– Gömb?

– Nem, inkább csövek.

– Szupravezető?

– Egy sem volt akkora, hogy meg lehessen vizsgálni, de gyanítom, hogy igen.

– Fullerén csövek... elektronok helyett pozitronokkal.

– Nem, de úgy tűnt, mintha a széttöredezés azon a szinten ment volna végbe, mint amikor a kötő elektronhéjak szétrepednek.

– Mintha egy pozitron ment volna át rajta?

Rana ismét csak megrántotta a vállát, de már egy kis mosoly megjelent az arcán.

– Ezek szerint egy olyan anyagot keresünk, amit úgy szerkesztettek meg, hogy megkeressen egy pozitron-mátrixot, összekapcsolódjon vele, és anyagot juttasson be ebbe a mátrixba –töprengett hangosan Derec. – Egy vezetőt, amely – hogy is van ez? – parazitaként viselkedve egy pontszerű visszacsatolásos hurkot hoz létre?

– A fullerének a megfelelő körülmények között növekedésnek indulnak. Ha ez az anyag beszivárgott az RI-be...

– Anélkül, hogy magát az RI-t meg ne vizsgálnánk, képtelenség ezt megállapítani. – Derec hátán végigfutott a hideg. – Ügyes munka! Valaki létrehozta azt, amit nevezhetnénk akár pozitronikus parazitának is.

– De mindössze annyit tudna tenni, hogy pozitronokat juttat be a rendszerbe. A töltések minden más esetében ellentétesek, és ha az egy pozitronikus mátrix, akkor továbbra is úgy működik, mint a saját agya.

– Hacsak ezt a dolgot nem lehet arra használni, hogy új információt adjon neki.

– Mifélett? – kérdezte Rana.

– Érzékszervi információkat?

Rana szeme tágra nyílt.

– A játék!

Derec bólintott.

– Az RI kikapcsolta magát a támadás idején, azért, hogy egy játszmát játsszon. A játék eleve be volt töltve a rendszerbe, de tudta, hogy egy játékról van szó.

– De ha rátelepedett egy másodlagos mátrix, amely egy másikkal helyettesítette a teljes szenzoros paraméter készletet...

– Az RI nem tudná megmondani, melyik képviseli a valóságot. Legalábbis nem azonnal.

Megtörténhet, hogy visszaállna zéró pontra.

– Vagy a mi esetünkben egész egyszerűen kikapcsolhatott.

– Egyik esetben sem jönne rá, hogy a hamis információ kívülről jön. Úgy érezné, mintha a saját rendszerének egy másik ágából érkezne.

– A francba!

– Ahogy mondod. Én...

Csilingelő hang hallatszott. Rana átsandított egy másik képernyőre.

– Bogard befejezte az átvitelt.

Derec készenléti üzemmódra állította Bogardot, mielőtt bekapcsolta volna a felvevő agyat.

– Thales, Kérlek, figyelj! Ne engedd, hogy a felvevő agy összeomoljon, amíg nem kapunk teljes képet róla!

– Emlékeztetek, Derec – válaszolta Thales a maga higgadt módján –, hogy az összeomlás szélén álló, önmagával ellentmondásba került pozitronagyban kaotikus állapotok uralkodnak. Megteszem, amit tudok, de nem garantálhatok semmit.

– Tegyéél meg mindent, ami tőled telik, Thales! – Derec megérintett egy kapcsolót, és figyelte a képernyőit.

– Akarod, hogy végigfuttassak egy újrakalibrálást Bogardon? – tudakolta Thales.

– Meg tudod csinálni a kettőt egyszerre?

– Természetesen.

Derec Ranára pillantott, aki mosolyogva nyugtázta a Thales hangjában jól érzékelhető sértett büszkeséget.

– Akkor rajta! – Derec figyelmesen nézte a kimenő adatokat, aztán begépelte egy parancssort. – Felvevő agy bekapcsolása... most!

Az összes valós idejű ábrázolás radikálisan elgörbült.

– Mi? Mi? Mi?! – harsant fel élesen a hangszórókból. Derec gyorsan lejjebb vette a hangerőt.

– Bogard! – mondta.

– I-igen... Ki vagy... Mi?

– Derec Avery vagyok, Bogard! Figyelj a hangomra! Összpontosíts a hangomra!

– D-Derec, igen. Értem... tudom... Én... igen...

– Nyugodj meg!

– Nyugodt... vagyok.

– Figyelj rám! Figyelsz?

– Igen, Derec.

– Jelentést kérek! Tudsz részletes jelentést adni nekem az Egyesült Állomáson történt akcióról?

– Igen... adok.

– Kezdd el a beszámolót!

Néhány másodpercnyi némaság következett. A képernyőkön tovább folytatódott a képek hullámozása.

– Thales? – szólt Derec.

– Az agy továbbra is megfelelően működik – felelte Thales. Derec bólintott.

– Jelents, Bogard!

– Nem tudok! – A válasz úgy hangzott, mint egy sikoltás.

– Bogard, összpontosíts a hangomra – szólt nyugodtan Derec. – Figyelj a hangomra!

– Igen, Derec – szólt kis szünet után a robot.

– Jelentést várok tőled.

– Igen.

Újabb csönd. Derec már éppen meg akarta ismételni a kérését, amikor végre meghallotta Bogard hangját.

– Kudarcot vallottam!

– Jelents, Bogard! – unszolta Derec.

A képernyőket betöltő káosz hirtelen mintha kezdett volna kitisztulni.

– Jelentés a biztonsági hadműveletről – mondta Bogard. – Tárgy: Eliton. Színhely: Washington D.C., Egyesült Állomás, galéria.

Derec Ranára nézett, aki meglepett arccal nézett vissza rá.

– Folytasd! – mondta Derec.

– Valamennyi telemetria optimálist jelez. Tömegellenőrzés megkezdve. Kommunikációk és szenzor-telemetria Rezidens Intelligencia által valós idejűre kiépítve. A felügyelet fenyegetést jelentő személyek zéró beszivárgását jelenti. A rendőrség több olyan tiltakozó bebocsátását megakadályozta, akik szerepelnek a felforgatókról készült listájukon. Robotokkal garantált

maximális biztonság. Tömegsűrűség elfogadható, értékelés megfelelő, jelszó Egyestől: RAJT.

– A limo megáll a főbejáratnál. Bemutatják nekünk Eliton szárazföldi biztonsági csoportját.

Beosztanak a hadműveletet irányító Mia Daventri ügynök mellé. Jelzi, hogy a helyzet szemmel láthatóan zürzavaros, de elfogadható. Az előre meghatározott program szerint hagyom, hogy Eliton szenátor szálljon ki elsőként a limóból. Nyomban ezután követem, és letapogatom a helyszínt. A tömeg zajos és ellenséges, de a harciasság megmarad a verbális tiltakozás szintjén. Közvetlen fenyegetésnek nincs jele. Az optimális biztonsági együttműködés érdekében, előre betervezett feltételekkel, összekapcsolódom a Rezidens Intelligenciával. A biztonsági csoport halad elől. Én egy méterrel lemaradva követem Eliton szenátort végig a szertartás helyszínéül szolgáló emelvényig. Én... feladat-paraméter módosítás... negyedik sor B-kilences szint... tovább a tizenhatos alszinten...

– Bogard, állj! – parancsolt a robotra Derec. – Tisztázd az utolsó mondatot!

– Feladat paraméterének módosítása.

– Világos. Mi a módosítás lényege?

– Megkerülési taktika. Utasítás szerint átmozdulás a negyedik sor...

– Bogard, állj! Tisztázd! Minek a megkerülése? A parancs értelmében te megfigyelő és védelmező feladatot teljesítesz Eliton szenátor mellett. Mit kell megkerülnöd?

Bogard rövid hallgatás után válaszolt.

– Nem tudom. Hiányzó modulok, adathiány.

– Jól van, Bogard. Kitől kaptad a módosításra vonatkozó utasítást?

– Forrás... közvetlen kapcsolat, Rezidens Intelligencia, Egyesült Állomás.

Derec előrehajolt.

– Folytasd a jelentést! Elkísérted Eliton szenátort a szertartás helyszínéül szolgáló emelvényig. Mi történt aztán?

– Folytatom a biztonsági csatornák ellenőrző megfigyelését. Továbbra is minden optimális. A közönség soraiban mozgás észlelhető, de a földszinti biztonsági szolgálat szerint a helyzet egészében véve elfogadható. RI jelenti, hogy minden rendben. Az egybegyűlteket tájékoztatják az úrlakó küldöttek érkezéséről. Eliton szenátor elfoglalja előre kijelölt helyét, hogy üdvözölje Humadros nagykövet asszonyt. Én...

A robot elhallgatott.

– Bogard? – unszolta Derec.

– Feladat-paraméter módosítva készülségi védelemre, tizenkettes szint...

– Miről beszél? – szólt közbe Rana. – Nincs is olyan munkánk, ami ezeken a szinteken zajlana.

– Bogard, állj vissza kezdőállásba! – mondta Derec. – Jelentsd az eseményeket, és mellőzd a további programmódosításokat!

– Lőnek. Lőnek. Lőnek. Lőnek... – ismételte Bogard, mint valami mantrát, míg nem Derec félbeszakította.

– Kik? Bogard, kövesd a jelentésprotokollokat! Folytasd...

– Robbanások körben, a galéria külső fala mentén. Ártalmatlanok, füst és zaj, repeszek nincsenek. Hangos. Az emberek félnek. Azután kezdődik a lövöldözés. Embereket látok, fegyverrel a kézben kirontanak a tömegből. Lőni kezdenek ránk. RI-telemetria jelzi, hogy a helyzet normális.

Előrelépek, és pajzsként körülveszem Eliton szenátort. Az emberek közül többen elesnek a kapott sebektől. Nekem elsősorban Eliton szenátort kell védelmeznem. Másodsorban kell védelmeznem Humadros nagykövet asszonyt, de ő kívül esik a hatókörömön. Eliton szenátor követeli, hogy a nagykövetet is védelmezsem. Négy egész hat tized méterre látom őt, nagyon meg van rémülve.

Nem felelhetek az elsőbbségi körömön kívül eső más emberekért. Első Törvény megsértése.

Riasztom a legközelebbi biztonsági szolgálatot teljesítő embert, Daventri ügynököt, és jelzem neki Humadros nagykövet helyzetét. Reakciót elterelem a hierarchikus tárbá. Elsősorban Eliton szenátorért vagyok felelős...

– Jól van, Bogard! Rendben ellátod az elsődleges feladatodat. Mi történik ezután?

– Felismerem, hogy a támadók lövéseinek többsége illúzió, az RI által működtetett belső forgatókönyv része. A fegyvereik nem bocsátanak ki lövedékeket. Ez ellentmond a saját szenzoros telemetriámnak. Kilenc embert számolok, akiknek a fegyvere veszélyes. Nem találok Eliton

szenátort. Nem találom Eliton szenátort. Megváltozott az elsődleges fontosságú feladatom. Humadros nagykövet asszonyt kell védelmezni. Visszavonom a pajzsvédelmemet, és a továbbiakban őt fedezem. De nem vagyok elég gyors. Humadros nagykövet asszony elesik egy golyó ütötte sebtől a nyakán.

– Mi történt Elitonnal? – kérdezte Rana döbbenet.

– Én nem... – kezdte Derec.

– Keresem az előző, eredeti prioritásomat – folytatta Bogard. – Látom Eliton szenátort. Kint van, az épületen kívül. Védtelen. Indulok, hogy pajzsot vonjak köré. Nem vagyok elég gyors. Elesik egy golyó ütötte sebtől a mellén. Indulok, hogy gondoskodjak orvosi ellátásról, de nem érzek se pulzust, se lélegzést, a testhőmérséklet esik. Eliton szenátor halott. Eliton szenátor... kudarcot vallottam... nem tudtam...

– Bogard, állj! Menj vissza! Mi történt közvetlenül azelőtt, hogy szem elől veszítetted Eliton szenátort?

– Megkapom a feladat paraméterének módosítását.

– Kitől? Az RI-től?

– Igen, a Rezidens Intelligenciától.

– Mi a módosítás lényege?

– Engedelmeskedni a verbális utasításnak, újra beállítani a személyazonosítás részletezését. Ezután megszakad a kommunikációs összeköttetés. Minden kapcsolatot elveszítünk az RI-vel.

– Hogy szól a verbális utasítás?

– Zé-slash-repatch-one, újraindítás, lokális paraméter, verbális utasítás "Nem vagyok itt. Véd Humadros nagykövet asszonyt!" Omega-ötös katalógusra visszaigazítás. Válaszküldés.

Derec meglepetten összenézett Ranával. Ezzel a parancskóddal kellett hatálytalanítani Bogard előre beállított prioritását, ezt a parancsot alkalmazta Mia Daventri, hogy megmentse a robotot az Egyesült Állomáson.

– Ki adta ezt az utasítást? – kérdezte.

– Nem tudom.

– Ember?

– Igen.

Derec hátán végigfutott a hideg.

– A pajzsformációdon belülről érkezett?

– Igen.

– Tudod, hogy ki adta ki ezt az utasítást? – kérdezte ismét.

– Senki.

– Valakinek ki kellett adnia. Bogard, állítsd vissza a paramétereidet! Kövesd, amit a logika diktál! Fenyegtetést észleltél?

– Igen.

– Eliton szenátor köré vontál pajzsot.

– Igen.

– Módosításra kaptál utasítást az RI-től.

– Igen.

– A parancs, mely szerint mostantól másvalakinek a biztonságát kell az elsődleges feladatodnak tekintened, a pajzsodon belülről érkezett.

– Igen.

– Ki volt az utolsó ember, akit pajzsformációval védelmeztél?

– Eliton szenátor.

– Következtetés?

– Eliton szenátor adta ki az utasítást. – Hosszú csend következett, majd: – De ő akkor már nem volt ott. Elvesztettem. Nem észleltem őt. Az RI biztos nyomon követte, és ő eltűnt. Nem lehetett ott, hogy kiadja a parancsot.

– Bogard, egész idő alatt, mindvégig az RI telemetriáját használtad?

– Igen, mintegy önmagam meghosszabbításaként, amíg a kapcsolat meg nem szűnt.

- Személyazonosítás és helymeghatározás céljából az RI-re támaszkodtál?
- Igen.
- Ki utasított rá, hogy ezt tedd?
- Az Egyesült Állomáson belül ez a szabályos eljárás. Megmondták, hogy alkalmazkodjak a kívánt protokollhoz.
- Ki mondta?
- Otin Cupra ügynök, megerősítés alatt.
- Hogy az a...! – Derec öklével nagyot csapott a konzolra. – Az a szemét! – Vett egy mély lélegzetet, és lassan, szaggatottan kifújta a levegőt. – Bogard, az RI az utolsó módosítása közben veszítette szem elől Eliton szenátort?
- Igen.
- Nem értem – mondta Rana. – Mi ez az egész?
- Bogard az egész támadás ideje alatt be volt csatlakoztatva az RI-be. Amikor az RI lekapcsolt a hálózatról, vitte magával Bogardot is.
- Az lehetetlen... Bogard nem volt az RI rabszolgája! Különbösen is, ő maga állítja, hogy az RI kommunikációs hálózata kikapcsolt.
- Ez igaz, de amíg ez nem következett be, gyakorlatilag Bogard szenzoros hálózatát legalább fele részben az RI használta. Megosztotta vele a valós idejű adatállományát. Bogardban sohasem keltették fel teljesen azt az illúziót, amely az RI-t kikapcsolta, de ennyi is elég volt, hogy ne legyen képes felismerni a valóságot, legalább egy rövid időre. Elég sokáig. Bogard az RI-re támaszkodva tájékozódott arról, hogy éppen ki hol van. És miért ne tette volna? Egy pozitronagy információkat ad egy másiknak, mi lehet ezzel a gond? Ugyanazok az érdekek, ugyanazok a szabványok, ugyanazok az alapvető köteleességek. Miért torzítaná el az RI szándékosan az adatokat? Úgyhogy amikor Bogard elveszítette szem elől Elitont...
- Ez azért következett be, mert az RI nyomát veszítette – jött rá Rana. – Ekkor megszakadt a kapcsolat, és nem maradt más, mint az utolsó módosítás. De mit kezdünk azzal az utasítással, amelyet Eliton adott? Ennek semmi értelme. Bogard nem tudta, hogy Eliton a pajzson belül volt, és mégis elfogadta az utasítást? És honnan tudta Eliton? Az elsődleges védelem tárgya soha nem tudhatja, hogyan kell ezt csinálni, különben mi jó van abban, hogy van egy megvesztegethetetlen ügynök testőre? Az egészben ez volt a lényeg...
- Rana, én vagyok az, Derec! Tudom. Én terveztem.
- De ennek az egésznek nincs semmi értelme. Ki az az Otin Cupra ügynök?
- Az egyik a kettő közül, akik kirúgtak bennünket az Egyesült Állomásról.
- Honnan volt felhatalmazása, hogy protokoll-instrukciókat adjon Bogardnak? És miért fogadta el Bogard az utasításait, amikor nem volt rákényszerítve?
- Baromi jó kérdés! Daventri ügynök a helyszínen irányította Bogardot, de a Különleges Szolgálaton belül, úgy gondolom, bárki adhatott neki utasításokat, amennyiben az nem ütközött a prioritásaival. – Derec nagyot sóhajtott. – Hónapokba telhetett, míg kiválasztották a megfelelő személyeket, de azt hiszem, Bogard is a részévé vált egy pillanatra annak a játszmának, amelybe az RI belefeledkezett. Az utasítás bárhonnan jöhetett. Mivel Bogard nem tudta megállapítani, hol van Eliton, csak az látszott értelmesnek számára, hogy a prioritást áthelyezi egy másik elsődleges személyre. Ha csak önmagára hagyatkozik, esetleg rájöhethetett volna, hogy hibát követ el, és újra Elitont fedezi. Csakhogy új prioritást adtak neki.
- És a nőt nem tudta megvédeni.
- Derec bólintott.
- Ez lehetett az a pont, amikor Bogard épp az RI-vel való kapcsolatát próbálta megszakítani. Aztán megtalálta Elitont.
- És őt sem tudta megvédeni...
- És minden előzetes várakozás szerint ott helyben össze kellett volna omlania. Ha Daventri ügynöknek nincs a helyén az esze, és nem állítja át ismét a prioritását...
- Daventri! Ő az, aki aznap éjjel, valamivel később, meghalt a kórházban?
- Nem halt meg. Bogard kimentette. Bogard hibátlanul teljesítette a feladatát, amikor megmentette

öt.

– Ha nem halt meg, akkor miért állítják azt, hogy a holtteste a halottaskamrában van? – tudakolta Rana.

– Ki állítja ezt?

– A szubéterin láttam, mikor is? Tegnap? A híradóban. A szokásos interjúk mindenféle hivatalos személlyel, a szokásos semmitmondó válaszok. Mindenesetre céloztak holmi összeesküvésre a Szolgálat kötelékéből kivált renegát ügynökök és az emberújak között.

– Emberújak... – Derec összerázkódott. – Hát, összeesküvés csakugyan van, de Daventri nem vesz részt benne. Ezért ölték meg.

– Azt mondtad, nem ölték meg.

– Nem az ő holtteste van a halottaskamrában. Tudom. Láttam mindkettőt. Láttam Eliton holttestét is, rajta a három lött sebbel. De az Egyesült Állomáson csak egy sebet kapott.

– Mit jelent ez?

– Azt jelenti, hogy Eliton nem az Egyesült Állomáson halt meg... ha meghalt egyáltalán. – Derec fölnézett a mennyezet felé. – Thales, fölvevél mindent?

– Mindent, Derec. Mit szeretnél, mennyi ideig tartsam még fenn a felvevő agy integritását?

– Tartsd szóval mindaddig, amíg minden használhatót meg nem szereztél tőle, s akkor engedd, hadd menjen!

Rana elsápadt.

– És most mi lesz?

– Most vissza kell vinnünk Bogardot az ügynökhöz. Fel kell hívnom Arielt. Azt hiszem, van egy munkám Bogard számára.

– Nem akarod visszahívni azt, aki ma keresett?

– Csakugyan, említettél egy telefont. Elnézést... Ki keresett?

– Alda Mikels az Imbitektől.

külső diagnosztika kész, P-Hetes és P-Nyolcas tárolók csatlakozásai megtisztítva, védelem rejtjelezése újraállítva, belső felülbíráások kezdőállapotban, rontott sorozat miatt belső diagnosztika kezdeményezve, rendszer megtisztítva, belső diagnosztika kész, potenciális Első és Második Törvény megszegése hatálytalanítva, memórialetöltés nem-akarati adatállomány formában kész, helyzetjelentés megszerkesztve, kész, kezdeti feladat-meghatározás Clar Eliton szenátor személyi védelme, feladat vége célszemély halála miatt...

Clar Eliton célszemély halála, vonatkozó adatok elemzése, összefoglaló helyzetjelentés...

Clar Eliton célszemély halála, feladat-meghatározás közben, elsődleges felelősség, elemzés...

Clar Eliton célszemély halálára vonatkozó asszociációs adatok, potenciális háromtörvényes konfliktusra utalnak, puffercsomók megtisztítva, másodlagos memória, biztosított funkció, elemzési kontextus...

Clar Eliton célszemély halála, elsődleges felelősség kezdeti adatok elemzése alapján...

Clar Eliton célszemély halála az összes vonatkozó adat elemzésétől függően...

Clar Eliton célszemély halála, nem megállapítható, másodlagos felelősség...

Clar Eliton célszemély halála, ellentmondó prioritások következtében, harmadlagos felelősség kódolt utasítások hitelesítésétől és megerősítésétől függően...

jelentés kész, célszemély halála eldöntetlen, felelősség potenciálisan elsődleges célszemély helyétől függően, eltűnés összefüggésében, célszemély állapota gyógyulás függvényében, következtetésnek meg kell határoznia elsődleges kudarc körülményeit és célszemély diszpozícióját
jelentés vége

23. fejezet

Mia figyelte, amint Bogard elbotorkál a járműtől, és valami halvány optimizmus ébredt benne. A terv, mely végső kétségbeesésben született, nem hozott valami látványos eredményt, mindenesetre akció volt, és azután, hogy napokig várta Ariel lakásában rejtőzve szervezete felépülését, a

lehetséges tervek legnagyobbikének tűnt számára.

Bogard tétován mozgott, mintha nem volna benne biztos, hogy lehet-e, szabad-e járnia. A burkolatán látható sok karcolás és horpadás, az oldala mellett bénán csüngő egyik kar világosan jelezte a szörnyű trauma következményét. A máskor csillogó rézfelületet fekete koromréteg borította. Akárki ránézett, rögtön láthatta, hogy tűzből menekült ki.

De még ebben az állapotában is újként hatott a sikátor ódon falai, oszlopai és gerendái között. A rozsdás, penészes felületeken tarkálló graffiti-palimpszesztek tanúskodtak az évszázadok változó lakhelyeiről. A himlőhelyes falak, az éles sarkok vonalait lágyító, mindenféle törmelékből, szemétből emelkedő kisebb buckák, a félig nyitott ajtók, s a gépektől, áporodott leheletekből, erjedésből és verítékből származó szag még inkább kihangsúlyozta annak a figyelemnek a hiányát, amelyben a kerület részesült. Az épületek is nagyrészt üresen, régtől fogva elhagyottan álltak. Mélyen odalent, D.C. alsó szintjein jártak, közel ahhoz a helyhez, ahová Bogard vitte őt azon az első éjszakán, amikor a kórházból menekültek.

Bogard nekitántorodott egy falnak, majd fél lábán komikus kecsességgel megfordult, és a szemközti fal felé lódult. Mia azon kapta magát, hogy megmagyarázhatatlan aggodalmat érez a robot iránt, noha csak egy gép volt, amely azt tette, amit mondtak neki.

Amit Derec mondott volt neki.

– Biztos benne, hogy rendben lesz? – kérdezte.

A férfi különös pillantást vetett rá, majd megrázta a fejét.

– Kockázatos. Sok minden történhet. Kiszúrhatja a TNY, a helyi rendőrség, egy alagúti banda, de még egy mentőosztag is. Meggondolta magát? Azt mondta, ez az egyetlen módja, hogy bejusson.

– Igen... így van. Csak... – Lenézett a lábára, hogy ne kelljen a férfi szemébe néznie. "Csak Bogard az egyetlen dolog, amiben jelenleg megbízom..." Felsőhajtott. – Az összes hátsó ajtót bezárták, amin bejuthatnék a Szolgálat adatbázisaiba, és minden jelszót kitörölték. Hozzáférésre van szükségünk.

Derec bólintott, majd megérintette a járművük műszerfalába épített kommunikációs egységet.

– Ariel, készen vagyunk! – mondta. – A 93. folyosó tízes szintjén, a MacMillan Szektorban engedték ki.

– Értettem – válaszolta Ariel. – Várok két percet, aztán behívom.

– Jó!

Bogard eltűnt egy sarok mögött, Derec pedig elindította a járművet.

– Kocsi, menj tovább a második, előre meghatározott úticélhoz!

A kocsi – egy közönséges, jelzés nélküli és névtelen karbantartó jármű az egyik követség garázsából – kihúzott a sikátorból.

– Ne aggódjon! – szólt Derec Míának. – A legkevesebb, amit tehetünk, hogy kudarcot vallunk.

– Ha! Mattu mindig azt mondta, az a szó, hogy kudarc, nem szerepel a szótárunkban.

– Mattu volt a csoportvezetőjük?

– Az első naptól kezdve, hogy beosztottak Eliton szenátor személyi testőrének. Ő és Gel már négy éve dolgoztak együtt. Én egy nyugdíjba vonuló ügynök, Starns helyére kerültem. Mattu következett a sorban. Ő nagyon jó volt, Mr. Avery.

Mia a férfira nézett, és látva, milyen meglepett arcot vág, arra gondolt, vajon milyen nyers lehetett a hangja. Érezte, hogy ég a szeme; jó lenne, ha többé nem beszélne erről.

– Bűntudata van – szólalt meg csendesesen a férfi. – Maga él, ők meg nem. Az is épp elég rossz volna, ha egy csapat fanatikus autszájder lett volna, de hogy a saját emberei, azt végképp nem tudja mivel magyarázni.

– Mi maga? Valami frusztrált pszichoanalitikus?

A férfi kurtán, fanyarul felnevetett.

– Az épp jól jönne most! Nem, én csak... azért ennyire jól nem értem az emberi természet működését. Próbálok. Figyelek. Úgy látszik, ez is több, mint amit a legtöbb ember csinál, akik azt hiszik, nem okoz nekik gondot az emberi természet.

– Ezért dolgozik robotokkal?

– Elmondtam magának...

– Elmondta, hogy miért építette Bogardot.

– Touché. – Derec egy darabig kinézett a szemközti ablakon, és Mia már arra gondolt, hogy le szeretné zárni a témát. Aztán mégis megszólalt, de közben nem nézett Miára. – Egy zseni fia vagyok. Elvesztettem... az emlékezetemet. Sok emléket sikerült pótolnom, de sohasem fogom megtudni, mennyi az, amit már soha nem szerezhetek vissza. Nem tudom, miért vagyok ilyen jó robotszakértő. Szülői hatás? Lehet. Talán. De ez a válasz közhelyes, magától értetődő, engem nem elégít ki. Lehet, hogy igaza van. Talán azért dolgozom robotokkal, hogy... hogy megértsem. – A nőhöz fordult. – Több bennük az értelem, mint az emberekben. Legtöbb esetben. Miát kényelmetlenül érintette, hogy a férfi úgy mereszi rá a szemét, mintha tőle is valamiféle vallomást vagy esetleg megerősítést várna.

A jármű ráfordult egy felhajtórámpára.

– Gondolja, hogy Eliton szenátor életben van? – kérdezte.

Derec szemét összehúzva, meglepetten nézett rá. Aztán, mintegy beleegyezve a témaváltásba, bólintott.

– Ha igen, akkor hol van?

– Engem jobban foglalkoztat a miért. Ha tudjuk, hogy miért van életben még most is, akkor a többit már kitalálhatjuk. A miérből megtudhatjuk a kicsodát is.

– Talán ezt a választ is megtaláljuk Bogardnál.

– A Szolgálat adatbázisában? Miért lenne ott?

– Két ügynök, egy szenátor, és ki tudja, ki még?

– Nem tudom elfogadni, hogy az egész Szolgálat bűnös. Maga valószínűnek tartja?

– Maga szerint elképzelhető, hogy Eliton is benne van a dologban?

– Nem tudom.

Derec vállat vont.

– Ez a Föld.

– Ezzel meg mit akar mondani?

– Ha valami megmagyarázhatatlan dolog történik, az űrlakók azt szokták mondani: "Ez csak földi lehet". Tréfa. Rossz tréfa. De van benne igazság. Valami megmagyarázhatatlan dolog történik itt, s ők azt mondják: "Ez a Föld". Nem is olyan vicces.

– Mi olyan megmagyarázhatatlan az űrlakóknak a Földdel kapcsolatban? – kérdezte Mia.

– A gyűlölet. A gyűlölködésnek hagyománya van a Földön. A földiek gyűlölik a robotokat.

Legtöbbjük még egyet sem látott életében, legfőljebb ijesztő videoműsorokat őrzöngve tomboló gonosz robotokról, de azért mindenesetre gyűlölik őket. Nincs semmi értelme, de ez az igazság. Még a józanabb emberek is gyűlölik őket. Hogy lehet eldönteni, ki tartozik ezek közé, és ki a fanatikusok táborába?

– Nincs kizárólagos jogosítványunk a gyűlölködésre.

– Nincs. De itt mintha jobban csinálnák, mint bárhol másutt.

Mia igyekezett leküzdeni a meglepetésszerűen rátörő sértődött haragot, amely végső soron a férfi állítását igazolta, különösen mivel nem tudott egyet nem érteni vele.

– Ha az egész dolognak a gyűlölet a mozgatója, akkor mi szükség volt a konferencia ürügyére? – kérdezte. – Miért nem volt elég pusztán megerősíteni a már érvényben lévő korlátozásokat, és még inkább kirekeszteni az űrlakókat?

– Túl sok pénz forog kockán ahhoz, hogy holmi elvekhez ragaszkodjanak – felelte a férfi.

– Egyesek, de nem mindenki számára.

– Olyanokra gondol, mint Rega Looms?

Mia bólintott.

– Például.

– Talán. De ezzel együtt is pénzről lehet szó itt. Ha a konferencia sikerrel zárul, milyen hatással lett volna az a DyNan mérlegére?

– Azt akarja ezzel mondani, neki volt a legtöbb oka, hogy a haszon érdekében a konferencia kudarcra végződjön? – Mia megrázta a fejét. – Az űrlakó konkurenciát leszámítva se lett volna képes felülkerekedni a többiekben. Az Imbitek a készpénzkasszából is meg tudná vásárolni a

DyNant.

– Akkor marad a gyűlölet.

– Coren Lanra a feketepiacra tippelt. A kalózokra.

– Ez meg megint a kapzsiság. Most maga dob. Gyűlölet kontra kapzsiság. És középen ott áll Eliton. Mia ezt túl egyszerűnek találta. A földi politika és ipar tágas erkölcsi játéktérén belül mindenütt az érdemek diktáltak az életnek, a széleken engedve a szenvedélyeknek és indulatoknak. De soha nem hallott még olyan szenvedélyes fanatikusról, aki úgy tudott volna mozogni ezen a játéktéren, hogy kívülálló mivolta ne látszódt volna világosan. Még Looms is, aki személyes filozófiája révén radikális volt, még ő is megadta a császárnak, ami a császáré, és az összes többi megbízhatónak tartotta őt. Valahogy nem illett bele ebbe a bűnügybe.

Ezzel együtt erősen hajlott rá, hogy elfogadja Derec leegyszerűsítő érvelését. Mit is tanult az akadémián? A lehető legegyszerűbb indítékokban rejlik a legtöbb magyarázat? A bonyolult viselkedéseket gyakran a legalapvetőbb érzelmekre lehet visszavezetni. A bonyolultság csak arra való, hogy elleplezze a hajtóerőt.

Akkor hát mi is volt ez? A gyűlölet vagy a pénz?

Vagy mindkettő?

A jármű ráhajtott egy széles, jól kivilágított főútvonalra. Derec átmászott a hátuljába, és egy divatos, kék zakóban mászott vissza.

– Személy szerint én a kapzsiságban reménykedem – mondta. – Az észszerű gondolkodással is belátható, egyszerű számokról volna szó, és kész. De ha gyűlölet...

– Akkor miért hívná meg magát személyesen Alda Mikels, hogy látogassa meg?

– Csak találgathatunk. Kívánjon nekem szerencsét!

– Jobb lenne, ha itt semmi nem a szerencsén múlna.

A férfi rávigyorgott a lányra. A jármű e pillanatban lekanyarodott a főútvonalról, lassított, s végül megállt egy szervizfolyosón. Derec kinyitotta a mellette lévő ajtót, és kiszállt.

– Legyen óvatos, Daventri ügynök! Végte is, magát halottnak tartják.

– A halottak erősek, Mr. Avery – válaszolta Mia. A férfi mozdult, hogy becsukja az ajtót. – Derec! – A hangra várakozón megállt. – Sok szerencsét!

– Köszönöm! Magának is!

Az ajtó becsukódott, és a lány nézte, amint a férfi a jármű előtt átvág a folyosón. Az Imbitek irodáitól fél kilométerre álltak meg.

Derec és Ariel nem voltak hivatásosak, és noha mindaz, amit eddig csináltak, jól sült el, Mia nem tudta, meddig folytathatják még ezt baj nélkül. Most emberekkel kellett szembeszállniuk, olyan terepen, ahol könnyen felfedezhették őket. Ez a fajta nyomozás még gyakorlott ügynökökkel is nehéz lett volna, hát még amatőrökkel...

Jobb lesz hozzászoknia, hiszen nincs más választása. Amikor Derec eltűnt a szeme elől, megérintette a műszerfalba épített kapcsolót.

– Kocsi, indulj tovább a hármas számú úticélhoz!

A jármű továbbgördült.

A DyNan Kézműipar egy egész sor irodát tartott fenn messze kint az Arlington kerületben, jó távol cégtársai többségétől. Looms láthatóan hitt abban, hogy amikor csak lehet, nyilatkozatokat kell közzétenni, a helyválasztása pedig világosan tükrözte, hogy szándékosan el akar különülni mindenki másától.

Coren Lanra azonban magánirodát D.C. központjához közelebb, a Délnyugati Folyosótól épp csak kicsit kijebb, a Kiskorú-negyed külső övezetében, egy régi, de jól karbantartott épület negyedik szintjén rendezte be. A környék népszerű volt a jogászok és lobbisták körében, szolgáltatók egész közösségeit vonzva ide a tehetősebb lakók szükségleteinek ellátására. Ezek között voltak kutatással foglalkozó ügynökségek, hivatásos tanúk, független törvényszéki laboratóriumok, orvosok, terapeuták, mindenféle műszaki szakértő, valamint biztonsági szolgálatot ellátó magántársaságok. Miának soha nem sikerült kiderítenie, miért hívják Kiskorú-negyednek.

A jármű leparkolt a szemben lévő garázsban, és Mia kiszállt a járdára. A lába úgy fájt, mintha

régebben megütötte volna, de újra rendesen tudott járni. Csupán a félelem tartotta vissza. Elment a bejárathoz, s közben tekintetét végigjártatta a helyiségen, nem látja-e jelét, hogy figyeli a Szolgálat.

Lanra irodája a folyosón sorakozó nyolc között a középső volt. A recepciós asztal mögött nem ült senki. Mia csendben, mozdulatlanul állt a hall közepén, fülelt, nem hall-e arra utaló zajt, hogy az irodát elfoglalták, s közben azt fürkészte, látja-e letartóztatás jeleit. De minden teljesen rendben lévőknek látszott, mintha azok, akik itt dolgoznak, épp csak pár percre ugrottak volna ki valahová. Odament az ajtóhoz, amelyen a COREN LANRA, I.S.I. feliratú tábla volt, és dobogó szívvel megnyomta a kezével. Az ajtó zajtalanul kitérült.

Coren Lanra egy íróasztal mögött ülve, ajkán halvány mosollyal nézett rá. Lazán intett neki, hogy lépjen be, aztán ujját a szája elé tette.

Amikor Mia mögött becsukódott az ajtó, Lanra átnyúlt az íróasztalán, és megnyomott egy kapcsolót.

– Így – mondta. – Most van tíz percünk, amíg meg nem fejtik a titkos kódjaimat. – Mosolyában az őszinte öröm keveredett a megalkuvást tükröző előérzettel. – Nem mindennapos dolog, hogy egy halott a saját lábán járkáljon. Hogy vagy, Mia?

– Voltam már jobban is...

– Nem kétlem. Ül le! Mivel ki van számítva az időnk, talán most hagyjuk az emlékeket, és térjünk rá a fontos témákra. Egyetértesz?

– Egyetérték. Egy kérdésem van.

– Csak egy?

– Egyetlen. Ki ölte meg Eliton szenátort?

Lanra széttárta a kezét, majd újra összekulcsolta.

– Bár tudnám! A TNY rá akarja löcsölni Loomsra. Mindig is gyengéd érzelmekkel viseltettek a morálisan elkötelezett kívülállók iránt.

– Biztos vagy benne, hogy Loomsnak ehhez nem volt semmi köze?

– Kérlek, ne kezd te is! Nem, Mia, nem Looms volt az. Ne vesztessük az időt hamis nyomok követésére! Egyébként is meggyőződésem, hogy épp elég periférikus bizonyíték került a szemed elé ahhoz, hogy valaki másra gyanakodj. Igazam van?

– Az orgyilkosok emberújak voltak.

– Vélhetőleg. Szerinted önállóan követték el?

– Nem.

Lanra bólintott.

– Nem voltak meg ehhez a forrásaik. Az embereik biztosan. De az eszközeik nem. Még most is töröm a fejem, hogyan juthattak be az Egyesült Állomásra azokkal a fegyverekkel.

Miát elfogta a bizonytalanság: vajon mennyit árulhat el, és milyen kevés az, amiből a Szolgálat egy tapasztalt egykori ügynöke rájön, mit hagyott ki, vagy abból a kevésből is mire lehet következtetni. Túl kevés volt az idő, hogy kellően óvatos tudjon lenni.

– Belepiskáltak az RI-be – mondta.

Lanra jól leplezte, az arca olyan közömbös maradt, amilyen közömbös csak lehetett, de volt egy pillanat, amikor a szemében megjelenő zavart egy villanásnyi időre a meglepődés váltotta fel. Vagyis nem tudta. Legalább ő nem volt benne.

– Ezt kapjuk, amiért játszogatunk ezzel a pozitronikus izével. – A férfi lepillantott a kezére. – Azt hittem, egyszerűen csak elromlott. Ezek szerint az emberújakat nyugodtan kihagyhatjuk. Ők a fegyverek voltak, de nem a fegyvert forgató kéz. És most hogyan folytatod tovább?

– Először is, azt szeretném tudni, miért léptél kapcsolatba az auroraiakkal – kérdezte Mia.

– A kizárásos módszer miatt. Tudtam, hogy nem lehetek az emberújak, és tudtam azt is, hogy nem Looms volt. Amikor a TNY figyelme felénk fordult, kíváncsi lettem, hol van a Szolgálat. Egyetlen kérdést sem tettek föl nekünk Loomsról. Amikor téged megöltek – Lanra szemöldökét felvonva elvigyorodott –, kezdett a dolog nagyon úgy festeni, mintha valaki belülről csinálta volna. Ez azt jelentette, hogy a Szolgálattól is benne van valaki, így aztán hozzájuk nem mehettem. A TNY nem hallgatott volna meg, a helyi hatóságok még annyira sem törődtek vele, azután, hogy a TNY a maga

kezébe vette az ügyeket. Az úrlakók hivatalos álláspontja alapvetően abból állt, hogy várjunk, aztán majd meglátjuk, de az auroraiak közül egy valaki itt marad, hogy megkísérelje levezetni a konferenciát. Őt leellenőriztem: fiatal, tapasztalatlan, és szinte semmi felhatalmazása nincs. A többiek, akik életben maradtak, hazamentek, csak a követségi személyzet maradt itt, hogy a végén eltakarítsa a piszkot. Minden akciójuk arra vall, hogy nem is sejtették, hogy ilyesmi megtörténhet: zavartak, tanácstalanok, de megpróbálnak jó képet vágni hozzá. Úgy döntöttem, a solariaiakkal nem beszélek, tekintve, hogy ők benne vannak az RI-dologban. Az auroraiak olyan közel állnak ahhoz, hogy objektív résztvevők legyenek, amilyenre e pillanatban csak számítanunk lehet, és amikor arról kérdezősködtem, ki beszélte rá a Földön élő úrlakókat, hogy maradjanak és ne fussanak el, az Ariel Burgess nevet mondták. Calvin Intézet. Elkezdtem keresni a lehetőséget, hogy az auroraiakkal beszélhessek.

– Elsőnek nem Burgessst hívtad fel?

– Nem, a csúcson kezdtem. Meg akartam nézni, ki hajlandó legalább beszélni velem.

– Mi a helyzet más cégek biztonsági szolgálatával?

– A konkurensainkra gondolsz? – Lanra megrázta a fejét. – Ráadásul egytől egyig amatőrök.

– Az ellenfél alábecsülése?

– Nem, csak a kiszivárogtatás megelőzése. Az amatőrökkel nem az a legnagyobb gond, hogy nem jól végzik magát a munkát, hanem hogy elhencegnek vele. Rendszerint a munkaadójuknak.

– Te valami testületre gondolsz.

– Te nem?

– Nem látok indítékot. Amennyire meg tudom ítélni, mindenki egy csomó pénzt remélt ettől a szerződéstől.

– Törvényesen, igen.

– Nem értem.

– Itt egy rossz tőkeáramlásról van szó.

– A kalózkodást érted ez alatt?

– Többek között az hiányzik nekem a Szolgáltatnak végzett munkából, hogy a kormány minden dologra más címkét ragaszt. "Kalózkodásnak" hívják, mintha arról volna szó, hogy hajók üldözik egymást az úrben, lövöldöznek egymásra, és a rossz fiúk akarata ellenére fognak el a szerencsétlen teherhajót. Marhaság! Közönséges vámtrükkökről van szó, aminek vége, ha egyszer a szerződés érvénybe lép. Őszintén szólva, amennyire utálok a robotokat, még azt sem mondhatom, hogy sajnálnám, ha ez bekövetkezne.

– Azt mondd, a nagyvállalatok állnak a háttérben? – kérdezte Mia. – Nem lehet benne annyi pénz, hogy megérje a kockázatot.

Lanra gúnyosan hitetlenkedő pillantást vetett rá.

– Komolyan mondd? Gondolkozz, Mia! A Föld az ötven úrlakó világ közül tizenötre és még ezen kívül húsz telepes kolóniára exportál. Ha most kihagyjuk a telepeseket, van róla fogalmad, mennyiről beszélünk? Világonként és évenként átlagban tíz-húsz milliárdos hitelről. És ez a törvényes kereskedelem. Ezen kívül az úgynevezett kalózkodás nagyjából öt-nyolc százalékot tejel. Ennek csak az átlagát véve egy egész két tized milliárdra rúg évente az, ami soha nem jut el a rendeltetési helyére. A jelenlegi rendszer tiltja, hogy a Föld közvetlen kereskedelmet folytasson az egyéb úrlakó világokkal; az a tizenöt, ahová exportálunk, jogosult továbbítani a földi árut, mi nem. Egy merev vámrendszer van érvényben közöttük, nem beszélve a külön szerződésbe foglalt rendelkezésekről azokon a telepes világokon, ahol úrlakó kolóniák is vannak. A feketepiaci áru könnyen elérheti a törvényes piaci értékének akár a két-háromszorosát is, különösen olyan áru esetében, amely nem szerepel a jóváhagyott exportlistán. Így aztán az a tizennyolc milliárdot érő "elveszett" áru a feketepiacon landol, ahol ötven-nyolcvan milliárdokat markolnak fel érte a kiadásokon. És ha az úrlakók magukhoz térnek ezek után a gyilkosságok után, majd meglátod, hogyan duplázódik meg az a szám, azzal, hogy elkezdik emelni a tarifákat, és még több megszorítást vezetnek be. És akkor még nem említettem az import feketepiacot vagy azt a tényt, hogy azok az "ellopott" hajórakományok biztosítva vannak. Mindent összevéve azt gyanítom, hogy itt egy plusz kétszáz milliárdos törvénytelen kereskedelemmel állunk szemben, amely füstbe megy,

ha ez a szerződés hatályba lép. Na most mondd azt, hogy a profit nem elég jó indíték...

Mia tudott róla, hogy létezik egy jókora feketepiac, de hogy ekkora, azt nem sejtette. A hivatalos becslés szerint a teljes mennyiség nem érte el a harmincmilliók kreditet. Ez is tekintélyes pénzmennyiség, de aligha érte volna meg kockáztatni miatta egy olyan szerződést, amelynek értelmében csökkentek volna a vámtarifák, és növekedett volna az export volumene. De ha Lanra becslései igazak voltak, akkor egész egyszerűen túl sok pénz volt benne, hogysem könnyedén lemondhattak volna róla. Valójában még az is jobbnak tűnt, ha súlyosbítanak a helyzeten.

Lanra együttérzően bólogatott.

– Túl szűklátókörűek vagyunk, bizonyos dolgokat nem egész naprendszerek és fényévek tucatjaira terjedő kereskedelmi utak nézőpontjából szemlélünk – mondta, mintha a lány gondolataira válaszolna. – Túl sok ez ahhoz, hogy fel tudjuk fogni. Hajlamosak vagyunk elhinni a hivatalos számadatokat, mert képzeletben sem látunk messzebb náluk.

– Akkor neked hogy sikerült mégis?

– Nem egykönnyen, elhíheted. Looms már régóta szerette volna leleplezni. Eggyel több ok, mondja ő, hogy ne fordítsunk hátat az űrnek, mintha hallani sem akarnánk többé róla. De ha eláruljuk az embereknek, hogy mennyi pénzt lehet felmarkolni ilyesmivel... nem feltétlenül ez a legjobb módja, hogy meggyőzzük őket, ne foglalkozzanak vele. Így aztán várt, és figyelt. Már jókora anyaga összegyűlt ebben a témában.

– Van első számú gyanúsítottja?

– Egyetlen személy nem tehette ezt. Csak egy konzorcium lehetett, amely nem csak földiekből áll.

– Űrlakók?

– És néhány telepés is – bólintott Lanra.

– A telepés képviselő... – kezdte Mia.

– A telepések járnak a legrosszabbul az egész vállalkozásban. Sok telepés kolónia érzi úgy, hogy a semmiből kell megteremteniük magukat, és saját járatokat tartanak fenn, hogy ezzel is korlátozzák a Földdel való kereskedelmet. Az Űrlakókkal sem szívesen kötnek üzleteket. Ennek következtében sok telepés világon az élet igénytelen és önmegtartóztató. Számukra a feketepiac olyan, mint valami drog: az emberek olyan cikkeket vásárolnak, amelyek a szabadpiacon meg se jelennek. Ettől könnyen tehetők bűnbakká is. Legtöbbünknek az volt a véleményünk, hogy a kalózosk telepések.

– Nem gondolod komolyan!

– Páran azok voltak, ebben biztos vagyok. Egy ilyesmihez kellett, hogy ott legyenek az ügynökeik a helyszínen. De hogy állami jóváhagyással? Nem.

– És azt mivel magyarázod, hogy a DyNan-csoport egyetlen tagja sem sebesült meg?

– Mivel lehetne ennél jobban a gonosztevő színében feltüntetni bennünket? Ez egyszerű, világos, nyilvánvaló: semmi más nem kell hozzá, mint hogy valaki a kellő pillanatban és a kellő megfogalmazásban felhívja rá a figyelmet.

– Túlságosan is nyilvánvaló – vetette ellene Mia.

– Kinek? Neked, talán. Egy bírónak? Számít az? Ez politikai per lesz. A tömegek számára nem túl egyszerű, és még azzal a haszonnal is jár, hogy kételyt ébreszt bármi iránt, amit Looms fölfedhet a feketepiacról, még mielőtt egyáltalán megszólalhatna.

– Cinikus vagy.

Lanra bólintott.

– Megtanultam, hogy a megalkuvás az egyetlen, ami nem változik. Ha az ember így él, akkor könnyen elveszíti a hitét bármi másban.

– Ezek közül egyikre sincs bizonyítékod, ugye?

Lanra lebiggyesztette a száját.

– Mit akarsz csinálni, Mia? Téged halottnak hisznek. Mit tehetsz te?

– Én... megpróbálok rájönni, hogy ki szervezett be minket.

– Nyilvánvalóan belülről valaki. Nevet tudsz?

– Cupra és Gambel.

Lanra szeme egy pillanatra elkerekedett.

– Lám, lám! Három meglepetés nem egészen egy nap leforgása alatt.

– Nem ismerem őket.
– Katonák az egész vonalon. Ha ők benne vannak, akkor biztos lehetsz benne, hogy valaki magasabb helyről is benne van. Elképzelhetetlennek tartom, hogy önállóan csinálnák. –Kinyitotta az egyik íróasztalfiókját, és elővett egy lemezt. Odacsúsztatta Míanak. – Összegzés arról, hogy milyen következtetésre jutottam az elmúlt három évben. A logikai fáim, a számaim, a feltevéseim... Az asztal lapjára tekintett, és a homloka ráncba szaladt.
– Letelt az idő. Menned kell. Most rögtön!
– Csak még egy kérdés!
Lanra idegesen pillantott az íróasztalára.
– Gyorsan!
– A puskák, az orgyilkosok. Egy név kell nekem, egy szállító.
– Nézd meg Kynig Parapoyost! De most már tényleg menned kell!
Mia bedugta a lemezt a kabátja belső zsebébe, és felállt. Még egy másodpercre Lanrán felejtette a szemét – tekintetük kölcsönös rokonszenvről tanúskodott, mint akik szavak nélkül jelzik egymásnak, hogy adósai a másoknak –, aztán kisietett a férfi irodájából.

kaméleon program lefuttatása, taktikai paraméterek súlyos motivációgyengülést imitálnak, memória-csatlakozópont elkülönítése szelektív közlés céljából kódolt kioldás közben, áttérés előre meghatározott visszakeresési pontra, ki nem jelölt emberek elkerülése, védelmi protokollok minimumra csökkentése, elhagyott folyosó, tovább, tovább, tovább, kijelölt emberek közeledése, szám szerint kettő, fegyveresek, széles mező felöltése, védelmi helyzet

– Azt hittem, porrá égett.
– Hát, keményebb fából faragták, mint gondoltuk. De azért nézz rá... Elég megviseltnek látszik.
– Bogard, igazold vissza, hogy elfogadod Gambel ügynök utasítását!

parancselfogadás feldolgozása, részlegesen csökkent protokoll, korlátozott válasz, visszaigazolt hangfelismerés

– Iga... igaz... igazolva...
– Hát ez remek! Hogy fog örülni neki! Figyeld csak!
– Üsd le! Ennek a masinának már rég molekuláira kellett volna szétesnie, és még mindig itt jön-megy.
– Le vagyok nyugözve! Képzeld csak el, ha ebből az anyagból készítenének páncéltözetet!
Bogard, feltétel nélküli parancs megerősítése, Gambel ügynök és Cupra ügynök. Igazold vissza!
– ...igazz... zolva...
– Bogard, most velünk jössz. Mi szedünk össze a terepről. Igazold vissza!
– ...terep... össze... szedés...
– Igazold vissza, Bogard!
– Igazz...zolva... terepről... össze... összeszedés.
– Helyes! Gyere velünk, Bogard! Visszaviszünk a főhadiszállásra, ahol ki fognak kérdezni.
– Ki... ki... kikérdez... összeszedés... visszakérdez...
– Kínos lesz.
– Amíg meg nem kapjuk azt, amit most látunk, nem bánom. Bogard, gyere velünk!

parancsfelismerés visszaigazolva, Cupra Gambel, másodlagos protokoll kezdeményezve, kéréssel összhangban

– Nagyon helyes, Bogard! Gyere velünk! Minden rendben lesz. Sok beszélgetni valónk van egymással.

Az Imbitek tekintélyes részt foglalt el a Tengerészeti-negyedben. Derec ismert olyan történeteket, melyek arról szóltak, hogy az üzemei egymás után sorakoznak végig az ősi Anacostia folyó mentén, jóllehet ezek a D.C.-beliek nem képviselték az Imbitek fő tevékenységét. A legnagyobb gyártelep valahol a bolygó túlsó felén, a Kiev Szektor közelében volt.

Derec egy magas boltíven át belépett az irodák között kanyargó utak labirintusába. A bejárat szemben, egy hatalmas szökőkút túloldalán volt. Egy sor, különböző magasságban elhelyezett védőtető vetett árnyékot az Imbitek magasba törő épülettömbjére, miközben a belső sétányokat kellemes, szórt fény világította meg. Összhatásában az egész Imbitek emberléptékűen meleg, diszkrét és tapintatos benyomást keltett, melynek túlnyomó része éppúgy rejtve maradt a külvilág elől, mint a termékei.

Belépett a széles ajtón, s egyenesen a recepciós asztalhoz ment.

– Derec Avery vagyok, Mr. Mikelshez jöttem.

– Már várják, Mr. Avery – felelte a recepciós. – Kis türelmét kérem, mindjárt jön valaki, aki felkíséri.

Már jött is egy másik nő, és kedves mosollyal felszólította, hogy kövesse őt.

A recepciót maguk mögött hagyva beléptek egy széles folyosóra, ahol egymást követték az ajtók. A nő a folyosó túlsó végében lévő egyik ajtóhoz vezette. Ott megnyomott egy gombot, és várt.

Amikor az ajtó kinyílt, a nő intett, hogy lépjen be a kis fülkébe.

– Ez fölviszi egyenesen Mr. Mikels irodájába, Mr. Avery – mondta. – Ő már nagyon várja, hogy találkozhasson önnel.

– Köszönöm!

Derec belépett a fülkébe. Az egyik falra egy pad volt felszerelve. Az ajtó becsukódott. Épp csak egy leheletnyi mozgást észlelt, s pár másodperc múlva ismét kinyílt az ajtó, melyen át egy tágas irodába lépett ki.

Alda Mikels mosolyogva állt egy hatalmas íróasztal előtt. Széles vállú, Derecnél alig valamivel alacsonyabb férfi volt, sűrű haja már majdnem teljesen fehér, barna szeme fénytelen, fakó. Jól szabott, sötét öltönye jótékonyan leplezte, hogy az utóbbi időben hízásnak indult.

– Mr. Avery!

– Mr. Mikels!

– Elnézését kérem, amiért az emberem, Kusk, lerázta önt magáról! Udvariatlanok voltunk. Nagyon sajnálom!

– A szerződésekre foglalt megszorítások gyakran igen kevés teret hagynak a szívélyességnek, uram. Emiatt nem kell aggódnia.

Mikels mélyen zengő, kellemes hangon felnevetett. Ezt az embert könnyen meg lehetne kedvelni.

– Én mégis szerettem volna változtatni ezen a helyzeten. Köszönöm, hogy eljött! Megkínálhatom valamivel? Egy itallal?

– Köszönöm, a víz jó lesz.

Alda Mikels intett az iroda szemközti fala felé, melynek túlnyomó részét egy bárszekrény foglalta el. Ebben az irodában minden jel szerint nem folyt munka, legalábbis nem az a fajta, amit Derec munkának tartott. Úgy képzelte, hogy mindenféle találkoztót bonyolítanak le benne, ahol italokat vagy füstölnivalót kínálnak, és a megbeszélés célja, hogy utat készítsen a munka elvégzéséhez. Az ügyfelek találkoznak itt Mikelsszel, feltéve, hogy elég fontosak, és talán az ellenségek is. Derec kíváncsi lett volna rá, hogy ő vajon melyik kategóriába tartozik.

Mikels egy kristálykancsóból megtöltött egy hosszú poharat, és átnyújtotta Derecnek. Magának egy gazdagon díszített palackból brandyt töltött egy öblös kehelybe. Minden mozdulata büszkeséget sugárzott: nézd, mi mindenem van.

– Eredetileg az Egyesült Állomás miatt hívtam fel – mondta, miközben félig-meddig köszöntésképpen fölemelte a poharát. Aztán ivott egy kortyot.

– Állítólag a Phylaxis Csoportnak volt kizárólagos szervizelési megállapodása az RI-re. A szívemen viseltem, hogy minden a lehető legjobban menjen. És a Phylaxis képes volt rá, hogy órák alatt visszkapcsoljon az operációs műveletek végzésére. Mielőtt kitiltottak bennünket, minden

műveletet mi vezényeltünk le. Kíváncsi vagyok...

– Kíváncsi rá, hogy volt-e valami közünk az önök félreállításához. – Mikels vállat vont. – Attól függ, milyen szemszögből nézi a dolgot, Mr. Avery. Mi kezdettől fogva, amióta megszületett a javaslat, hogy induljunk el ebbe az irányba, azért lobbiztunk, hogy a pozitronika szoruljon ki az Egyesült Állomásról. Mármost én is éppúgy tisztában vagyok vele, mint ön, hogy a pozitronikus rendszer ottani létének politikai és nem gyakorlati jelentősége volt, így azokat az embereket próbáltuk befolyásolni, akik a kormányban az ilyen döntések meghozataláért felelősek. Ez így helyes. Amikor kudarcot vallott, az Imbitek azt akarta, hogy képes legyen ezt kihasználni.

– Ön biztos volt benne, hogy nem fog sikerülni. Ezért győzte meg Eliton szenátort két évvel ezelőtt, hogy foglalja bele önt is a szerződésbe, hogy azonnal közbe tudjon avatkozni.

Mikels egy pillanatra meglepődni látszott. Aztán elmosolyodott.

– Mi már figyelmeztettük a szenátust, hogy a pozitronikus rendszer nem fog működni ott, és hogy ha csődöt mond, az nagyon nagy bajt fog okozni, akár technikai, akár politikai értelemben. –

Összehúzta a szemöldökét. – Fogalmunk sem volt, hogy ilyen drága lesz.

– Ugye, nem a pozitronikus rendszert teszi felelőssé Eliton haláláért?

– Lehet, hogy nem érti, hiszen ön is nem földi. De igen, közvetetten vagy másként. Ha nincs az a rendszer, mint ügy és mint tény, Eliton sohasem tette volna céltáblává magát.

Derecet meglepte Mikels nyers szókimondása. Csak bámult rá, s közben azon járt az agya, hogy vajon mi következik egy ilyen megfigyelésből. Mikels újra elmosolyodott.

– De hát ez a politika... Senki sem művelheti sikeresen anélkül, hogy ellenségeket ne szerezne, és Clar nagyon sikeres politikus volt.

– Gondolom, az is nehéz, hogy így kell elveszíteni egy barátot.

Mikels összehunyorított szemmel nézett rá.

– Valóban jól ismertem Clart. Olyan közel álltunk ahhoz, hogy barátok legyünk, ahogy két ember a mi pozícióinkban csak lehet. Hetente legalább egyszer együtt vacsoráztunk. Elsősorban őrá szerettünk volna befolyást gyakorolni. – Kiitta a maradék brandyjét, és nyomban újratöltötte a poharát. – Hiányozni fog.

A szavak egykedvűen, minden érzelemtől mentesen hangzottak el. Ez hiba volt, jött rá Derec.

– Nos, most miben segíthetek önnek, Mr. Avery?

– Vissza tudna helyezni az Egyesült Állomásra, hogy megnézhessem, mit művel ott?

Mikels láthatóan meglepődött, aztán elnevette magát.

– Mit kellene nekem ez ügyben tennem?

– A Különleges Szolgálat kitiltott onnan.

– Ha így van, akkor miért kockáztassam, hogy megneheztelnek rám, amiért segítek önnek?

Derec megrántotta a vállát.

– Csak egy gondolat volt. Mivel megkérdezte. – Ivott a vízből, majd letette a félig kiürült poharat. – Ön szerint ki szervezte meg a gyilkosságokat?

– Fanatikusok. Zelóták. Hazafiak.

– Korábbi alkalmazottak?

– Miért mondja ezt? – tudakolta Mikels.

– Nem ön az egyetlen, akinek lobbista érdekeltségei vannak, Mr. Mikels.

Mikels rábólintott, mintha e kijelentés megerősített volna számára valamit.

– Ha már itt van, Mr. Avery, hadd vezessem körbe! Eléggé ismeri a beépített technológiát?

– Őszintén szólva, nem.

– Nos, akkor hadd mutassam meg! Az az érzésem, hogy meg fog lepődni.

Mikels az íróasztalához ment, és áthajolt rajta. Pár szót mondott, amiket Derec nem értett, majd mosolyogva intett neki, hogy kövesse.

Derec fejbőre bizseregni kezdett. "Most kellene elmennem" – gondolta.

Ehelyett hagyta, hogy Alda Mikels megfogja a könyökét, és bevezesse a birodalmába.

– Íme – mutatta kinyújtott fél karjával Mikels, ahogy kiléptek a szállítófülkéből –, a mi vizsgáló laboratóriumunk! Vagyis az egyik.

Derec lassuló léptekkel közeledett a hatalmas ablak felé, amely végighúzódott a túlméretezett előcsarnok egész hosszán. Azon túl asztalokból álló labirintusra lehetett látni; az asztalokon berendezések, az azokat kezelő több tucatnyi, ősrégi fehér overallt viselő ember, amint az árnyékolatlan, éles fényben dolgoznak. Elképesztő volt, Derec csak nehezen tudott a látvány egy pontjára összpontosítani, annyira lenyűgözte maga a kép. Hang nem hatolt át az üvegen.

– Úgy tudom, a legnagyobb gyártelepeik másutt vannak – szólalt meg, inkább csak azért, hogy megtörje a hosszúra nyúlt csendet.

– A legnagyobb gyárunk Kievből van, de az sem sokkal nagyobb, mint a Denverben és Szingapúrban lévő. Itt folyik a kutatás és a tervezés, és mi építjük a prototípusokat. Gyártunk még egyéb apróságokat, külön kérésre, a megrendelő kívánsága szerint.

Derec tudta, hogy ez volt az, amiben az Aurora és a Solaria az új szerződés alapján reménykedett – az eljárás, amely lehetővé teszi az ilyen méretarányokban történő gyártást. Az Ötven Világ egytől egyig csodálatos hely volt, sok szempontból bámulatos technikával rendelkeztek, de bizonyos értelemben a Földhöz képest csak barkácmunkát tudtak produkálni. Itt az emberek tudták, hogyan építsenek olyan üzemeket, ahol milliószámra lehet előállítani különféle eszközöket és gépeket. Ez a képesség, s hogy kiagyalják a technikákat és megépítsék a mechanizmusokat – mind az emberit, mind a gépit –, s hogy ilyen mennyiségben tudjanak termékeket gyártani, mindez olyan művészet volt, amely valahogy nem jutott el a Földről a csillagokba. Az Aurora kiváló robotokat épített, de legföljebb százas vagy még annál is kisebb nagyságrendben. Ha a Föld építette volna meg őket, akkor tíz-, sőt százezerrel indíthatta volna el ugyanazt a modellszállítmányt valamennyi kereskedelmi útvonalon. Az űrlakó technika "manufakturális" volt a földi tömegtermelő kultúrához viszonyítva.

Az érvényben lévő kereskedelmi törvény tiltotta a kulcsfontosságú technológiák exportálását. Ez behozhatatlan előnyt biztosított a Földnek. Még a feketepiacon árusítók is arra hajlottak, hogy ez a jövőben is így maradjon. Az ő hasznuk a rendszerben rejlő igazságtalanságból származott.

– Nem gondoltam, hogy ennyire fontos új kutatásokat végezni – mondta Derec. – Úgy értem, egy pozitronagy alapvető szerkezete nagyrészt változatlan maradt, amióta...

– A kultúra meg stagnál, igaz? – vágott közbe Mikels. – Semmi újdonság, semmi növekedés. Minek megváltoztatni azt, ami tökéletes? Csakhogy a tökéletesség csak egy adott időre, helyre és személyre érvényes valóság. Holnap már nem lesz tökéletes, nemde? És rendszerint sohasem az a szomszéd számára. – Mosolyogva nézett Derecre, s látszott rajta, hogy remekül érzi magát. – De ne vegye zokon! A beépített technológia alap gondolata majdnem ugyanolyan régóta nem változott semmit. Szeretek arra gondolni, hogy az egész az égett piritóssal kezdődött.

– Tessék?

– Réges-régen, amikor az embereknek még a nyílt tűzön kellett megpirítaniuk a kenyéruket. Ráfektették a kenyérszeleteket egy lemezre, azt a láng fölé tartották, és figyelték, hogy aztán a kellő időben megfordítsák. Ha túl hamar tették, a kenyér csak megmelegedett. Ha túl sokáig vártak, akkor meg szénné égett. Valami jobbat kellett kitalálni. Így aztán valaki szerkeszt egy dobozt, benne fűtőszálakkal és egy rugós zárral ellátott termosztáttal, amely behúzza a szerkezetet, amikor a termelt hő eléri a kellő mennyiséget. A doboz pontosan tudja, mennyi hő kell, és minden alkalommal ugyanolyanra pirítja meg a kenyeret. Beépített technológia. Azóta, ha az emberek azt akarják, hogy valami elkészüljön, de nem akarják százszázalékos figyelemmel követni a folyamatot, mindig jön valaki, aki kitalál egy eszközt, amely ezt megteszi helyettük. A dolog végül eljutott arra a bonyolultsági fokra, hogy az eszközök némelyikének értelmi szintje megfelel egy kisgyerekének. Azután az eszköz már szinte láthatatlanná vált, s így el sem törhetett. Paradicsomi állapot.

– Tökéletesség?

– Szó sincs róla! Az emberek változnak, változnak az igényeik is, és a technológiának lépést kell tartani. Vegyük a már említett kenyérpíritót. Immár olyan jó, hogy még a kenyeret is maga készíti, pontosan olyan formára gyűjtve össze a molekulákat, ami a legmegfelelőbb a piritáshoz. De mi van akkor, ha kalácsot vagy süteményt is akarsz tőle? Arra nincs beprogramozva, és az egész eszköz nem olyan jelentős – vagy nem elég költséges –, hogy indokolt legyen egy átprogramozási terv kidolgozása. Mi ilyenkor a teendő?

- Ki kell dobni, és vásárolni kell egy jobb modellt.
- Pazarlás. Mi azonban megkerültük. – Mikels a labor felé intett. – Többszörös penetráló beépítés.
- Nem ismerem ezt a kifejezést.
- Nem sokan ismerik. Az eszköz felszínén át tudunk kiegészítést beépíteni, s ugyanúgy programozzuk át, ahogy egy vírus átprogramozza az egészséges sejtet. Egy összetett filtrációs rendszerről van szó, amely áthatol egy anyag szövetközein...
- Akárcsak a zeolit.

Beszélgetésük során Mikels már másodszor lepődött meg, de jól leplezte.

- Igen, pontosan. Ön ismeri a zeolitokat, Mr. Avery?
- Csak felületesen. Láttam, amint egyesek ilyen anyagokkal dolgoztak pozitronikus mátrixokon.
- No lám! Nagyon érdekes. Hol történt ez?
- Az Aurorán.
- Hát ez meglepő... Nem is hittem volna, hogy az űrlakóknak szükségük lehet ilyen primitív technológiára.
- Ez primitív?
- Az ötlet igen.
- Mint az ön beépített eszközei?

Mikels mosolya ezúttal inkább vicsorgásra emlékeztetett. Pár másodpercig figyelmesen fürkészte Derec arcát, majd a laborja felé fordította a tekintetét, miközben bal kezével szórakozottan babrált a jobb ingujja kezelőjén.

- Érdekes látásmódja van, Mr. Avery. Gondolt már valaha arra, hogy...
- Mr. Mikels!

Derec összerezzent a váratlan hangra. Egy titkár állt Mikels háta mögött, derékban kissé meghajolva, az aggályosság és bocsánatkérés eleven szobraként. Mikels összeráncolt szemöldökkel nézett rá.

- Bocsánat a zavarásért, uram, de várják a négyes részlegben!
- Hogyan? Ó, hogy a fene... – Mikels nagyot sóhajtott. – Bocsásson meg, Mr. Avery! Úgy látszik, valami dolgom akadt. Kobbbs majd tovább kalauzolja. Nagy öröömre szolgált, hogy megismerhettem. Talán egy másik alkalommal újból összejöhetünk.
- Azzal keményen megszorította, és kétszer megrázta Derec kezét.
- Köszönöm, hogy időt szakított rám! – felelte Derec.

Mikels még egyszer szívélyesen rámosolygott, s azzal elment, hátrahagyva a Derecre várakozó Kobbst.

- Valójában nem történt semmi, igaz, Kobbbs? – kérdezte Derec. – Azért jött, hogy kiszabadítsa őt. Mit csinált, hogy tudta iderendelni magát? A mandzsettagombjával?
- Kobbbs kényelmetlenül feszengett.

- Ha volna szíves utánam jönni, uram, talán ott folytathatnánk a...
- Nem, köszönöm, Kobbbs! Az az érzésem, eleget láttam. Inkább arra kérem, hogy vezessen a kijáráthoz...

Tathis Kedder a Tengerészeti-negyedtől pontosan északra, a Délkeleti Folyosón túli Garfield-negyedben lakott. Derec kevéssel tizenkettő előtt tért le a pályákról a lakótömb közelében. Még egy órája volt a Kedderrel megbeszélte találkozói. Jó sok időt hagyott magának.

Az épületegyüttes különböző szintű, magasságú és tájolású tömbökből állt. Utak, lépcsők és erkélyek szövevénye tette bonyolult, háromdimenziós labirintushoz hasonlóvá a komplexumot. Derec egyszer gondolkozott rajta, hogy itt vegyen ki lakást. Amolyan sziget volt ez a Kedder-féle középszintű értelmiségiek számára. Nem lepte meg, amikor megtudta, hogy Joler Hammis is itt lakik.

Miután megkapta Hammis rezüméjét, egyszer sem tudott kapcsolatot teremteni vele. Több üzenetet is hagyott neki, hogy hívja vissza, szeretné tudni, kapott-e új állást, vagy ha másért nem, hát csak azért, hogy beszélgessenek. Mivel Ariel határozottan állította, hogy a Calvin Intézettől senki nem adott ki "átmeneti hibákkal" kapcsolatos utasítást, Derecben feltámadt a kíváncsiság, hogy vajon

kitől származhattak ezek az utasítások. Nyilvánvaló volt, hogy Kedder nem kérdőjelezte meg őket, de Hammis olyan ember benyomását keltette benne, aki képes lehet bármit megkérdőjelezni.

Először Hammis lakására ment. Fölbaktatott a lépcsőn a harmadik emeletre, megkereste a számot, és becsöngetett. Csaknem egy teljes percet várt, mielőtt újra megnyomta volna a csengőt.

– Elérheti éppen, ha nagyon akarja...

Egy férfi állt pár méterrel távolabb, a szomszéd lakás nyitott ajtajában, rendesen felöltözve, kezében egy kis táskával, melyben elférhetett akár egy laptop is. "Ügyvéd" – gondolta Derec.

– Mr. Hammis már nem lakik itt?

– Három napja költözött el – felelte a férfi, beütve a saját ajtajának kódját. – Panaszkodott a munkaerőpiacra, de nem olyan embernek ismertem Jolert, aki sokáig munka nélkül maradna.

Lehet, hogy talált valamit, és huss... – mutatta a kezével is – elrepült. Nézzen utána a ház nyilvántartásában!

A férfi rámosolygott Derecre, majd elment mellette, és eltűnt a lépcsőfordulóban.

Derec beütötte a nyilvántartás kódját az ajtó mellé felszerelt leolvasóba. A kis képernyőn rózsaszín betűkkel megjelent: SEGÍTHETEK? Derec beírta a lakás számát, majd ENTER-t 195 nyomott.

Megjelent a menü: LAKÓ, ELÉRHETŐSÉG, MÁS. Megnyomta az ELÉRHETŐSÉG-et. JELENLEG NEM ELÉRHETŐ.

Egy darabig még bámulta az ajtót, azon tanakodva magában, hogy megéri-e betörni. Az órájára nézett – még negyven perce volt a Kedderrel megbeszélte találkozóig –, aztán elővette a kódfejtőjét. Az eszköz két perc alatt kinyitotta az ajtót. Derec végigkémlelt a folyosón, aztán belépett Hammis lakásába.

Nem úgy festett, mint ahonnan kiköltöztek, inkább úgy, mint amit elhagytak. A földön szanaszét ruhák heverték, egy tálcanapokkal korábban otthagytott ételmaradékok, egy csészében pár centiméter magasan kávé, s a tálca mellett, az asztalon lemezek és papírfecnik. A telefon üzenetrögzítőjében egymás után sorakoztak a hívások. Még Derec számára is világos volt, hogy Hammis nem költözött el.

Óvatos, halk léptekkel ment szobáról szobára, s nem nyúlt semmihez.

A lakásban nagy volt a rendetlenség, de nem úgy, mintha feltúrták vagy kirabolták volna.

Visszament a nappaliba, és alaposabban szemügyre vette az asztalon heverő papírokat. Látott algoritmusokat, pár pályagörbére vonatkozó odafirkantott megjegyzést – lehetnek pozitronikusak, vagy akár MI-k is –, és két röpiratot, félig a lemezek alá rejtve. Kiszabadította az egyiket, és kinyitotta.

Ahogy olvasni kezdte, jeges bizsergést érzett a tarkóján.

AZ EMBER ÚJ FELSŐBBRENDŰSÉGÉNEK RENDJE

Soha még nem volt ennyire nehéz és erőt próbáló az az ősi és tiszteletreméltó küzdelem, amely az emberiségnek önnön illúzióitól és ezen illúziókból kovácsolt láncoktól való megszabadításáért folyik, mint manapság. A harcot most az információs rendszerekkel valamint épp azokkal az eszközökkel kell megvívunk, amelyeket azért alkottunk meg, hogy segítségükkel úrrá legyünk magán a természetén. Evégett az EUFR elszánta magát, hogy minden lehetséges helyen, s a helyhez leginkább illő módon ellenáll, s nem hagyja, hogy az embert gépek, rendszerek vagy olyan megtévesztő és bomlasztó ideológiák igázzák le, melyek látszólag ártalmatlan konstrukciókat akarnak mindennél előbbre helyezve létrehozni.

Derec visszajette a röplapot az asztalra, majd körülnézett a szobában az emberújakra utaló egyéb jeleket keresve. Pár perc múlva ismét kezébe vette, összehajtotta és a zsebébe csúsztatta a papírlapot.

Amikor elment, gondosan ellenőrizte, nincs-e valaki a folyosón, és gyorsan elindult az épületegyüttes túlsó felébe, hogy találkozzon Kedderrel. Ez a két ember együtt dolgozott. Talán Kedder tud valamit Hammisről. Talán gyanakodott is Hammisre, hogy az ő révén jutottak be a fegyveres emberújak az Egyesült Állomásra. Mindenesetre Derec megkönnyebbült, amikor kijutott Hammis lakásából. Attól kezdve, hogy ráeszmélt, milyen szaporán és izgatottan szedi a lábát,

kényszerítette magát, hogy normális ütemben lépkedjen.

"Nyugalom – intette magát –, ez még bármit is jelenthet! Elképzelhető, hogy emberek millióihoz jutott el ez a röplap, de ettől ők még nem feltétlenül emberújak."

És mi van akkor, ha valaki csakugyan az? Az emberek többsége bizonyára hivatalosan nem tagja az EUFR-nek, de a földlakók túlnyomó része nyilván rokonszenvezik vele – legalábbis ami a robotikával kapcsolatos álláspontját illeti.

Még így is tíz perccel hamarabb ért Kedder lakásához. Kopogtatására bekapcsolódott a leolvasó.

– Igen?

– Derec Avery vagyok, Mr. Kedder!

– Ó! Hm... igen. Egy pillanat!

Az ajtó résnyire kinyílt, és Kedder nézett ki hunyorogva rá. Mezítláb volt, és úgy festett, mint aki még nem ébredt föl teljesen. Szégyenlősen rámosolygott Derecre, majd félreállt az útból.

– Tessék!

Derec belépett a lakásba. Sokkal rendesebb lakás volt, mint Hammisé.

– A kollégája, úgy látszik, elköltözött, Mr. Kedder – mondta. – Hallom, elvesztette az állását. – Derec ekkor megfordult.

Hammis az ajtó mellett állt ijedt, bocsánatkérő arccal. Mellette két fekete ruhás ember; arcukat, fejüket csuklya takarta.

– Sajnálom, Mr. Avery... – mondta Kedder.

Derec elrugaskodott a lakás belseje felé, ahol a hátsó kijáratot tudta. Már az első ajtóban valami a sípcsontjának vágódott, amitől végigzuhant a földön. Mielőtt felpattanhatott volna, emberek vetették rá magukat. Küzdött, viaskodott, mígnem valami hideget érzett a nyakán, és a zsibbadás szétáradt az egész testén.

25. fejezet

Ariel nem szívesen használta Derec robotját. Rossz előérzettel, gyanakvón hívta fel a Különleges Szolgálatot – névtelenül, a követségtől távol eső telefonvonalon. Azért küldtek egy robotot, hogy hazudjon az embereknek. Más módon nem lehetett ezt felfogni, s ezen az ő abszolutista lelke csak háborogni tudott.

Hofton egy pillanatra mintha meglepődött volna, amikor a nő hóna alatt a csempészt agyat rejtő dobozzal besétált a recepcióra. Aztán elmosolyodott, és követte az irodájába.

Becsukódott mögöttük az ajtó.

– A vadőr ellátogat az állatkertbe... – mondta a férfi. – Remélem, jól voltál!

– Sok munka volt? – nézett rá Ariel. A dobozt letette az íróasztala alá. Maga sem tudta igazán, miért hozta magával, azon kívül, hogy már nem szívesen hagyta volna ott a lakásán.

– Kibírható.

– Néhány dolgot elintéztem otthonról – mondta Ariel, és leült az íróasztala mögé. Mindössze pár nap volt, de sokkal hosszabbnak tűnt. – Történt valami?

– Setaris telefonált naponta legalább nyolcszor. A legtöbb kérdésére meg tudtam felelni, elsősorban ami az auroriaiak Földről való elvándorlására vonatkozott.

– Hányan?

– Az elmúlt két napban majdnem hatszázan.

Ariel elhűlve nézett a férfira.

– Azt hittem...

– A jelek szerint a TNY kihallgatott néhány kulcspozícióban lévő honfitársunkat. Közvetlenül ezután úgy döntöttek, hogy elmennek. Mások meg, ahogy az várható volt, követték őket.

– Mégis, kik?

– Van egy listám... – Hofton pár pillanatig babrált valamit Ariel terminálján. – Tessék! Rögtön az elején...

– Guviya Tralen. A fenébe is! – Valósággal rácsapott a telefonra. – Milyen alapon merészeli vallatni

őt a TNY?

– Egész sajátos dolog miatt neheztelt meg rájuk. Azt akarták megtudni tőle, hogy kit ismer a "maga fajtájából" – őt idézem –, aki tönkre akarná tenni a konferenciát.

– Írj össze minden egyebet, amivel még foglalkoznom kell, Hofton! Most magánügyben telefonálok.

– Értem.

Hofton kiment az irodából, Ariel pedig szúrós szemekkel meredt a képernyőre, melyen végre megjelent egy titkárnő.

– Jonis Taprinnal akarok beszélni.

– Sajnálom, de...

– Ariel Burgess vagyok az aurorai nagykövetségről! A főnöke fogadni akarja ezt a hívást. Higgyen nekem!

– Egy pillanat, Ms. Burgess!

"TNY...? Azt hittem, a Különleges Szolgálat minden hatalmat a saját kezébe ragadott. Hát, a Földön soha ne feltételezz semmit..."

Csaknem két percbe telt, mire Jonis megjelent; Arielt még ez is meglepte. Más körülmények között örült volna.

– Arielt! – szólalt meg a férfi széles mosollyal. – De jó, hogy végre hallok rólad, már azt...

– Mi az ördög folyik itt, Jonis? A TNY zaklatja az auroraiakat.

Jonis arca előbb hullámokat vetett, majd végül óvatos homlokráncolásban állapodott meg.

– Nem egészen értem...

– Ne köntörfalazz nekem, Jonis, nagyon jól tudod, hogy miről beszélek! Itt van előttem azoknak a kiváló aurorai személyiségeknek a névsora, akiket az elmúlt két napban kihallgattak a TNY ügynökei. A legtöbbjük elhagyja a Földet, holott ha vissza tudsz emlékezni, négy napja sincs, hogy azért küzdöttem keményen, hogy erre ne kerüljön sor. Tudniillik ezek az emberek nem szeretik, ha összeesküvőknek nevezik őket.

– Várj, Ariel...

– Guviya Tralen, Jonis! Azt kérdezték Guviya Tralentől, kit ismer, aki jó néven venné, ha a konferencia dugába dőlné! Rém kellemetlen, sőt elviselhetetlen nő, néha magam is azt kívánom, bár soha nem jött volna a Földre, de ezzel együtt egy divatbáb, nem pedig gyilkos!

– Nyugodj meg, Ariel! A TNY mindössze a munkáját végzi.

– Miféle munka ez? Megvédeni a Földet a vérszomjas úrlakóktól?

Jonis elvörösödött.

– Ez nem volt sportszerű. Elvesztettük az egyik legtekintélyesebb honfitársunkat. Nem várhatod el tőlünk...

– Elvárhatom, hogy valamivel több figyelem forduljon azok felé, akik megölték a mieinket, akiket meghívtak ide, és valamivel kevesebb zaklatás érje az úrlakókat! Különösen, ami téged illet!

– Engem? Sejtlemem sincs, hogyan folytatja le a TNY a saját kihallgatásait.

– Nincs? Nos, lehet. Abban viszont neked is van felelősséged, hogy ne gerjesszék az emberek pozitronikától való félelmét azzal a feltevéssel, hogy egy pozitronikus robot szánt szándékkal gyilkolt embereket...

– Azok az emberek már halottak voltak, amikor megérkezett a...

– Te is tudod, hogy ez nem igaz! – vágott a szavába Ariel. – És még ha az volna is, nem gondolod, hogy tartoztál volna azzal, hogy megtartod magadnak, és előbb velem ellenőrizteted a dolgot? Végére is, én többet tudok arról, hogy mire képes a pozitronika, mint te vagy a leszármazottaid valaha is tudni fognak.

– Honnan tudod, hogy nem igaz?

– Ez egy pozitronrobot. A Három Törvény tiltja...

– Három Törvény, Három Törvény, Három Törvény! – nézett rá dühtől villámló szemmel Taprin. – Emberek építették, Ariel, és amíg az emberek nem tartják magukat százszázalékosan a törvényekhez, addig a gépeik sem fogják! Füttyülök a szentséges Három Törvényedre, mert nem hiszem el őket! Ami pedig a Teresztrikus Nyomozóirodát illeti, ők csak a munkájukat végzik, és ha

készen lesznek, mindnyájan jobban fogjuk érezni magunkat.

– Kicsodák?

A férfi zavarba jött.

– Mire gondolsz?

– Kik fogják jobban érezni magukat? Folyamatosan sértegetik az auroraiakat, akik már megkezdték az elvándorlást, amit nem leszek képes megállítani. Hatszázán már elmentek, vagy lefoglalták a helyüket. Mindent tönkretettek, amit megpróbáltam elérni, Jonis.

– Gyilkosokat keresnek.

– Közöttünk?! Azok emberújak voltak, Jonis. Mi közük az auroraiaknak az emberújakhoz?

– Bízunk kell benne, hogy tudják, mit csinálnak – felelte Taprin.

– Nem, mi nem bízunk ebben. A rendőreitek már eddig is több hibát vétettek, mint amennyit én egy altisztól eltűrnék.

– Például?

– Például eltiltották Derec Averyt attól, hogy a munkáját végezze – vágta oda Ariel. – A Különleges Szolgálatnak nincsenek robotszakértői, azt sem tudják, mit kell keresniük. Vagy ez is abba a kategóriába tartozik, hogy a gyilkosokat az űrlakók között kell keresni?

– Honnan tudsz te erről? – kérdezte kis hallgatás után Taprin, és a hangja gyanakvásról árulkodott.

– Jonis, én vagyok az: Ariel! A Calvin Intézettől. Van valami közöm a robotokhoz?

A férfi mintha megnyugodott volna, amit viszont Ariel tartott nyugtalanítónak.

– Már belenéztem az ügybe – mondta Taprin. – Mr. Avery felhívott, és már intézkedtem.

– Visszahelyezik?

– Erről nem beszélhetek, Ariel. Elég annyi, hogy a Különleges Szolgálat a maga hatáskörébe vont mindent, ami a gyilkosságokkal összefügg, beleértve ezt is. A barátodnak, Mr. Averynek nem volt meg a szükséges biztonsági minősítése, ezért automatikusan kitiltották onnan.

– Ezt ő is tudja?

– Kapott értesítést. – Taprin felsóhajtott. – Nézd, Ariel, rémes hetünk volt, és még nincs vége! Amikor meghallottam, hogy te keresel, azt hittem, két percig olyasvalakivel beszélgethetek, aki nem akarja szívni a véretem, és helyzetjelentést se kér tőlem. Mellesleg hol voltál? Hívtalak párszor, de Hofton mindig azt mondta, hogy elérhetetlen vagy.

– Ahogy mondd, rémes hetünk volt...

Taprin bólintott.

– Újabb találat. Mondd, mit akarsz, mit tegyek?

– Beszélj valakivel, vedd rá őket, hogy hagyják abba! Vagy látni akarsz, amint az űrlakók helyi közössége tömegesen elhagyja a bolygót?

– Lehet, hogy csakugyan így lenne biztonságosabb számukra. De meglátom, mit tehetek. – Halvány mosolyt küldött Ariel felé. – Mit szólnál a szombathoz? Vacsora? Nem vagyok benne biztos, hogy mit fogok csinálni, de ha igent mondasz, akkor szabadabbá teszem magam.

– Majd meglátom, Jonis. Ez a helyzet váratlanul ért. Lehet, hogy egy ideig egyetlen szombatom sem lesz.

A férfi láthatóan csalódott volt, de bólintott.

– Hidd el, megértem...

– És ha már erről beszélgetünk, mondd, mi az, ami e pillanatig tudható? És hogy keveredett bele a TNY? Az volt a benyomásom, hogy ebben az ügyben kizárólag a Különleges Szolgálat nyomoz.

– Nagyrészt valóban, de a TNY-nek megvan a saját felhatalmazása.

– Hm...

– Nos, mint mondtad, a gyilkosok emberújak voltak, de mindeddig nem derült fény egyértelmű kapcsolatra köztük és bárki más között. Akármilyen valószínűtlenül hangzik is, kiderülhet, hogy a maguk szakállára csinálták.

– Ezt magad sem gondolhatod komolyan.

Taprin vállat vont.

– A Különleges Szolgálat tudja, mit csinál. Tisztességesen tájékoztatnak engem a helyzet alakulásáról, habár jobban szeretném, ha óránként tennék, és nem naponta.

– Mit lehet tudni azokról, akik megölték a barátnőmet?

A férfi töprengve ráncolta a homlokát.

– Ó! Én... izé... őszintén szólva, erre így nem kérdeztem rá. Feltételezem, hogy ebben az ügyben is nyomoznak. Ha legközelebb jelentést kapok, megkérdezem, rendben?

– Jó! És most, légy szíves, hívd vissza a kopóidat! Kárellenőrzést akarok végezni, amíg vissza nem vonulok ezután.

Taprin összerezett, de bólintott.

– Most vissza kell mennem az arénába, hogy szembenézzek az oroszánokkal. Szeretnék találkozni veled...

– Elérhető leszek, Jonis. Nekem is vannak oroszánjaim, amelyekkel e pillanatban meg kell küzdenem.

Ariel kilépett a vonalból. Hátul, a kisagya tájékán lüktetve dobolt a düh.

Mit is mondott? "Fütyülök a szentséges Három Törvényedre, mert nem hiszem el őket..."

"Hát igen, nagyjából erről van szó" – gondolta. Jonis kimondta azt, ami nagy valószínűséggel tápot adott azoknak a félelmeknek, amelyeket a földiek a robotok iránt éreztek. Az ő szemükben a robotok akarattal bíró lények voltak, márpedig minden, aminek akarata van, potenciálisan megvesztegethető. A földiek csak az automataikban bíztak meg, az olyan, értelem nélküli gépekben, amelyeknek egyáltalán nem volt akarata, amelyek csak véletlenül vagy eszközként egy másik ember kezében ölhettek vagy sebezhettek meg bárkit. Az ő gépeik nem tudták visszautasítani, hogy ily módon visszaéljenek velük, s olyan döntést sem hozhattak, hogy megvédelmézzek egy embert. Csak tették a dolgukat, és ha eleven húsba ütköztek, nos, akkor megtörtént a baj. Baleset. Vagy emberi hiba. Nem bíztak benne jobban, hogy egy nyilvánvaló döntésképeséggel felruházott robot sohasem bántaná őket, mint ahogy ő sem bízott abban, hogy Derec "robotvariációja" sohasem bántaná őt. Talán most először értette meg igazán a földieket és az ő irreális félelmüket a pozitronikától és a robotoktól.

– Kösz, Jonis... – mormolta elgondolkodva. – Legalább hasznomra vált, amit szeretői minőségében utoljára tettél...

De ha Taprin elhitte ezt, noha ennyi ideje voltak együtt, miközben évekig dolgoztak Clar Eliton közvetlen közelségében, akkor hogy tudta egyáltalán képviselni azt, amiben Humadros és Eliton hitt? Ariel visszagondolt a vele készített interjúra, és arra, hogy miket mondott Bogardról.

"Jonis nincs többé – döbönt rá. – Vége..."

– Ariel! – hallotta meg Hofton hangját. – Setaris nagykövet asszony van a vonalban.

Ariel megnyomta a HÍVÁSFOGADÁS gombot. Setaris nézett rá hunyorogva a képernyőről.

– Hol volt, Ariel?

– Dolgoztam – válaszolta Ariel valamivel élesebben, mint szándékában állt.

Setaris szemöldöke enyhén összebb húzódott.

– Tud azokról, akik elrepülnek?

– Igen, tudok. Beszéltem róla Taprin szenátorral. Azt hiszem, tudomásul kell vennünk, hogy itt nem fognak tenni semmit. A Különleges Szolgálat teljes egészében a saját hatáskörébe vonta a vizsgálatot, és a TNY-t ez nyugtalanítja. Hatásköri vitájuk van, és valahogy úgy képzelik, ez feljogosítja őket, hogy zaklassák a mi honfitársainkat. Nem hiszem, hogy rövid időn belül megakadályozhatjuk őket ebben, de olyan hamar semmiképpen sem, hogy az e pillanatban a javunkra szolgálna. Ismét körbe fogok járni, hogy lássam, mi az, amit még megmenthetek, de most, hogy Tralen – tekintete végigsiklott a Hoftontól kapott névsoron –, Shorit, Klasina, Prattek és Qurvis elmennek, ettől sem várok sok sikert.

Setaris hallgatott egy ideig, majd azt mondta:

– Értem. Korolin követ is elhagyja a Földet, mihelyt a konferenciát csakugyan megrendezik. A helyszínre vonatkozó tárgyalások zátonyra futottak. Ha egyszer azon kezdenek el vitatkozni, hogy egy találkozót hol tartsanak meg, akkor biztosra vehető, hogy nem lesz találkozó...

– Már a szétesés állapotában van.

– Úgy látszik, igen. Hacsak a következő egy-két napban nem lesznek letartóztatások, lehet, hogy az a feladat vár ránk, hogy megszakítsuk a kapcsolatokat.

– És az olyan nagy baj?
– A hitelek, Ariel... – felelte elcsigázottan Setaris. – Fogalma sincs, mekkora pénzről van itt szó. A konferencia és valamiféle megállapodás híján...
– Értem. Akkor bárki tette is ezt, győzött. Még ha elkapják is őket, megcsinálták, amit akartak.
– Ki tudja, hogy mit akartak? Igen, valószínűleg a lényegét tekintve igaza van, de... Hat órán belül részt kell vennem egy találkozón a többi nagykövettel. Kétlem, hogy bármelyikük is itt maradna, ha az Aurora elhagyja ezt a helyet. Nagy öröm lenne, ha addig jó hírekkel keresne meg engem.
– Megteszem, amit tudok, nagykövet asszony, de...
– Csodákra nem számítok, Ariel.
Azzal Setaris bontotta a vonalat.
– Milyen nagylelkű! – mondta Ariel már az üres képernyőnek.
Ellenállt a sürgető vágynak, hogy felhívja Miát. Bevetették Bogardot, aminek a kockázatát Ariel nagyon nem szívesen vállalta, és most nem tehetnek mást, mint várják, hogy kiderüljön, helyes volt-e, amit tettek. Végignézett az íróasztalán. Böven volt dolga, amivel lekösse magát, de e pillanatban nem érzett magában annyi érdeklődést, hogy bármibe is belefogjon.
– Ariel! – szólt be ismét Hofton.
– Igen?
– Máskor nem zavarnálak ezzel, de a mostani körülmények között talán fogadnod kéne ezt a hívást. Mr. Udal keres.
– Udal...?
– A kereskedő, aki vandalizmus miatt tett panaszt nálunk a hét elején.
Arielt elöntötte a méreg.
– Hát ő meg mi az ördögöt akar?!
– Mondom, szerintem fogadnod kellene a hívását...
Ariel indulatosan megbökte a HÍVÁSFOGADÁS gombot.
– Tessék, Mr. Udal, miben segíthetek? – A hangján épp csak egy leheletnyi feszültség érződött.
– Én... szóval... a közbenjárására volna szükségem. Menedéket kérek.
– Mit? Mitől, Mr. Udal? Visszajöttek talán a vandálok, hogy tönkerezúzzák, ami még megmaradt a csempészáruiból...
– Kérem, Ms. Burgess! Nagyon komolyan beszélek! A Terresztrikus Nyomozóiroda börtönnel fenyeget.
– Mi miatt?
– Csempészés miatt. Esküszöm, hogy nem tudtam! Esküszöm, de...
Ariel úgy érezte, mintha egy kemény gombóc formálódna a torkában.
– Miféle csempészésről van szó, Mr. Udal?
– Pozitronrobotokról! Esküszöm, soha nem foglalkoztam...
– Mr. Udal, jöjjön azonnal a követségre! Személyesen szeretnék beszélni önnel.
– Kapok menedékjogot?
– Amíg nem beszéltem önnel, nem tudhatjuk. Kérem, azonnal jöjjön ide!
– Jó, jó! Egy óra múlva ott leszek.
– Hamarabb! – Egy pillanatra elhallgatott. – Tudja, mit, Mr. Udal? Maradjon ott, ahol van! Elküldök önért egy követségi limót. Megértette? Ne menjen el onnan, ahol most van! Küldöm a limót.
– Igen... – makogta Udal. – Igen, és... köszönöm.
– Hofton, megvan neked Mr. Udal címe?
– Megvan, Ariel.
– Menj oda magad, fogd meg, és hozd őt ide! Azonnal! Vidd magaddal... hogy is hívják azt az embert odaát a biztonságiaknál? Michensol? Vidd őt is magaddal! Azt akarom, hogy Mr. Udal fél óra múlva itt legyen az irodámban!
– Köszönöm, Ms. Burgess! – hálálkodott Udal. – Köszönöm!
Ariel szétkapcsolt; most még ingerültebb volt, mint amikor fölvette a telefont.
Csempészés! Azt a keserves mindenségét! Mi jön még? Más sem hiányzik neki, mint hogy a TNY

bejelentse, letartóztatott egy aurorai csempészt, és hogy ismeretlen mennyiségű tiltott robotok vannak szerteszét a Földön, ki tudja, hol mindenütt.

"Ma reggel otthon kellett volna maradnom..."

– Nem hatalmaztak fel, hogy a nyomozásunk részleteiről beszéljek, nagykövet asszony. Kérem, értse meg a helyzetünket!

Ariel türelmetlenül dobolt mutatóujjával az íróasztalán, de ez nem látszott a telefon képernyőjén. A TNY ügynöke roppant udvarias, roppant készséges és roppant semmitmondó volt.

– Tökéletesen megértem – felelte Ariel. – Önök eldöntötték, hogy a gyilkosság célpontja kizárólag Eliton szenátor volt, Humadros nagykövet asszony pusztán csak a lövedék útjába került... nem is beszélve a többi úrlakó nemzetiségű halotról és sebesültről. Nekik semmi közük sem volt ahhoz a tényhez, hogy a célpontok kivétel nélkül földi állampolgárok voltak.

Az ügynök – Royan – kis híján a homlokát ráncolta zavarában, holott sértődöttnek kellett volna lennie. Ariel megpróbálta elképzelni, hogy Mia is ilyen lesz, ha néhány évet még eltölt a Szolgálat kötelékében: hivatalos és cinikusan tartózkodó.

– Nem vesszük semmibe a népe veszteségét, Burgess nagykövet asszony, de úgy folytatjuk a nyomozást, ahogy a legjobbnak ítéljük. Újfént elnézést kérek, ha ez kellemetlenségeket okozott volna a népének.

"A népének... Emberek vagyunk, nem?"

Ariel kényszeredetten bólintott; pontosan annyi udvariasságot engedett meg magának, mint Royan ügynök vele szemben.

– Ha előbb eljöttek volna hozzánk, mielőtt zaklatni kezdték volna az úrlakókat, talán segíthettünk volna. Jobb eredményeket érthettek volna el, időt takaríthattak volna meg mindnyájunk számára, és minden bizonnyal egy eredményesebb úton indulhatnának tovább.

– Nagykövet...

– Hadd közöljem önnel – folytatta türelmét veszítve Ariel –, hogy ha nem hagynak fel az auroraiak zaklatásával, a szenátustól kieszközölt utasítással fogok akadályt gördíteni minden egyes lépésük elé! A legkevesbé sem hagyom magam befolyásolni ebben az ügyben a földi törvények alkalmazásától. Eltelt öt nap, és még senkit sem tartóztattak le? Ennyire nehéz dolguk lenne, Royan ügynök? Kilenc fegyveres orgyilkos hatolt be az Egyesült Állomásra, több ezer jelen lévő szemtanú, és a szubéterin keresztül milliók szeme láttára. Hatan meghaltak közülük, és képtelenek megtalálni a maradék hármát? Az én kormányom igazán türelmes, de az ő türelmének is vége szakad egyszer.

Royan ügynök most már nem is leplezte a bosszúságát.

– Minden lehetséges utat végigjárunk, Burgess nagykövet asszony. Ennyivel önnek is meg kell elégednie. Sajnálom...

– Ha ez nekem kellemetlenséget jelent... igen, tudom, már tucatnyiszor elmondta a beszélgetésünk kezdete óta! Még egy dologra azonban kíváncsi vagyok.

– Igen?

– Értesültem róla, hogy a Különleges Szolgálat a saját hatáskörébe vonta ezt az ügyet.

– Jogi értelemben valóban ez a helyzet.

– Akkor egészen pontosan mit vizsgál a TNY?

– Én nem vagyok...

– ...felhatalmazva, hogy erről beszéljen. Nagyszerű, Royan ügynök! Elengedem, hadd végezze tovább a munkáját. Értesült a tiltakozásunkról. Legközelebb bírósági végzés formájában fog hallani rólunk. Köszönöm, hogy időt szánt rám!

Azzal Ariel rácsapott a kikapcsológombra.

Abban a pillanatban csilingelni kezdett a házitelefon.

– Elnézést, nagykövet asszony, de van itt egy hívás – kezdte a robotportás.

– Ha nem sürgős, mondja meg neki, hogy visszahívom.

– A hölgy ragaszkodik hozzá, hogy azonnal beszélhessen a nagykövet asszonnyal.

Ariel futólag arra gondolt, vajon megszokja-e valaha is ezt a "nagykövet asszony"-ozást. Egy robot

szájából rém hivatalosan, míg emberi szájból csak furcsán hangzott.

– Ki az?

– Bizonyos Rana Duvan.

Rana? Derec asszisztense. Megérintette a HÍVÁSFOGADÁS-t.

– Ariel Burgess vagyok, Ms. Duvan. Miben segíthetek?

– Elnézést, hogy telefonon zavarom, Ms. Burgess, de van egy problémám, és abban reménykedem, hogy ön tud benne segíteni. Tudja, hogy hol van Derec?

– Én... Ma délelőtt volt egy találkozója Alda Mikelsszel az Imbitektől. Még nem jelentkezett?

– Nem, de... Nos, nem hiszem, hogy ő tudna segíteni, de tudnia kell róla.

– Miről?

– Bezártak bennünket.

Beletelt pár másodpercbe, mire Ariel megértette, mire gondolt Rana.

– A Phylaxist? Hogy érti azt, hogy bezárták?

– Úgy, hogy itt van a kezemben a bírósági végzés, rajta van az Új Technológiák Bizottsága elnökének az aláírása is, hogy visszavonják az engedélyünket, és utasítanak, hogy szüntessük be az összes tevékenységünket.

Arielnek még a füle is átforrósodott a hír hallatán.

– Ki a Bizottság elnöke?

– Taprin szenátor.

– Az ördögbe... – Eszébe jutott, hogy az Új Technológiák Bizottsága Eliton Gépi Intelligencia Bizottságának a testvérszervezete. Vajon ezt Jonis a maga elhatározásából vagy nyomásnak engedve tette?

"Számít az?" – gondolta keserűen.

– A helyzet még ennél is rosszabb, Ms. Burgess – folytatta Rana. – A TNY utasított, hogy adjam át az összes anyagunkat, beleértve az RI-nket is. Most is itt áll egy ügynök a laborban, s azt mondja, addig marad, amíg nem teljesítem a parancsukat.

– Mennyi ideje van?

– Nem sok.

– Meg tudja...?

– Erről kell beszélnem Dereckel. Hogy megtudjam, mit akar, hogy mit tegyek.

Ariel az íróasztal lapján zongorázott, s közben vadul törte a fejét. Ha a TNY megkaparintja az illegálisan letöltött RI-mátrixot, akkor vádat emelhetnek Derec ellen, és keresztülhúzzák az összes számításukat.

– Mindent befejezett, amit be kellett fejeznie? – kérdezte.

– Pár apró részletet leszámítva igen.

– Elintéztem, hogy ne vehessék el Thalest – ugye, így hívják az RI-jüket? –, és oda küldök egy csoportot, hogy hozzák át a követségre. De addig még egyet-mást tisztáznom kell. Visszahívom.

– Köszönöm, Ms. Burgess...

A képernyő ismét elsötétedett, és Ariel lehunyta a szemét. "Soha ne kérdezd, mi lehet még ennél is rosszabb..." – gondolta némi öniróniával.

– Szólj, mihelyt Hofton visszaért! – szólt bele a házitelefonba.

– Már itt van, nagykövet asszony – felelte a robot.

– Küldd be!

A következő percben nyílt az ajtó, és Hofton lépett be, a nyomában Mr. Udallal. Udal zavartnak és megtörtnek látszott. Kettejük mögött egy biztonsági őr lépkedett.

– Kérem, Mr. Udal, pár pillanatig még várakozzék odakint! – emelte föl Ariel a kezét.

Hofton felvonta a szemöldökét, de odafordult a követség biztonsági őréhez, és bólintott. Udal kiment.

– Úgy nézel rám, mintha újabb tüzeset történt volna – mondta Hofton.

– A dolgok gyorsabban hullanak szét, mint ahogy össze tudnánk illeszteni őket. Tudod, hogy hol van a Phylaxis Csoport?

– Igen...

– Kiszállt hozzájuk a TNY, hogy lefoglalja az összes felszerelésüket és adatbázisaikat. Írok egy nyilatkozatot, mely szerint az Aurora bejelenti kizárólagos igényét az RI-jükre – a neve Thales –, mint pozitronikus entitásra.

Azt szeretném, ha személyesen íratnád alá a megfelelő hivatalokkal. Aztán vidd el néhány saját robotszakértőnkkel együtt a Phylaxisba, és hozd ki Thalest onnan, mielőtt elpusztítanák! Ha lehet, szerezz egy késleltető parancsot, és próbáld kihozni Derec asszisztensét, Rana Duvant!

– Eközben netán mozdítsak ki néhány bolygót a keringési pályájáról? – kérdezte Hofton szárazon.

– Itt valamivel súlyosabb dologról van szó, mint a gravitáció, Hofton. Szükségem van rá, hogy a Phylaxis az anyagaival együtt biztonságban legyen. Thales mindenképpen, minden egyéb akkor, ha egy mód van rá.

– Mikorra?

– Egy órával ezelőttre! Most küldd be Udalt, te pedig láss munkához!

– Kívánsága ésatöbbi, ésatöbbi... – mondta Hofton, miközben könnyed és lendületes kézmozdulatok kíséretében kihátrált a szobából.

A biztonsági őr bevezette Udalt.

– Foglaljon helyet, Mr. Udal!

Ariel utasításokat táplált be a termináljába, mire megjelent a kereskedő megcsonkított robotjának háromdimenziós képe. Ariel lenyúlt az asztala alá, és kihúzta onnan a csempészett pozitronagyat tartalmazó dobozt. A férfi döbbsent és rémült pillantását látva jóleső elégtételt érzett.

– Most én fogok beszélni, ön pedig hallgasson és figyeljen! – mondta. – Ez itt nem csupán egy emberformájú kiszolgálóegység. Ez egy pozitronikus robot, amelynek itt látja az agyát. Ön szabályos kereskedelmi útvonalakon keresztül jutott a kiszolgálóegységek testéhez, az agyakat pedig a feketepiacon vásárolta meg. Az eredmény egy illegális pozitronrobot, csempészáru, amit annyi törvény tilt ezen a helyen, amennyit fel se tudok sorolni. Azok, akik vandál módon feldúlták a telepét, nem egyszerűen csak kárt akartak okozni az üzletének, hanem önt és bennünket akartak ezzel figyelmeztetni. Ön feketepiaci robotokkal kereskedett, Mr. Udal, és néhányan a helyi fanatikusok közül rájöttek erre. Csodálom az arcátlanságát, amivel képes volt nekem panaszkodni...

– De...

– Most én beszélek, Mr. Udal! Ebből nekünk rengeteg bajunk származott, és ha ép bőrrel szeretné megúszni ezt az egészet, akkor mostantól együtt kell működnie velem. Először úgy, hogy elmondja nekem az igazat. Tudni akarom, mióta csinálja ezt, továbbá tudni akarom, ki műveli még ugyanezt, és mi szerepel még az illegális cikkek listáján.

– Nem tehetem... – kezdte eltorzuló arccal Udal.

– De bizony, hogy megteheti, Mr. Udal! Ne mondja nekem azt, hogy fél a megtorlástól!

Biztosíthatom, hogy semmi olyat nem tehetnek önnel, amit én ne tehetnék meg, ráadásul törvényesen.

Időbe telt, mire Udal el tudta szánni magát. Ariel várt. Látta, hogyan küszködik a férfi magában azzal, hogyan is döntsön, s végül hogyan döbbsen rá, hogy nincs választási lehetősége.

– Kynig Parapoyos – mondta nagy sokára. – Minden rajta keresztül jön.

Most Ariel hallgatott, és Udal beszélt.

26. fejezet

taktikai paraméterek, biztonsági bővítés, útvonal-térkép rendben, érzékelő naplóállomány sablonkonzisztens, alszintek lezárva, elsődleges szintek MI és organikus felügyelettel kiegészítve, területek közötti keresztkapcsolat hozzáférések minimalizálva, laboratóriumi szabvány izoláció, szökéskísérlés valószínűsége hetven százalékban meghatározva, együttthatók közvetlen megfigyelés alapján

Bogard felismerte, hogy a hely a Különleges Szolgálat főhadiszállása. Cupra és Gambel ügynökök úgy fogták közre kétoldalt, mintha egy nyomorékot vezetnének, akire különös gonddal kell vigyázniuk.

– Keményebb a nyavalyás, mint gondoltam... – mondta Cupra. – Nézd ezt a karcolást! Nem is kéne itt lennie.

– Képlékeny ötvözet – jegyezte meg Gambel csendesen, majd körülnézett. – Zárd be, amíg a laborba nem érünk!

Tovább folytatták útjukat a harmadik alagsori szintre, és bevitték Bogardot egy ismerős berendezésekkel teli szobába. A legtöbbje diagnosztikai műszer volt, de az egyik falnak támasztva egy készenléti fülke állt. Odavitték a robotot, a szobával szemben leállították, majd betolták a mélyedésbe.

– Már nem teljesen illik bele – mondta Cupra.

– Na igen, de ha a tested egy részét megolvasztanánk, szerintem a te ruháidon is kéne valamit alakítani.

Cupra morgott valamit, miközben elindult a fülkétől balra eső konzolhoz.

– Készen vagy?

– Próbáljuk meg! – felelte Gambel.

készenléti üzemmód kikapcsolva, kapcsolati protokoll elindítva, három szint adatai letöltésre kész, kapcsolás kész, készenléti parancs érvénytelen, három szint adatai kézbesítve, rendszerdiagnosztikai nyomkövetés, letöltés-túlterhelés rendben, polaritás rendben, irányeltérés rendben, kapcsolódás a diagnosztikai MI-rendszerhez, útvonal-lekérdezés, biztonsági tár rendben, kiegészítő diagnosztikai rendszer kimenet lokalizálás, elkülönítő tárok rendben, a kapcsolat felépült

– Lehet, hogy jobban néz ki, mint kellene, de belül egy nagy összevisszaság – mondta Gambel a konzolt vizsgálva. – Kész csoda, hogy még mozog. Ezt nézd meg...

– Nem tudom megfejtetni ezt a cuccot.

– Meg kéne tanulnod.

– Minek? Kapunk egy másikat?

Gambel rosszalló pillantást vetett a társára, majd figyelmét ismét a kimenő adatokra fordította.

– Itt már nincs agy – mondta végül.

– Biztos?

– Egészen biztos. Ide kéne hoznunk Keddert, hogy száz százalékgig biztosak lehessünk, de...

Bogardból nem sok maradt. A sugárzás kiégethette a pályái nagy részét. Hatvan-hatvanöt százalékos romlás állt be.

– Szeretem, amikor úgy beszélsz, mintha tudnád, hogy miről van szó.

– Ha a kikérdezések alatt odafigyeltél volna, akkor te is tudnád, hogy miről beszélek. Ide nézz! –

veregette meg Gambel a konzolt. – Látod ezt? Ez jelzi, hogy milyen mennyiségben történik pozitronátvitel a mátrixon. Magasabbnak kéne lennie. Ez azt jelenti, hogy Bogard nagyjából a normális teljesítménye egyhuzadával működik. Olyan ez, mintha téged vagy engem súlyos szélütés ért volna. Vagyis inkább téged...

– Ha-ha! Megyek, és hívom Keddert.

– Tedd azt! Addig nem fogom biztonságban érezni magam, amíg teljesen ki nem kapcsoltuk ezt a masinát.

– Nem tudod, hogy kell? – érdeklődött Cupra.

– Most nem. Bogard biztonsági kikapcsolószervezetei is éppúgy megrongálódtak, mint a többi része.

– Én a magam részéről jobban érezném magam, ha nem használtunk volna atomot.

– Miért? Ha bármi kisebbet használunk, Bogard valószínűleg üzemképesebb maradt volna.

– De most egy holttesttel lenne dolgunk.

– És annál többet faggatnának. Menj, és hívd Keddert!

taktikai analízis, felügyeleti szint nulla, lezárt laboratórium, kommunikációs vonal biztonságos csatornán, titkosítási analízis, kód beírva, hívás felépítve, rögzítő indul, keresés... keresés... keresés, külső felügyelet hiánya ellenőrizve, feltört védelem, nyolcvan százalékkal megnövekedett szökési

valószínűség, rendelkezésre álló eszközök vizsgálata

- Van egy probléma – mondta Cupra. – Elkapták Averyt.
- Ki kapta el? – nézett rá összehúzott szemöldökkel Gambel.
- Golner. Kedder szervezte meg.
- A fenébe! Idióták! Hol vannak?
- A garázsban.
- Szólj nekik, hogy ne csináljanak vele semmit, amíg egyikünk oda nem megy!
- Késő! De főntről jött az üzenet. Avery ma délelőtt az Imbiteknél járt.
- Ó! – pislogott a társára Gambel. Aztán rántott egyet a vállán. – Hadd végezzek itt! Kedder jön?
- Majd én visszaviszem.
- Elmész?
- Nem tudom, hogy te mit csinálsz itt... Én addig akár valami hasznosat is csinálhatok.

Gambel bólintott.

- Jelentkezz Egyesnél, mielőtt elmész!
- Igenis, uram, igenis főnök... – És Cupra megfordult, hogy induljon.
- Cupra?
- Igen?
- Ha ennek vége lesz, új partnert fogok kérni.
- Én is szeretlek... – vigyorgott Cupra.

Amikor kiment a laborból, Gambel megcsóválta a fejét.

- Idióta! – Ismét ellenőrizte a kimeneteket, majd Bogardra nézett. – Csak azt nem értem, hogy tarthatott ennyi ideig, míg valaki behozott ide? Azóta egyfolytában odalent kellett kóborolnod. Hol voltál?

Bogard nem szólt semmit. Gambel vállat vont.

- Ami engem illet, te meghaltál, barátom. Jobban szerettem volna, ha elégsz a robbanásakor, de... – Tovább dolgozott a konzolon. – Megengedjük Keddernek, hogy vessen rád egy pillantást. Ő a mi pozitronikai szakértőnk, de szerintem én is tudok annyit, hogy ezt megállapíthassam. Addig is, hogy ne mászkálhass el...

A fülke falából kapcsok bukkantak elő, hogy rögzítsék Bogardot.

- Gambel? – szólalt meg egy hang.

Az ügynök a házitelefonhoz ment.

- Igen, uram?

– Jöjjön az irodámba, most azonnal!

- Igen, uram! Máris megyek. – Visszament Bogarához, és egy teljes percig figyelmesen nézett rá. – Tudod, meg tudnám kedvelni, hogy robotokkal kelljen dolgoznom. Voltaképpen nem értem, mi olyan problémás ebben. – Újból rántott egyet a vállán. – Na persze, nem én döntöm el. Hív Egyes, meg kell nézmem, mi van. Mindjárt visszajövök.

Gambel még egyszer ránézett a monitorra, aztán kiment a laborból.

retesz rövidre zárva, parancsfelülbírálás kezdeményezve, belső felügyelet felmérése, folytatás zéró, labor lezárva, második szintű program indítás

Bogard teste kiszivárgott a fülkéből, érintetlenül a helyükön hagyva a kapcsokat. Mihelyt az egység aktivitást észlelt, a kapcsolások automatikusan visszahúzódtak az érintkezési pontokból, Bogard pedig újjáalakította a testét: sima, összeillesztések nélküli, sötét színű alakzattá vált, éppen csak egy árnyékszerű, felületi szenzorral.

funkció-újraindítás, teljes pozitronikus hozzáférés, harmadik szintű program indítása, adatbetöltés, memóriabetöltés, elemzés, rendezés, paraméterezés, kezdőállapot, függvény optimális, nominális pozíció, keresési feltételek inicializálása kiegészítő memória adatfogadásra kész

Bogard egyik állástól a másikig mozgott a laborban, közvetlen érintkezőket bocsátva ki, hogy össze tudjon kapcsolódni minden egyes adattárral, és bemásolva azt, amit talált, az előkészített helyre. Folyamatosan és gyorsan, nem egészen egy perc leforgása alatt végiggördült a laboron, s végül a házitelefon termináljánál állt meg, ahol tett egy próbát.

védelem elemzése, elsődleges és másodlagos korlátozó algoritmusok dekódolása, hozzáférési protokoll létrehozása és beállítása, rendszerlekérdezés, letapogatás kész, kereső és másoló protokollok elindítva

Várakozás közben Mia nyugtalansága nőttön nőtt. Bogard már lassan három órája volt "kint a terepen", és ő egyre kevésbé tudta leküzdeni a kétségeit, hogy valóban minden rendben van-e. A jármű egy hosszú keresztutca végében állt, ahonnan látni lehetett a Különleges Szolgálat főhadiszállására vezető egyik karbantartó bejáratot. Az épületben, melynek oldalában leparkolt, a kormány jogi könyvtárának egyik részlege is helyet kapott, és a járműve azonosító transzpondere kérésre engedélyt adott a könyvtárból való kölcsönzésre. Mia nem nagyon tudta, mit is kéne kivennie, de Ariel biztosította, hogy az engedélyezés rutin eljárás, és mindeddig senki sem kifogásolta a jelenlétét. Ez mindenestre a Szolgálat hanyagságára vallott. Végére is már csaknem egy órája parkolt egy aurorai követségi jármű minden látható ok nélkül egy különleges védelem alatt álló épület tözsomszédságában.

Mia ezalatt az egy óra alatt végigment a Lanrától kapott lemezen. Sok szempontból megkétszereztek egymás erőfeszítéseit. A férfi is végigment ugyanazokon a listákon, ő is elvetette ugyanazokat a neveket, és sokat megtartott ugyanazokból a lehetőségekből. Az ő első számú gyanúsítottja Alda Mikels volt az Imbitektől.

De mint lehetőséggel, számolt a solariai nagykövettel, Gale Chassikkal is. Bizonyítékképpen több találkozót emlegetett az Imbitek emberei és a solariaiak között, melyeket a követségen bonyolítottak le. Ez azonban keveset mondott Míának – annak idején solariai cég építette be az RI-t az Egyesült Állomáson, az Imbitek pedig a kiegészítő rendszerek jó részének installálását végezte. Bizonyos szinten természetes volt az együttműködés köztük.

Három találkozóra került sor Chassik és Mikels között.

– Na és? – kérdezte Mia fennhangon. – Valószínűleg Ariel is ismeri Mikelst...

Egy másik név a listán Bok Golneré volt.

– Szóval, hozzá is eljutottál... – Lanra listája kicsit bővebb volt, mint az övé. Golner szinte valamennyi nagyobb robotellenes, földelsős szervezetben benne volt, némelyikben alig pár hét óta. Mia számított erre. De Golner műszaki szervizszolgálatot látott el a Cyvan számára. Ilyenformán céges kapcsolatok hosszú láncolatán keresztül Alda Mikelsnek dolgozott. A lánc azonban elég hosszú volt ahhoz, hogy a bíróságon ne állja meg a helyét ez a következtetés. Lanra mellékelte Golner katonai szolgálati minősítését is.

Ezen kívül csatolt egy mellékletet a saját ügyfelénél, a Dynan Kézműiparnál folytatott vizsgálatról is. Lanra alapos ember volt: nem óhajtott senki olyannak dolgozni, akit más ügyben bűnösnek talált. A fájl tartalmazta a személyi állományra, profitra, elosztásra, vevőkre vonatkozó szokásos statisztikákat. Aztán belement a Szerves Értelem Egyházáról készült állományba. Lanra a tantételek többségét éppoly élvezhetetlennek találta, mint Mia, de észrevette, hogy jó néhány elvi megállapítás támogatja az erőszak elvetését és a türelmet, és hogy azt az alapelvet vallja, miszerint ha valamit el kell vetni, akkor létfontosságú, hogy teljes mértékben elvessék, és még részeket se másoljanak le belőle. Lanra számára ez azt jelentette, hogy Looms sohasem alacsonyodna le odáig, hogy azt tegye, amit másokban megvet.

Mia ebben nem volt olyan biztos. Ő már látta, hogyan kategorizálják az emberek az erkölcsi

elveiket. Olyan dolgokat, amiket otthon sohasem tettek volna meg, nyugodt lélekkel megcsináltak munka közben; azokat a ravasz lépéseket, amelyeket személyes kapcsolataikban nem helyeseltek, könnyörtelenül meglépték, ha közügyekről volt szó. Így aztán egy alapvetően forradalmi szervezet vezetőjétől származó "politikai nyilatkozat" semmiféle meggyőző erőt nem képviselt a számára. De aztán Lanra visszatért az üzlethez, és Mia látta, mi kelthette fel a kíváncsiságát. A konzorcium, amit Lanra emlegetett, másfél évvel ezelőtt Loomsnál is puhatolódzott. Mikels vezette a bizottságot. Addig Loomsnak részvényei voltak az Imbitekben. A találkozó után Looms kivette a pénzét – még hozzá vesztéssel. Mikels és a konzorcium többi tagja nyilván a Dynan számára hátrányos programot kezdeményeztek. Looms kénytelen volt nagyon gyorsan visszavásárolni a többségi felügyeletet a saját vállalatában, hogy elhárítsa az állami tulajdonba vételt. A dologra jórészt ráment a magánvagyonára, de két hónap óta Looms volt a DyNan hetvenkét százalékos tulajdonosa. Látnivaló volt, hogy Looms nem örvend nagy népszerűségnek Mikelsnél és a konzorcium többi tagjánál. Azok között, amiket Lanra talált, semmi nem utalt a találkozóra, sem arra, hogy mit javasolhatott Mikels, ami ennyire felzaklatta Loomst.

Azt azonban észrevette, hogy egy politikus is jelen volt a találkozón. Hogy ki, azt nem tudta megállapítani, csak hogy magas rangú személyiség volt, talán szenátor vagy helyettes szenátor. "Jól van, Coren, vegyük úgy, hogy Loomsnak ehhez nincs semmi köze..." – gondolta Mia. Aztán az is nagyon úgy nézett ki, mint amit eleve megrendeztek, hogy a DyNan emberei közül senki nem sérült meg.

Mia arra gondolt, valakinek tudnia kellett, kik vannak szolgálatban, hogy biztosak legyenek abban, nem fogják megsebezni őket. A gyilkosok kezében ott kellett lennie egy listának, de ennek végső változata csak egy nappal korábban készülhetett el. Ki kapta meg a listákat? És ki készítette őket? Ki lehetett abban a helyzetben, hogy megadta ezt az információt a gyilkosoknak?

És az ürlakó oldalon? Véletlen áldozatok voltak, vagy ehhez is készült lista? Mia emlékezett rá, hogy az Incidens reggelén Mattu, Gel és ő maga még nem sejtették, hány ürlakó fog leszállni a Kopernikuszról. Nem is tudták meg egészen addig, míg az ürlakók ki nem sétáltak a csarnokból... Ariel barátja, Aspil. Vajon a holttest az igazi Aspil volt? Ha volt közöttük egy informátor, aki közvetlenül a leszállás előtt küldte le a listát...

– Vajon hányan lehettek benne? – nyögött fel Mia. Végignézett az úton. Hol lehet Bogard?

"Gondold végig logikusan!" – intette magát. Kezdett nagyon úgy festeni, hogy tízen, húszan – százan? – is érdekeltek lehettek. Talán sok ember is – legalább kilenc orgyilkos, valaki a halottasházból, esetleg híradósok is –, de vajon ők tudtak-e bármit is a nagyobb összeesküvésről? Nem feltétlenül. Hány embernek kellett benne lennie? Kellott egy koordinátor, valaki, aki felkutatja a megfelelő embereket, megállapítja a kellő időpontot, és felügyel mindenre. Kellott egy forrás, amely a pénzt adja, gondoskodik az eszközökről, a szállításról. Kellott egy gyilkos. Három ember. Az összeesküvés ezen a szinten kivitelezhetőnek tűnt.

De ki az, aki megfelel mindezeknek a feltételeknek?

Valaki kiszivárogtatta a vendégek névsorát. Valaki elrontotta az RI-t, és kijátszotta a biztonsági intézkedéseket. Valaki felbérelte, felkészítette és elszabadította az orgyilkos osztagot. Valaki levezényelte a gyilkosságokat.

És utána? Valaki elvarrta a szabadon lógó szálakat. Ugyanaz lehetett, mint aki kiszivárogtatta a listát...

Ekkor valami mozgásra lett figyelmes, és tekintetét végighordozta az úton.

Kinyílt a szervizajtó, és egy túlméretezett kiszolgálóegység gördült ki rajta. Alig nézett ki többnek, mint egy halom rendezetlenül, meg-megakadva mozgó doboz. A zavarodottsága már-már komikus volt. De aztán gurulni kezdett Mia felé. Mia pulzusa felgyorsult.

Amikor az automata már csak tíz méterre volt a járműtől, a külseje kezdett megváltozni. Lazán, minden erőlködés nélkül kigöngyölte magát, megnyúlt, megvékonyodott, járófelületei eltűntek, és egyszer csak ott állt előtte Bogard. Mia kinyitotta a hátsó ajtót, és a robot besiklott a járműbe.

– Kocsi, menj tovább a negyedik célállomásra! – mondta Mia.

A jármű elindult visszafelé az úton egészen a főfolyosóig, majd becsatlakozott a gyér délutáni forgalomba.

- Szervusz, Bogard... – mondta Mia kedvesen.
- Hello, Mia – felelte Bogard minden érzelem nélkül.
- Mit végeztél?
- Azt hiszem, mindent megszereztem, amit kellett – válaszolta Bogard, majd kis hallgatás után hozzátette: – De van egy probléma: Derecet elrabolták.

27. fejezet

Égő műanyag gyengén érezhető szaga térítette magához. Derec még csukva tartotta a szemét; csak most, a legutolsó pillanatban jutott eszébe, hogy fogoly.

Figyelte a többi érzékszervét. A szag után tudatosult benne, hogy a kezét összekötözték –nyilván vékony zsineggel, mert bevágott a húsába –, és hason fekszik valami párnaféleségen. Hideg volt. Távolból hangokat hallott, mintha víz csöpögne, vagy szerszámokkal tenne-venne valaki, de torzítva, mint valami tágas, visszhangzó térben. Aztán léptek közeledtek, kopogva a kemény felületen. Betonpadló lehet – gondolta.

– Hé, Bok! – szólalt meg valaki erőltetett vidámsággal a közvetlen közelében. A hang ismerős volt.
– Pofa be! – szólt a másik, Bok, jött rá Derec egykedvűen, mint aki tudja, hogy az engedelmesség kijár neki.

Csend lett.

– Magánál van – szólalt meg aztán Bok. – Nem kapott valami sokat. Mr. Avery, úgy vélem, hall és ért engem. Nyugodtan tettebbe magát továbbra is eszméletlennek, ha jólesik, nem számít. Nekem már nem sokáig jelent problémát. De annyit közölhetek, hogy ha addig szökni próbál, gondolkodás nélkül kinyírom. Csak azért él még mindig, mert valakinek ez az óhaja. De az illető könnyen másképp is dönthet. Most, hogy ezt tisztáztuk, nyugodtan feküdjön ott tovább, mintha semmit sem hallott volna abból, amit elmondtam.

Bok elment.

– Seggfej... – mondta halkán a másik, ismerős hang. Aztán: – Magánál van?

Derec nem mozdult.

– Ez hihetetlen – folytatta a másik. – Teljességgel hihetetlen. – A hangja feszült volt, érződött, hogy alig tudja türtőztetni magát. – Az egész úgy nézett ki, mintha... a fene egye meg! Úgy volt, hogy senki nem fog megsérülni, és azt mondták, hogy az állomás után senki másnak nem esik bántódása, és akkor... ez egyszerűen hihetetlen!

Derec ekkor kinyitotta a szemét. Egy vastag párnán feküdt, pár centiméterre a padlótól, valamiféle elkerített boxban. A gyér világosság valahonnan kívülről szűrődött be a szűk kis helyre. Vele szemben, hátát a falnak támasztva, Tathis Kedder ült; lábát magasan felhúzta a mellkasa elé, egyik tenyerét letámasztotta a padlóra, a másik a szája előtt lebegett a levegőben. Merev tekintettel bámult ki a boxból.

Derec már tudta, hol vannak: a garázsban, ahol a mentőautókat látták.

Kedder körülnézett, s meglátta őt.

– Szóval, tényleg magához tért. – Egy darabig csak bámult rá, aztán olyan mozdulatot tett, mintha át akarna mászni hozzá. De az első mozdulat után láthatóan meggondolta magát, és hátát erősen a falnak vetve megrázta a fejét. – Nem az én hibám.

– Micsoda? – kérdezte Derec.

– Ez! – Kezével előbb Derec felé intett, majd körbemutatott a garázsban. – Ez az egész.

Semmi közöm ehhez az egészhez.

– Persze... Csak lehetővé tette, hogy elraboljanak. De most mintha maga is ugyanarra a sorsra jutott volna, mint én. Csak maga nincs megkötözve.

Kedder jól hallhatóan nyelt egyet, majd kétségbeesetten rázni kezdte a fejét.

– Én nem vagyok olyan, mint maga. Én nem kérdezősködök túl sokat. Én nem szimatolok ott, ahol nem szabad. Megtettem, amit mondtak, de semmivel se többet. Nekem nem kellene itt lennem!

Derec várta, hogy Kedder lecsillapodjon.

– Akkor miért van mégis itt?

– Nem tudom.

– De igen, tudja.

– Nem tudom! – Kedder tágra nyílt, könnyes szemmel meredt rá. Kezével megdörzsölte a felső ajkát, és elkapta a szemét. – Tőlem csak annyit kértek, hogy módosítsak néhány jelentést. Kutatás, azt mondták. Ennyi volt az egész. Alapkutatásnak mondták, néhány plusz komponenst kellett beszerezni, semmi életbevágóan fontos, mindössze pár karbantartó csomóponthoz kellett hozzákapcsolni. Azért, hogy... nagyon jó pénzt adtak érte.

– Ki kérte meg rá? Az Imbitek?

Kedder bólintott.

– Átnéztem a specifikációkat. Nem tűntek ártalmasnak, egyébként meg egy örökkévalóságig tart, míg a legapróbb változtatásra megadják az engedélyt. Tudta, hogy három évvel ezelőtt korszerűsíteni kellett a vécéket? Új feldolgozó egységet kellett beállítanunk, hogy elbírják a megnövekedett ürklakó forgalmat. Néhány új mikroba nem akadt fenn az addig szokásos szűrőberendezéseken, és bejutott a rendszereikbe. Semmi különös, gondolná az ember, de ők attól féltek, ha ezekből valami átmenne a fő csatornarendszerbe, az már nagyobb gondokat okozna, ezért a korszerűsítés mellett döntöttek. Három hónapba telt, mire megjöttek az engedélyek. Van fogalma arról, hogy hányan használják az állomáson lévő létesítményeket naponta?! Három hónap alatt ilyen forgalom mellett egy óriási járvány is kitörhetett volna, mire azok a bürokraták elszánták magukat a döntésre. Így amikor megkértek, hogy segítsék ebben a dologban, ön is megértheti, hogy eszembe jutott ez az eset...

– A vécékre gondolt, és zsebre rakta a pénzt. Értem. Tökéletesen érthető.

Kedder összevont szemöldökkel pislogott rá.

– Nagyon jó pénzt adtak. És őszintén szólva, nem hittem, hogy ezután sokáig meglesz még az állásom.

– Az Egyesült Állomáson? Miért?

– Az a helyzet... az egy pozitronikus egység volt... Amikor mondtam a többieknek, hogy mit csináltam, bolondnak néztek. Még olyanok is voltak, akik árulónak neveztek. Ha ezzel azt akarták elérni, hogy az emberek hozzászokjanak a pozitronika gondolatához, hát rosszul számoltak. Én pedig megbélyegzett ember lettem. Az is eszembe jutott, Mr. Avery, hogy a program lezárása után lehet, hogy bajosan fogok munkát találni.

– Biztos volt benne, hogy le fogják zárni? – kérdezte Derec.

– Legyen őszinte! Gondolta volna, hogy ilyen sokáig fog tartani?

– Eliton szenátor...

– Ő azt tenné, amit a választói diktálnak neki. Ez a dolga, ezért fizetik. Egyre kevesebb a támogatója. Ha ez a konferencia úgy sikerült volna, ahogy reklámozták, szerintem már menesztették volna. Az emberek nem szeretik a pozitronikát. Nem kellene nekik robotok. Nem akarnak...

– Ha így érez, akkor miért foglalkozott vele?

– Hogy mi? Ó, ne higgye, hogy mindig így gondolkodtam! De azután, hogy ott dolgoztam, és... elveszítettem a barátaimat, Mr. Avery. Bizonyos emberek között páriának számítottam.

– Kössön új barátságokat! Ezen a bolygón se mindenki bigott.

Kedder morgott valamit, aztán mogorva némaságba burkolózott. Derec nyelvvel megnedvesítette az érzéstelenítőtől kiszáradt, zsibbadt ajkát.

– Lássuk tehát, hogy jól sejtem-e a dolgokat: az Imbitek fizetett magának azért, hogy engedjen meg nekik pár kísérleti alkatrészt beszerezni. Mivel amúgy is szerződéses vállalkozóként szerepeltek a projektben, maga nem látott jogi akadályt, erkölcsit pedig még annyira sem. Elég szép pénzt ajánlottak fel ahhoz, hogy az esetlegesen még felmerülő kétségei is elcsituljanak, és egyébként is meggyőzték, hogy az RI ottléte ideiglenes, és utána, ha minden jól megy, maga náluk kaphat állást. Tehát belement. Abban is segített nekik, hogy meghatározzák azoknak a csomópontoknak a helyét, amelyekre szükségük volt. Még arra is volt gondjuk, hogy egy solariai szakértő segítségével meggyőzzék, nem lesz semmi baj. Maga tudta, hogy az a képzés, amelyet a pozitronika területén kapott, nem ér fel egy solariai szakértőjével, úgyhogy ez tökéletesen logikusnak látszott. Az

elkövetkező hónapok során nem kell mást tennie, mint feljegyezni az esetlegesen felmerülő hibákat, és elküldeni a jelentéseket; nem a szervizengedéllyel rendelkező vállalkozónak, azaz nekem, hanem a solariai szakértőnek.

Derec megpróbált az oldalára fordulni, hogy egy kicsit könnyebben vehesse a levegőt, de nem sikerült.

– "Beállítási hibák" időnként előfordulhatnak, mondták, ezek miatt fölösleges aggódni. Aztán a konferenciára érkező küldöttségek elleni támadáskor az egész, úgy, ahogy volt, belerobbant a képébe. Maga tudta, hogy amikor belepiszkáltak azokba a rendszerekbe, az valami módon megbolygatta az RI-t, és ezzel veszélybe került a biztonság. Azt nem tudta, hogy pontosan mit bolygatott meg, és valószínűleg azt sem, hogy épp ez volt a cél. Csak annyit tudott, hogy maga engedte, hogy valami megtörténjen, és az a valami óriási katasztrófát okozott. Akkor megjelentem én, és maga ott helyben úgy döntött, nem szól semmit. Talán majd azt fogom gondolni, hogy az Imbitek követett el hibát, és csakugyan erre következtem. Eszembe sem jutott, hogy magát vagy Hammist kérdezzem, addig legalábbis nem, amíg rá nem jöttem, hogy a Calvin Intézettől nem jött olyan utasítás, hogy azokat a "beállítási hibákat" ne nekem, hanem nekik továbbítsa. Valójában még akkor sem gondoltam, hogy maga az. Azt hittem, magát is átverték. Rá akartam jönni, hogy ki tette ezt. De most... hadd találgassak! Megmondták magának, hogy vagy folyamatosan együttműködik, vagy nyilvánosságra hozzák, hogy megsértette a protokollt. Szerencsésnek mondhatja magát, ha nem csukják börtönbe.

– Nem gondoltam, hogy ez lesz belőle – fintorgott Kedder.

– Mi van Hammisszel? Ő is benne volt?

– Nem, ő... őt én képeztem ki. Néha arra gondolok, még jobb is volt, mint én, de nem, ő nem tudott semmiről. Azt hiszem, sejtette.

– Úgyhogy lelövette.

Kedder vállat vont.

– Igen.

– Hol van? Átkutatták a lakását.

Kedder hüvelykujjával a háta mögé bökött.

– A mellettünk lévő állásban. Halott.

Derec érezte, hogy végigfut a hátán a hideg.

– Ezek szerint maga lesz a következő, Tathis.

– Lehet. – Kedder ránézett Derecre. A félhomályban megcsillantak a szemében a könnyek. – A solariai dolgában csak félig van igaza. Tény, hogy volt, de nem úgy mutatták be nekem, mint solariait. Azt mondták, hogy aurorai, a Calvin Intézet állományába tartozik. Később leellenőriztem, mert megtaláltam a nevét az úton lévő aurorai követség névsorán.

– Tro Aspil?

Kedder bólintott.

– Az, akivel én beszéltem, solariai volt.

– Honnan tudja?

– A kiejtéséről. A kiképzésem idején, és amikor az RI-t beszereltük, beszélgettem auroraiakkal is és solariaiakkal is. Más a kiejtésük. Nehéz pontosan megmondani, de... Akkor nem tulajdonítottam jelentőséget neki... solariaiak dolgoztak auroraiaknak, a Calvin Intézetben is vannak solariaiak...

– De nem a Földön.

– Nem, az Intézetnél nem.

– Akkor hát ki volt ez az ember?

– Nem tudom. De nem Tro Aspil.

Milyen messzire nyúlik ez az ügy? – töprengett Derec. Imbitek, talán maga Mikels – nem, biztos, hogy maga Mikels! –, és a Különleges Szolgálat legalább két ügynöke. És egy solariai? Az biztos, hogy vele könnyebben szerelhették be azokat a plusz cuccokat. Aztán itt voltak még a jelenlegi fogva tartói – emberújak. Talán.

– Már biztosan tudják, hogy magamhoz tértem – mondta. – Segítene felülni? Ez nagyon kényelmetlen póz.

Először úgy tűnt, hogy Kedder nem mozdul. De aztán elrugaszkodott a faltól, egykettőre átfordította Derecet az oldalára, és segített neki felülni.

– Köszönöm! – Derec csak ekkor látta, hogy egy mentősaroglyán feküdt.

Kedder visszaült a földre, háttal a falnak.

– Szóval – folytatta Derec –, ki ez a Bok?

– Bok Golner.

– Ismernem kellene?

– Veszélyes figura.

– Gondolom. Emberúj?

Kedder bólintott.

– Az összes fegyveres az Egyesült Állomáson?

Újabb bólintás.

– Mind a kilenc?

Kedder meglepetten pillantott rá.

– Hogyan...?

– Én is pontosan ezt akartam kérdezni. Maga tud róla?

– Ez is része volt... az RI... módosításának. Holografikus vetítőket hoztak, bekötötték őket az RI kommunikációs hálózatába, ugyanúgy, mint az összes robotot és az egyéb biztonsági rendszereket.

– Mindenki beszállt a játékba, amit az RI játszott?

– Nem tudott különbséget tenni a játékban szereplő és a valódi célpontok között. Az érzékelő letöltés néhány műholdrendszert leszámítva teljesen a játékra volt átállítva. Az volt benne a trükk, hogy hosszú ideig kellett játszania a játékot. Másodpercek alatt végig tudott futtatni egy fejlettebb szintű parancssort. Nekik percekre volt szükségük.

– A beállítási hibák...

– Különböző játékok, különböző szintek, különböző nehézségi fokok tesztelése.

– Minderre később jött rá?

– A legutolsó egy-két napban. Hinnie kell nekem... – nézett rá Kedder.

– Maga nem akarta, hogy ez legyen belőle. Persze, hogy hiszek magának! Csakhogy ez nem számít. Akárhogy történt volna, mindenképpen a maga felelőssége. Még ha senkinek semmi baja nem esett volna is, amit tett, mindenképpen rossz volt.

– A fenébe is, Mr. Avery!

– Másutt keressen feloldozást! Engem hagyjon ki belőle!

– Maga... pedig én azt hittem... – nézett rá bambán Kedder.

– Mit hitt? Hogy a bűn megvallása azonnali bűnbocsánattal jár? Én értem, hogy maga mit csinált, Kedder, de itt emberek haltak meg!

– Nem tudtam! Nekem azt mondták, hogy senkinek nem esik bántódása!

– És szép pénzt adtak, úgyhogy hitt nekik.

Derec maga sem tudta, milyen reakcióra számított, de Kedder váratlanul felszökött a padlóról, és olyan erővel ment neki, hogy kettejükön kívül még a hordágy is végigzuhant a földön. Derec vállába és karjába éles fájdalom hasított az eséstől. Kedder megpróbált feltérdelni, de közben megállás nélkül csépelte Derecet, vagyis inkább a padlót, mint Derec arcát.

Rohanó léptek zaja hallatszott, majd egy dühös mordulás, és Derec melléről hirtelen levették a súlyt. Három ember tartotta Keddert, míg egy negyedik felbőszült arccal közéjük furakodott.

– Vigyétek ki innen! – Derec felismerte Bok hangját. – Tegyétek a barátja mellé!

Derec lassan legördült felhorzsolts csuklójáról. Bok megragadta az ingét, és meglepő erővel fölrántotta a földről. Fél kézzel Derecet tartotta, míg a másikkal helyreigazította a hordágyat, majd leültette Derecet a szélére.

– Köszöntöm abból az alkalomból, hogy visszatért az ébren lévők világába! – mondta Bok Golner.

– Mivel tudta így kiborítani?

– Azt mondtam neki, hogy gyilkos.

Bok Golner másodpercekig bámult rá, aztán elnevette magát.

– Nem. Ő csak egy beszari fajankó. Én ezzel szemben csakugyan gyilkos vagyok, Mr. Avery!

Még hozzá kiváló gyilkos. És most viselkedjen rendesen! A közelben lesznek.

Amikor Bok Golner elment, Derec kifújta a levegőt, amiről eddig nem is tudta, hogy bentrekedt a tüdejében. Megborzongott, majd mozgatni kezdte a vállát, hogy enyhítse a fájdalmát. Aztán megfordult, hogy szemügyre vegye, mi van körülötte. Most, hogy egyedül maradt az állásban, talán rátalál a szabadulás útjára.

taktikai paraméterek, többszintű képesség, módosítások a szabvány azonosítatlan belső biztonsági tárolóból beépítve, készenléti állapot; három további hozzáférési vezeték, kettő az alszinteken, egy a legfelső szinten; 8-as biztonsági szinten kódolt hozzáférés megfigyelés, modern gyártmány, inkonzisztencia a regisztrált használat vagy a szerkezet korával, a szerkezet jelenlegi státusza: foglalt, leltár szükséges, lopakodó mód aktív, megfigyelés elindítva, védelmi mód bekapcsolva, leltár megszerzése minimális Első Törvény-megszegés, elhanyagolható szintű Második Törvény-megszegés az elfogadható paraméteren belül, Harmadik Törvény-megszegés nincs, végrehajtáshoz maximális védelem szükséges

alszintek, belépési szint, második szint, harmadik szint szabad, minden rendelkezésre álló eszköz a karbantartó rendszerhez kapcsolva, készenléti állapotban, négy egyén a negyedik szinten, fegyverhez hasonló kábító APS-47 modellel, adatátviteli csatorna aktív és nyitva, ötödik szint szabad, nyolc egyén a hatodik szinten, egy halott, APS-47 kábítófegyverekkel felszerelve, két kilenc milliméteres lőfegyver, típusa ismeretlen, azonosak az előzőleg észlelttel, két katonai jellegű, jelenleg forgalomban lévő SIB-90-es lőfegyver, két működő szállító jármű, két fogva tartott egyén, egy azonosítatlan, egy azonosított, Derec Avery

Első Törvény protokollok elsődleges fontosságú Derec Averyhez rendelve, elemzés elindítva optimális visszaszerzéshez

Néhány gépkatrész darabkán kívül Derec semmi olyasmit nem látott, amivel minden további nélkül elvághatta volna a köteleit. De még ha lett is volna kése, nem boldogult volna a láthatóan rendkívül erős anyaggal.

– Minek hoztátok ide? – kérdezte odakint egy nyers hang. Derec mozdulatlanul dermedve figyelte az új hangot.

– Azt mondták, kapjuk el, és tartjuk fogva – válaszolta Golner. – Szerinted hová vigyük?

– Próbáljátok meg a Manassast!

– Nem mondták, hogy ilyen messzire vigyük őket.

Derec ráismert az újonnan érkezettre: Cupra volt. A kirakós játék kezdett összeállni. Nagy kár, hogy valószínűleg nem fogja megérni, mire az utolsó mozaik is a helyére kerül.

– Jól van, hadd beszéljek a...

– Azt mondták, várjunk az utasításra. Semmi olyasmit nem hallottunk, hogy megkerülhetjük a parancsok sorozatát.

– Legyél rugalmas, világos? Szerencsésnek mondhatjuk magunkat, ha ez nem...

– Nem, mit? Nem okoz zavart? A többiek nevettek.

– Simán ott tarthatad volna Kedder lakásán – folytatta Cupra valamivel hangosabban. – Miért utaztattad?

– Keddert is elhoztuk.

– Elhoztátok... idióták! Kedderre szükségünk van.

– Miért? Nem értem.

– Ő a robotszakértőnk.

– És? – értetlenkedett Golner.

– És van egy robotunk. Megtaláltuk a testőrt.

– Micsoda? Hogyhogy?

– Visszarendelték. A lenti szinteken bolyongott. Csúnyán megrongálódva.

– Már léteznie sem volna szabad. Buborékbombát használtatok. Mindennek fel kellett volna...

– Túlélte. Keddernek mindent alaposan meg kell vizsgálnia.

– Amíg nem kapunk utasítást, innen senki nem megy el.

– Én fogok utasítást adni neked, Golner. Hol van Avery és Kedder?

– Ott, ni!

– Parancsnok! – szólalt meg ekkor egy újabb hang. – Van egy probléma. A hely nem reagál az ellenőrzésre.

– A perem? – csattant fel Golmer.

– Nincsenek rések. Nincs kommunikációs kapcsolat. Mi...

Derec halk puffanást hallott, mintha valaki lerogyott volna a földre, hogy a padlón fekvő szundítson egy keveset. Aztán futó léptek zaja hallatszott.

– Hé...

– Balra! Balra!

A csizmák kopogása elhalkult. Derec megpróbált felállni.

– Nem, nem... – súgta a háta mögött Golner, s karjával hátulról átfogta Derec nyakát. Pisztolycső nyomódott a jobb halántékához.

– Összekötött lábbal nem tudok futni... – mondta Derec a tőle telhető legnagyobb nyugalommal.

A fegyver csöve levándorolt a lapockájáig, a kar eltűnt a nyakáról. A következő pillanatban lehullott a bokáit összefogó kötél. Egyik lábával előrelépett, a másikkal keményen hátrarúgott. De csak betont ért vele, Golner pedig kétszer megrázta, majd újra lefogta a nyakát a karjával.

– Nagyon helyes, látom, jók az idegei! De gyorsaságban sohasem fogja felvenni velem a versenyt. – A pisztoly csöve ismét a halántékánál volt. – Mi van ott kint? Ember nem juthatott át a körkörös védelmünkön. A kis játékmasinája az?

– Fogalmam sincs. Hallotta, amit Cupra mondott.

– Cupra egy barom! Maga építette azt a masinát alakváltó ötvözetből. Figyeltem, mit művelt az Egyesült Allomáson. Nem eshetett nehezére roncsnak tettetni magát, nem igaz?

– Hogy volt ideje megfigyelni? Hiszen olyan buzgón mérszárolta az embereket...

– Az nem volt mérszárás, Mr. Avery. Csak amolyan műtéti beavatkozás. Mint minden hozzáértő orvos, én is nagyon odafigyelek, amikor operálok.

– Nem tudom, hol van Bogard – állította Derec.

Golner kis ideig hallgatott. A garázsban most nem mozdult semmi. Derec nem hallott mást, mint egy távoli ventilátor zümmögését.

– Biztos, hogy nem ember – szólalt meg Golner. – Most kimegyünk innen, Mr. Avery. Maga akkor mozdul, amikor én mozdulok, és akkor áll meg, amikor én megállók. Maga mostantól csak egy pajzs, semmi más. Világos?

Derec bólintott.

– Helyes!

– De így sem fogja megcsinálni – mondta. – Maga nem elég gyors.

– Ne reménykedjen!

Golner maga elé hessegette Derecet, így léptek ki az állásból. Derec megpróbálta balra fordítani a fejét, hogy végignézzon az állások között, de Golner elrántotta jobbra, és a fejét lenyomva lökdösni kezdte a távoli fal felé.

– Megölöm! – kiáltotta hangosan. – Nem tud megállítani!

– Nem? – hallatszott jobbról egy női hang.

Golner nem habozott. A pisztoly csöve elvált Derec halántékától, és a hang irányába fordult. Derec ráhajolt Golner karjára, és megint megpróbálta megrúgni. Újra elvétette, de Golner váratlanul elengedte, s ettől arccal előre végigzuhant a hideg betonon.

Gyorsan gurulni kezdett balra, mígnem egy falnak ütközött.

Mire sikerült felülnie, Mia Daventri már ott támaszkodott vele szemben a két állást elválasztó rekeszfalon. Kettejük között hevert Golner széttárt végtagokkal, eszméletlenül. Bogard állt fölötte, jóformán láthatatlanul a gyér világításban, csak a feje tetején világított fehéren optikai érzékelőinek sora.

Bogard mozgásából csak egy elmosódott folt látszott, amikor egy sorban végigfektette az öntudatlan emberújakat. Amikor végzett, Mia lassan, kicsit még kímélve fájós lábát, végiglépdelt a sor előtt, és összeszedte a fegyvereiket. Bogard együtt haladt vele, s közben törzséből egy részt úgy alakított át, hogy begyűjthesse oda a Mia által megvizsgált fegyvereiket. Derek a boxok közötti átjáróban, velük szemben ült, és sápadtan, hidegrázósan dörzsölgette a csuklóját.

Mia megemelte a kezében tartott puskát.

– Ezt biztos, hogy rendelésre gyártották – mondta elismerően. Kiürítette a tölténytárat, majd a fegyvert a vállához emelte. – Jó a súlya, rendesen ki van egyensúlyozva... – Nagy csattanással helyére engedte a závárt. – A többi a régi és az új fegyverek kombinációja, de ezzel együtt szabvány típus. – Fölemelte az egyik lángszóró puskát. – Ez most nagyon elterjedt. Nyílt összecsapáson kívül semmi másra nem alkalmas. Egy ilyenrel fölperzselheted ezt az egész helyet.

Derec mozdulatlan, kifejezéstelen tekintettel meredt rá. Sokkos állapotba került, állapította meg a lány. Nagyon kevésen múlt, hogy nem halt meg.

– Összesen ennyien voltak, Bogard? – mutatott végig a fekvők során.

– Van egy likvidált, Mia – felelte Bogard.

A lány meghökken pillantást vetett rá.

– Nem Bogard tette – szólalt meg Derec csendesen. – Az illető már korábban itt volt. Halott.

– Hol?

Derec az ujjával mutatta, és Mia odament az egyik álláshoz. Egy hordozható stasis-csővet talált, benne egy emberrel.

– Ismered? – kiáltott át Derecnek.

– A neve Hammis. Az Egyesült Állomás egyik pozitrontechnikusa volt. Mia visszaballagott az emberújakhoz. Megállt annak a lábánál, aki Derecet tartotta fogva.

– Bogard, azonosítsd ezt az embert!

– Bok Vin Golner, kora negyvenegy év, születési helye Föld, Atlanta Szektor, nyugalmazott katona, századosi rangban, úrharcászat, életben lévő családtagjai...

– Köszönöm, Bogard! – Mia belerúgott Golner ernyedten heverő lábába. – Szerintem ő a parancsnok. Az a gyanúm, hogy ő vezette a támadást az Egyesült Állomáson.

– Rettentően erős! – mondta Derec.

– Az úrharcászatnál szolgált. A legkülönbözőbb speciális projekteken vettek részt: csapattest-átalakítások, fejlett biotechnológiai rendszerek, kísérleti terepvizsgálatok. Szó szerint szuperkatonák. – Ez szöveget ütött a fejébe. – Bogard, mennyi ideig fog hatni a nyugtató, amit beadtal neki?

Bogard letérdelt Golner mellé. Két vékony csáp nyúlt ki a karjaiból, s csatlakozott Golner nyakához és a vesetájához.

– Máris tisztul a szervezete. Húsz percünk van – jelentette.

– Néhány órára ki kellene ütni – mondta Derec.

– Ne aggódj! – felelte Mia. – Mi már eltűntünk innen, mire magához tér. Bogard, kötd meg őket!

A robot olyan gyorsan mozgott, hogy szemmel nem is lehetett követni; csak annyi időre állt meg, míg sorra óvatosan megfordított mindenkit, hogy összekötözze a csuklójánál, a könyökénél és a bokájánál. Másodpercek alatt hátrakötözött kézzel, hason feküdt az egész sor.

– Be tudsz adni még egy adag kábítót Golnernek? – kérdezte Derec érezhetően ideges hangon.

– Nem tudhatom, milyen hatással lenne a szervezetre – válaszolta Bogard. – Két adag ilyen rövid időn belül nem javasolt egy átlagos ember számára. Nem kezeskedhetem érte, hogy nem károsítaná a szervezetét, úgyhogy nem adhatok be neki egy újabb adagot. Sajnálom, Derec!

Mia érezte, hogy fogytán a türelme. Elővette a saját fegyverét, és odalépett Golner fejéhez. Célba vette, és kibiztosította a fegyvert.

Bogard ebben a pillanatban ott termett előtte, és kezével beburkolta a fegyver csövét. Mia hátrahőkölt, de Bogard nem engedte el.

– Mit művelsz? – támadt a robotra Mia.

– Kénytelen vagyok feltételezni, hogy meg akarod ölni vagy tartósan cselekvőkép telenné akarod tenni Bok Vin Golnert.

Mia rántott egyet a fegyverén.

– Valami ilyesmire gondoltam, igen.

– Nem jelent számunkra fenyegetést.

– Már nem sokáig lesz eszméletlen. Attól kezdve fenyegetést fog számunkra jelenteni.

– Léteznek más módszerek, amelyekkel gondoskodhatunk a biztonságunkról.

– Ez a módszer sokak biztonságát fogja garantálni. Golner nagy kárt fog okozni, ha életben marad.

– Add át a hatóságoknak! Ők majd börtönbe csukják, és akkor nem fog fenyegetést jelenteni.

– Bogard, engedd el a fegyveremet! – követelte Mia.

– Csak ha biztosítasz arról, hogy nem sebesíted és nem ölöd meg vele Bok Vin Golnert.

Mia abbahagyta a huzakodást, és Derecre nézett. A férfin még látszott, hogy a történetek erősen megviselték, de már egy halvány mosoly is megjelent az arcán.

– Mit csinál? – kérdezte Mia.

– Engedelmeskedik az Első Törvénynek.

– Azt hittem...

– Rosszul hitted. Azt hitted, Bogardnak van érzéke ahhoz, hogy valaki rossz, vagy jó, és hogy a rossz emberek egyszersmind mindig veszélyesek is.

– Miért, nem?

– Nagyjából. De a rosszak is emberek. Bogard a Három Törvény szerint állapítja meg a saját felelősségét. Ha van más lehetőség is, nem fogja megengedni neked, hogy megölj egy emberi lényt.

– Ez... kellemetlen – mondta Mia zavartan.

Derec vállat vont.

– Jól van – adta be a derekát a lány. – Szavamat adom neked, Bogard, hogy nem fogom bántani őt.

Bogard keze lefejtődött a pisztolyról. Mia parányit hátratántorodott. Egy pillanatig latolgatta, mennyi esélye van a lövésre, mielőtt Bogard megmozdulhatna, de rögtön utána szégyenkezés fogta el. Bedugta a fegyvert a pisztolytáskájába.

– Ha van húsz percünk, használjuk ki! – mondta Derec, és feltápászkodott. – Hogy jutottatok be ide?

– Még mindig a követségi járművet használom.

Derec odament Miához, megállt mellette, és rámutatott két öntudatlan alakra.

– Cupra. Az a másik meg az Egyesült Állomás másik pozitronika-szakértője, Tathis Kedder.

– Szerintem Bogardnak igaza van – jegyezte meg Mia. – Tényleg át kellene adnunk őket a hatóságoknak. De nem mindegyiket. – A robothoz fordult. – Bogard, küldj egy jelentést a helyi rendőrségnek! Mondd, hogy illetéktelen behatolók! És itt hagyunk pár fegyvert is. Meg a hullát.

Aztán intézd úgy, hogy kettőt magaddal hozhass!

Odament Cupra ügynökhöz és Kedderhez, majd ránézett Derecre.

– Azt hiszem, komolyan el kell beszélgetnünk egymással.

Az aurorai biztonságiak kis kontingense várta őket a követség garázsánál. Mia óvatosan lépett ki az autóból; egyikőjüket sem ismerte. Egy a nagykövetség hivatalos egyenkabátját viselő férfi előrelépett.

– Ms. Daventri? Hofton vagyok, Ariel titkára.

Mia megnyugodott.

– Jó. És a többiek?

– A követség biztonsági emberei. – A férfi elnézett Mia mellett. – Uram?

– Derec Avery vagyok, Hofton! Egyszer már találkoztunk...

Hofton biccentett.

– Úgy van, uram. Emlékszem önre. Örömmel látom, hogy jól van! Voltak további komplikációk.

Ariel mindkettőjükkel szeretne találkozni, mihelyt lehet. Ki szorul különleges ellátásra?

A jármű hátuljából Bogard bukkant elő a még mindig öntudatlan állapotban lévő emberekkel. Mia figyelte a biztonsági csoport tagjainak arcát. Egy pillanatra meglepődtek, kicsit talán gyanakodtak is, de rögtön befogadták Bogardot.

– Ezt a kettőt el kell különíteni, és őrizet alatt kell tartani – mondta Mia.

Hofton összeráncolt szemöldökkel tiltakozott.

– A követségen nincs ekkora fogda...

– Azt se bánom, ha szekrénybe zárják őket.

– Az menni fog. – Hofton intett az auroraiaknak. – Vigyék őket a megerősített kihallgatószobákba!

– Különítsék el őket egymástól! – tette hozzá Mia. – Bogard, menj te is, és segíts megfigyelni őket!

– Akadálymentes mozgás tanácsos, Mia? – kérdezte Bogard.

– Ez itt az aurorai nagykövetség, Bogard.

Bogard láthatóan végiggondolta a dolgot, aztán, kétoldalt átfogva tartva Cuprát és Keddert, megindult a biztonsági örök után.

Hofton utánanézett.

– Rendkívüli! – jegyezte meg, majd Derechez fordulva megkérdezte: – Óhajt orvosi ellátást, uram?

– Köszönöm, nem, csak horzsolások...

– Én örülnék valami fájdalomcsillapítónak – szolt közbe Mia a jobb lábát masszírozva.

– Intézkedni fogok. Kérem, jöjjenek velem!

Míg a lift felé mentek, Hofton tájékoztatta őket a helyzetről.

– Egyszerre több dolog is történt, ami megváltoztatta az itteni helyzetünket. A TNY úrlakókat hallgatott ki az egész kerületben. Senkit sem tartóztattak le, de a komoly konfrontáció

következtében sokkal több úrlakó hagyja el a Földet, mint korábban. Ariel egész délelőtt azon dolgozott, hogy megállítsa az elvándorlást, még mielőtt tömegessé válna a fejvesztett menekülés.

Az egyik választója eljött ide, miután megfenyegették, hogy csempészés vádjával letartóztatják. És egy egészen személyes hír, uram: a cégét a TNY bezárta.

Hofton tétovázott, és Miának határozottan az volt a benyomása, hogy zavarban van.

– Megpróbáltam kimenteni az asszisztensét, Ms. Duvant, de attól tartok, hogy letartóztatták. Az önök több alkalmazottja ellen is elfogatóparancsot adtak ki. Nem tudom, megtalálták-e őket. Ön ellen is letartóztatási parancs van érvényben.

– Óriási... – sóhajtott elcsigázottan Derec. – És épp most raboltuk el a Különleges Szolgálat egyik ügynökét. – Vállat vont. – Hát, ha már börtönbe kell vonulni, legalább érje meg... – tette hozzá halvány mosollyal.

– Mindent megtettem, ami tőlem telt, Mr. Avery – mondta csendesen Hofton. – De az a benyomásom, hogy a TNY olyasmiket tűz a napirendjére, amire nincs felhatalmazása.

– A Terresztrikus Nyomozóiroda... – mondta Mia. – Nem a Különleges Szolgálat.

– Van ennek jelentősége? – kérdezte Derec.

– Nem tudom. Lehetséges. Szigorúan betartjuk a territorialitás elvét. Nem avatkozunk be egymás nyomozásaiba. Ha valamilyen ügyben a Különleges Szolgálat folytat vizsgálatot, attól a TNY távol tartja magát, és fordítva.

– Feltéve, hogy ez nem egy fű alatt folytatott nyomozás – jegyezte meg Derec.

– Mi ennek az esélye? – érdeklődött Hofton.

Mia csak morgott valamit.

Csendben tették meg a hátralévő utat a követségi irodákig. Amikor kinyíltak az ajtók, és kiléptek a járműből, a józan korlátok közé szorított káosz képe fogadta őket. A követségi alkalmazottak irodáról irodára rohangáltak a folyosón, a recepción Ariel hajolt össze valamit vizsgálva egy titkárral az íróasztal fölött, miközben három másik feszült arccal tárgyalt egymás között. A főbejáratnál két biztonsági őr posztolt.

Ariel fölpillantott rájuk, és intett Hoftonnak, hogy vigye be Derecet és Miát az irodájába.

– Hozhatok valamit önöknek, mialatt várakoznak? – érdeklődött Hofton. – Fájdalomcsillapítót, igen... – mutatott Miára. – Intézkedni fogok. Valami mást?

– Én ennék pár falatot – mondta Derec.

– Nekem semmit – közölte Mia.

– Jövök, mihelyt tudok – ígérte Hofton, és elment.

Jóformán abban a pillanatban belépett Ariel, és erélyesen bevágta maga után az ajtót.

– Jól vagy? – kérdezte alig egy karnyújtásnyi távolságra megállva Derectől. – Én már...

A férfi fölemelte mindkét kezét, és bólintott.

– Jól vagyok, csak...

Ariel hátrálni kezdett, aztán láthatóan összerezsent, és magához ölelte Derecet. A férfi elbizonytalanodva nyújtotta ki a karját, mint aki nem tudja, most mi a teendő. Aztán összezárta Ariel hátán, s így álltak sokáig összeölelkezve.

Amikor kibontakoztak egymás karjából, Mia látta, hogy Ariel szemében könnyek csillognak. Ariel szipogott egyet, aztán látszott, hogy erőt vesz magán.

– A fogva tartóitok itt vannak egy-egy kihallgatósobánkban – mondta. – A legszigorúbb biztonsági intézkedések mellett beszélgetünk el velük. Kicsodák ők?

– Az egyik egy pozitrontechnikus – felelte Derec. – Tathis Kedder, a kettő közül az egyik, aki ott volt az Egyesült Állomáson. A másik...

– Otin Cupra – fejezte be a mondatot Mia.

– Elkaptad a Szolgálat egyik ügynökét? – meredt rá döbbenten Ariel.

– Véletlenül futottunk össze – válaszolta Mia. – Épp akkor jelent meg, amikor ki akartuk szabadítani Derecet.

– A garázsban – tette hozzá jelentőségteljesen Derec.

– Értem – fonta össze Ariel a karját a mellén. – Hát, kétlem, hogy hosszú távon ronthatna a helyzeten...

– Mi történt? – érdeklődött Derec. – Hofton azt mondja, az embereimet letartóztatták.

– A TNY bezárta a Phylaxist, és rátette a kezét. Megpróbáltam aurorai állampolgárokra nyilvánítani a személyzetet, de ez nem készítette meghátrálásra őket. Te is kellesz nekik. Most, hogy ténylegesen itt vagy, helyreállíthatom az aurorai állampolgárságodat, és menedéket nyújthatok neked, de innentől kezdve nem hagyhatod el a követség területét. Legalábbis nem volna jó ötlet leszaladni vásárolni...

Derec kis híján elnevette magát. Körülnézett az irodában, és egy díványhoz ballagott. Lehuppant rá, majd végigfeküdt rajta, és kezét az arca elé emelve óvatosan megdörzsölte a szemét.

– Mi történt? – kérdezte Ariel. – A telefonban nagyon bizonytalanul beszéltél.

Mia beszámolt a garázsban történekről, s közben Derecet figyelte, hogy lássa, hogyan reagál. A férfi nem mozdult. Épp amikor Mia befejezte, belépett Hofton, kezében egy tálcával, melyen ennivaló volt, és egy kistányéron tabletták, amiket odakínált Miának.

– Gondoltam, valami erősebbet szeretne, mint amit egy orvosrobot engedélyezne.

Mia megjutalmazta egy mosollyal, aztán elvette a tablettákat a kistányérról. Négy darab volt. Bevett kettőt, a többi meg zsebre tette.

Amikor Hofton szétnyitotta a tálca lábait, és elhelyezte előtte, Derec felült.

– Kösz – mormolta, és végignézett az ennivalókon. Elvett egy darab kenyeret, és enni kezdte.

– Miért a helyi rendőrség? – kérdezte Ariel.

– Hogy bonyolultabbá tegyék a helyzetet. Akármilyen messzire nyúlik is ez az összeesküvés, kétlem, hogy a D.C.-beli zsaruk benne volnának. Azok az emberek, akiket oda küldtünk, be fognak menni a rendszerbe, kimagyarázkodnak a helyi rendőrbíróknak, és így a magasabb hatóságok nem tehetik rájuk a kezüket... legalábbis most még nem. Reggelre nyilvánosságra fog kerülni, és akkor talán majd olyan kérdéseket is feltesznek nekik, amilyeneket most nem.

– Kíváncsi lennék, megtehetik-e ezt azért, hogy az Aurora szemében "letartóztatásokat" foganatosítsanak – jegyezte meg homlokát ráncolva Ariel.

– Itt mi történik? – nézett rá Mia.

– A Solaria hivatalosan kivonult a konferenciáról. Még el sem sütötték az indítópisztolyt, ők már kiugrottak; nem kaptunk választ. Setaristól nem kaptam üzenetet, és amennyire tudom, ő nem kapott üzenetet az Auroráról.

– Akkor vége. Ők győztek.

– Ez még nem olyan egyértelmű. Az Aurora képes rászorítani a Solariát, hogy üljön vissza a tárgyalóasztalhoz, de ehhez okot kell szolgáltatnunk.

– Semmi mást nem értek el vele, mint hogy még messzebbre távolítsátok el a Solariát – mondta Derec tele szájjal. Szemmel láthatóan jó étvággal falatozott. – Lehet, hogy éppen ezt akarják.

– Mire gondolsz? – kérdezte Ariel.

– A Solaria nyakig benne van ebben az ügyben. A barátod... Tro Aspil? Úgy mutatták be Keddernek, mint a Calvin Intézet képviselőjét, aurorai polgárt, de Kedder szerint az, akivel ő találkozott, solariai volt.

– Mikor volt ez?

– Több mint egy évvel ezelőtt.

– Az nem... Tro Aspilként mutatták be neki?

Derec bólintott. Ivott egy nagy kortyot, aztán hozzáfogott, hogy elmesélje Kedder vallomását.

Míg be nem léptek a liftbe, Cupra minden erejével megpróbált kiszabadulni a mindkét karját fogó Bogard szorításából. A követség biztonsági embere, Michensol kísérte őket. Mia figyelmét nem kerülte el, hogy enyhe rosszallással néz Bogardra, de nem szólt semmit. Amikor már bent voltak a kis kocsiban, Cupra belenyugodni látszott a helyzetébe; aggodalmas, de tehetetlen haragtól izzó tekintete szüntelenül ide-oda járt Mia és Michensol között.

– Hová megyünk? – kérdezte végül.

– Egy új élmény vár magára – felelte Mia.

A lift megállt, az ajtó kinyílt. Egy kis előtérbe jutottak, melyben a lifttel szemben egy másik ajtó volt. A lift becsukódott, s ők ott álltak négyen, három ember és egy robot, a csendes, szinte meghitt kis térben.

– Látott valaha naplementét? – kérdezte Mia, mintha csak társalogna.

– Persze... – pislogott Cupra.

– Úgy értem, valóságosat. – Megérintett egy gombot, mire az ajtó kinyílt. Szellő áramlott be a kis helyiségbe. Cupra szeme észrevehetően kitért. – Hozd, Bogard!

Mia kilépett a megfigyelő állásba.

– Mit csinál? – kiáltott rá idegesen Cupra.

– Élményt kínálok magának – felelte Mia.

Pár pillanatra őt is elfogta a félelem, ahogy váratlanul ott találta magát a szabad ég alatt, a széles teraszon, de azért elment a korlátig, ahol elnézett nyugatra, a messzeségben kéklő, szabálytalan hegyvonulat felé. Mire a korláthoz ért, már visszanyerte az önuralmát, és átadta magát a látvány szépségének.

Ott feszült ki előtte D.C. többszintes teteje, melyben légvezetékek, katlanszerű mélyedések és tornyok álltak össze egyfajta absztrakt erdővé, egészen addig a pontig, ahol az egész egybeolvadt a tájjal. A valóságos erdő zöldje végül összemosódott a hegyvonulat kékjével, és fejük fölött az eget sárgára festette a közlő este. A hideg szellőkésektől a tető némely kiszögellései enyhe hullámokat vetettek.

– Emlékszem, amikor először jöttem fel így – mondta Mia, amikor Bogard megérkezett Cuprával, melléálltak, a korláthoz. – Négyéves voltam, a szüleim reménybeli telepések. Be kellett bizonyítaniuk, hogy el tudják viselni a nyílt teret, ezért kirándulásokat tettek a városon kívülre. Természetesen engem is magukkal vittek. Elmentünk a Füstölgő Hegy Rezervátumba; engedélyt kellett szerezni hozzá, és csak korlátozott ideig lehetett ott maradni. Szakaszosan engedték ki az embert. Először kivittek a látogatók központjába, ott előadást tartottak arról, hogy hogyan kell tájékozódni, azután egy fedett területre vittek, ahol találkoztunk a vadvilággal, s amely az egyik végén egy igazi erdőre nyílt. A szüleim ott szerettek volna maradni a sátortető alatt, de én kirántottam a kezemet, és kirohantam a szabadba. Egy pillanat volt az egész, és odakint voltam. Fölnéztem a fölém magasodó fákra. A csúcsaik ezernyi apró formára töredezték. Levelekre. És a levelek közötti réseken át ki lehetett látni a nagy kékségre. Valahogy tudtam, hogy az az égbolt. És felsikoltottam.

Mia visszanézett Michensolra, aki feszült figyelemmel hallgatta a szavait.

– Azt hiszem, emlékszem, gyönyörűségemben sikoltottam. De a szüleim nyilván valami kevésbé csodálatos dologra gondoltak, és kirohantak hozzám, hogy megmentsenek. Az apám felkapott, aztán megállt, és maga is fölnézett. Aztán visszafutott velem a sátortető alá. Soha többé nem mentünk ki. A szüleim nem vándoroltak ki. Én azonban nem felejtettem el ezt az élményt. Valahányszor kijövök, mindig elfog az izgalom. A félelem egykettőre elmúlik, és csak valami... feszültség marad utána. Szeretem ezt az érzést. Maga mit gondol, Otin?

Cupra lehorgasztott fejjel, sápadtan kapaszkodott Bogard kezébe, a szemét szorosan lecsukta.

– Úgy látom, nem osztja a lelkesedésemet – jegyezte meg Mia.

– Elérte, amit akart – szólta a férfi kurtán. – Nem bánja, ha most visszamegyünk?

– Nem, cseppet sem. Azután, hogy elmondta, ki adta magának az utasítást.

– A fenébe!

– Akár egész éjjel is itt állhatunk – mondta erre Mia nyájasan. – Ha úgy gondolja, egy naplemente látványa megéri, hogy az ember megnézzé, nem tudom, mit fog szólni a napfelkelthez.

Cupra vett egy nagy levegőt, aztán fölemelte a fejét, és kinyitotta a szemét. Mia elismerően bólintott magában. A férfi hosszú másodpercekig bámulta a távoli látóhatárt, majd a lányra nézett.

– Mit akar?

– Válaszokat kapni.

– Nem tudok szolgálni vele. Tudja, hogy működik az ilyesmi.

– Persze, hogy tudom! De csak akkor számít, ha törvényes. Amikor legutóbb ellenőriztem, gyilkos fedezése és bizonyíték elleplezésére irányuló összeesküvés még nem tartozott a kiképzési tananyagunkba.

Cupra szeme lecsukódott. Egész testében remegni kezdett.

– Ha kell, egész éjszaka idekint fogunk állni. Tudni akarom, ki irányítja.

– Maga nem tud semmit. Nincs semmi bizonyítéka.

– Erről nem tudok, de ha ezt akarja játszani, nekem jó. Bogard?

– Tessék, Mia.

– A mai napon hozzáfértél a Szolgálat állományaihoz.

– Úgy van, Mia.

– Sorold a fizikai bizonyítékokat.

– Ötvenöt golyót, kilenc millimétereseket, távolítottak el a holttestekből és a környező területről. A ballisztikusuk egyeztetik a méretüket a Bok Vin Golnertől és társaitól elkobzott fegyverek típusával, amelyek megegyeznek az Egyesült Állomáson a támadást követően összeszedett puskákkal.

– Eredetük?

– Különlegesen megszerkesztett puskák, eredetük felderítetlen. Mindazonáltal az alapszerkezet nagyon hasonló a Marson két éve folytatott razzia során elkobzott fegyverekéhez. Állítólag az egyik telepes kolónia anyagbeszerzőjének szánták a szállítmányt.

– Az eladó?

– Egy ügynököt letartóztattak, aki később bevallotta, hogy Kynig Parapoyos alkalmazásában állt.

– Hol tárolták a fegyvereket?

– A szabályos eljárás az, hogy miután bizonyítékként bemutatták a bíróságnak, minden ilyen csempészett árut megsemmisítenek. Ebben az esetben nincs nyoma, hogy ez a megsemmisítés megtörtént volna. Az iratok szerint a fegyvereket a Különleges Szolgálat elkobozta, és a saját raktárában letétbe helyezte. A raktárban folytatott ellenőrzés során kiderült, hogy legalább hat hónapja nincsenek ott ilyen fegyverek.

– Érdekes – jegyezte meg elgondolkodva Mia. – Ezek szerint a puskákat elszállították, és miután módosításokat hajtott végre rajtuk, átadták az emberújaknak, név szerint Bok Golnernak. Kinek dolgozik Bok Golner, Bogard?

– A legutolsó bejegyzés szerint technikusként dolgozott a Cyvan Ipari Szolgáltatónak, amely az Imbitek egyik leányvállalata.

– Az imént részletesen tanulmányoztam az Egyesült Állomáson meghalt emberújak körülményeit. Életük során valamikor mindegyikük vagy az Imbitek, vagy valamelyik leányvállalata alkalmazottja volt.

– Nagyon érdekes! Na és? – sziszegte Cupra összeszorított foggal.

– Az Imbitek beépített technológiákat gyárt, olyat, mint az, amelyik az Egyesült Állomás Rezidens Intelligenciájának karbantartó csatlakozásaiban terjedt szét. Érdekes anyag. Derec Avery szerint pozitronokat továbbít. Nem nagyon értettem, de annyi azért világos volt, hogy akármi is ez az anyag, és akárhogyan működik is, valami módon köze volt az Egyesült Állomás teljes biztonsági rendszere tönkretételéhez. Ez tette lehetővé, hogy Golner és a társai bejussanak a puskáikkal együtt;

a puskákkal, amik nagyon hasonlítanak azokhoz a fegyverekhez, amelyeket egykor a Különleges Szolgálat foglalt le. Na persze, mindez lehet a körülmények véletlen összejátéka is, és akkor nincs semmi jelentősége.

– Úgy van.

– De akkor megjelenik maga és a társa, és megakadályozzák, hogy Derec Avery tovább vizsgálja, mi lehetett a baj az RI-vel. Aztán megjelennek a klinikán, ahol engem kezelnek, és visszarendelik az ott szolgálatot teljesítő ügynököket. Aztán be is jönnek, és bombát dobnak a szobámba.

– Ezt nem tudja bizonyítani!! – kiáltotta Cupra.

Mia, ügyet sem vetve rá, folytatta.

– Végül megjelennek egy olyan létesítményben, ahol csempészárut találtak, és ugyanazok az emberújak, akik érintettek voltak a gyilkosságokban, fogságban tartják nem csak az Egyesült Állomás fő robotszakértőjét és halott munkatársát, hanem Derec Averyt is. – Gúnyos szomorúsággal megcsóválta a fejét. – Maga, Otin, mintha a kellő pillanatban mindig a rossz helyen lett volna. Azt a tényt pedig nem vonta kétségbe, hogy a gyilkosságokat Golner követte el. Ha tudott erről, akkor miért nem tartóztatta le? Hacsak nem ugyanonnan kapták az utasításokat mind a ketten. Nos, akkor ismét megkérdezem: kitől kapja a parancsokat?

Cupra tagadóan rázta a fejét.

– Lógasd ki, Bogard!

Bogard villámgyorsan elengedte Cupra egyik karját, és a bokáját megragadva föllépett a korlát mellé, s a szabadabbá vált kart kilógatta a mélység fölé. Aztán elengedte a másik karját is, és Cupra szabadon himbálózott a levegőben.

Elordította magát.

– Minden szövegben az áll, hogy a kínzás nem válik be – mondta Mia. – De én ebben nem vagyok olyan biztos.

– Aljas kurva!

– Ó! – szaladt ráncba Mia homloka. – Nem ezt akartam hallani...

– Bogard nem fog ledobni engem!

– Biztos benne? – vonta föl Mia az egyik szemöldökét. – Bogard más, mint a többi robot. Akkor is kihagyott bizonyos részleteket, amikor maga kérdéseket tett föl neki, pedig egy robot magától értetődően nem képes ilyesmire.

Cupra ismét felüvöltött. Aztán abbahagyta a csapkodást és hadonászást, s elernyed a teste. Mia úgy vélte, visszatérhetett a bátorsága.

– Bogard, hány fájl vonatkozik az Egyesült Állomás ellen indított támadásra?

– Negyvenhét, Mia.

– Ezek elérhetők a Szolgálat általános adattárában?

– Nem. Tizennégy közülük nyitott állomány, a többi biztonsági zár alatt van, és csak különleges ügynökök tudják dekódolni őket.

– Kik ezek az ügynökök?

– Cupra és Gambel.

Mia elmosolyodott.

– Egyre jobb. Talán nincs is rá szükségünk, hogy beszéljen, Otin... Úgy látszik, Bogardnak megvan minden adat, ami nekünk kell.

– Kérem... – A szó úgy hangzott, mint egy halk nyüszítés. Cupra ismét remegni kezdett, és megpróbált föltekerni, hogy megragadhatta Bogard karját. De nem sikerült, és visszahullott.

– Kitől kapja az utasításokat?! – kiáltott rá nyersen Mia. – Ki a szervező?

– Nem tudom!

– Rossz válasz, Otin! Maga és Gambel gyújtogattak. Ahhoz, hogy tudják, milyen tüzet kell elfojtaniuk, tudniuk kell, mit védelmeznek.

– Engedjen el! Kérem, Mia! Én... Kérem!

– Egy nevet akarok hallani, Otin. Még hozzá az igazi nevet. Ha nem azt mondja, addig csináljuk ezt, míg ki nem mondja az igazit.

Cupra kétségbeesetten hadonászott a karjával. Aztán hirtelen elkiáltotta magát.

- Mikels! Alda Mikels!
- Régi vicc, Otin... Mikels nem tehetett kárt a biztonságban. Ki van még?
- Az isten szerelmére, kérem!
- Egy nevet, Otin!

Hosszú csend. Cupra ismét csapkodni kezdett a karjával. Ha Bogard nem tartja, könnyen kicsúszhatott és a mélybe zuhanhatott volna.

Aztán:

- Egyes! Egyes szüntette meg a biztonságot!
- Húzd vissza, Bogard!

Bogard beemelte Cuprát a korláton, majd elkapta a karját, visszafordította, a lábára állította, és rátette a kezét a minden ízében remegő ember vállára. Nyál csurgott le Cupra állán. Leplezetlen gyűlölettel és dühvei meredt Miára.

- Egyes – ismételte a lány. – És Alda Mikels. Hogy működik ez? Meséljen, Otin!
- Bemehetünk?
- Miután meggyőződött.

Cupra nyelt egyet, behunyta a szemét, és bólintott.

– Létezik egy hazafiakból álló konzorcium. Mikels a vezetőjük. Egyes az egyik tag. Amikor Eliton először állt elő a konferencia gondolatával, Mikels megkereste Egyest, hogy beszéljék meg, hogyan lehetne megakadályozni. Egyes eljött hozzánk.

– Hozzánk? Magához és Gambelhez?

– Igen.

– Miért épp kettőjükhöz?

– Ennek története van. Együtt szolgáltunk a hadseregben Golnerrel.

– Mikels munkát adott Golnernek. Honnan ismerte Golnert?

– A fia... Golner osztagában szolgált. Meghalt a Ganümedesz-akcióban.

– Ezt ellenőrizni fogom, Otis.

– Igazat mondok! Esküszöm!

Mia pár pillanatig figyelte a férfit.

– Rendben van, Otin! Odalent folytatjuk.

Cupra hálásan biccentett.

– Hozd be, Bogard!

A robot elindult Cuprával az előcsarnok felé. Mia hirtelen elkapta Michensol tekintetét, amelyben elismeréssel vegyes undort fedezett fel. Az ő rosszallása nélkül is elég pocskékul érezte magát, így nem szólt neki semmit.

– Megyünk? – kérdezte.

– Természetesen.

Michensol ment be elsőnek. Mia még egy utolsó pillantást vetett a lemenő napra, majd követte.

29. fejezet

Ariel belépett Gale Chassik irodájának előszobájába, de meg is torpant rögtön; nem számított arra a nyugalmas képre, ami ott fogadta. A recepciós mosolyogva pillantott fel rá.

– Burgess nagykövet asszony! – üdvözölte a férfi. – Chassik nagykövet úr percekben belül a rendelkezésére áll.

– Köszönöm...

A recepciós mellett két robot foglalt el egy-egy fülkét. Senki más nem volt a szobában, és mialatt Ariel várakozott, mindössze két üzenet futott be. Itt mintha minden legalább annyira hétköznapi mederben folyt volna, mint amilyen zűrzavar uralkodott az ő hivatalában.

Ekkor kinyílt Chassik ajtaja, és egy férfi lépett ki rajta. Elhaladt a recepciós asztal előtt, futtában Arielre nézett, udvariasan bólintott, és elment.

– Ariel! – kiáltott Chassik az ajtóból. – De jó, hogy látom! Jöjjön be, na jöjjön! Gondoltam, küldök magának egy gratulációt a kinevezése alkalmából. Elmulasztottam a kötelességemet.

– Csak átmenetileg léptettek elő, Gale, nincs mit ünnepelni.
– Ki tudhatja, mostanság mi lesz átmeneti? – mosolygott a férfi. – Én immár lassan ötven éve vagyok diplomata, és sokkal több "ideiglenes" változtatást láttam állandósulni, mint amire egyáltalán vissza tudok emlékezni.
– Ebben az esetben elfogadom a bocsánatkérését, és köszönettel nyugtázom az érzéseit – felelte Ariel, miközben a férfi mellett elhaladva belépett a hivatali szobájába. – Én...
A Chassik íróasztalával szemközti két szék egyike mellett Jonis Taprin állt.
– Ariel... – mosolygott tétován a nőre.
– Ha jól tudom, ismerik egymást – mondta Chassik, miközben visszaült a székébe.
– Igen, hogye! – válaszolta Ariel. – Taprin szenátor!
– Nagykövet asszony! – Taprin arcán ingadozni kezdett a mosoly.
Chassikot mulattatta a jelenet, de nem szólt semmit. Ariel leült a Taprinnal szemben lévő székre.
– Bocsásson meg, amiért nem árultam el, hogy egy harmadik személy is jelen lesz a beszélgetésünk közben – kezdte Chassik. – Taprin szenátort, lévén Eliton szenátor utódja, gondolom, különösképpen érdeklik az elmúlt hét eseményei.
– Alighanem – bólintott rá Ariel. – Én azonban bizalmas természetű dolgot szeretnék megbeszélni önnel.
– Annyira, hogy...?
– E pillanatban – vágott közbe Ariel – nem látom át, vajon Taprin szenátor a mi érdekünket tartja-e elsősorban szem előtt.
– Ez övön aluli volt, Ariel – szólalt meg Jonis.
– Valóban? – nézett rá Ariel közönyösen. – A rendőrséged továbbra is zaklatja az aurorai polgárokat. Kértem, hogy vetess ennek véget, amíg kiderítjük, mi is zajlik itt tulajdonképpen, és földi főbiákat kaptam, semmi mást.
– Taprin szenátor úr azzal a javaslattal keresett meg, hogy vessünk véget a zaklatásoknak. Jonis arca enyhén elvörösödött, de türtőztette magát.
– Igenis beszéltem a TNY vezetőjével a korábbi beszélgetésünket követően. A nyomozás nem indokolatlan, Ariel. Az embereitek közül néhányan tiltott árukkal kereskedtek. A TNY több mint egy éve folytat ez ügyben vizsgálatot.
– Hadd találjam ki! Pontosan a Tiberius-eset óta.
– A pozitronikus robotok birtoklásával kapcsolatban nagyon sajátos törvények vannak érvényben a Földön – folytatta Jonis. – A TNY rájött, hogy a törvényeket számos esetben megsértették.
– Vizsgálják ugyanezeket a törvénysértéseket a földiek esetében is?
– Ariel... – kezdte volna Chassik.
– Miért most? Ha ez már egy régóta folyamatban lévő nyomozás, akkor miért siettetik most? Ezzel csak tovább növelik a pánikot, aminek az lehet az eredménye, hogy az űrlakó népség nagy része elhagyja a Földet. Velük együtt a remény is megszűnik, hogy megjavíthatjuk a kereskedelmi kapcsolatokat, s ezáltal a Föld sok pénztől eshet el, a jövőbeli konfliktusok kockázatáról nem is beszélve.
– Ez fenyegetés? – kérdezte Taprin.
– Nem, csupán ténymegállapítás. Ne tegyen úgy, mintha nem értene engem, szenátor úr! Ebből senki sem kerülhet ki győztesen. Az egyetlen ok, amiért a TNY azt teszi, amit pillanatnyilag tesz, hogy éket verjen a földiek és az űrlakók közé. Nyugodtan folytathatnák a nyomozásukat csendben és később, miután a gyilkosságot elkövető személyek börtönben vannak. Mellesleg űrlakókat ugyanúgy gyilkoltak, mint földieket.
– Nos, igen... – Chassik lebiggyesztette a száját. – Van itt egy komplikáció, Ariel. Úgy tűnik, hamarosan lesznek letartóztatások.
– Ó!
– Úgy tűnik, a támadás, az összeesküvés gondolata az Aurorán született meg – szólt közbe Taprin.
– Te most tréfálsz velem – meredt rá Ariel.
– Nem tréfál – mondta Chassik. – Sőt, a jelek szerint van valami bizonyítékuk, miszerint maga is benne van a dologban.

– Bizonyítékuk? Miféle bizonyítékuk?!

– Nincs felhatalmazásom, hogy...

Ariel felugrott, és fenyegető pillantással nézett le Taprinre.

– Ne akard ezt bemesélni nekem, te gazember! Minden állítólagos bizonyítékuk hamisítvány, és ezt te is nagyon jól tudod!

– Kérem, Ariel, csillapodjon! – szólt Chassik. – Egészen biztos, hogy nem forog veszélyben, legalábbis ami őket illeti. Amíg a nagykövetség területén marad, még csak kérdéseket sem tehetnek föl magának.

– Kérdéseket? Miről kérdeznének engem? Hogy merészeli akár csak feltételezni is ezt, Gale! A gyilkosok emberújak voltak! Az Ember Új Felsőbbségének Rendje! Miféle kapcsolatot feltételezhet köztük és köztem?

– A csempészettel van összefüggésben – mondta Taprin, összeszedve magát. – Most pedig ülj le, elmondom azt, amit elmondhatok.

Ariel kelleetlenül, haragját visszafojtva, rászánta magát, hogy visszaüljön. Taprin izgett-mozgott a székében, mintha fizikailag próbálná visszaszerezni elveszített méltóságát.

– A TNY egy Udal nevű embert keresett – magyarázta. – Ő üzemelteti az egyik legnagyobb kiszolgálóegység-kereskedést. Gyanították, hogy egy ideje illegális pozitronüzletekkel is foglalkozik. A mai nap folyamán elfoglaltak egy létesítményt a Kongresszusi-negyedben, amelyben nagy mennyiségben tároltak be nem jelentett importcikket, többek között titkos pozitronagy készleteket. Ezen a nyomon elindulva jutottak el Udal raktárához, ahol a jelek szerint olyan üzemet működtetett, amelyben a nem pozitronikus MI berendezéseket szerelte fel ezekkel az agyakkal, ily módon alakítva át a törvényesen forgalomba hozható kiszolgálóegységeket pozitronikus robotokká. Ugyanebben a létesítményben megtalálták ugyanannak a csoportnak több tagját, amely az Egyesült Állomáson történt gyilkosságokat végrehajtotta. Mielőtt Udalt letartóztathatták volna, a te biztonsági embereid kimentették őt, és diplomáciai védelem alatt bevitték a ti követségekre. Neked a múltban voltak titkos tárgyalásaid Udallal. Tudtál a szóban forgó létesítményről. Voltaképpen megmentetted Udalt a küszöbön álló letartóztatástól. Mi másra kellene következtetnünk?

– Esetleg arra, hogy talán én is ennek az illegális kereskedelemnek próbálok véget vetni?

– Ha így lett volna, miért nem fordultál hozzám? – kérdezte Taprin csendesen. – Azt hittem, ennek a konferenciának az az egyedüli célja, hogy növelje a köztünk megteremtődő együttműködést.

– Hogy miért? – horkant fel Ariel. – Egészen nyilvánvalóan azért, mert nem bíztam meg benned.

– Ariel – szólt közbe Chassik –, segíthetünk...

– Miben?

– A kínos következményeket illetően.

Ariel elnémult. Nem mintha megnyugodott volna, nem, inkább attól, hogy minden világossá, érthetővé vált.

– Tökéletes. Ez aztán tökéletes! Azzal gyanúsítanak, hogy támogatom a feketekereskedelmet, és ezzel egy csapásra rossz hírbe kevernek engem, az Aurorát és a Humadros-Eliton szerződést. A politikai hozadéka ennek az, hogy csökken az Aurora befolyása a Földre, és előreléphet a Solaria, mint a megállapodások új közvetítője, a Föld-űrlakó kapcsolatok védelmezője. Én pedig szépen belesétáltam. Azt hittem, minden tölem telhetőt megteszek, hogy kikerüljem ezt a csapdát, és egyenesen belesétáltam. Nagyon elegáns megoldás! Szép munka volt!

– Ariel – mondta Taprin –, miről beszélsz?

– Gondolom, Derec Averyt is belekeverték...

A szenátor zavarba jött.

– A Phylaxis szervizelte az illegális robotokat. A legjobb esetben is összejátszottak. De...

– Tökéletes! Tudod, ha ilyen keményen és jól dolgoztál volna azon, hogy problémákat oldj meg, és azt tedd, ami helyes, a világegyetem már... Ó, a fenébe is, mit beszélek itt? Abból nem származott volna profit, igaz?

Ariel felállt.

– Ariel... – kezdte Taprin.

– Önnek, szenátor úr, Burgess nagykövet asszony!

Taprin összezárta a száját, és elsápadt. Megcsóválta a fejét, és elfordította a tekintetét.

– Az ajánlatom, miszerint segíték, továbbra is érvényben van – mondta Chassik.

– Ebben biztos vagyok, Gale. Majd később megmondom, hogy mit csináljon vele.

Ariel enyhén remegő lábbal vonult ki Chassik irodájából és a solariai szálláshelyről. Nagyon szerette volna elmondani nekik, amit most már tudott, hogy miközben elegánsan kompromittálták az ő pozícióját, önmagukat is elárulták. De még nem tudta, vajon előnyére tudná-e fordítani ezt az információt. A részletek kezdtek szépen összeállni. Nem tudhatták, hogy ő fel fogja ismerni azt a férfit, aki kilépett a szobából, mielőtt Chassik betessékelt volna, hogy közöljék vele a karrierjére vonatkozó ítéletet. Nem tudhatták, hogy ő tartja fogva a férfi társát, akit Mia Daventri – akiről szintén nem tudták, hogy életben van – vallatja őt.

Nem, igaza volt, hogy erről hallgatott. Egy név még így is hiányzott – az alappillér, a metszéspont, amely Taprint és Chassikot összeköti azzal az emberrel, akiben felismerte Gambel különleges ügynököt.

– Nagyon ügyes – ismerte el Mia. – Tökéletes csapda.

Ariel álmodozó arccal bólintott. Most, hogy újra itt volt a saját irodájában, azok között az emberek között, akik ismerték, megbíztak benne, és függtek tőle, az egész valahogy nem látszott valóságosnak. Nem hagyta cserben őket, sem Ariel Burgessként, sem Ariel Burgess nagykövetként. Ez az előléptetés most baljós súlyként nehezedett rá. Ha megmaradt volna egyszerű intézeti összekötőnek, mindennek a politikai következményei, lehettek volna bármilyen súlyosak, nem vezettek volna az őt fenyegető katasztrófához.

– Már beszéltem Setarisszal – mondta csüggedten. – Azt akarja, hogy ne mozduljak ki a telepről, a követség irodáiból vagy a lakásomról. Ha kimegyek, nem tudja garantálni a biztonságomat.

– A biztonságodat? – csodálkozott Mia. – Diplomata vagy. Nem tartóztathatnak le.

– Azt hiszem, inkább a követségről kialakult kép miatt aggódott.

– Azzal a mentőautóval kapcsolatban mindig zavart engem egy kicsit – szólalt meg hirtelen Derec.

– Hogy miért nem változtatták meg az azonosító jeleit? Ostoba figyelmetlenségnek látszott.

– Joggal feltételezhetjük, hogy az ottani kis kiruccánásunkról felvétel készült – mondta Ariel.

– Csapdák a csapdákon belül – gondolkodott hangosan Derec. – De akkor hol van Eliton holtteste?

– Lehet, hogy soha nem fog előkerülni – felelte Mia. – Még ha létezik is, és ha a halottasházban látott hulláról közlik, hogy csak utáncat, akkor is arra vall, hogy az űrlakók állnak a háttérben.

– Hogy következik ez ebből? – nézett rá csodálkozva Ariel.

– A biotechnológia révén. Klónozás. Mi itt csak kevésbé műveljük ezt; jórészt tiltott. Csak a ritka vércsoportok vagy olyan szervek esetében tesznek kivételt, melyeket a szervezet általában kivet magából, egyszerűen, különleges esetekben. Ezzel szemben az űrlakók...

– Aha. De ez nem ad magyarázatot a robotok átállítására.

– Kell rá magyarázat? Minél több réteget hántunk le, annál meggyőzőbbé válik az a következtetés, hogy az egész ügy mögött az űrlakók álltak. Mindössze annyi kellett, hogy legyen egy megbízható kapcsolatuk a feketepiachoz, és ezt megtalálták Udalban. Egyedül a solariai kapcsolatot nem értem.

– Ó, pedig az egyszerű! – felelte Ariel. – Azt használhatják amolyan politikai szilárd pontként, amely révén kulcspozícióba emelhetik magukat az Ötven Világban. Számukra ez jelenti a tökéletes lehetőséget arra, hogy az űrlakó világok között megszerezzék a vezető helyet.

– De mi a helyzet az RI-vel? – makacskodott Mia. – Engedélyezték egy pozitronagy tönkretételét.

Azt hittem, ez a számotokra felér egy istenkáromlással.

– Mindenütt, kivéve a Földet – válaszolta Derec. – Az előítélet mindkét irányban működik. Amikor Chassik följánlotta, hogy átengedi nekem az RI-t, az tökéletes megoldás lett volna, hogy még annak előtte megszabaduljanak tőle, hogy visszavinnék a Solariára. Biztos vagyok benne, hogy így is, úgy is elveszítenék, de ha elfogadom, az újabb terhelő bizonyíték lett volna arra nézve, hogy közünk van a gyilkosságokhoz. Chassik pedig letagadhatta volna, hogy a legcsekélyebb tudomása volt az ügyről, mivel egyébként is én biztosítottam volna a rendszer legális szervizelését. A Phylaxis legjobb esetben is hanyag volt. A legrosszabb esetben pedig összejátszotta a bűnösökkel.

– És ha sikerül eltávolítaniuk Eliton személyi védelmét, és belekeverni Bogardot... – Mia

megcsóválta a fejét. – Senki sem volna képes egy másik, hihető magyarázatot adni a történetekre. Az úrlakók azért szervezték a konferenciát, hogy megöljék Elitont, és lerontsák a Föld pozícióját minden jövőbeli kereskedelmi tárgyaláson. Úgy nézne ki, mintha ők megpróbálták volna bebizonyítani, hogy földi összeesküvésről volt szó, amibe ők beletenyerelek.

– És mi a helyzet Cuprával? – tette föl a kérdést Ariel. – Mondott valami értékelhetőt?

– Be nem állt a szája! – felelte Mia. – De amiket mondott, azzal csak igazolta, amit már amúgy is tudtunk. Egy kivétellel... – tette hozzá összehúzott szemöldökkel. – A Különleges Szolgálat vezetője benne van. Egyes jóváhagyásával tették mindazt, amit tettek, ő működtette a többi ügynöktől származó interferenciát, és ő árult el sok olyan adatot, amelynek továbbítására csak neki volt lehetősége. Amikor ezt meghallottam, minden érthetővé vált. Valakinek kompromittálnia kellett az Egyesült Állomás külső biztonsági kapcsolatait, és mivel mi véletlenül tanúi lettünk ennek...

– Úgy beszél, mintha elégedetlen lenne ezzel – jegyezte meg Derec.

Mia fölemelte a kezét, és az ujjain kezdte számolni:

– Itt van Alda Mikels: ő adja a tőkét, a kezelőszemélyzetet és a technikát az RI tönkretételéhez. Itt van a Különleges Szolgálat vezetője: ő adja a berendezést, a kommunikációs csatornákat és a biztonsági védelmet, plusz a nyomok utólagos eltüntetését. Itt van a solariai nagykövet: ő az, aki összejátszik velük, aki törvényes úrlakó érdekeket terel más útra, és akitől a célpontok végső listája származik.

– Ez csak feltevés – vetette közbe Ariel.

– Úgy érzed, vitatható?

– Nem.

– Jól van. Tehát itt állnak előttünk ezek az emberek és még néhány mellékszereplő. Kynig Parapoyos magától értetődő választás a csempészkereskedelem folytatására, továbbá Udal és talán még Taprin szenátor is.

– Hajlok arra a feltételezésre, hogy ő pusztán egyetértéssel fogadja, amit a többiek adnak neki – mondta Ariel. – Régóta ismerem őt. Alapvetően nem rossz ember.

– Az mindegy – vont vállat Mia. – De melyikük az első számú mozgató? Én továbbra is úgy látom őket, mint az összeesküvés egyes résztvevőit. Melyikük állt elő a tervvel? Ki volt az, aki a hadműveletet kezdeményezte és megszervezte?

– Cupra azt mondja, Mikels volt az – mondta Derec.

– Nem hiszem, hogy Cupra tudná az igazságot. Miért kellene tudnia? – Mia megrázta a fejét. – Mikels jó lehet strómannak egy ilyen ügyben, de hogy ő lenne a legfőbb vezető? Nem hiszem.

– A hallottak alapján a te Egyesed meg tudná csinálni – vélekedett Derec.

– Első pillantásra csakugyan, de miért hallgatnának rá a solariaiak? És ami azt illeti, ő miért hallgatna a solariaiakra? És miért hallgatna bármelyikük Alda Mikelsre? Pénzért? Szüksége van Gale Chassiknak pénzre? Befolyásért? Mit tud felajánlani Mikels a Különleges Szolgálat vezetőjének? – Mia ismét megrázta a fejét. – Valami itt még hiányzik.

– Mi van Golnerrel? – kérdezte Ariel.

– Nem, ő csak izomerő.

Kopogtak az ajtón. Ariel megfordult a székében.

– Tessék!

Bogard lépett be a szobába.

– Bocsánat, Ms. Burgess, de kérdeznék valamit! – mondta.

– Tessék, Bogard! – felelte Derec.

– Azt szeretném tudni, hogy befejeződött-e a nyomozásuk.

– Épp most határozunk erről, Bogard – mondta Ariel.

– Hadd ajánljam fel a segítségemet! Arra a következtetésre jutottam, hogy az összeesküvésben piramis alakzatban rendeződnek a résztvevő személyek. Egyeseket meghatározott feladatokra szerződtettek, anélkül, hogy ismerték volna a teljes tervet. Tathis Kedden például, továbbá Shor Udalt. Úgy képzelem, hogy a tényleges orgyilkosok közül sokan kevéssé ismerték a teljes stratégiát. Fölöttük állt Cupra ügynök és Gambel ügynök, akik többet tudtak, de nem mindent. Velük egyenértékűek voltak az olyanok, mint Bok Vin Golner. Legalább hárman tudtak a terv teljes

egészéről.

– Az imént mi is pontosan erre a következtetésre jutottunk, Bogard – mondta Mia. – A mi jelöltjeink Gale Chassik nagykövet, Alda Mikels az Imbitektől, és a Különleges Szolgálat vezetője, Egyes.

– Egyetérték – felelte Bogard. – E három személy letartóztatásával le kellene leplezni az egész összeesküvést. E helyzet ismeretében meg kell kérdeznem, a továbbiakban folytathatom-e legfőbb kötelességem teljesítését.

– És mi lenne az? – tudakolta Derec.

– Azt a feladatot kaptam, hogy védelmezem Eliton szenátort.

– Eliton szenátor meghalt, Bogard – mondta Ariel.

– Elnézését kérem, nagykövet asszony, de nincs olyan bizonyíték, amelyre alapozva határozottan erre a következtetésre lehetne jutni. En úgy értékelem a helyzetet, hogy Eliton szenátor nagy valószínűséggel életben van, és nekem az a kötelességem, hogy megtaláljam és védelmezem őt. Ha nincs ellene kifogása, szeretném teljesíteni ezt a kötelességemet.

30. fejezet

– A garázsban elkobzott fegyverek között találtunk két személyi anyagot – magyarázta Bogard. – A városi irattárban ellenőriztem őket, és megállapítottam, hogy hamisítványok. Mindazonáltal mindkettőben megtalálható volt egy engedély a Manassas Rezervátumba való felszíni belépésre.

– Cupra mondott valamit a Manassasról, mielőtt megmentettél – emlékezett vissza Derec.

– A Rezervátumon belül van egy terület, amelyet egy telepes gyarmatokat támogató szervezet felügyel, és az EUFR bérel. Egy természettábort működtetnek ott. Az Egyesült Állomáson lezajlott támadást követő napon érkezett egy jelentés, mely szerint az EUFR-tábort megvizsgálták és átkutatták. Nem találtak semmit.

– Ki küldte azt a jelentést? – kérdezte Mia.

– Gambel ügynök.

– Ki hitte volna! – ámult Ariel.

– Szóval, miért gondolod azt, Bogard, hogy Eliton ott van? – kérdezte Derec.

– Valószínűsíthető. Az Egyesült Állomás elleni támadást az emberújak rendezték, minden jel szerint Bok Vin Golner utasítására. Ezt követően villámgyorsan másik tetemet csempészték Eliton helyére, és az igazít elszállították abba a garázsba, amelyben megtalálták a mentőautót, amit az akcióban használtak, a csempészett pozitronikát, és ahol ugyanez a Bok Vin Golner fogságban tartott benneteket. Az emberújak egy táborot üzemeltetnek a Manassas Rezervátumban, amelyet az a korrupst ügynök vizsgált át, aki a tények feltárását gátló befolyást gyakorolt az egész ügyben. Nyilvánvalóan van ott valami, amit titokban akarnak tartani. Minden lehetőséget számba véve ezen a helyen érdemes elkezdni Eliton szenátor keresését.

– Miért tartanák fogva? – kérdezte Ariel.

Derec rántott egyet a vállán. Mia elbiggyesztette a száját.

– Nem jutottam eredményre ebben az ügyben, Burgess nagykövet asszony – válaszolta Bogard.

– Hívj Arielnek, Bogard! A "Burgess nagykövet asszony" nagyon nehézkes, és pillanatnyilag kérdéses is.

– Rendben van, Ariel.

– Akkor hát menjünk oda, és nézzük meg! – javasolta Mia. – Bogard, benne vagy egy kis szabad ég alatti terepmunkában?

– Kész vagyok egyedül végigcsinálni ezt a dolgot – felelte Bogard. – Ez az én felelősségem, ugyanakkor nagy a kockázat, és én képes vagyok...

– Bogard! – szakította félbe Derec. – Mi is megyünk!

– Mi?! – kiáltotta Mia. – Én és Bogard...

– Természetesen mi is megyünk – szögezte le Ariel. – Ez nem is kérdéses. Bele is örülnék, ha most itt kellene ülnöm tétlenül várakozva, mialatt ti ketten ott bolyongtok az erdőben.

– De...

– Ne próbálj lebeszélni bennünket! – rázta meg a fejét Derec.

Mia végignézett rajtuk, aztán vállat vont.

– Nem akarok túl sokat vitatkozni. Hadd adjak egy rövid eligazítást a fegyvereket illetően! Ariel, szükségünk lesz Hoftonra, hogy beszerezzen nekünk pár dolgot. Bogard, akár egyetértesz, akár nem, veled tartunk.

Bogard kiiktatta a solariai nagykövetség egyik szállítójárművének biztonsági zárját. Két csomagot beraktak hátulra, és mindnyájan beszálltak. Mia beprogramozta az úticélt, és azalatt, míg kigördültek a garázból, előre ült, és jól kihúzta magát.

– Csak egy TNY-autót látok – szólt hátra, miközben ráhajtottak a főútvonalra. – De biztos vagyok benne, hogy több is van.

– Ha mindenki megőrzi a nyugalmát, talán úgy tudjuk ezt az egészet végigcsinálni, hogy még háborút se robbantunk ki.

Minden baj nélkül hagyták el az Anacostia-negyedet. Ekkor már Mia is hátrament, hogy átöltözzön abba a fényelnyelő grafitzürke öltözkébe, amit a többiek is viseltek. Bogard felülete még kevésbé tükrözte vissza a fényt; csak mint valami nyugtalanító homályos tömeg volt jelen a hátsó ajtónál.

– Mondjak még valamit a fegyvereitekről? – kérdezte Mia. – A ruháink a legtöbb érzékelő számára láthatatlanok, és sem a hőt, sem a fényt nem verik vissza. Kint a szabad ég alatt, erős fényvel megvilágítva láthatók lesztek, de ha mindig az árnyékban, nagyobb épületek közelében maradtok, és kikerülitek a közvetlen látótengelyt, be- és kijuthatunk anélkül, hogy észrevennének. Erős kábítószerral kezeltem le az összes oldalfegyvereket.

– És a sajátodat? – kérdezte Derec.

– Azzal ne törődj! Ha muszáj lesz ölni, az az én fejemre száll vissza.

– Azt hittem, Bogarddal... – kezdte Ariel.

– Bogard nem lehet egyszerre mindenütt! – vágott közbe Mia. – Ezt megtanultuk. Őt olyasmik is korlátozzák, amik bennünket nem; erre is rájöttünk már. Egyikünk életét sem teszem kockára olyan mértékben, hogy az már erkölcsi aggályokat ébresszen bennem. De a döntés joga az enyém.

– Hogy fogod végigcsinálni? – érdeklődött Derec. – A lábad...

– Hofton olyan fájdalomcsillapítót adott, amitől úgy érzem, akár a maratoni távot is le tudnám futni. Nagyszerűen érzem magam.

– Jól van – mondta Ariel. – Akkor még egyszer: mi az, amit keresünk?

– Olyan helyet, ahová el lehet rejteni vagy be lehet zárni valakit úgy, hogy az ne tűnjön fel egy odatévedt látogatónak. Olyasmire gondolok, mint raktár, vagy föld alatti bunkerféleség. A tábor nyilvánvalóan megszereztük a hely alaprajzát, de ezen nyilvánvalóan nincs feltüntetve semmi, ami új, vagy ami illegális. Alaposan fel kell derítenünk a helyet.

– Bogard sokkal gyorsabban végezne vele – mondta Derec.

– Bogard csinálni is fogja, de azt akarom, hogy mi is tartsuk nyitva a szemünket. Előfordulhat, hogy Bogard nem vesz észre valamit, de mi igen.

– Valószínűtlen.

– Bogardtól valójában azt kérem, hogy pásztázza körbe a terület peremvidékét, hatálytalanítson annyi biztonsági berendezést, amennyit csak tud, és készítsen számunkra egy menekülési útvonalat. Meg tudod csinálni, Bogard?

– Természetesen, Mia. Nekem is ez volt a legelső szándékom.

– Nagyon helyes! Lehet, hogy sokkal nehezebb lesz kijönni, mint bejutni.

– Úgy beszélsz, mintha arra számítanál, hogy fegyveresek táboroznak ott.

– Ha Golnernek volt valami szava a tábor felállításában, akkor úgy is lesz.

– Nyíltan?

– Mit számítana, ha éjszaka volna? A legrosszabbra készülünk fel, és a legjobbat reméljük. Most pedig, amíg a kritikus ponthoz nem érünk, tanulmányozzuk a térképeket, és próbáljuk fejből megtanulni őket.

A Manassas Rezervátum D.C. központjától nagyjából ötven kilométerre egy hatalmas földterületet foglalt el. Valaha kisvárosok sorakoztak ezen a vidéken, de mára mindegyik eltűnt, s a helyét

elfoglalta a vadon. A sűrű erdővel borított rezervátum azok közé a felszíni térségek közé tartozott, amelyeket a telepes program számára szemeltek ki. Idővel a "szabad ég alatti" tapasztalatszerzésben érdekelt más csoportok is használni kezdték, és néhányan különleges engedélyt kértek és kaptak a rezervátum állandó használatára. Az átlagos földiek szemében vadembereknek számítottak mindazok, akik huzamosabb időt töltöttek a zárt cityk akolmelegén kívül. Időnként felfigyeltek rájuk, de többnyire magukra hagyták őket.

Az egyik főútvonal, az a gyorsforgalmi út, amely D.C.-t Cincinnativel kötötte össze, a rezervátum tőzsomszédságában, tőle északra haladt el. Ebből ágazott el az a főút, amelyen a Manassasba igyekvő kevés jármű haladhatott.

Mia lekormányozta a járművet erről a főútról, egyenesen a vele párhuzamosan haladó szervizalagútba. Az itteni igen gyér forgalom nagyrészt automatikus volt. Talált egy garázst, melyben a helyi műszakiak járművei parkoltak, s beállt közéjük. Hacsak a következő pár órában nem lesz ellenőrzés, a rendszer benaplózza és beilleszti az állományába a járművet, de riasztani nem fog senkit.

Bogard kigöngyölte magát a kocsi hátuljából. Egyenetlen szélű, éjsötét tömbje fenyegetőnek és ijesztően ütőképesnek látszott. Optikai fűrtjének máskor fehéren világító vonala most füstszürkére halványult.

Mia arca elé húzta éjszakai fátylát, s a többiek követték a példáját. A fátyol mögül egyszeriben teljes részletességgel láthatóvá vált a garázs radar-, infravörös és neutrínóárnyék-kiegészítéssel bővített képe. A ruhájuk azonban még így is szinte beleolvadt a háttérbe; Bogardból még annál is kevesebb látszott.

– Készen vagytok? – kérdezte Mia.

Bólintottak.

Bogard vezetésével visszamentek a főútra, és délnek vették az irányt.

Az út egy óriási parkolóhoz vezetett. Az egyik végében több jármű is vesztegelt, de amúgy üres volt. Lépcsők vezettek föl egy nagy pavilon bejáratához, amelyben fülkéken és galériákon áthaladva lehetett megismerkedni a terület történetével és az ezzel kapcsolatos adatokkal. Könnyű volt elképzelni, hogy a nyitva tartás ideje alatt az ilyen messzire elmerészkedő turistacsoportok tagjai végignézik ezeket a tárlókat, hiszen itt is tető volt a fejük fölött. Tovább aztán nem merészkedtek, hanem a vadonnal és a külvilággal való gyors, tudathasadásos érintkezés után visszatértek az akol biztonságába. Páran később talán visszajöttek, hogy megtegyék az utolsó lépéseket ki, a szabadba. Most azonban minden kihalt volt, a nappal és éjszaka huszonnégy órájának rendeléséből, amelyből még a föld alá húzódás sem tudta kiszabadítani az emberi nemet.

– Minden további nélkül bemegyünk a bejáraton? – kérdezte Derec.

– Van egy alkalmazotti bejárat – felelte Bogard, és jobbra fordulva elindult a garázs fala mentén.

Most nem takarta őket semmi, csak azokra a ruhákra hagyatkozhattak, amelyeket Mia szerzett, hogy elrejtse őket a figyelő tekintetek elől. Mia mögé felzárkózva gyors léptekkel osontak Bogard nyomában.

Az ajtó, amit Bogard nyitott ki nekik, sötét folyosókra vezette őket, melyekről egy sor iroda, egy ételleosztóhely, egy gépterem és laboratóriumok nyíltak. Az egyik laborból át lehetett menni egy alagútba, amely egy ajtóban végződött, rajta figyelmeztető táblával: **VIGYÁZAT! ITT KEZDŐDIK A TETŐ NÉLKÜLI TERÜLET!**

– Milyen kedves, hogy tudatják velünk! – mondta Derec. – Bogard, van az ajtón riasztó?

A robot pár másodpercre az ajtóhoz nyomta magát. Az hirtelen kinyílt.

– Nincs, Derec – válaszolta.

– Kösz... – szisszent fel Ariel.

Kívül egy öntött beton kifutót pillantottak meg, amely sűrű aljnövényzetben végződött, s ezen át kavicsos ösvény vezetett be a magasra felnyúló, sűrű fák közé. Miának jól hallhatóan elakadt a lélegzete.

– Mi van? – kérdezte Derec.

– Semmi – felelte a lány. – Csak... régen volt. Gyönyörű!

– Az EUFR területe erre van – mondta Bogard, és elindult az ösvény felé. Már majdnem egy kilométert megtettek, amikor Bogard megállt.

– Itt le kell térnünk az ösvényről – mondta. – Végig szenzorok vannak beépítve.

– Milyen messze vagyunk a tábortól? – kérdezte Mia.

– Háromszáz méterre.

– Először keress nekünk egy bevezető utat, Bogard! Menjünk!

Az ösvényről letérve bevették magukat a fák közé. A lombok levélzete élesen különvált az érzéki benyomások általános hullámverésében. A radar közvetítette mélység nélkül az egész egy semmitmondó részlet értelmetlen elrendezésének látszott volna – ráncok, gyűrődések, vonalak és textúrák tákolmányának, amelyben bármiféle rendet csak egyfajta függőleges irányú emelkedés jelentett. Könnyű volt elképzelni, hogy az emberek, akik egész életüket mesterséges környezetben – a földi cityk alagútjaiban, kamráiban és üregeiben – töltötték, milyen szörnyen elveszettnek éreznék magukat, mihelyt kikerülnének ide, csak mert semminek sem fognák fel a vizuális értelmét. A földlakókat nemcsak a tágas, nyitott terek keltette agorafóbia érintette kínosan – a Föld valamennyi lakott területén belül voltak nagyobb térségek –, hanem a rendezetlenségtől, az organikus káosz kiszámíthatatlanságától való félelem is, saját világuk életének az az idegensége, amelyet minden erejükkel tagadni igyekeztek.

Ennek ellenére a citykben voltak parkok, ha szelídített, ápolt és korlátok közé szorított formában is. Ez a vadon azonban túlnőtt a határokon, és nem engedelmeskedett semmiféle geometriának.

Bogard mintha egyik helyről a másikra tolodott volna az akadályok között, az alakok, formák elpárologtak körülötte, mintha nem is léteztek volna. Bizonytalan körvonalú fodrozódásnak,

hullámzó káprázatnak tűnt, mint amikor egy sima felszínről forróság száll a magasba. Bogard nem adott ki hangot, nem keltett maga körül zavart, csak haladt tovább, mint amikor könnyű szél oson a fák között. Derec nem is tudta, hogy ilyen mozgás lehetséges. Aztán rájött, hogy Bogard képlékeny ötvözetből készült teste szüntelen csavarodással, görbüléssel, majd visszaformálódással idomul az úthoz, melyen haladnia kell. Arielre pillantott, de az éjszakai fátyol mögött nem látta az arcát.

Elképzelte, milyen lenyűgözve s kicsit ijedten bámul Bogardra. A robot egy tisztás előtt pár méterre megállt.

– Várjatok! – mondta, s lassan előreszivárgott. Egy perc sem telt belé, már újra ott volt. – A határ egy peremérzékelő. Nincs kiépített korlát, de az érzékelő működésbe hoz egy riasztót. Az is lehet, hogy gyenge áramütést is kibocsát, de nem valószínű. Kérlek, várakozzatok egy teljes percig, aztán jöjjetek ki utánam!

Azzal újra tovatűnt az aljnövényzet között. Az erdő ütemes, organikus hangon zsongott körülöttük. Derec a fülében érezte pulzusa lüktetését.

– Most – mondta Mia halkán, mire Derec elindult.

A fák közül egy irtásra jutottak ki. Szemközt előre gyártott barakkok sorakoztak szép rendben, a sorok között sétányok húzódtak. A tábor középpontjából egy nagyobb építmény emelkedett ki – ez lehet a közösség központja, gondolta Derec – az összes többi háznál fényesebben, lévén hogy szinte minden ablakát kivilágították belülről.

Bogard egy oszlop köré csavarodott. Öt méterenként állt egy-egy ugyanilyen oszlop, a tetején gömbformával – ez volt az érzékelősor –, és valamennyi hamis adatot küldött annak, aki történetesen figyelte a jeladásukat. Bogard a testét használta az érkező jelek eltérítésére és átirányítására.

– Maradjatok mindvégig egy méter hetvenöt alatt! – mondta. – E fölött a magasság fölött állandósítok egy vivőjelet.

Mia legörnyedt, és átvágtázott a láthatatlan határon. Derec és Ariel ugyanígy siettek utána. Pár perccel később Bogard is ott volt közöttük, némán, mint a kövek.

– Jól van – mondta Mia. – Mindenki menjen a maga szektorába, kutassátok át, és találkozzunk a főépületnél! Bogard, tiéd a peremsáv, biztosíts, amit csak tudsz, és gondoskodj róla, hogy találjunk kivezető utat!

Bogard eltűnt.

– Bár ne tenné! – szólta Ariel.

- Menj! – mondta Mia, és elsurrant.
- Sok szerencsét! – kívánta Derec.
- Légy óvatos! – felelte Ariel.

taktikai paraméterek, szabvány térérzékelő a peremsávon, mozgásérzékelő teljesítmény visszavéve harminc kilogramm és annál kevesebb figyelmen kívül hagyására, belső ellenőrzés csak a bejáratoknál és a kijáratoknál, két humán járőr a peremsáv mentén infravörösre korlátozott éjjellátóval, kábító fegyverrel, garázsban öt nem módosított földi jármű, ellenőrzés nincs, hat barakk, három lakatlan, háromban egyenként tizenhárman, egy barakkban ölésre alkalmas fegyverraktár, három lángszóró, nyolc golyós puska, jelenleg a barakkokban a teljes személyzet alszik, ellenőrző lánc minden barakkhoz bekapcsolva, összekötve a peremsáv érzékelőivel, a járőrökkel és a főépülettel, a főépületben generátor szolgáltat energiát a tábornak, peremsáv-érzékelőt árammal ellátó vezeték, harmincezer volt, zéró amper, nem életveszélyes töltés, közvetlen vonal megszakítva, monitorösszeköttetés a barakkokhoz megszakítva, járőrök lenyugtatódva, járművek mozgásképtelenné téve az elemkötegek eltávolításával, belső biztonság megszüntetve, külső biztonság nem ismert, potenciális fenyegetés alacsonyra értékelve

Meg kell találnom Eliton szenátort

Legfőbb kötelesség, automatikus újraindítás

Meg kell találnom és meg kell védenem a Legfőbbet

Meg kell találnom Eliton szenátort

Első és Második Törvény-megsértés minimális, tábor biztosítva, alacsony kockázati lehetőség, kompetenciaszint, Daventri, Mia, elegendő, kompetenciaszint, Avery, Derec, elegendő, kompetenciaszint, Burgess, Ariel, nem ismert, próbaképpen elegendőnek jelzett hozzáférhető adatok és megfigyelés alapján, fenyegetés kezelhető

Meg kell találnom Eliton szenátort

A barakkokon kívül volt még a táborban egy közös zuhanyozó, egy közös étkező saját konyhával, valamint egy készletraktár. Ariel megnézte a zuhanyozót és a kantint. A készletraktár mintha nem lett volna bezárva.

Nem egészen tizenöt méterre innen elment két elkábított ór mellett – remélte, hogy Bogard tette velük –, elvette és a peremsávon kívüli fák közé hajította a kábítófegyvereiket. Nem tudta, merre lehet Bogard, pedig jó lett volna tudnia, de nem merete megkockáztatni, hogy kiáltson utána. Megmarkolta a kábítófegyverét. A lángszóró a vékonyánál lapult a hátához, de még nem akarta elővenni. Ha erre kerülne a sor, könnyen lehet, hogy fel kellene perzselniük az egész tábor, és nem tudta, egyáltalán képes lenne-e megtenni.

Benyomta a raktár ajtaját, mire odabent kigyulladt egy lámpa. Rögtön lekapcsolta, és dobogó szívvel nézett körbe a táboron, nem rohannak-e rá feldühödött emberújak. Miután nem látta őket, gyorsan besurrant a raktárbarakkba.

Az egyik falon különböző kéziszerszámok lógtak, legtöbbjük sáros és a használatban megkopott. A szemközti falnál broszúrákkal teli dobozok álltak. Kinyitotta az egyiket, és kihúzott egyet a papírszerűen vékony műanyag lapokból álló füzetek közül; tetszett neki a tárgy újszerűsége.

A VADONBAN TALÁLHATÓ NYOMOK AZONOSÍTÁSA ÉS ELEMZÉSE – olvasta a címet.

Gyorsan átlapozta a füzetet. A vadon élő állatokról szóló ismertető volt. Több broszúrába is belekukkantott – **SEBEK TISZTÍTÁSA ÉS KÖTÖZÉSE A VADONBAN, TÁBORHELYEK ERGONÓMIÁJA ÉS ÖKOLÓGIAI TUDATOSSÁG, SZEMÉLYES HIGIÉNÉ NEM MÓDOSÍTOTT TERÜLETEN** –, és akaratlanul is mély benyomást gyakorolt rá a cityn kívüli élet minden részletére kiterjedő figyelem.

Végigment a broszúrák során. Mindegyik rekesz tetején a benne lévő broszúra egy példánya volt a hozzávaló könyvborítóban. Kivéve az utolsót.

Ariel felfeszítette a láda tetejét; ebben is broszúrák voltak. Ezekben a füzetekben volt egy kép, amely Clar Elitont ábrázolta, s fölötte egy felirat, melyen ez állt: **ELITON A FÖLDELSŐ KÉPVISELŐJE**. Kihúzta az egyik füzetet, és kinyitotta.

Mia Dereckel egyidőben ért föl a főépület verandájára. Leültek egymás mellé a kevés kivilágítatlan ablak egyike alá.

– Semmi? – kérdezte a férfi.

– Semmi. Hol van Ariel?

– Nem tudom. Azt hittem, ott van – mutatott Derec a térség nyugati vége felé. – Az az utolsó épület.

– Amiről tudunk...

A férfi vállat vont.

Mia lekuporodott az ablakok szintje alá, és mászni kezdett végig a verandán. Derec követte.

A veranda körbement az épületen. Mia minden egyes ablakon benézett egy pillanatra, majd továbbmászott. Derec megbízott benne, hogy egyik szobában sem látott semmi érdekeset.

Négykézláb másztak föl a lépcsőn az emeleti erkélyre.

Ekkor váratlanul hangokat hallottak.

Mia megiramodott, de olyan gyorsan, hogy Derec nem tudott lépést tartani vele úgy, hogy közben ne csapjon zajt. Egy széles ablak alatt érte utol. E mögül szűrődtek ki a hangok, és amikor Derec fölnézett, tömör falfelület helyett egy szúnyoghálós ablakot látott. Mia előtte térdelt, fejét épp csak kicsit emelve följebb a párkányon, úgyhogy beláthatott a szobába.

– ...felfordulás. Letartóztatásban kellett volna marad...

– Nem az én stílusom...

– Pokolba a sílussal!

Derec fejbőre bizseregni kezdett: felismerte a hangot. Fölhúzódkodott Mia mellé.

A tágas, kellemes hangulatú szoba nehéz díványokkal és vastagon párnázott karosszékekkel volt berendezve. Lámpák fénye vetett egymásba ütköző, de derűs és meleg árnyékokat az asztalokra és a falakra, valamint az egymással laza háromszöget alkotó három férfi arcára.

Gambel ügynök poharat tartott a kezében. Szemben vele Bok Golner állt, ezúttal is megszokott fekete katonai gyakorlóruhájában, és mogorván nézte az előttük ülő férfit. Derec szorongó nyugtalansága megsokszorozódott látva Eliton szenátort, aki egy alacsony széken ült szmokingkabátban, könyökénél egy pohár itallal.

– E pillanatban ez már nem kellene, hogy számítson – mondta Gambel. – Megszereztük a robotot, a TNY rátette a kezét az úrlakók négy csempészáru-raktárára, a Phylaxist pedig bezárták azzal, hogy tiltott szervizszolgáltatást nyújtott csempészt robotoknak. Az úrlakók helyzete egyre rosszabb és rosszabb. Most már csak annyit kell tennünk, hogy letesszük az utolsó bizonyítékot is Taprin asztalára, és közfelháborodás fogja követelni, hogy kergessük el az auroraikat a Földről.

– Nem tudom, mit vár ettől – sóhajtott fáradtan Eliton. – Akármilyen tönkretelheti az egészet, mint például az, hogy őt – bökött mutatójával Golnerre – itt kell látnom, holott a tapló haramiáival együtt börtönben kéne lennie!

– Ezt nem csinálom – mondta erre Golner.

– Mit nem csinál? – rivallt rá Eliton.

– Nem szolgálok szervezetnél. Már csináltam ilyet.

– Akkor emlékeznie kellene rá, hogyan kell parancsot teljesíteni! – mordult fel Gambel.

Golner elvörösödött. Kinyitotta a száját, hogy válaszoljon.

Ám ekkor kinyílt mögötte az ajtó, és hirtelen bent termett a szobában Bogard.

Derec felszisszent.

Több minden történt egyszerre.

Eliton felugrott, s közben leverte a poharát az asztalról.

Golner a fegyvere után nyúlt, s mozdult, hogy megforduljon. Bogard megérintette a kezét, de az emberúj hátrahökölt, s ettől kirepült a kezéből a pisztoly. Lebukott Bogard keze alá, de olyan villámgyorsan, hogy Derec alig tudta követni a szemével, ahogy megkerüli balról Bogardot, s lódul az ajtó felé.

Gambel ledobta a poharát, és az oldalfegyvere felé kapott.

Mia, fegyverrel a kezében, a szúnyoghálón keresztül beugrott a szobába.

– Bogard! – kiáltotta.

Bogard, aki épp Golner után nyúlt, elbizonytalanodott.

Eliton térdre vetette magát, és Golner pisztolyával a kezében szökkent talpra.

– Hála Istennek! – kiáltotta, és rálőtt Gambelre.

Bogard egész teste szétterült, majd hirtelen újból összegöngyölődött Eliton körül.

Golner kitámolygott a szobából.

Mia az ajtóhoz rohant, kihajolt rajta, és kétszer elsütötte a fegyverét.

Derec felugrott.

Mindez pár másodperc alatt zajlott le.

Derec belépett a szobába, és odament Gambelhez. A férfi arca eltorzult, pépessé vált szemgolyói kifolytak üregükből – a közvetlen lőtávolságból leadott nehéz kábítólovedék hatása. Derec elfordította a tekintetét.

– Ideje mennünk – szólt Mia. – Bogard, biztonságba helyezted a szenátort?

– Igen, Mia.

– Ne engedd ki, hacsak nem feltétlenül szükséges, és semmiképpen se az ő utasítására! Világos?

– Értem, Mia.

– Menekülési útvonal!

Bogard kiszökkent az ablakon, majd le a külső lépcsőn. – Osztag! – üvöltötte valahol lent Golner. – Áttörés! Áttörték a peremsávot!

– Mozogj! – sürgette Mia Derecet.

Lesiettek Bogard nyomában a verandáról, és átvágtak a területen. Mögöttük két barakkból emberek futottak ki.

– Hol van Ariel? – kérdezte Derec.

Megláttak elöl egy alakot, aki futva közeledett – csak egy árny volt a nagyobb árnyak között. Intett, és Derec ebből tudta, Ariel az.

Bogard a peremsávhoz érve megállt.

– Jöjjetek nekem, Kérlek! – mondta.

– Micsoda...? – kezdte Mia.

– Így! – szólt Derec, és egész testét Bogard oldalához nyomta. Az alakváltó fémbőr beburkolta, s kisvártatva érezte, amint Bogard újra elindul.

Bogard egyenesen nekirontott a peremsávnak. A testétől kisülő villamos feszültség megkerülte, és ártalmatlanul ért földet. Mihelyt beértek a fák mögé, a robot visszavonta a pajzsát, és kiengedte Derecet, Arielt és Miát.

– Erre! – mondta, és bevetette magát a bozótosba.

Messze, a hátuk mögött lövések dördültek. A golyók süvítve, ropogva vágódtak be a fejük feletti levelek és ágak közé, s ettől önkéntelenül is behúzták a nyakukat.

– Csak vaktában lövöldöznek – mondta Mia. – Nem látnak bennünket. A lövések megszorodtak.

– A végén valamelyik véletlenül eltalálja egyikünket – siránkozott Ariel. Már futottak, s közben kinyújtott karral védekeztek a visszacsapódó ágak ellen.

Bogard hirtelen megtorpant, s hagyta, hogy utolérjék, sőt el is hagyják.

– Mi van, Bogard? – kiáltott rá Mia.

– Nem vállalhatom, hogy ilyen veszélynek tegyelek ki. Kérlek, vedd gondjaidba Eliton szenátort!

Derec megállt. Bogard kinyílt, és Eliton kitámolygott védő öleléséből. A rémülettől tágra nyílt szemmel nézett körül, kezében pedig még mindig egyre szorongatta Golner fegyverét.

– Szenátor úr! – lépett hozzá Mia, és egy gyors mozdulattal elvette tőle a pisztolyt. – Erre, legyen szíves!

– Kész csoda, ahogy megjelentek itt! – mondta Eliton, s ahogy zavart tekintettel körbenézett, látszott, hogy alig látja megmentőit. – Akárhik legyenek is...

– Majd később beszélünk, most induljunk! – mondta Mia, és megragadta a könyökét.

Futottak tovább.

Derec visszanézett, hogy lássa, mi lehet Bogard szándéka. Bogard továbbra is mögöttük haladt, de teste Derec szeme láttára nőtt, növekedett. Már nem védte magát sötétítő pajzsával. Ahogy egyre

szélesebbé, egyre magasabbá vált, mint csillogó rézlemezt kínálta célpontul magát. Lövések dördültek, és Derec hallotta, amint a golyók eltalálják Bogardot. Aztán valaki működésbe hozott egy lángszórót.

Bogard egész testében megremegett, és felizzott.

– Fuss, Derec! – szólt rá. Derec futott.

Elérték az ösvényt, és rohantak vissza a tájékozódási központhoz. A hangokból úgy tűnt, mintha egy egész kis hadsereg támadna Bogardra. Derec a szaggatott dörrenésekre minduntalan összerándult. Épp amikor meglátták az ajtót, tucatnyi fegyveres rontott ki az ösvényre, s elállva előlük az utat, megindultak feljük. Derec megtorpant, és visszafordult.

– Uram! – kiáltotta valaki, de Derec nem állt meg.

Bezuhant a fák közé, és megpróbált elbújni valahol. E pillanatban egy hátborzongató jelenés emelkedett föl előtte, a lombokon átsütő, hullámzó, mozgó arany fényesség. Miközben bámulta a látványt, ráeszmélt, hogy Bogard az, aki lepelként feszítette ki önmagát közé és üldözői, az emberújak közé. Derec felfogta, hogy Bogard erre is képes, de ezzel együtt elámult rajta.

Ez azonban már túl sok volt. A robot bőrén már lyukak jelentek meg. Be is forrtak szinte azonnal – kivéve néhány helyen, ahol a bőr a széleken már foszlányokban lógott. Bogard lassanként elveszítette sértetlenségét, és már nem tudta feldolgozni a kapott sebeket.

Derec szeme láttára hullott darabokra.

– Ne! – sikoltotta.

De ekkor a második csapat odaért hozzá.

Ám ahelyett, hogy rávetették volna magukat, elrohantak mellette, be egyenesen az erdőbe, és közben lötték az emberújakat. Derec hátrálni kezdett.

Valami fájdalmasan rászorult a nyakára. Meg akart fordulni, de nem tudott. Aztán hanyatt végigzuhant a földön.

Amikor fölnézett, valaki térdelt a mellén, és pisztolyt szegezett az arcába.

– Lássuk, ezúttal kit sikerült megcsípnünk! – mondta Golner, és fölemelte Derec arca elől a fátyolt.

– Az úrlakó fiú... Nagyszerű! Megérte, hogy ennyit vesződtem miattad? Kiviszel innen? Jó kérdés, igaz-e?

Derec egy lendülettel félre akarta ütni Golner fegyverét, de Golner elhajolt előle, s a következő mozdulatával, egyetlen erőteljes taszítással úgy mellbe vágta Derecet, hogy elakadt tőle a lélegzete.

– Nincs szerencsém – szólt Golner. – Több bajom lesz veled, mint amennyit megérsz nekem.

És újra célzott.

De ekkor egy rézhuzal csavarodott a testére, körbefonta a csuklóját, és felrántotta a fegyvert. Az elsült, s fülsiketítő dörrenésébe belecsengett Derec füle.

Golner rövid viaskodás után megpróbálta támadója felé irányozni a pisztolyt. A cső elfordult, de Golner csuklóját még mindig fogva tartotta Bogard indája. Golner igyekezett megfordulni, hogy láthassa őt, eközben a pisztoly csöve egészen közel került a fejéhez. Bogard meggörbült, hogy elfordítsa a fegyvert, amely ismét elsült.

Golner koponyája vért és csontszilánkokat záporozva szétnyílt.

Derec felsikoltott, és ellökte magát.

Emberek sereglettek köréjük, de fegyvereik Golner holttestét vették célba.

Ott hevert előttük szétlőtt fejjel, derekára és csuklójára csavarodott rézindával. Derec követte az indát pillantásával be a fák közé, ahol egy alaktalan anyagtömeg fénylett halványan a közelgő hajnal derengő világánál.

– Sérelem... sérelem... – nyöszörögte egy vékony, panaszos hang. – Első Törvény megsértése... elfogadhatatlan... sé-sé-sérelem...

A hang fokozatosan elhalt, és az erdő elnémult.

Sathen ügynök letérdelt Derec elé, és egy bögrét kínált oda neki.

– Nem értem – nézett rá Derec.

– Kávé – mondta Sathen.

– Magára értettem – rázta a fejét Derec. – Mit keres itt?

Sathen arcára fanyar vigyor ült ki.

– Azt hitte, mindnyájan csak ültünk a babérjainkon, és nem csináltunk semmit?

– Egyes tudja, hogy maga itt van? – kérdezte Mia, s kezével elmutatott a férfi mellett. – A TNY ügynökeivel?

Sathen ránézett.

– Jó kérdés egy hullától... Nem, Egyes nem tudja. De lehet, hogy tudja. Elment. Épp indultunk, hogy letartóztassuk, amikor kezdetét vette az eseményeknek ez a szakasza.

Mia bólintott, mintha a válasz mindent megmagyarázott volna.

– ...idekint tértem magamhoz. Fogalmam sincs, mi történt... – jutott el hozzá Eliton hangja.

Sathen elnézett a szenátort körbevevő ügynökök felé, és megcsóválta a fejét.

– Meg vagyok lepve. Igazából arra számítottam...

– Hogy tényleg meghalt? – kérdezte Ariel.

– Nem. Hanem hogy elhagyta a bolygót.

Ariel egyik szemöldöke felszaladt a homlokára.

– Azt hiszi, az űrlakók állnak mindezek hátterében?

– Nem mindnyájan. A halottasházban lévő ál-holttestek űrlakó biotech...

– Amit elég könnyen be lehet szerezni pénzért! – vágott közbe Ariel.

Sathen összevonta a szemöldökét.

– Azt hittem, örülni fog. Megtaláltuk a gyilkosokat, véget vetettünk a hadműveletüknek, és megtaláltuk Eliton szenátort. Ő a népük legjobb barátja.

– Ő lenne az, valóban?

Sathen egy darabig csak bámult rá, aztán fölállt.

– Na mindegy... A többit már maguknak, politikusoknak kell egyenesbe hozniuk.

Azzal elment. Eliton tovább mesélte a fanatikus emberújak között elszenvedett megpróbáltatásait.

Ariel kihúzott egy brosúrát a kabátja alól, és átnyújtotta Miának.

– Azt hiszem, tanulságosnak fogod találni – mondta.

Mia kinyitotta, és olvasni kezdte a füzetet.

– Maga Avery? – lépett Derechez egy másik ügynök.

– Igen.

– Összeszedtük, ami Bogardból megmaradt. Egyetlen darabja sem működik. Mit kezdjünk vele?

– Vigyék az egészet... vigyék őt a Phylaxisba...

Az ügynök bólintott, és elment. Derec egy percig csendben, mozdulatlanul ült, és csak bámult maga elé a semmibe. Bogard utolsó szavai visszhangoztak benne. Olyan volt, mint aki egész testében elzsibbadt. Aztán hirtelen magához tért, gondolatai kitisztultak.

– Phylaxis... – motyogta, és felnyögött. – Rana!

– Ne aggódj! – szólalt meg Ariel, és kezét vigasztalóan a férfi vállára tette. – Reggel hozzáfogunk, hogy kiszabadítsuk az embereidet.

Derec biccentett, aztán csak ült, és hallgatta Eliton duruzsoló hangját, miközben nézte, amint az ügynökök csapata megpróbálja különválasztani a foglyokat, a holttesteket és a hadtáposokat. Itta a kávéját, és igyekezett nem gondolkodni.

Egy idő után Mia fölállt, és odaballagott Elitonhoz. Derec hallotta, hogy beszél, de egy szavát sem tudta kivenni. Aztán látta, hogy a lány a magasba emeli az Arieltől kapott brosúrát, és odalöki a szenátor ölébe. Aztán elmegy. Eliton szótlánul meredt a füzetre. A többi ügynök Mia után nézett.

Utószó

CF942 rögzítőmodul csatol regisztrálásra "Zelóták Rt." állományt folyó virtuális konferenciáról
Maui Kilátópont tölt vizuális tölt audio alaphelyzetben

– Adott körülmények között ez lesz az utolsó találkozásunk – jelentette be a vaskos, őszbe vegyülő barnásvörös hajú férfi. Rajta kívül csak hárman ülték körül az asztalt. – Dolgozom egy másik közvetítő eszköz beállításán, időben értesíteni fogok róla mindenkit. A körülmények kényszerének

engedve ezentúl nem leszek egykönnyen elérhető. Mindazonáltal azt hiszem, egyetérthetünk abban, hogy egy vagy két előre nem látható gyűrődést leszámítva a dolgok szépen alakultak.

– Egy vagy két gyűrődés? Átkozottul közel voltunk hozzá, hogy kirobbantsunk egy háborút!

– De nem robbantottunk ki, igaz? Nem állunk háborúban. A konferencia megállapodás nélkül ért véget, az auroraiakra rá lett húzva a vizes lepedő, és most, hogy Risher nem áll többé az utunkban, hat hónapon belül még zavartalanabban folytathatjuk a csempészkereskedelmet, mint eddig. Két telepes kolónia már vállalta is új bázisok felépítését.

– És mi lesz Elitonnal? Szélmalomharcot vív.

– Ön szerint. Szerintem képes lesz megszerezni a győzelmet, és újból megválasztatnia magát. Taprin korántsem szerepel olyan jól a kampányban.

– De az ő neve tiszta. Lehet, hogy jobban tennénk, ha őt támogatnánk. Sok kárt okoznak azok a fájlok, amelyeket az az ügynök töltött be a nyilvános adatbázisba a Mikelsszel és Golnerrel való régebbi találkozásairól. Még ha győz is, könnyen lehet, hogy addigra kiégett ember lesz.

Az elnök egy ideig elgondolkozott ezen, aztán bólintott.

– Mond valamit. Várjuk meg, hogyan alakulnak a dolgok. Ha kiderül, hogy az emberek hisznek az adatoknak, akkor lehet, hogy csakugyan át kellene nyergelnünk Taprinre. Persze, neki meg viszonya volt azzal az aurorai nagykövettel.

– Már vége. Neki elvei voltak, a nő meg otthagyta. Szavahihető forrásból tudom.

– Használható.

– És most mit fogunk csinálni az auroraiakkal?

– Ez az Ötven Világtól függ. Chassik nagykövet barátunk óriási politikai tőkét kovácsol az ő nyilvánvaló indiszkréciójukból. A baj megtörtént, nekünk csak várnunk kell, hogy kiderüljön, mekkora. Ha a Solaria az Aurora helyére lép, mint az űrlakó világok de facto vezére, az még inkább javára válik az üzletnek. Egyetértetek?

A három jelenlévő bólogatott.

– Érdekes kampány volt – folytatta az elnök. – Majdnem mindent megnyertünk, amit akartunk.

Nem ellenőrzik robotok a földi szállítmányokat, nem csökkentik a vámtarifákat sem itt, sem az űrlakó világok között, pedig a telepes világok közötti csökkentés némileg hátrányosan érinthetné a profitunk alakulását. Mindamellettt ezt ellentételeznie kellene annak a szigorúbb ellenőrzésnek, amit a Solaria fog javasolni, mihelyt átveszi a vezető szerepet az Ötven Világban. Mindent egybevéve jó munkát végeztünk ebben az évben. Mindnyájan gratulálhatnak maguknak. Nagyon jól dolgoztak.

– Elég sokba került önnek.

– Na igen... Mindig is fontolgattam, hogy kivándorlok. – Szünetet tartott, hogy a többiek végiggondolhassák a hallottakat. – Van még valami?

– Mi legyen Aldával? Hagyjuk bent a börtönben?

– Biztosíthatom, hogy Alda egy percet sem fog börtönben tölteni. A vádak a körülményekből adódtak, a bizonyítékok hamisak. A zsebe kicsit meg fogja sínnyelni, ennyi az egész.

– És Looms?

– Hát, nála célt tévesztettünk, igaz? Kár, hogy ellene még csak vádat sem fognak emelni. De talán majd legközelebb... – Újabb szünetet tartott. – Nincs több hivatalos megbeszélőnivalónk? – kérdezte végül. – Helyes! Ebben az esetben a következő tíz hónapban az új rendszer szerint fogjuk tartani a kapcsolatot a találkozóinkon. Gondoskodjanak róla, hogy az állományaikban semmi ne utaljon erre a helyre! Mindent köszönök! Örömmel várom a legközelebbi megbeszélésünket!

A résztvevők egyenként kikapcsolódtak. Az elnök a transzparenshez lépett, és kinézett az utánzatra. Nézte az óceánt, a vizesést, a fákat, az egész szépséget. Azon tűnődött, hogy ott, ahová megy, vajon lesz-e ehhez fogható.

Hát, ha nem, akkor nincs más hátra, meg kell építenie. Mi másra való a pénz és a hatalom?

– Hús, nem fém?

Az elnök megfordult, és szembe találta magát a háta mögött álló szellemalakkal. Nem is volt túlságosan meglepve.

– Nem számítottam rá, hogy megkockáztatja, hogy visszajöjjön ide – mondta.

– Vége van a tanácskozásnak? Elmulasztottam?

- Már vége, befejeztük.
 - Nem, nem hinném. Folytatni fogja egy másik médiumban. Csak el akartam búcsúzni. Nem tudtam volna megcsinálni az ön segítségével nélkül.
 - Nem, nem tudta volna. De hát mindannyian egymásra voltunk utalva, nem?
 - Kíváncsi voltam, észreveszi-e.
 - Sohasem estem az önhittség vétkébe.
 - Jó.
 - Minden rendben lesz? Győzni fog?
 - Azt hiszem, igen. A harc jót fog tenni nekem, de...
 - Akkor jó. Sok szerencsét!
 - Önnek is! Viszontlátásra!
- A szellem elenyészett. Az elnök homlokán összegyűltek a ráncok. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Jobb, ha bezárja ezt a helyet. Nyilván lyukak keletkeztek rajta.
- Rögzítés kész? – kérdezte.
 - Rögzítés kész. Dekódoló rutin a helyén, zavarcsúrés aktív. Az elnök sóhajtott, és utoljára végignézett a helyen.
 - Az összes vonatkozó adatot másold át keménylemezre, és szereld szét a konstrukciót!
- Maui lassan, apránként eltűnedezett. Az elnök nem várta meg a rombolás végét.